DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

The Lies We Told
Diane Chamberlain

Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Minciuni din dragoste
Diane Chamberlain

Editor: Vidrașcu și *fiii*
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHAMBERLAIN, DIANE
Minciunile trecutului / Diane Chamberlain: Graal Soft.
–București: Litera Internațional, 2012
ISBN 978-606-600-784-9
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

Traducere din limba engleză
Raluca Moț

Lira

Pentru sora mea, Joann Lopresti Scanlon.
Suntem nespus de norocoase să ne avem una pe cealaltă.

Maya

Fiecare familie are o poveste, spusă și respusă de atâtea ori, încât pare trainică și incontestabilă. Gravată în piatră. Iată care este, în esență, povestea familiei mele:

Părinții mei au fost uciși de un străin mascat, care i-a împușcat pe aleea din fața casei noastre.

Sora mea, Rebecca, este frumoasă, sălbatică, stăpână pe sine și foarte independentă. Nu are nevoie de nimeni pentru a fi fericită. Are însă nevoie de senzații tari.

Eu sunt sensibilă, tăcută, deșteaptă și temătoare, opusul surorii mele din multe puncte de vedere. Eu am nevoie de siguranță, de protecție și de un bărbat care să mă iubească.

De cele mai multe ori, poveștile de familie se dovedesc până la urmă a fi gravate în nisip, și nu în piatră. Până și părțile despre care noi credem că sunt adevărate – până și cele despre noi înșine – se destramă la o cercetare mai amănunțită. Acestea sunt minciunile pe care le spunem tuturor despre noi. Acestea sunt minciunile pe care ni le spunem nouă înșine.

prolog

Maya

Am știut momentul exact în care tata a cotit din stradă pe aleea casei noastre din Annandale, Virginia, deși eram ghemuită pe bancheta din spate, cu ochii închiși. Eram pe jumătate adormită, o stare de semiconștiență în care îmi doream să rămân pentru totdeauna, să pot uita ce făcusem. Ropotul ploii răsuna tare pe plafonul mașinii, dar am auzit totuși scrâșnetul pietrișului și am simțit hurducătura familiară când mașina a trecut peste capacul canalului. Ajunseserăm acasă. Trebuia să deschid ochii, să-mi întind trupul chinuit de adolescentă de 14 ani și să intru în casă, prefăcându-mă că nu se întâmplase nimic, deși, în realitate, lumea mea se prăbușise. Sau cel puțin așa credeam. Nu știam că eram la doar câteva secunde distanță de adevăratul colaps al lumii mele. Momentul în care avea să se schimbe totul.

Tata frână brusc.

–Ce naiba?...

M-am ridicat, tresărind din cauza unei dureri fulgerătoare în pântece. În lumina farurilor, am văzut-o pe mama fugind către mașină, agitându-și brațele în aer. Nu țineam minte să o mai fi văzut vreodată pe mama alergând. Nu o văzusem niciodată să arate atât de dezordonat, cu părul ei negru ud și lipit de cap, cu rochia lipită de coapse. Mi s-a pus un nod în gât și am gemut încet. „Știe", mi-am zis. „Știe unde am fost."

Mama smuci portiera din dreapta, iar eu mă pregăteam deja pentru ce avea să spună. Sări în mașină.

–Pornește! strigă ea, trântind portiera. În marșarier! Grăbește-te!

Mirosea a ploaie. Mirosea a *frică*.

–*De ce?*

Tata rămăsese cu ochii la ea, profilul lui descriind o siluetă perfectă – ochelarii cu rame subțiri, nasul roman – o imagine ce avea să mi se întipărească în minte pentru totdeauna.

–Grăbește-te! strigă mama.

–De ce ești?...

–*Pornește* odată! Dumnezeule! Uite-l!

Mama ne arătă ceva în față, iar în lumina farurilor se zări silueta unui bărbat ce se îndrepta spre mașină.

–Cine e ăsta? Tata se aplecă în față, scrutând semiîntunericul. Poartă o... o mască de schi?!

–Dan! Mama apucă schimbătorul de viteze. Pornește!

Eram trează de-a binelea deja, frica invadându-mi trupul încă înainte ca farurile să lumineze ochii de un albastru glacial ai bărbatului. Încă înainte să văd arma. Instinctiv m-am ghemuit în spatele scaunului șoferului, cu brațele deasupra capului, dar oricât de tare aș fi strigat, nu reușeam să acopăr zgomotul focului de armă. Se auzea din nou și din nou. Mai târziu, mi-au spus că trăsese doar cinci gloanțe, dar aș fi putut jura că fuseseră cinci sute.

Cele mai clare amintiri din acea zi vor fi întotdeauna pentru mine detunătura armei, ochii albaștri ca de gheață, profilul tatălui meu, rochia mamei lipită de coapsele ei.

Și sora mea.

Mai presus de toate, sora mea.

capitolul 1

Maya

Trecusem pe lângă imensa clădire joasă de pe Bulevardul Capital de nenumărate ori, dar nu intrasem niciodată acolo. În acea zi însă, mă simțeam liberă, capricioasă și impulsivă. Toate mamele din cartierul meu îmi spuseseră că în vechiul depozit găseai chilipiruri grozave. Nu aveam nevoie de chilipiruri. Eu și Adam ne puteam permite tot ce ne doream. Cu două salarii de medici – un ortoped pediatru și un anestezist – banii nu reprezentaseră niciodată o problemă pentru noi. Dar abia când am intrat în clădire, lăsându-mă învăluită de aroma uleiului de lămâie, mi-am dat seama de ce mă aflam acolo. Mi-am amintit de Katie Winston, una dintre colegele mele din clubul de carte din cartierul North Raleigh, povestind despre mobila grozavă pentru copii pe care o găsise acolo. Katie era însărcinată cu primul copil la acea vreme. Acum îl aștepta deja pe al treilea. „În sfârșit voi fi și eu în rândul lumii", mi-am spus, intrând în holul clădirii care avea podeaua acoperită cu covoare orientale și pereții zugrăviți în auriu cu picățele.

Toate cele cincisprezece femei din clubul de carte aveau copii, cu excepția mea. Erau întotdeauna amabile și primitoare, dar mă simțeam lăsată pe dinafară în discuțiile despre colici, creșe, argumente și contraargumente pentru programul școlar fără vacanțe lungi din Raleigh. Credeau că nu mă interesează. Faptul că eram medic mă diferenția din start de majoritatea dintre ele și eram convinsă că, în ochii lor, alesesem cariera în defavoarea rolului de mamă. Toate erau casnice. Majoritatea avuseseră cariere scurte înainte de a rămâne însărcinate și două dintre ele încă

mai lucrau de acasă, dar știam că mă consideră o intrusă în cercul lor. Nu știau cât de mult îmi doream să fiu ca ele. Păstrasem acest sentiment pentru mine. Acum însă, eram pregătită să-l împărtășesc lumii. Aveam să le spun vecinelor la următoarea întâlnire. Speram să o pot face fără a izbucni în plâns.

Se împlineau șaisprezece săptămâni. Mi-am pus mâna pe abdomenul ușor bombat, plimbându-mă pe culoarul cel mai din stânga al clădirii, pe lângă standuri cu mobilă veche frumoasă și obiecte lucrate de mână. Eram în siguranță. *Noi* eram în siguranță. Majoritatea așteptau să treacă primul trimestru pentru a împărtăși vestea, dar eu și Adam știam că nu era suficient să ajungi în săptămâna a douăsprezecea. Ajunsesem la douăsprezece săptămâni și două zile ultima dată. Deciseserăm ca de data aceasta să așteptăm patru luni. Șaisprezece săptămâni. Nu aveam să spunem nimănui mai devreme – cu excepția Rebeccăi, desigur – și nu aveam să începem decorarea camerei copilului până când nu treceam de pragul celor șaisprezece săptămâni.

Zâmbind în sinea mea, mă plimbam calmă prin clădire ca și cum nu aș fi căutat nimic în mod special. Unele standuri erau pline de o amestecătură de articole, înghesuite atât de tare, încât nu aș fi putut intra nici dacă aș fi vrut. Altele erau exemple de minimalism: rafturi dispuse la întâmplare, cu câte un singur articol. Unele standuri aveau pietriș la intrare pentru a da impresia de magazin situat la colț de stradă și nu într-un stand dintr-un depozit. Rustler's Cove. Angie's Odds 'n' Ends. North Carolina Needlepoint. Erau puțini cumpărători și nimeni nu părea să păzească marfa. Nu te-ar fi văzut nimeni dacă voiai să bagi ceva în buzunar. Nu ar fi fost nimeni să te oprească. Acel gen de încredere în natura umană m-a umplut brusc de bucurie și am știut că hormonii își făceau de cap, amețindu-mă.

Mi-am trecut degetele peste blatul neted și lustruit al unei mese dintr-un stand, apoi am pipăit marginile unei cuverturi în următorul. Am trecut pe lângă un stand în care se aflau doar o masă cu o cafetieră, un platou cu brioșe cu afine, un afiș mic pe care scria „Cafea: gratis, Brioșe: 1,50$ bucata" și un coșuleț cu șase bancnote de un dolar. Nu am putut rezista. Am luat două brioșe pentru micul dejun de a doua zi și am strecurat o bancnotă de cinci dolari în coș. Am plecat mai departe, simțind cum mă umplu de o bucurie lipsită de sens. Exista încrederea că oamenii aveau să își plătească brioșele. Ce lume minunată!

Îmi venea să îl sun pe Adam doar pentru a-i auzi vocea. De când nu mai făcusem asta? Să îl sun fără motiv? Nu îl văzusem înainte să plece la spital în acea dimineață și toată ziua consultasem pacienți în cabinetul meu. Dacă totul mergea bine cu operațiile lui Adam din acea zi, ar fi ajuns acasă la timp pentru a ieși să luăm cina. Puteam sărbători pragul de șaisprezece săptămâni împreună. Copilul trebuia să se nască de Anul Nou. Ce ar fi fost mai potrivit de atât? Începutul unui nou an. O nouă viață pentru noi trei. Lucrurile aveau să meargă mai bine cu Adam acum. De când aflasem că sunt însărcinată, între noi se crease o tensiune pe care nu o admiteam cu adevărat din cauză că nu știam cum să scăpăm de ea. Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că tensiunea existase cu mult înainte de asta. Acum însă, eram sigură că avea să dispară. Aveam să discutăm la cină în acea seară, în sfârșit cu promisiunea unui viitor plin și strălucitor în față. Poate aveam să facem liste cu nume, ceea ce nu îndrăzniserăm până atunci. Apoi aveam să ne întoarcem acasă și să facem dragoste – să facem dragoste *cu adevărat*, așa cum obișnuiam să facem înainte de a încerca să facem copii. Odată ne potriveam de minune în pat. Voiam să fie din nou la fel.

Am văzut un afiș atârnat de un stand aflat la câțiva metri în fața mea. Pe el scria „BabyCraft“ și m-am îndreptat într-acolo. Acesta era locul de care povestise Katie, eram sigură. Aroma de lămâie se înteți înăuntrul standului dreptunghiular. Era plin de mobilă, dar totul era ordonat. Pătuțuri, dulapuri și leagăne albe într-o parte, pătuțuri, mese de înfășat și balansoare de culoarea cafelei în cealaltă parte. Am început să tremur de nerăbdare, neștiind la ce să mă uit mai întâi. Fiecare piesă de mobilier avea o etichetă care anunța că piesele originale fuseseră refinisate pentru a întruni standardele de siguranță ale secolului douăzeci și unu. Vopseaua cu plumb – îndepărtată. Barele – apropiate mai mult. Mobila era superbă. Deși eu și Adam ne abținuserăm să transformăm una din încăperi în camera copilului, plănuiserăm deja totul până în cel mai mic detaliu, stând treji noaptea și discutând. Câți bărbați și-ar fi dat atât interesul? Fusese mai ușor să ne imaginăm cum doream să fie pictați pereții din camera copilului, decât să ne imaginăm copilul. Acest lucru avea să se schimbe acum.

Am stat aproape o oră în standul spațios, scriind notițe despre mobilă pe BlackBerry. Prețuri. Datele de contact ale patronului magazinului. Totul. Și, în cele din urmă, fără tragere de inimă, am plecat mai departe. Nu puteam să cumpăr nimic. Nu încă. Nu eram pregătită să mă joc cu soarta.

Urma să nasc la aproape treizeci și cinci de ani. Mi-ar fi plăcut să am primul copil mai devreme, dar acum nu îmi mai păsa. *Primul copil.* Aveau să urmeze și alții, cel puțin încă un copil care să se folosească de mobilă. Poate doi. *Poate o casă întreagă*, mi-am zis eu, simțind din nou amețeala.

Adam mă sună pe mobil chiar când intram în casă.

– Va fi o noapte lungă, spuse el. Au apărut câteva operații de urgență și trebuie să particip și eu. Te simți bine?

–Foarte bine, am răspuns eu, deschizând ușa din spate ca să îi dau drumul lui Chauncey în curte, și observând cam târziu cele patru căprioare care molfăiau azaleele.

Chauncey se năpusti pe treptele verandei, lătrând din toți rărunchii, iar pe mine mă pufni râsul văzând cu câtă indiferență îl priveau căprioarele. Știau că nu avea să treacă de gardul invizibil.

–Ce e cu Chaunce? întrebă Adam.

–Căprioarele, am răspuns, fără să pomenesc de azalee. Căprioarele i se păreau lui Adam frumoase și amuzante până venea vorba despre grădină. Mănânci la spital? l-am întrebat, știind că mica noastră sărbătorire trebuia să aștepte până a doua zi.

–Da. Se opri preț de o clipă. Voi lucra cu Lisa în seara asta, spuse el, referindu-se la o colegă chirurg care era o bună prietenă de-a noastră. Pot să îi spun despre Mormolocul Polly?

Am zâmbit. Copilul avea să poarte numele lui de familie – Pollard – iar el începuse să îi spună Mormolocul Polly cu câteva săptămâni în urmă. În acel moment am știut: era încrezător că totul avea să fie bine de data asta. Am tresărit puțin neliniștită la gândul de a-i spune Lisei, dar m-am calmat. Era timpul să ne împărtășim bucuria cu cei din jur.

–Sigur, am răspuns eu.

–Grozav, My. Parcă îl auzeam cum rânjește. Hai să facem o noapte albă, să stăm de povești până în zori, bine?

„Oh, da."

–De-abia aștept, i-am spus.

L-am hrănit pe Chauncey și am mâncat o salată, apoi am urcat în încăperea care avea să fie camera copilului. Singura piesă de mobilier dinăuntru era un balansoar. Un lucru pe care nu mai trebuia să îl cumpărăm și nu îmi păsa dacă nu avea să se asorteze cu mobila nouă de la BabyCraft. Era balansoarul meu din copilărie. Mama

ne hrănise și ne ținuse la piept și pe mine și pe Rebecca în acel balansoar. Era una dintre puținele piese de mobilier moștenite de la părinții mei. Rebecca nu păstrase nimic, desigur. Locuia într-un apartament la etajul al doilea în clădirea Durham Victorian a Dorotheei Ludlow, și își încropise mobila din tot ce îi picase în mână. Stătea puțin acasă și nu îi păsa de lucrurile astea, dar eu mi-aș fi dorit să ne fi gândit mai bine și să fi păstrat mai multe lucruri de-ale părinților. Eram adolescente pe atunci și numai la mobilă nu ne gândeam. Păstraserăm balansoarul doar pentru că asistenta socială ne spusese că într-o bună zi aveam să ne bucurăm că-l aveam, iar noi nu avuseserăm putere să o contrazicem.

Așezată în balansoar, îmi imaginam mobila de la BabyCraft în cameră. Avea să încapă la fix, lăsând loc și pentru pictură pe un perete. Mi-am pus mâinile pe burtă.

–Ce părere ai, micuțule? Animale? Un fel de Arca lui Noe? Sau pești? Păsări? „Visez“, mi-am spus. De când nu mi-am mai permis să visez?

–Ești o raritate, îmi spusese Adam mai demult, pe când abia ne cunoscuserăm și totul părea strălucitor în relația noastră. Pe jumătate medic, pe jumătate visătoare. Om de știință și femeie romantică, totul într-un singur ambalaj încântător.

O, câtă dreptate avusese și cât de incomod putea fi acest amalgam de trăsături uneori! Mă puteam vedea casnică, asemenea multora dintre vecinele mele, ducând o viață dedicată în totalitate copiilor. Dar îmi plăceau și provocările meseriei. Știam că aveam să găsesc o metodă de a le face pe amândouă. Planul meu pentru următoarele luni era să continui să lucrez, oprindu-mă cât mai aproape de data sorocului, atâta timp cât sarcina evolua fără probleme. *Șaisprezece săptămâni.* Avea să fie bine.

Străzile din cartierul nostru erau pustii pe când îl plimbam pe Chauncey, înainte de culcare. Luna plină era

învăluită de nori cenușii transparenți și afară burnița mărunt, picurându-mi în păr. Luna august fusese ploioasă. Trecând pe sub un felinar, am observat stropii minusculi strălucind în blana lui Chauncey. Casele erau așezate la distanță unele de altele pe străzile șerpuite, fără trotuare, și erau construite în stiluri diferite. Din cărămidă, în stilul colonial, ca și a noastră, sau contemporane, acoperite cu lemn de cedru. Între ele se întindeau pâlcuri de pomi, iar drumul dintre case era mărginit de copaci. Cum Adam ne însoțea de obicei în această ieșire târzie, plimbarea prin întuneric în cartierul nostru cât se poate de sigur mă neliniștea puțin. Cu toate că Chauncey era un câine mare. Cincizeci de kilograme. Corcitură între câine de munte elvețian și ciobănesc german, poate. Era închis la culoare și arăta fioros, dar avea personalitatea unui miel. Era minunat în preajma copiilor și acesta fusese cel mai important criteriu când îl aleseserăm de la adăpost cu trei ani în urmă. Nu ne gândiserăm atunci că așteptarea unui copil avea să fie atât de lungă.

Durerea a fost atât de subtilă la început, încât o altă femeie probabil nici nu ar fi sesizat-o. Dar mai simțisem durerea asta înainte, ca și cum un pumn îmi strângea lent uterul.

M-am oprit în fața unui șir lung de brazi.

–Oh, nu, am șoptit eu. Nu. Dispari!

Chauncey mă urmărea cum îmi duceam mâna la gură, concentrându-mi toată ființa asupra acelei dureri abia perceptibile.

Trecuse? Mi-am ascuțit toate simțurile. Poate îmi imaginasem. Poate fusese doar un spasm cauzat de plimbare? Poate un deranj la stomac?

Chauncey s-a rezemat de piciorul meu și i-am mângâiat capul mare. Mă gândeam să mă întorc încet acasă, dar picioarele îmi erau lipite de asfalt. Simțeam din nou durerea. Ca pe un pumn viclean.

Degetele îmi tremurară în timp ce căutam telefonul prins la curea. Dacă operația se terminase, Adam avea să răspundă. Dar când am scos telefonul, am format numărul surorii mele.

capitolul 2

Rebecca

–Știi măcar cu câți dintre bărbații de la conferința asta te-ai culcat?

Dorothea se uită prin restaurantul imens al hotelului, iar Rebecca îi urmări privirea, iritată.

–*Poftim?* spuse ea. Dot, vorbești prostii. M-am culcat exact cu unul. Brent.

Îl vedea pe Brent, cu părul nisipiu și pielea bronzată, într-un grup de oameni aflat la o masă nu departe de cea la care ea și Dorothea luau cina. Arăta ca un pierde-vară îmbătrânit, deși știa că își căpătase bronzul de la soarele din Peru, unde lucrase într-un sat devastat de alunecările de teren, și nu în zilele pierdute pe plajă. Îl cunoștea de ani de zile. Nu mai putea spune că tresărea de dorință văzându-l, dar simți acel gen de căldură care te cuprinde atunci când zărești un prieten bun.

–Nu mă refeream doar la săptămâna asta. Coada lungă, împletită și căruntă a Dorotheei atârna periculos de aproape de farfuria ei. Întrebam, dintre sutele de bărbați prezenți la conferință, cu câți te-ai culcat de-a lungul anilor?

–Chiar vorbești serios? Rebecca își frecă brațele goale. Făcuse exerciții aproape o oră la sala de sport a hotelului în acea dimineață, iar mușchii o dureau de încordare, așa cum îi plăcea ei. Ce-ți pasă ție?

O adora pe Dorothea Ludlow, dar femeia asta putea fi o viperă uneori.

–Sunt doar curioasă. Libidoul tău m-a uimit întotdeauna. Ești ca o fântână fără fund.

Adevărul era că Rebecca ar fi trebuit să stea să se gândească. Ar fi trebuit să se uite peste lista participanților la conferința Disaster Aid din San Diego, la care participase în fiecare an din ultimii zece, și s-ar fi chinuit să își amintească cu câți dintre participanți se culcase. Probabil nu mai mult de unul la fiecare conferință. Deși fusese un an în care se culcase și cu pediatrul din California, și cu medicul acela incredibil de sexy din Guatemala, de la Urgențe, dar asta se întâmplase cu cel puțin zece ani în urmă, pe când avea douăzeci și ceva de ani, iar codul ei etic nu era pe măsura apetitului ei sexual. Apoi mai erau cel puțin patru sau cinci bărbați cu care se culcase când drumurile li se încrucișaseră pe teren. Se arătă puțin dezgustată la acest gând. Poate ar trebui să se gândească serios la cererea în căsătorie surpriză făcută de Brent cu o seară înainte.

–Brent m-a cerut în căsătorie aseară, zise ea. E nebun.

Dorothea ridică din sprâncene.

–Vrea să te prindă în laț, punctă ea.

Brent îi cunoștea firea Rebeccăi. Știa că nu era genul de femeie pe care să o poți împacheta într-un ambalaj frumos și să o instalezi într-un cabinet medical banal, și nu i-ar fi cerut niciodată așa ceva. Îi împărtășea nevoia de a trăi periculos. Făcuseră scufundări cu rechini în Florida. Luaseră cursuri de parașutism. Se antrenaseră împreună pentru semimaraton. Era greu să găsească un bărbat care să țină pasul cu ea astfel. Dar căsătorie? Care era rostul?

–I-am spus să nici nu se gândească, zise ea.

Dorothea își plimba furculița prin soteul de legumele din farfurie.

–Crezi că știi ce vrei, iubito, spuse ea, dar știi doar ce *crezi* că vrei.

Rebecca se încruntă.

–Ce naiba înseamnă asta?

Dorothea dădu din umeri, iar Rebecca știu că nu avea să obțină un răspuns. O cunoștea pe Dorothea mai bine

decât oricine. Știa că era tăioasă doar atunci când durerea singurătății sale ieșea la suprafață. De când Louisa, partenera ei timp de treizeci de ani, murise cu un an urmă, înțepăturile Dorotheei căpătaseră o nouă dimensiune. Dar natura ei sfidătoare fusese cea care o ajutase să creeze Doctors International Disaster Aid[1] în urmă cu douăzeci de ani, când oamenii îi spuneau că aceasta era o idee mult prea ambițioasă pentru o femeie. Încăpățânarea și pasiunea ei transformaseră DIDA în organizația respectată care devenise în prezent. Munca era lipsită de farmec, nu era deloc profitabilă, și nici sigură uneori, dar era nespus de necesară. În ultimii câțiva ani Rebecca ajunsese unul dintre medicii cu normă întreagă ai DIDA, mâna dreaptă a Dorotheei pe teren. Rebecca o întâlnise la o strângere de fonduri din Chapel Hill, iar Dot recunoscuse sământa pasiunii în ea, curajul și nevoia de a face ceva cu adevărat util cu talentul ei medical. Dot exploatase energic acele calități. Devenise cea mai bună prietenă a Rebeccăi. Mentorul ei. *Mama*. În cadrul unei întruniri restrânse în casa unde locuiau Dorothea și Louisa, o prezentă pe Rebecca partenerei sale, care înțelese de îndată ce punea la cale Dorothea. Louisa o trase pe Rebecca în cămară, departe de urechile celorlalți invitați.

–Dot încearcă să te seducă, spuse ea.

Rebecca făcu ochii mari.

–Poftim?

–Are aproape șaizeci de ani. De ani întregi spune că vrea să găsească pe cineva care să preia conducerea DIDA.

–Abia mă cunoaște, respinse ideea Rebecca.

–Dot citește oamenii, insistă Louisa. A știut doar uitându-se la tine că tu ești aceea.

Louisa avusese dreptate, desigur, și deși Rebecca nu spusese niciodată direct „Da, voi prelua DIDA când vei

[1] Organizația Internațională pentru Asistență Medicală în Caz de Dezastre (n.tr.)

fi pregătită să predai frâiele", era ca o înțelegere tacită între ele, care nu trebuia discutată.

Deși cuvântul „seducție" folosit de Louisa o speriase la început, Rebecca știa că Dorothea nu fusese niciodată interesată de ea din punct de vedere sexual. Pentru Dorothea, Rebecca era „de 1". Ea considera că preferința sexuală era înnăscută și, pe o scară de la 1 la 10, heterosexualitatea absolută era 1, homosexualitatea totală era 10, iar bisexualitatea era 5,5. Când îi descria Rebeccăi persoanele pe care le cunoscuse, îi spunea „e cardiolog, practică medicina în Seattle, e de 3." Cu câțiva ani în urmă, Rebecca fusese interesată de un bărbat în timpul unei misiuni organizate după ce un cutremur distrusese un sat din Guatemala. Când îi povestise Dorotheei că era atrasă de el, aceasta scosese un sunet de dezaprobare, zicând:

–E de 7, nu vezi?

–Hai, termină, o contrazisese Rebecca. E cât se poate de heterosexual.

Dot dăduse din umeri.

–Eu te-am avertizat.

Și chiar *era* de 7. Poate chiar de 8. Îi spusese Rebeccăi că nu este căsătorit, dar ea află în curând că Paul, cel cu care bărbatul împărțea locuința, făcea mai mult decât să plătească jumătate din ipotecă. Dorothea îl citise dintr-o singură privire. Era bizară din punctul acesta de vedere.

Și avea același talent și ca medic, abilitatea de a diagnostica dintr-o privire sau cu o ușoară atingere. Rebecca învățase atât de multe de la ea. Dorothea o transformase într-un doctor mai bun, dar îi și alimentase nevoia de a lucra în zone devastate.

–Ai nevoie de o latură sălbatică pentru a face această muncă, iubito, îi spuse ea la începutul perioadei de seducție. Iar tu o ai. Dar ai nevoie și de disciplină.

–Sunt disciplinată. Rebecca se simți insultată. Cum crezi că am terminat Medicina?

–Un alt fel de disciplină, întări Dorothea. Concentrare. Indiferent ce se întâmplă în jur – pene de curent, clădiri care se dărâmă, noroi până la genunchi – tu să vezi doar pacientul. Ai nevoie de ochelari de cal.

Rebecca învățase să poarte ochelarii de cal, căpătase concentrarea și dragostea de muncă. Nu îi plăcuse niciodată faptul că în lume aveau loc dezastre, dar când primea un telefon în miez de noapte anunțând-o că fusese un cutremur în America de Sud și că trebuia să se prezinte de urgență la aeroport, simțea ca o undă de electricitate străbătându-i trupul.

–Brent, spuse Dorothea acum, e un bărbat bun.

Rebecca se așteptase ca Dot să îi expună o mulțime de motive pentru care nici nu ar fi trebuit să se gândească la căsătoria cu Brent – sau cu oricine altcineva, de altfel. Dar probabil că Dorothea îl considera cea mai potrivită pereche pentru ea, având în vedere angajamentul lor față de DIDA. Relația lor fusese clădită pe prietenie și respect reciproc. Era cea mai bună bază pentru căsătorie, nu-i așa?

–Hm... da. Sorbi din vin. Așa este. Dar nu văd ce rost are să mă căsătoresc cu el.

–Probabil e o idee proastă, fu de acord Dorothea. Dar te-ai gândit cum ar fi? Voi doi împreună la conducerea DIDA? Ar putea fi minunat, dacă te gândești. Foarte satisfăcător pentru amândoi.

Rebecca dădu ochii peste cap.

–Știi că mă irită la culme când vorbești ca și cum ai fi cu un picior în groapă.

O irita și gândul de a împărți conducerea DIDA cu Brent. Cu *oricine*.

Dorothea dădu din umeri.

–Sunt doar realistă.

–Fatalistă, mai degrabă.

Dorothea se aplecă spre ea, peste masă.

–Vreau să fii pregătită să preiei frâiele în ziua în care eu nu voi mai fi în stare, spuse ea. Poate peste douăzeci de ani, poate chiar mâine.

–Sper la cei douăzeci de ani, răspunse Rebecca. Știi că sunt pregătită, adăugă ea liniștitor, vreau și pot, Dot. Nu-ți face griji.

–Să ne întoarcem la tine și la Brent, spuse Dorothea, iar Rebecca își dădu seama că nu era prima dată când Dot se gândea la ei doi împreună la conducerea DIDA. Vă ciorovăiți destul de mult.

–Ne ciorovăim? Rebecca zâmbi la acest cuvânt, dar trebuia să admită că Dorothea avea dreptate. E adevărat, recunoscu ea, dar numai pentru nimicuri.

–În amândoi arde dorința pentru munca în situații de dezastru, asta e sigur. Este la fel de sălbatic ca și tine. Sau aproape, adăugă ea cu o nuanță de ironie. Sunteți de neîmblânzit.

Rebecca râse. Îi plăcu descrierea.

–Nici unul dintre voi nu și-a dorit vreodată copii sau o casă în suburbii cu gard alb, continuă Dorothea. Aveți aceleași valori.

Din nou, avea dreptate, își spuse Rebecca. Nu își dorise niciodată să se așeze la casa ei. Nu îi păsa unde locuia, iar copiii nu făcuseră niciodată parte din planul ei. Fiind martoră la eforturile Mayei și ale lui Adam de a avea un copil, văzând lucrurile pe care fuseseră dispuși să le facă pentru a rămâne însărcinată, își dăduse seama că îi lipsea gena maternă.

–Mă surprinzi, Dot, spuse ea. Nu aș fi crezut că îți dorești să mă căsătoresc.

–Nu în mod special, dar este alegerea ta. De ce mi-ar păsa mie?

–Pentru început, pentru că îți place să locuiesc cu un etaj deasupra ta.

–Fii serioasă. Dorothea luă o gură din paharul cu apă. Te apropii de patruzeci de ani și...

–Treizeci și opt!

–Nu ești prizoniera mea. Nu prea vă văd căsătoriți, pe tine și pe Brent. Dar la conducerea DIDA ați face o echipă splendidă.

–Ei bine, nu mă interesează să mă căsătoresc. Și în plus, nu... Rebecca își îndreptă din nou privirea spre Brent. Nu sunt sigură că îl iubesc.

–Ori îl iubești, ori nu îl iubești.

–Nu există nici o cale de mijloc? Cu Louisa, nu a existat o perioadă în care nu erai sigură?

Nu discutaseră niciodată pe ocolite despre Louisa, dar Rebecca încă observa tristețe în ochii Dorotheei când îi auzea numele. Învățase multe despre suferință lucrând cu Dorothea. Nu te ascundeai de ea, dar nici nu o lăsai să îți conducă viața.

–Am întâlnit-o pe Lou într-o zi de luni. Dorothea privi în depărtare. Marți știam că o iubesc. Dar nu e întotdeauna atât de simplu. Își întoarse privirea spre Rebecca. Nu te căsători cu el decât dacă ești sigură, spuse ea. Nu ar fi drept nici față de el, nici față de tine. Ești o femeie independentă, cu I mare. Asta te face perfectă pentru DIDA. Dar nu la fel de perfectă și pentru căsătorie.

Mobilul Rebeccăi vibră în buzunar, iar ea se uită cine o sună.

–E Maya, spuse ea.

–Ah, oftă Dorothea. Prințesa. Făcu semn spre telefon. Haide. Răspunde.

Rebecca se lăsă pe spate în scaun și deschise clapeta telefonului.

–Bună, surioară, spuse ea.

–Se întâmplă din nou.

Vocea surorii ei era înecată în lacrimi, iar Rebecca se îndreptă în scaun.

–Oh, nu, răspunse ea. La naiba. Ești sigură? Unde ești?

Dorothea rămase cu furculița suspendată în aer la jumătatea drumului către gură, iar Rebecca simți cum o privește.

–Îl plimb pe Chauncey și acum... mă sprijin de un blestemat de *copac* pentru că sunt la jumătate de kilometru de casă și eu... e ca și cum stând aici nemișcată aș putea să opresc cumva asta, dar știu că nu pot. S-a terminat, Becca.

Rebecca se ridică, șoptindu-i din vârful buzelor Dorotheei, „E pe cale să piardă sarcina", și ieși din restaurant cu privirea încețoșată.

–Bec?

–Sunt aici. Am vrut doar să ies din restaurant. Intră în toaleta femeilor, se încuie într-o cabină și se sprijini de perete. Unde e Adam?

–La spital. Sunt sigură că e încă în operație.

Rebecca se simți neajutorată. Era la patru mii de kilometri distanță.

–Sângerezi?

–Sunt destul de sigură, spuse Maya. Așa simt. Am să o sun pe Katie Winston – o vecină – să vină să mă ia. Nici măcar nu știe că sunt însărcinată. Numai ție ți-am spus până acum. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar voiam doar să...

–Of, taci, prostuțo. Rebecca își sprijini capul de faianța de pe perete, cu ochii închiși. Îmi pare atât de rău, Maya. Credeam că de data asta va fi bine.

–Și eu.

Mayei avea să îi fie foarte greu să îi spună lui Adam. Vestea avea să-l distrugă. Rebecca luase prânzul cu el la spital în urmă cu o săptămână și era incapabil să își șteargă zâmbetul de față când vorbea – cu bucurie precaută – despre „Mormolocul Polly". Ochii îi străluceau și abia atunci Rebecca își dăduse seama cât de mult trecuse de când îl văzuse atât de fericit. Oricât de mult își dorea Maya copilul, Adam îl dorea și mai mult. Se schimbase în ultimii

ani. Era chipeș încă, desigur. Încă al naibii de sexy, deși Maya nu păruse niciodată să observe acest lucru la el. Dar energia și entuziasmul lui dispăruseră, puțin câte puțin, pe măsură ce el și Maya eșuau în a-și întemeia o familie. Acum, Rebecca simțea că speranța lor într-un viitor mai bun se spulbera în vânt. Relația lor era însă solidă. Aveau să treacă peste asta la fel cum o făcuseră și ultima dată. Și înainte de asta.

–Vrei să vin acasă? întrebă ea, bazându-se pe refuzul Mayei. Pot lua avionul de dimineață.

–Nici vorbă, spuse Maya.

–Ascultă, sună-ți vecina și apoi sună-mă înapoi și rămân cu tine la telefon până când vine să te ia, bine?

–Sunt bine acum. Nu e nevoie să...

–Sună-mă înapoi, Maya. Altfel îmi voi face griji.

–Bine.

Închise telefonul, dar nu se mișcă din cabină. Știa prea bine cât de nedreaptă era viața. Vedea acest lucru în fiecare zi, prin munca ei. Văzuse acest lucru atunci când ea și Maya își pierduseră părinții. Dar unele lucruri păreau mai puțin drepte decât altele, iar acesta era unul dintre ele.

capitolul 3

Maya

–Adam? vocea mea se transformă în șoaptă, cu numele lui Adam pe buze încă dinainte de a deschide ochii.

–Sunt aici, My, răspunse el. Sunt lângă patul tău, te țin de mână.

Am deschis ochii, mijindu-i în lumina puternică din sala de reanimare.

–Îmi pare rău. Când am întors capul spre el am simțit niște crampe în pântece în urma operației abia terminate

–Încetează să mai spui asta. Adam își trase scaunul mai aproape. Nu este vina ta.

–Știu. Doar că... ce a spus Elaine. Băiat sau fată?

Adam ezită.

–Băiat, spuse el.

Un alt băiat. Pierdusem doi fii. Cel puțin doi.

–Elaine vrea să ne vedem săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă, adăugă el. Să decidem ce facem acum.

Ce însemna asta, ce să facem? Îndrăzneam să încercăm din nou? Puteam să mai trec prin asta din nou?

–Bine. Am închis ochii.

–Nu adormi iar, My, spuse Adam. Știi cum e, vor vrea să te trezești și să pleci curând.

Am oftat, forțându-mă să deschid ochii din nou.

–De ce le fac asta pacienților? am întrebat eu. Este inuman.

–Te duc acasă, și mai târziu, dacă te simți în stare, îți fac supa mea specială de pui și cred că avem câteva filme la care ne putem uita și o să te înconjur cu multe perne pe canapea și...

–Nu face asta, l-am întrerupt.

–Ce anume?

–Să fii... Adam.

Râse, deși nu era urmă de voioșie în râsul lui.

–Vrei să nu fiu Adam? Ce înseamnă asta?

–Să nu fii vesel și voios și energic și grijuliu.

Avea sens ce spuneam? Îmi doream cu disperare să adorm la loc. Îmi doream să dorm toate săptămânile – *lunile* – de jale care știam că mă așteaptă.

–Cum ți-ar plăcea să fiu? întrebă Adam.

Am început să mă gândesc, deși mintea mea plutea în semiconștiență. Adam nu putea fi altfel. Voioșia sa era înnăscută. Era ceea ce, de obicei, îmi plăcea cel mai mult la el, ceea ce mă atrăsese în primul rând.

Îmi dădu părul la o parte de pe frunte, poposind cu degetele pe obrazul meu.

–Vrei să fiu serios? întrebă el.

Voiam?

–Da, am răspuns eu. Știu că ești trist. Mai mult decât trist.

L-am privit din nou. Zâmbetul fals pierise. Voioșia falsă, la fel.

–Da, sunt trist, recunoscu el. Sufăr la fel de mult ca tine. Dar vreau să am grijă de tine azi. Azi și mâine, strictul necesar. Dă-mi voie să fac asta, bine? După aceea îți poți face griji pentru mine.

–Bine, am răspuns eu.

Ce femeie nu ar fi în stare să comită o crimă pentru a-l avea pe soțul meu?

–Merg să aflu când te pot duce acasă, spuse el, ridicându-se.

Am aprobat din cap și, odată plecat, am închis din nou ochii, sperând să adorm repede.

L-am întâlnit pe Adam în salonul unui pacient de-al meu. Fetița era mică pentru vârsta de opt ani, micșorată

și mai mult de patul uriaș de spital. Mi-am dat seama că nu primise încă tratamentul preoperator, pentru că tremura de neliniște când am intrat în salon. Așezată lângă pat, mama fetiței o ținea de mână, neliniștea ținându-le unite pe cele două asemenea unei panglici.

Le mai văzusem doar o singură dată, când o consultasem pe fetiță, Lani, în cabinetul meu, și discutaserăm despre operația pe care urma să o efectuez pentru a-i lungi piciorul. Lani fusese jucăușă și vorbăreață atunci. Acum însă, realitatea se instaurase nemiloasă.

– Bună dimineața, Lani, am spus eu. Doamnă Roland.

M-am așezat lângă pat. Îmi plăcea să fac asta, să mă așez, să fiu la nivelul pacientului. Să mă prefac că le pot oferi tot timpul din lume, deși adevărul era că aveam trei operații programate în acea zi și nu prea avem timp deloc.

– Operația va începe la ora nouă, așa cum ni s-a spus?

Doamna Roland se uită la ceas. Mâna îi tremura.

– Cred că ne încadrăm în timp în dimineața aceasta, am răspuns eu. Nu e prea plăcut să aștepți, nu-i așa?

I-am zâmbit lui Lani, care scutură din cap. Ochii îi erau ațintiți asupra chipului meu ca și cum încerca să își ghicească în el viitorul.

– Ai întrebări?

– Voi simți ceva? întrebă ea.

– Absolut nimic. Am strâns-o de genunchi prin pătură. Promit.

Am ridicat privirea când un bărbat intră în salon.

– Bună. Zâmbi larg în direcția lui Lani, iar apariția lui în salon fu atât de relaxată și de bine-venită, încât am presupus că era tatăl fetiței sau vreo rudă de-a ei. Sunt doctorul Pollard, Lani, spuse el. Voi fi anestezistul tău pentru operația de azi.

Tipul cel nou, mi-am spus eu. Lucra la Duke de doar o săptămână, dar auzisem de el. Avea în jur de patruzeci

de ani, purta pantaloni kaki, o cămașă albastru-deschis și avea un aer încrezător.

–Ce este un anestezist? întrebă Lani, pronunțând perfect cuvântul.

Am dat să răspund, dar el mi-o luă înainte.

–Voi avea grijă să te simți confortabil în timpul operației, spuse el, cu o mână pe tăblia patului. Cu cealaltă, arătă către stativul pe care se afla soluția salină. Îți voi pune un medicament în punguța aceea care să te adâncească într-un somn atât de bun și de profund, încât ți se va părea o magie. Vei închide ochii și vei număra înapoi pornind de la zece. Apoi te vei trezi când operația se va fi terminat. După aceea voi avea grijă să nu ai dureri mari.

Mama lui Lani se relaxă vizibil. Am observat cum umerii i se înmuiară și zâmbi.

–Ți-am spus eu, Lani, zise ea. Nu vei simți nimic și nici nu îți vei aminti nimic după ce te trezești.

–Dar dacă vreau să îmi aduc aminte? întrebă Lani.

–Ei bine, spuse doctorul Pollard, eu și doamna doctor Ward îți putem povesti după aceea. Ne place când pacienții vor să fie informați despre starea lor de sănătate, nu-i așa? întrebă uitându-se spre mine.

–Sigur că da.

Am zâmbit. Îmi plăcea felul în care vorbea, ca și cum am fi lucrat împreună de ani de zile.

–Bun, spuse Lani. De-abia aștept să îmi povestiți.

–Am auzit lucruri minunate despre tine, spuse Adam după ce am ieșit din salonul lui Lani și traversam coridorul. Mă bucur că vom lucra împreună.

Ceea ce auzisem eu despre *el* nu prea avea de-a face cu munca lui. În schimb, avea legătură cu personalitatea lui și acum înțelegeam de ce sosirea lui făcuse atâta vâlvă. Era charismatic, plin de voioșie și optimism. Vorbea în fraze incomplete, ca și cum avea atâtea de spus, încât trebuia să lase deoparte unele cuvinte pentru a câștiga timp.

Acea vorbire trunchiată era neobișnuită pentru cineva cu accent de Carolina de Nord. Îmi aminteam însă că, în ultima vreme, locuise la Boston.

–Și, te-ai mutat aici din Massachusetts? l-am întrebat eu.

–A-ha. Dar mi-a lipsit Carolina de Nord – am crescut în apropiere de Greensboro – și am vrut să fac practică în clinică, așadar, iată-mă. Mă bucur că m-am întors.

Mi-am dat seama că zâmbeam ascultându-l. Ce însemna asta? Nu era atrăgător în mod special. De fapt, *era*, dar nu în sensul convențional. Era suplu, avea păr castaniu și ochi căprui calzi, dar trăsăturile sale erau eclipsate de energia de care deborda. De-abia așteptam să lucrez cu el, să îl văd cum controlează acea energie suficient de mult pentru a face ceea ce trebuia în sala de operații.

–Și ce anume ai auzit despre mine?

Suna de parcă flirtam cu el. Nu era deloc stilul meu. De obicei mă comportam strict profesional la spital. Aveam treizeci de ani, eram în ultimul an de rezidențiat epuizant și aproape toată viața mă concentrasem asupra studiilor, nu asupra bărbaților. Nu mă preocupaseră întâlnirile. Nu-mi venea să cred cât de sentimentală și de sfioasă mă simțeam. Senzația brută, fățișă, pe care o aveam în zona de jos a pântecelui. Nu mă gândeam doar la ce ar face în sala de operație. Mă gândeam la ce ar face în pat. Avusesem exact doi iubiți în toată viața mea de adult și mă gândeam cum ar fi să fie el cel de-al treilea.

–Te bucuri de mult respect, spuse el. Ești foarte tânără. Câți ani ai? Nu contează. Nu e o întrebare potrivită. Ești tăcută. Calmă. Dar apele liniștite sunt adânci, desigur. Ai insuportabil de multă încredere în tine.

–Insuportabil?

–Poate nu este tocmai cuvântul pe care l-am auzit. E doar... înțelegi tu, genul de încredere în sine care atrage invidia oamenilor. Îți vine natural.

–Cred că inventezi toate astea, i-am spus. Venise de mai puțin de o săptămână. Cu siguranță nu auzise toate astea despre mine. Însă majoritatea lucrurilor erau adevărate. Eram tăcută. Calmă de cele mai multe ori – cu excepția cazurilor în care mă speria ceva. Nu mă temeam de lucrurile obișnuite. Nu mă speria nimic la spital. Nu mă speria ce credeau alții despre mine. Temerile mele erau mai mult primitive. Un violator ascuns pe bancheta din spate a mașinii mele. Câini agresivi. Un incendiu în apartament. *Un tip înarmat.* Aveam coșmaruri uneori, deși nici unul dintre colegii mei nu și-ar fi dat seama.

–Am auzit toate astea și chiar mai multe, spuse el.

–Ei bine, aici sunt acasă, am răspuns eu.

Am coborât cu liftul la blocul operator. Ușile s-au deschis la etajul al treilea, iar eu și Adam ne-am retras în colțuri opuse ale ascensorului pentru a face loc unei femei de serviciu și căruciorului ei.

–Bună, Charles! spuse Adam, salutând parcă un vechi prieten.

Femeia râse.

–Dom' doctor, ești nebun! spuse ea.

–Charles? eram confuză.

M-am uitat la ecusonul femeii. Se numea Charlene. O femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu câteva șuvițe cărunte prin părul negru.

–Îmi spune Charles. Femeia apăsă butonul pentru parter și rânji, roșind pe sub pielea oacheșă. Era vrăjită de el. E nebun.

Lucram în acel spital de câțiva ani și o văzusem pe acea femeie aproape zilnic. Nu îi citisem niciodată numele de pe ecuson. Nu o salutasem niciodată altfel decât printr-un gest din cap. Adam Pollard venise de mai puțin de o săptămână și deja o tachina.

–Ce mai face craiul? o întrebă el.

Charlene dădu ochii peste cap.

–Mă omoară cu zile, dom' doctor, răspunse ea.

Ușile se deschiseră.

–Nu lăsa să se întâmple asta, Charles. Atinse umărul femeii în timp ce ieșeam din lift. Nu ne descurcăm fără tine aici.

–O cunoști... o cunoșteai dinainte să vii aici? am întrebat eu pe drum spre sala de operație.

–Nu, spuse el. Muncește din greu. Ai observat vreodată? Este peste tot, tot timpul. Își crește și nepoții. Fiica ei are probleme cu drogurile.

–Cine e craiul?

–Nepotul ei de zece ani. E îngrijorată din cauza lui. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Nu sunt bun la ținut minte nume.

–Cum ai aflat toate astea într-o săptămână?

–Stau de vorbă cu oamenii, spuse el, dând din umeri. Cum altfel?

După operația lipsită de incidente a lui Lani Roland, Adam mă ajunse din urmă pe holul din fața sălii de operație.

–Cină în seara asta, spuse el.

Nu era o întrebare. O spuse de parcă ar fi fost imposibil să am alte planuri.

–Bine, am răspuns eu, pentru că ăsta era adevărul.

–Lejer sau elegant?

–Lejer. Cu siguranță.

–E bine la Mama Dip? Mi-a fost dor de locul ăsta.

Am aprobat din cap.

–Ne vedem acolo. Termin pe la șase și jumătate.

–Beton.

Mă atinse cu pumnul în braț de parcă eram un adolescent. Gestul mă făcu să râd.

Era așezat la o masă lângă fereastră când am intrat la Mama Dip, câteva ore mai târziu, și deja glumea cu o chelneriță. Se ridică atunci când mă zări.

–Bună, Maya. Mă salută de parcă ne cunoșteam de ani de zile. Se aplecă și mă sărută pe obraz. Doamnă doctor Ward, dânsa ne va servi în această seară, KiKi. KiKi, doamna este un chirurg strălucit, Maya Ward. Sudează oase minuscule. Îmi ținu scaunul, atingându-mi brațul în timp ce mă așezam.

KiKi ne zâmbi.

–Ce îți aduc de băut, scumpete? mă întrebă ea.

–Limonadă, am răspuns eu, despăturind șervetul în care erau puse tacâmurile.

Adam chicoti în timp de KiKi se îndepărta.

–Eu te prezint drept medic chirurg, ea îți spune „scumpete", remarcă el. Nu poți să nu iubești sudiștii. Te deranjează? Faptul că îți spune scumpete?

Îmi plăceau ridurile care i se formau în colțul ochilor atunci când zâmbea.

–Deloc, am răspuns eu.

Cunoșteam destule femei de carieră deranjate de acest gen de familiaritate, dar locuisem în Carolina de Nord îndeajuns de multă vreme încât să nici nu mai observ.

–Mie îmi place la nebunie, spuse el. A fost grozav la Boston, să nu mă înțelegi greșit, dar nimeni nu mi-a spus acolo „scumpete" sau „iubire" sau „dragă". Și nu te saturi niciodată de cuvintele amabile. Înțelegi ce vreau să spun?

–Înțeleg.

KiKi se întoarse cu băuturile, iar eu am înfipt un pai în paharul cu limonadă.

–Se vede că nu ești din părțile locului, spuse el. De unde ești?

–Virginia. De lângă Washington.

–Și cum ai ajuns aici?

–Am venit după sora mea. A făcut Medicina la Duke și i-a plăcut la nebunie, iar când mi-a venit rândul, i-am călcat pe urme.

Se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

–Măi să fie! exclamă el. Există *două* doamne doctor Ward? Unde practică medicina?

–Lucrează cu normă întreagă la Doctors International Disaster Aid, deci pe aici, pe dincolo și peste tot.

–DIDA! spuse el.

–Cunoști organizația?

–M-am gândit să aplic pentru stagiatură la ei, dar nu am mai ajuns să o fac. Poate într-o zi. Ar fi grozav să practic o astfel de muncă. Sorbi din ceaiul cu gheață. Îi place să facă fapte bune? Surorii tale?

–Este... Nu mă gândisem niciodată la Rebecca în acel fel. De obicei o descriam drept *îndrăzneață*. Dar chiar îi plăcea să facă fapte bune, nu doar în cadrul DIDA. Rebecca era eroina mea.

–Da, chiar îi place, am răspuns eu. Nu am mai văzut-o de vreo două luni, deși vorbim mai tot timpul atunci când se află în zone cu acoperire pe mobil. Acum lucrează în China, unde a avut loc un cutremur. Nu pot să dau de ea.

KiKi se întoarse cu bolul meu cu tocăniță Brunswick și platoul cu grătar al lui Adam.

–Mai doriți altceva? întrebă ea.

I-am făcut semn că nu.

–Totul e în ordine, spuse Adam, deși nu își luă ochii de la mine. Deci ești foarte apropiată de sora ta, spuse el când KiKi se întoarse în bucătărie.

Îmi venea să îi povestesc tot. Despre viața mea. Despre Rebecca și legătura complicată dintre noi. *Totul*. Nu mai simțisem niciodată asta. Țineam lucrurile ascunse adânc în sinea mea, atentă să nu răzbată nimic în exterior, în comportamentul meu profesional. Știam cum să-mi ascund defectele. Rebeccăi nu-i plăcea firea mea slabă și învățasem de timpuriu să afișez o fațadă curajoasă. Aveam nevoie să lucrez cu Adam. Era mai bine să mă considere un medic competent decât o femeie încă speriată de trecut.

–Da, am spus eu simplu. Suntem apropiate.

–Ești atât de norocoasă să ai o soră.

–Tu nu ai frați?

Am pus în cele din urmă mâna pe lingură, dar eram atât de concentrată asupra discuției, încât nu am ajuns să o vâr în mâncare.

El dădu din cap, înghițind o îmbucătură sănătoasă de grătar de porc.

–Nu mai am pe nimeni, spuse el. Am rămas fără părinți de la cincisprezece ani.

Mă surprinse. Am simțit și mai mult nevoia de a-i spune povestea mea, dar era o poveste pe care nu o mai spusesem niciodată.

–Au murit amândoi? am întrebat eu. În accident?

–Exact. Se întorceau de la o petrecere. Un șofer beat.

–Oh, îmi pare atât de rău, am spus eu. Și ai fost crescut de rude?

–Nu aveam așa ceva. Aveam doar bunici, dar erau prea în vârstă să aibă grijă de mine. Așa că am fost trimis la orfelinat.

–A fost greu?

Eu scăpasem de orfelinat. Am luat o lingură de tocăniță. Adoram tocănița Brunswick de la Mama Dip, dar acum abia dacă o gustasem.

–Am ajuns la un orfelinat bun, spuse el, tamponându-și buzele cu șervetul. E neobișnuit să stai într-un orfelinat ani de-a rândul, dar eu am făcut-o. Încă mai păstrez legătura cu ei. Sunt oameni buni.

–Ești atât de... am zâmbit – *optimist*.

–Așa m-am născut. Ridică din umeri. Surplus de serotonină, sau așa ceva. Mi-a fost de mare ajutor.

Am mai luat o lingură de tocăniță, tot fără să îi simt gustul.

–Eu aveam paisprezece ani, am spus eu.

–Paisprezece?

–Când au murit părinții mei.

Adam puse furculița jos și se lăsă pe spătarul scaunului.

–*Glumești*, zise. Și tu? Tot în accident?

Am ezitat. Pe de-o parte nu voiam să povestesc despre asta, pe de altă parte tânjeam să îi povestesc viața mea în cel mai mic detaliu.

–Da, am mințit.

–Ai ajuns și tu la orfelinat?

–Nu. M-am uitat în jos la tocăniță. Rebecca – sora mea – avea optsprezece ani și nu i-a lăsat să mă ia. A avut ea grijă de mine. Ne-am descurcat.

–Ai fost norocoasă.

–Incredibil de norocoasă.

–Unde locuiește sora... – Rebecca – atunci când nu e plecată?

–Aici. De fapt, în Durham. Locuiește cu Dorothea Ludlow. Știi cine e...

–Fondatoarea DIDA, spuse el. O doamnă pe cinste. Sora ta locuiește cu ea? Sunt... Ridică din sprâncene. Evident, *știa* despre Dorothea.

–Nu. Dorothea este într-o relație cu o artistă pe nume Louisa Golden. Au o clădire victoriană splendidă, iar Rebecca locuiește cu chirie, la etaj.

–*Tu* cum stai cu relațiile?

–Ești atât de direct, am zâmbit. Pur și simplu... te gândești la o întrebare și îi dai glas imediat.

–Te deranjează?

Am stat să mă gândesc.

–Îmi place, ca să fiu sinceră, i-am răspuns. Și nu sunt în nici o relație.

–Uimitor, spuse el. Ești drăguță, isteață, o partidă bună. Muncești prea mult, nu-i așa?

Oamenii spuneau întotdeauna despre mine că sunt drăguță, ceea ce însemna „obișnuită", și era suficient de bine. Rebecca însă, era frumoasă și era o forță a naturii. Existau poze cu ea în timpul misiunilor pe teren pe pagina de internet a fundației. Fără machiaj, cu părul castaniu

scurt dezordonat și neîngrijit, cu un copil bolnav în brațe. Imaginea ei îți tăia respirația. Chiar dacă eu eram cea blondă, cu ochi albaștri și piele albă ca laptele, păream să nu exist pe lângă ea. Uneori fusese greu să cresc în umbra ei.

– Dar tu? am întrebat eu.

– Am divorțat. Acum doi ani. O femeie extraordinară, dar s-a răzgândit în privința copiilor.

– În ce sens s-a răzgândit?

– Când ne-am căsătorit – am fost împreună patru ani –, când ne-am căsătorit, ne doream să avem copii. Chiar mai mulți. Aleseserăm deja numele. Acel gen de fantezie. Îmi doream o familie, din motive evidente.

Am aprobat din cap. Înțelegeam perfect.

– Frannie era reporter la un post TV din Boston. S-a implicat în carieră și pur și simplu s-a răzgândit complet. A fost urât. E greu când încă mai există dragoste și înțelegere, dar nu există consens asupra unei chestiuni de bază, extrem de importante. Nu e ceva ce se pretează la compromis, înțelegi? Fie îți dorești copii, fie nu îți dorești.

– Eu vreau, am spus eu, roșind brusc. Sunase ca și cum mă ofeream pentru mai mult decât o cină. Vreau să spun – am râs eu, jenată –, sunt de acord cu tine. Nici eu nu am pe nimeni în afară de sora mea. Va fi o provocare să mă ocup de copii și de carieră, dar este o prioritate.

Pentru prima dată în acea seară păru să nu își găsească cuvintele. Își mușcă buza de jos, fixând cu privirea farfuria pe jumătate goală, dar tăcerea nu era incomodă. Jena mea dispăruse și am simțit că între noi se întâmplă ceva în acea tăcere. O schimbare. O *cunoaștere*. Când ridică privirea din nou, îmi fu clar că simțise și el.

– Ai spus că sunt direct, zâmbea.

– Nu am vrut să spun...

– Voi fi și mai direct acum, spuse el. M-am îndrăgostit de tine în sala de operație, azi.

Am izbucnit în râs. Era nebun.

—Nu mă cunoști.

—Adevărat. Foarte adevărat. Par un puști idiot, nu-i așa? Dar m-am îndrăgostit de ceea ce *cunoșteam*. De ceea ce am văzut. Talentul și grija ta.

—Poate ești unul dintre acei bărbați care nu suportă să nu aibă parteneră, i-am spus, dar știam încotro se îndreaptă discuția. Încotro doream să se îndrepte.

—Nu am mai avut parteneră de doi ani, spuse el. Am avut ocazii. Nu am fost interesat. Până acum. Până azi. Dar nu vreau să te sperii, bine? Nu te voi hărțui. Nu o să te sun să te deranjez. Las mingea în terenul tău.

—Poate te legi de oameni prea repede, am spus, gândindu-mă la femeia de serviciu din lift. Le atribui o personalitate înainte de a afla cum sunt de fapt.

—Vezi? Deja mă critici, ca într-o relație adevărată.

Am râs. Putea să se facă mai plăcut de atât? Dar apoi am redevenit serioasă. M-am uitat la el peste masă.

—Te-am mințit adineauri, i-am dezvăluit.

Ridică din sprâncene.

—În legătură cu ce?

—Am vrut doar... tu ai fost atât de deschis. Iar asta este o parte importantă din mine, deci...

—Nu e nevoie să-mi spui.

—Dar vreau, am întărit, știind că urma să dezvălui doar un semiadevăr. Pentru că nu sunt... sunt o persoană complicată și trebuie să știi asta înainte de a merge mai departe.

Râse.

—Nu încerc să cumpăr o casă, nu e nevoie să dezvălui toate defectele.

—Nu îmi îngreuna situația, am spus eu și probabil că am părut foarte serioasă, deoarece zâmbetul îi pieri.

—Îmi cer scuze. Continuă.

—Părinții mei nu au murit într-un accident. M-am uitat în jos la masă, jucându-mă în același timp cu mânerul cuțitului. Au fost uciși.

–Oh, nu!

Nu mă puteam uita la el.

–Nu îmi place să vorbesc despre asta, am adăugat eu. Doar că... asta s-a întâmplat. Și a fost o experiență care m-a șocat. M-a făcut să îmi fie teamă de... unele situații în care nu mă simt în siguranță.

Dacă Rebecca ar fi fost cu noi, m-ar fi înghiontit deja pe sub masă. „Nu lăsa niciodată să se vadă că ești agitată." Asta era deviza ei.

–Sigur că e de înțeles. Se întinse peste masă și își puse mâna peste a mea. L-au prins pe individ? Presupun că era un bărbat.

Am dat din cap.

–L-au prins și l-au ucis într-un schimb de focuri.

–Care a fost motivul lui?

–Era un student nemulțumit de-al tatălui meu. Cât de des auzisem aceste cuvinte: „student nemulțumit". Rareori se întâmpla să aud unul fără a-l asocia automat cu celălalt. Tatăl meu preda filosofia la Universitatea Americană. Am strâmbat din nas. Am putea să nu mai vorbim despre asta?

–Am terminat, aprobă el din cap. Vreau doar să știi că îmi pare rău.

–Mulțumesc.

–Și ești drăguță că vrei să dezvălui totul. Zâmbi din nou și, de data aceasta, i-am răspuns. Mă face să mă îndrăgostesc și mai mult de tine, doamnă doctor Ward.

–Sunt... puțin copleșită în seara asta, am recunoscut eu. De cât de repede par să se miște lucrurile. Oamenii se dovedesc a nu fi cine credeai că sunt la început.

–Foarte adevărat, spuse el. Deci am putea să nu ne mai vedem și astfel să evităm orice eventuală viitoare suferință. Sau putem risca și ne putem bucura de cât de bine ne simțim cu adevărat împreună.

Nu îmi plăceau riscurile. Îmi doream să pot vorbi cu Rebecca. Aveam și alți prieteni pe care îi puteam suna

pentru sfaturi și compătimire, dar Rebecca era în sufletul meu, iar ea se afla în China, unde mobilul nu funcționa. Trebuia, de data asta, să fiu propriul meu sfătuitor.

–Să-i dăm bătaie, am spus eu, ridicând paharul cu limonadă pentru a închina.

capitolul 4

Rebecca

—Ce s-a întâmplat? întrebă Brent, încruntându-se când Rebecca intră în camera lui de hotel.

—Maya a mai pierdut un copil.

Se prăbuși pe marginea patului. De obicei putea să se detașeze de veștile proaste. Să le depoziteze pe fiecare în sertărașul său și să meargă mai departe. Trebuia să facă asta pentru a rezista lucrând la DIDA. Dar, dintr-un oarecare motiv, această ultimă pierdere de sarcină chiar o afecta.

—Era din nou însărcinată? Brent se așeză lângă ea. Tu știai?

—Știam, însă eram singura. Le era frică să mai spună cuiva după ce s-a întâmplat ultima dată. A dus-o șaisprezece săptămâni de data asta.

—Doamne, ce ghinion. Brent îi sărută ușor gâtul. Dă-mi voie să te binedispun.

Ea întoarse capul.

—Nu pot să trec peste asta atât de repede, Brent, spuse ea. Nu mă pot gândi decât la Maya și la Adam. Mă simt ca o soră de rahat. Ar trebui să merg acasă și să stau cu ea.

—Ai uitat că tu ești moderatoarea la prânzul de mâine? Și prezentatoarea seminarului... de după-amiază, despre ce-o fi fiind el...?

—Știu.

—Nu a murit nimeni, insistă el.

Îi aruncă o privire tăioasă.

—E *exact* ca și cum ar fi murit cineva.

Lampa de pe noptieră contură două linii clare între sprâncenele lui.

–Cum poți susține avortul și în același timp să spui așa ceva? întrebă el.

–Oh, termină. E altceva. E vorba despre un copil dorit, de șaisprezece săptămâni, care avea o mamă perfect sănătoasă. Pentru Maya și Adam e ca un deces.

–Și aparent și pentru tine.

–Din cauza suferinței pe care i-o provoacă Mayei.

În timp ce rostea cuvintele, își dădu seama că era mai mult decât atât. Ea *dorise* acel nepot sau nepoată. Își dorise să fie mătușa modernă care să le aducă daruri din toată lumea. Mătușa căreia nepotul sau nepoata să i se confeseze, știind că nimic nu ar face-o să roșească. Își dorise să țină în brațe copilul Mayei.

Brent oftă și se ridică în picioare, băgându-și mâinile în buzunare. Se uită prin geamul ușilor glisante la balconul micuț și spre priveliștea portului San Diego.

–Maya nu e copil, spuse el.

Îi vedea reflexia în ușa glisantă.

–Ce vrei să spui?

–Vreau să spun că încă o consideri surioara ta care are nevoie de protecție. E o femeie în toată firea. Se întoarse să o privească, ridurile fiind încă vizibile între sprâncenele sale. Este *medic*, pentru numele lui Dumnezeu.

–Te simți vreodată protector față de Brian sau Kristin? întrebă ea.

Brent era cel mai mare dintre ei trei. El râse.

–Nici pomeneală. Au fost ca un junghi în coaste când eram copii și așa sunt și acum.

–Dar îi iubești.

–Desigur. Doar că nu *nu-mi fac griji* din cauza lor. Sunt amândoi adulți acum și se descurcă singuri.

Își dori să fie și ea la fel de relaxată cu privire la Maya, dar Maya era sensibilă și vina era numai a Rebeccăi. Era simplu.

–Dacă mă însor cu tine, spuse Brent, mă însor și cu Maya.

–Nu fi atât de dramatic.

–*Tu* ești cea dramatică. Brent merse la minifrigider, deschise ușa și scoase o bere. Vrei? întrebă el.

–Nu.

Brent desfăcu berea.

–Vrei să recapitulăm discursul de mâine?

Rebecca își trecu degetele peste modelul cu ferigi al cuverturii de pe pat, netezind materialul deja neted.

–O pot face și în somn.

–Foarte bine. Luă o înghițitură de bere. Înțeleg că ești supărată pe mine. Hai să uităm de sex în seara asta și să ne relaxăm. Să ne uităm la televizor. La un film, poate.

Era prea agitată să vadă un film. În schimb, se gândi să iasă să alerge, dar se făcea târziu și nu avea chef să-și pună hainele de alergare. Îi scăpă un oftat în timp ce își aruncă pantofii și își urcă picioarele pe pat.

–Bine, spuse ea.

Îl lăsă pe el să aleagă filmul – ceva cu Denzel Washington – și se sprijiniră de tăblia patului, lăsând între ei o distanță de cel puțin jumătate de metru de cuvertură king-size, verde cu alb. Nu se putea concentra. Se gândea cum avea să-i dea Maya vestea lui Adam. Cum avea să-l copleșească. Oare îi spusese la telefon? Îl așteptase să ajungă acasă? Își lăsă capul pe spate, sprijinit de tăblie, și rămase uitându-se la tavan. Probabil Brent știa că era încă supărată pe el, dar se săturase de problemele ei și nu prea putea să-l învinovățească.

Nu știa ce voia de la el în seara aceea. Nu simțea nevoia să mai vorbească despre Maya, și Adam, și copilul pierdut. Despre speranța lor pierdută. Își dorea numai

ca el să o consoleze. Dar nu era acel gen de bărbat. Întotdeauna spusese că unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea era felul cum nu se lăsa afectată de nimic.

Dacă s-ar căsători cu Brent și s-ar întâmpla ceva îngrozitor? Dacă ar muri Maya? *Nu*. Nu se putea gândi la așa ceva. Dacă ar muri Dorothea? I-ar spune să țină capul sus? Ar schimba subiectul? Ar bea o bere? Ar da drumul la un film idiot? Oare ei doi ar putea conduce DIDA împreună fără să strice totul din cauza certurilor? Oftă frustrată.

–Ce e? întrebă el.

–Cum adică „ce e"?

–Tocmai ai oftat.

–Ah. Nimic.

Nu putea vorbi cu el despre asta. Nu ar fi înțeles. În plus, el era deja din nou atent la film.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Era zece și jumătate. Unu și jumătate în Raleigh. Spera că Maya putea să doarmă. Și-o imagină în brațele lui Adam. El chiar știa cum să consoleze o femeie! Slavă Domnului că nu se hotărâse să vină la conferință. Era și el voluntar DIDA acum, deși nu fusese încă trimis în vreo misiune. Ea și Brent îl făcuseră să se înscrie cu un an înainte. Nu fusese nevoie de prea multă muncă de convingere, în ciuda faptului că Maya nu era prea bucuroasă de această decizie. Își făcea destule griji când Rebecca era pe teren; nu voia să se mai îngrijoreze și pentru Adam.

„De fiecare dată când sună telefonul," îi spusese Maya odată, „mă tem că e Dorothea care îmi va spune că ai fost ucisă de o bandă de infractori, sau în timpul replicii unui cutremur, sau de o boală luată pentru că ai băut apă mizerabilă." Grijile Mayei în legătură cu ea erau iraționale, dar nu total exagerate. Rebecca fusese împușcată odată în Africa, deși Maya nu aflase niciodată asta, și avusese mai multe probleme cu paraziții.

Cu doi ani în urmă, căzuse pe scări acasă la Dorothea și își rupsese mâna. Maya venise la Urgențe, iar Rebecca își susținuse punctul de vedere: „Nu m-am rănit nici măcar o dată în vreo misiune DIDA", spusese ea, luptându-se cu durerea în timp ce doctorul îi punea brațul în atele. „*Acasă* e periculos."

Denzel alerga prin întuneric cu o armă în mână. Rebecca nu avea idee după cine fugea sau de ce, dar nici nu îi păsa.

– Ai oftat din nou, îi atrase Brent atenția, fără să-și ia privirea de la ecran.

– Scuză-mă că trăiesc.

El înșfăcă telecomanda de pe pat și tăie sonorul.

– Care e *problema* ta? întrebă.

Ea se întoarse pe pat ca să stea cu fața la el.

– Dacă ne căsătorim și se întâmplă ceva îngrozitor?

– Ai spus că nu vrei să te căsătorești.

– Ipotetic vorbind. Dacă ar muri Dot? Sau sora ta, sau fratele tău? Nu ai fi deloc afectat?

Brent se uită la ea preț de cinci secunde lungi. Apoi oftă, frecându-și fruntea cu palma, și ea își dădu seama că în sfârșit o înțelegea.

– Sigur că nu, spuse el blând. Orice s-ar întâmpla, vom fi alături unul de celălalt. Suntem nemaipomeniți împreună, Bec. Se întinse după mâna ei, ridicând-o pe genunchi. Vom lucra la DIDA până ne vom cocoșa din cauza bătrâneții. Chestia mișto la tine... la amândoi... este că facem față oricărei situații, indiferent ce se întâmplă în jurul nostru. Suntem niște supraviețuitori. De aceea ni se potrivește DIDA. Se aplecă să o sărute. Te iubesc, Rebecca. Nu înțelegi?

Ea dădu din cap, iar el o îmbrățișă. Odihnindu-și fruntea pe umărul lui, se imagină brusc ținând în brațe copilul născut la termen, perfect sănătos, al Mayei, strângând

bebelușul la piept, și simți pierderea atât de acut, încât rămase fără aer.

Se îndepărtă de Brent.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea se ridică, frecându-și brațele. Era rece în cameră.

–Nu știu ce e cu mine în seara asta, spuse ea. Îmi cer scuze dacă mă port ciudat. Merg pe balcon să fumez.

–Vrei să pun filmul pe pauză? întrebă Brent în timp ce ea deschidea ușa glisantă.

Scutură din cap.

–Nu mă pot concentra. Lasă-l să meargă.

Luă țigările și bricheta pe balcon și se așeză pe scaun, cu fața la port, încercând să scape de senzația neașteptată de pierdere dureroasă. Deasupra ei, cerul era plin de stele, iar sub ea, luminile pâlpâiau în bărcile ancorate în debarcader. Nu-l putea învinovăți pe Brent că era iritat din cauza ei în acea seară, se gândi în timp ce își aprinse o țigară. De obicei ea nu era așa. Era ca și cum Maya ar fi pătruns pe sub pielea ei și nu mai putea scăpa de ea.

Poate Maya și Adam aveau să se gândească serios la adopție acum. Maya ar fi fost bucuroasă să adopte un copil, dar Adam își dorea cu disperare un copil al său. În oricare dintre situații, avea să fie un tată cât se poate de vesel. Avea să gătească pentru copii. Avea să le prepare clătite în formă de animale, iar Maya avea să îl privească zâmbind, îndrăgostită până peste cap de soțul și de copilul ei. Adam era la fel de îndrăgostit de Maya. Nu trebuia să stai cu ei mai mult de două secunde pentru a-ți da seama că o adora. Oare de ce Maya avusese șansa de a fi iubită astfel și ea nu? Acest gând o făcu să se simtă mică și grosolană. Simțise acest lucru încă de când erau copii, când Maya se bucura de atenția tatălui lor la fiecare pas. Maya semăna atât de mult cu el – îi plăceau cărțile

și învățătura – în timp ce Rebecca moștenise vitalitatea și curajul mamei sale.

Rebecca fusese întotdeauna sigură de dragostea mamei sale, dar tânjea după dragostea tatălui, care nu părea ușor de obținut. „Am o savantă și o atletă", spunea el despre cele două fiice ale sale, ca și cum le-ar fi prețuit în egală măsură, dar toată lumea știa care era preferata lui. Rebecca era isteață, dar Maya era mai isteață decât ea. Maya putea sta nemișcată ore în șir, concentrându-se neobișnuit de mult pentru un copil. Tatăl lor obișnuia să le citească în pat și, deși Rebecca se străduia din răsputeri să fie atentă, nu apuca niciodată sfârșitul poveștii. „Ai furnici în pantaloni?" o întreba el, zâmbind resemnat, iar ea dădea aprobator din cap, sărind din pat și mergând să se joace cu camioanele sau să alerge prin casă cu brațele întinse, prefăcându-se că este un avion, lăsând-o în urmă pe sora sa mai mică să se bucure singură de dragostea tatălui lor.

Rebecca suflă un fir de fum transparent în întuneric, odihnindu-și capul pe spătarul scaunului. Nu îi plăcea să retrăiască trecutul ca și cum ar fi avut vreo importanță, nutrind o gelozie veche cu privire la sora ei, de pe vremea când erau copii. Adevărul era că amândouă suferiseră aceeași pierdere. Dacă Maya fusese suficient de norocoasă să găsească un bărbat ca Adam, Rebecca voia să se bucure pentru ea.

Asta era o parte a problemei din relația între ea și Brent, nu? Dacă avea vreodată să se căsătorească, ar fi trebuit să simtă pentru bărbatul acela ceea ce simțea Maya pentru Adam. Ea și Brent erau dependenți de dezastre. Mare lucru. Nu i se părea a fi suficient.

Stinse țigara pe marginea de beton, apoi se întoarse să privească înăuntru prin ușa de sticlă. Îl văzu pe Brent, cu trăsăturile modificate în fiecare secundă de culorile

schimbătoare ale televizorului. Avea ochii mari, era absorbit de film.

„Rebecca este tipul de personalitate A“, spusese el odată, când erau în oraș cu niște prieteni, iar ea știa că intenționase să fie un compliment. „Ar trebui să o vedeți pe teren“, a adăugat el. „Nu doarme niciodată.“

Îi simțise admirația atunci. Dragostea lui. Chiar o iubea. Nu se îndoia de asta. Atunci ce naiba-și mai dorea?

capitolul 5

Maya

După chiuretaj, m-au ținut peste noapte pentru că Elaine era îngrijorată de hemoragia pe care o aveam, dar până dimineață m-am simțit mult mai bine. Cel puțin fizic. Infirmiera m-a condus până afară, unde mai erau alte două femei în scaune cu rotile, așteptând să plece acasă. Am fost ușurată să văd că nici una dintre ele nu ținea un copil în brațe. Mi-aș fi ieșit din minți.

Femeia din scaunul de lângă mine îmi părea cunoscută și m-am întrebat dacă nu era mama vreunuia dintre pacienții mei. Mă întâlneam adesea cu ele fără să știu cine sunt, dar pe copii i-aș fi recunoscut oricând.

Adam sosi cu Volvo-ul său argintiu și ieși din mașină. Era palid, tras la față și încordat. Infirmiera se aplecă să blocheze frânele scaunului cu rotile și tocmai mă pregăteam să mă ridic când am auzit vocea femeii care îmi părea cunoscută.

– Adam, spuse ea și mi-am dat imediat seama cine era: fosta soție a lui Adam, Frannie, cea care decisese că nu voia copii.

Văzusem fotografii cu ea în vechiul album al lui Adam. Locuia însă în Boston și nu îmi puteam da seama ce căuta alături de mine, la ieșirea din spital. M-am lăsat înapoi în scaunul cu rotile.

– Frannie! exclamă Adam, cu aceeași efervescență care îl caracteriza, în ciuda circumstanțelor.

Expresia încordată de pe chipul său se pierdu sub un zâmbet. Se apropie de scaunul meu, punându-mi mâna pe spate.

–Maya, ea este Frannie, fosta mea soție. Frannie, ea e Maya, soția...

–Actuala soție. Frannie râse. Avea dinți frumoși și mari, păr castaniu ondulat, dar arăta la fel de obosită și de palidă cum eram și eu. Îmi pare bine de cunoștință, Maya, spuse ea. Deși mă simt de parcă m-ar fi lovit trenul, și, probabil, și tu la fel.

Am dat din cap, zâmbind ușor. Tot ce îmi doream era să ajung acasă, în patul meu.

Adam dădu drumul scaunului meu pentru a deschide ușa din dreapta.

–Deci... Se uită la Frannie cu un zâmbet confuz. Ce faci în Raleigh?

–Soțul meu, Dave, s-a transferat la IBM, spuse Frannie, și ne-am mutat aici anul trecut. Vremea e mai bună. Mai bună pentru copii.

–Copii?

Adam se întindea către brațul meu pentru a mă ajuta să mă ridic, dar mâna sa rămase suspendată la jumătatea drumului. Frannie râse din nou.

–Știu, știu. Își trecu mâna prin bucle. Nu mă bate la cap cu asta. M-am răzgândit în privința copiilor în cele din urmă. Avem doi. Dar tocmai am suferit o operație de legare a trompelor uterine. Doi sunt suficienți. Chiar prea mult.

–*Adam*, l-am rugat eu, iar el se întinse din nou către mine. L-am lăsat să mă conducă la mașină, simțind cum îmi tremură mușchii coapselor. Închise ușa în urma mea, amuțind restul conversației sale cu femeia pe care o părăsise pentru că nu voia copii și care, acum, avea doi, în timp ce eu – și el – nu aveam nici unul.

El intră în mașină după un minut. Întoarse cheia în contact, apoi se uită la mine.

–Centura, spuse el.

Mi-am pus centura și am pornit.

–Cum te simți? întrebă el. Vrei să ne oprim la magazin în drum spre casă?

Am clătinat din cap. Nodul din gât eclipsa durerea surdă din zona uterului.

–Dacă ai fi rămas căsătorit cu ea, acum ai fi avut copii, am spus eu.

–Maya, nu face asta.

–Cum aș putea să nu?

–*Nu* sunt căsătorit cu ea. Nu o mai iubesc. Te iubesc *pe tine*.

–Dar dacă ai fi rămas căsătorit cu ea...

–Încetează.

Luă curba atât de brusc, încât aproape se urcă pe bordură, iar eu m-am prins de bord din reflex. Am dat cu pumnul în portieră.

–Ce este *în neregulă* cu mine? am întrebat eu în gol. De ce e așa de greu să am un copil, când toate celelalte femei de pe pământ pot avea câți vor?

–Vorbești prostii. Sunt multe ca tine și știi prea bine. Te rog, încetează să te mai învinovățești din cauza asta.

–Absolut toate prietenele mele au deja copii, am spus eu. M-am îndepărtat de toate. Le cumpăr cadouri copiilor. Încerc să păstrez prietenia și știu că și ele încearcă, dar este imposibil. Nu mai avem nimic în comun. Le e milă de mine.

–Și tu îți plângi de milă acum, spuse el.

–Și ce dacă? am izbucnit eu, rănită. Când mi-am mai plâns de milă? Permite-mi să-mi plâng de milă cinci minute, bine?

Nu ne certam niciodată. Niciodată. Dar acum cearta părea foarte bună și necesară. Purificatoare, într-un fel. Dar când am oprit la un semafor și m-am uitat la el, am văzut cât de obosit arăta. Am văzut ridurile care îi brăzdau fruntea. Vinișoarele roz pe albul ochilor. Nu era doar pierderea mea.

M-am aplecat către el și mi-am pus încet mâna pe brațul său.

–Adam, îmi pare rău.

–Este în ordine, My, spuse el oftând. O să trecem peste asta.

Adam mă ajută să mă instalez în patul nostru imens și îmi dădu o pastilă de ibuprofen și un pahar cu apă. Am înghițit pastila, apoi m-am afundat în pat. Se aplecă și mă sărută pe frunte.

–Știu că ți-a fost mai greu decât îmi pot eu imagina, șopti el. Știu asta și te iubesc.

–Și eu te iubesc, am spus. Am dat să continui, deși nu eram sigură ce voiam să spun, dar el îmi acoperi buzele cu degetele.

–Încearcă să dormi, îmi zise.

Am adormit încă înainte ca el să iasă din cameră și, în vis, am văzut-o pe Frannie stând în scaunul cu rotile, zâmbindu-i lui Adam.

„Am optsprezece copii acum, Adam", spunea ea. „Păcat că nu ai rămas căsătorit cu mine."

capitolul 6

Maya

Două zile mai târziu, eu și Adam stăteam în cabinetul obstetricienei mele, Elaine. Preferam să mă aflu de partea cealaltă a biroului, vorbind cu pacienții. Educându-i. Liniștindu-i. Dar lupta mea pentru un copil mă adusese de partea incomodă a biroului de nenumărate ori.

Elaine frunzărea dosarul meu, aflat pe birou în fața ei. Se opri la o pagină, trecând cu degetul peste ea și oprindu-se undeva la mijloc.

–În timpul chiuretajului am observat ceva care m-a făcut curioasă, spuse ea, și văd că nu ai răspuns la această întrebare în fișa de sănătate, când ai completat-o acum câțiva ani.

–Ce întrebare?

–Ai făcut vreodată un avort? Elaine se uită la mine pe deasupra ochelarilor de citit.

Am ezitat. Nu mai fusesem întrebată despre asta înainte, cel puțin nu în fața lui Adam.

–Nu, răspunse Adam pentru mine și, preț de o clipă, am lăsat răspunsul să plutească în încăpere între noi trei.

–De ce? am întrebat-o pe Elaine.

–Ei bine, ai niște cicatrici pe uter care seamănă cu cele dobândite, arareori, în urma unui avort. Cicatricile pot cauza dificultăți în concepere și, în special, în menținerea unei sarcini. Dar întrucât nu ai făcut nici un avort, e clar că nu asta este prob...

–Am făcut, am întrerupt-o eu. Am făcut un avort.

–*Poftim?* Adam se depărtă de mine în scaun, ca ars. Când?

—În adolescență. Mă uitam la Elaine, dar simțeam privirea uimită a lui Adam ațintită asupra mea.

—Ai avut complicații? întrebă ea. O infecție?

Îmi aminteam o durere care nu mai înceta. Durere pe care am ignorat-o. Aveam alte lucruri mai importante pe cap.

—Nu cred, am răspuns. Poate am avut dureri excesive, dar eram prea tânără să pun la îndoială simptomele. Nu aveam de gând să le spun *cât* de tânără. Aveam paisprezece ani. Tatăl meu mă dusese la clinică și încă îmi mai aminteam drumul spre casă, deși îmi dădusem silința să blochez toate amintirile din acea zi. Tata fusese atât de tăcut în mașină. Atât de tăcut încât mă temeam că nu mă mai iubește. În cele din urmă, pe când ne apropiam de strada noastră, de aleea din fața casei, de momentul care avea să curme viața lui și să o distrugă pe a mea, a spus: „Rămâne între noi, Maya. Va fi secretul nostru."

Oh, Doamne! Copiii mei pierduți. Era vina mea. Sigur că mă gândisem la avort în timp ce mă străduiam să rămân însărcinată și nu am uitat niciodată primul copil, care mi-a fost smuls din trup abia după ce începuse să se vadă sarcina.

—Asta înseamnă... mi-am dres glasul, incapabilă să pun întrebarea care-mi stăruia în minte. Lângă mine, Adam stătea rigid în scaun, dar se întinse și își puse mâna peste a mea. Mă simțeam atât de recunoscătoare și de nedemnă de el. Asta înseamnă că nu mai există speranță? am reușit să îngân în cele din urmă. Chiar dacă reușesc să mai rămân însărcinată, inevitabil voi pierde sarcina?

—Nu neapărat, spuse Elaine, dar probabil asta explică cele trei sarcini pierdute până acum. Fertilizarea in vitro a prins de data asta și va trebui să vorbești cu doctorul Gallagher dacă vrei să încerci din nou. Îi voi trimite raportul postoperator și poți discuta cu el despre avantajele și dezavantajele unei noi încercări.

M-am gândit la lunile de injecții cu hormoni. La implantarea mereu nesigură. La așteptarea rezultatului. La speranțele create. Distruse. Create din nou. Toate astea ar fi nesemnificative pe lângă emoția de a fi însărcinată din nou, așteptând apoi acel pumn să se strângă în jurul uterului meu din nou. Nu știam dacă mai puteam trece prin toate astea încă o dată.

Când am ajuns la mașină, îmi era rău de la stomac. Nici unul dintre noi nu a scos vreun cuvânt până când am ieșit din parcare.

–Îmi pare rău, am spus atunci.

El nu-și luă privirea de la drum.

–De ce nu mi-ai spus? mă întrebă.

Am ezitat.

–Nu-mi place să îmi aduc aminte despre asta. Avortul nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu fertilitatea, dar... cred că mi-a fost teamă că... *a avut* de-a face cu asta. Adică, am rămas însărcinată *atunci*, iar acum, la maturitate, e atât de greu să rămân însărcinată, încât am trăit tot timpul cu teama că există cumva o legătură. Acum se pare că așa este. Glasul îmi pieri. Mă simțisem deja responsabilă pentru faptul că nu puteam să avem un copil, mă temusem că Adam m-ar învinovăți, conștient sau nu. Acum avea un motiv concret pentru a o face. Îmi pare rău, Adam, am spus eu din nou.

–Te rog, încetează să-ți mai ceri scuze, Maya. Fălcile i se contractară. Sunt doar supărat din cauză că nu mi-ai spus. De trei ani încercăm să facem un copil – fără prea mare succes – și acum descopăr că mi-ai ascuns un lucru al naibii de important.

Nu m-a întrebat câți ani aveam când am făcut avortul, sau cine era tatăl copilului, iar eu eram ușurată. Nu voiam să mă gândesc la asta. Răul cauzat atunci afectase mult mai multe decât fertilitatea mea.

Oare Adam se întreba acum dacă îi mai ascundeam și alte lucruri? Alte secrete? Secrete mai negre?

Dacă o făcea, avea dreptate.

capitolul 7

Rebecca

–Vrei să rămâi peste noapte? îl întrebă Rebecca pe Brent când cotiră pe aleea din fața clădirii victoriene pe care o împărțea cu Dorothea.

–Tu ce crezi? Pusese deja mașina în poziția de parcare și deschise portiera. Ei îi era indiferent, atâta timp cât o lăsa în pace. După două zile de la întoarcerea din San Diego, Rebecca încă nu își revenise după conferință. Prea multă mâncare și prea puțină mișcare.

–Jur, spuse ea în timp ce se îndreptau spre treptele exterioare care urcau în zigzag în lateralul clădirii până la apartamentul ei de la etajul al doilea, patru zile de întâlniri și întâmpinări, discursuri și peisaje splendide sunt mai obositoare decât o lună de muncă pe teren.

–Ai dreptate, spuse el.

Luminile de la primul etaj erau toate aprinse.

–Dot e trează încă, spuse ea în timp ce urcau treptele. Ar trebui să o salutăm.

Se opriră la primul etaj și Rebecca bătu la ușa ce dădea în bucătăria Dorotheei. Neprimind nici un răspuns, deschise ușa – Dot nu încuia niciodată nimic – și vârî capul înăuntru.

–Ești trează, Dot? strigă ea.

–În sufragerie, răspunse Dorothea.

Traversară bucătăria. Încăperea era turcoaz, cu mobilă violet cu mânere galbene și aparate electrocasnice albe. Louisa fusese decoratoarea. Dorothea îi dăduse partenerei sale mână liberă și, deși se plânsese de combinația de culori cât trăia Louisa, nu făcuse nimic să le schimbe acum

că Louisa nu mai era, iar Rebecca se bucura. Dacă ar fi preocupat-o vreodată să își decoreze propriul apartament, ar fi folosit paleta de culori plină de energie a Louisei.

Louisa fusese extrem de ordonată, aproape cusurgie, dar ochiul de artist tânjea după culori, cu cât mai îndrăznețe, cu atât mai bine. S-ar răsuci în mormânt – dacă ar fi fost înmormântată, în loc să i se doneze corpul Spitalului Duke – dacă ar vedea cum arată sufrageria acum, se gândi Rebecca, în timp ce ea și Brent făceau slalom printre cutiile și vrafurile de ziare și hârtii aruncate pe podea.

Dorothea ridică privirea, așezată pe scaunul din capul mesei, unde tasta la unul dintre cele două laptopuri din cameră.

–Cât e ceasul? întrebă ea.

Șuvițe lungi, rebele, îi ieșeau din coada împletită, dar arăta foarte drăguț în lumina ecranului. Dorothea avea acum șaizeci și șapte de ani și, din când în când, Rebecca zărea câte o rămășiță a frumuseții din tinerețe.

Brent se îndreptă spre scaunul din capul mesei și se aplecă să o sărute pe Dorothea pe obraz, o șuviță blondă căzându-i pe frunte.

–Ce pui la cale? o întrebă el, încrucișându-și brațele la piept în timp ce se uita pe ecranul laptopului.

–Mă uit cum se formează furtunile tropicale, răspunse Dorothea.

Rebecca se așeză pe un scaun în capătul celălalt al mesei și trase al doilea calculator înspre ea.

–Ai văzut ceva cu potențial periculos? întrebă ea, intrând pe internet.

Dorothea mută puțin cursorul, mușcându-și buza inferioară în timp ce studia ecranul.

–Greu de spus deocamdată. Câteva lucruri... poate. Poate nu.

Sufrageria fusese camera roșie a Louisei. Pereții erau zugrăviți într-un roșu puternic și una dintre picturile ei – o pânză imensă, uimitoare, acoperită cu caise – dădea

viață încăperii. Sufrageria fusese camera preferată a Rebeccăi din toată casa, dar Dorothea avea acum atât de multe lucruri împrăștiate pe masă și pe podea, încât încăperea își pierduse farmecul. Uneori, Rebecca era îngrijorată de felul în care Dot lăsase lucrurile în plata Domnului după moartea Louisei. Dorothea era încă lucidă. Era la fel de isteață și de dedicată ca întotdeauna, dar nepăsarea față de lucrurile din jurul ei, fapt care o ajuta foarte mult în munca pe teren, era nelalocul ei în Carolina de Nord. Nu voia niciodată companie, cu excepția Rebeccăi și a lui Brent și a altor câțiva angajați ai DIDA, pentru că, pentru moment, era imposibil să pună casa în ordine. Când Rebecca avea să preia conducerea DIDA, va avea de ordonat o mare harababură.

–La următoarea misiune care va apărea îl vom trimite pe teren pe cumnatul tău, îi spuse Dorothea Rebeccăi. Știu că de-abia așteaptă.

Rebecca accesă pagina Centrului Național pentru Uragane.

–Atâta timp cât nu va dura mai mult de două săptămâni, îi reaminti ea Dorotheei.

Se îndoia că Adam putea să lipsească mai mult de atât. Voluntarilor nu li se cerea să își dedice mai mult de două săptămâni pe an organizației DIDA, dar Dorothea avea tendința să uite acest mic detaliu.

–Tocmai ne-am întors de la ei, spuse Brent, studiind ecranul peste umărul Dorotheei.

–Cum se simte Maya? întrebă Dorothea. Cum merge recuperarea?

–Părea destul de bine, spuse Brent, ceea ce demonstra lipsa lui de intuiție.

–De fapt, e extrem de nefericită, îl contrazise Rebecca.

Brent se încruntă înspre ea.

–Mie mi s-a părut că e bine.

–O cunosc mai bine decât tine, spuse ea. Maya putea zâmbi cu toată gura, dar Rebecca tot putea să ghicească

minciuna ascunsă sub acel zâmbet. Amândoi sunt extrem de nefericiți.

–Ei bine, spuse Brent, ies cu noi la cină sâmbătă seara. Mergem la noul restaurant brazilian. Vrei să vii?

Dorothea clătină din cap.

–Am prea multe de făcut aici, spuse ea. Nu se pricepea să delege. Rebecca era mai bună la împărțirea sarcinilor. Am auzit însă că e un restaurant bun, adăugă ea.

Rebeccăi încă nu-i venea să creadă că Maya acceptase să iasă la restaurantul brazilian. Sora ei evita acea parte a orașului Durham. O zonă obscură, în mod cert, dar când Brent pomenise de ea, Adam se luminase la față.

–Da! exclamă el. Am tot vrut să încerc acel loc.

Observând însuflețirea bruscă din privirea lui Adam, Rebecca își dădu seama cât de posac fusese de când ajunseseră. Probabil că Maya observase și ea, deoarece aprobă din cap. „Încearcă să-i facă pe plac“, își spuse Rebecca. „Încearcă să se revanșeze față de el pentru că a pierdut încă un copil.“ Rebecca tocmai voia să sugereze un alt restaurant, dar își aminti cum Brent îi spusese că o trata pe Maya ca pe un copil, așa că tăcu. În plus, și ea voia să vadă cum era acel restaurant.

–Deci, vă căsătoriți sau ce aveți gând? întrebă Dorothea, cu obișnuita lipsă de tact. Ridică privirea din ecran, mai întâi spre Rebecca, apoi spre Brent, iar Rebecca văzu harta uraganelor reflectată în ochii săi gri enormi.

–Încă aștept răspunsul ei.

Brent păru aproape timid. Chiar drăguț, de fapt. Rebecca nu se putu abține să nu îi zâmbească.

–I-am spus că nu văd care e sensul, zise ea.

Dorothea înclină capul într-o parte pentru a-l privi pe Brent.

–Cum o suporți?

Brent râse.

–O iubesc, răspunse el.

Rebecca își plecă din nou privirea asupra hărții. În acel moment știu că îl iubea. Ca prieten. Ca pe cel care alergase împreună cu ea pe străzile din Durham în toiul nopții. Care mersese cu ea cu bicicleta. Care sărise din avion împreună cu ea. Care nu se temea să lase totul baltă și să ia avionul spre un loc lovit de tsunami, pentru a face tot ce-i stătea în putință să îi ajute pe răniți. Dar l-ar fi putut iubi ca soț? Nu își putea răspunde la această întrebare.

capitolul 8

Maya

Eu și Rebecca ne aflam pe bancheta din spate a Toyotei Prius a lui Brent, în timp ce bărbații stăteau în față. Ei trei vorbeau despre DIDA, iar Rebecca își desfăcuse centura pentru a se putea apleca între Brent și Adam, monopolizând conversația, ca de obicei, dar eu nu ascultam. Îmi doream să fi stat acasă. Încă mai aveam dureri și mai sângeram puțin în urma pierderii sarcinii și nu mă simțeam în stare să mă plimb prin măruntaiele orașului pentru o masă de care nu aveam să mă bucur. Dar Adam era încântat de idee, iar Brent pleca dis-de-dimineață în Ecuador, unde un cutremur ștersese de pe fața pământului câteva sate, cu câteva zile în urmă. Cum aș fi putut să refuz?

Era încă lumină, destul de multă lumină încât să văd cum cartierul arată din ce în ce mai rău, stradă după stradă. I-am aruncat o privire surorii mele, al cărei braț bronzat și inuman de tonifiat era întins pe spătarul scaunului lui Adam. Buzele ei articulau cuvinte pe care abia le auzeam. Vorbea despre ultima dată când fusese cu DIDA în America de Sud. Cineva se urcase în autobuzul cu care mergea ea și furase bani de la toți pasagerii, amenințându-i cu o macetă. „Foarte drăguț, Bec", mi-am spus. „Foarte drăguț, o conversație încurajatoare pentru Brent în seara de dinaintea plecării." Dar Brent râdea, la fel ca și Adam. Eram singura care se simțea ca și cum s-ar fi aflat în acel autobuz. Singura care putea să-l vadă pe individ venind către ea, muchia ascuțită a macetei reflectând lumina în timp ce se agita prin aer. Mi-am luat geanta, am deschis-o

și am deșertat toți banii pe podeaua autobuzului. „Ia-i. Sunt ai tăi."

Când Brent sugerase acest restaurant cu o seară înainte, eram convinsă că Adam își va da seama unde se află și că va oferi o alternativă. Știa că îmi era greu. Fie chiar nu se gândise, fie era cu adevărat supărat pe mine și nu îi păsa ce simțeam. Dar, la urma urmei eram o femeie matură. Dacă nu doream să vin, trebuia să fi spus. Nu erau obligați să aibă grijă de mine. Dar nu spusesem nimic. Adam era tulburat și nu aveam de gând să îi mai dau încă un motiv, indiferent cât de neînsemnat, pentru a fi dezamăgit de mine. Fusese rece față de mine după întâlnirea cu Elaine. Mi-am cerut iertare de nenumărate ori pentru că ascunsesem de el acel avort și nu știam ce altceva să mai fac. Unul dintre lucrurile învățate de-a lungul anilor era că nu puteam schimba trecutul, oricât de mult mi-aș fi dorit.

–Singura dată când am fost în Brazilia, spunea Rebecca, prietenii mi-au comandat un preparat într-un restaurant și s-a dovedit a fi aligator fiert.

„Oh, minunat", îmi venea să spun. „Și de ce vrem să mergem la un restaurant brazilian?!"

Am trecut cu mașina pe lângă un magazin de băuturi, unde un șir de femei – evident prostituate – pozau și flirtau pe trotuar.

–Aici este, indică Brent o clădire micuță cu uși de sticlă, înghesuită între un magazin de amanet și unul de închiriat filme.

–*Acesta* este? întrebă Rebecca, uimită și încântată în același timp.

Nu avea nici o firmă deasupra ușii. Cuvântul *Restaurant* era pictat manual pe o bucată de carton lipită pe interiorul ferestrei.

–Da, spuse Brent. Sunt atât de noi încât nici nu au firmă încă.

–Mișto, spuse Adam.

–Vezi vreun loc de parcare? am întrebat eu, întinzând gâtul. Voiam un loc chiar în fața restaurantului, ca să nu trebuiască să mergem pe jos prin acest cartier mai mult decât era nevoie.

–Nimic, zise Brent, uitându-se în dreapta și în stânga.

–Acolo? spuse Rebecca. Chiar acolo pe dreapta? Oh, Mini Cooper.

Am mai mers o stradă. Apoi încă una.

–Poate nu e o seară potrivită pentru asta, am spus eu.

–Am găsit unul! strigă Brent și începu să ghideze mașina cu botul înainte în curbă, apăsând frâna la timp pentru a evita accidentarea motocicletei ascunse privirii noastre pe acel loc de parcare. La naiba! spuse el, tipul ăsta ocupă două locuri.

–E mică, sări sora mea. Hai să o mutăm!

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea și Adam ieșiră din mașină, râzând în timp ce încercau să ridice și să împingă motocicleta la o parte din drumul nostru. Am privit aerul degajat al mișcărilor lor, energia, incapabilă să îmi amintesc când îl văzusem pe Adam râzând ultima oară, și m-am bucurat că acceptasem să venim, în ciuda rezervelor mele. Voiam să îmi văd soțul zâmbind, chiar dacă nu eu eram cea care îl făcuse să zâmbească.

Brent reuși să înghesuie automobilul în locul de parcare după ce motocicleta fu mutată. Ne aflam în fața unui magazin de peruci. Vitrina era plină de capete de manechine, majoritatea de culoare, purtând peruci în toate culorile curcubeului.

Adam mă ajută să ies din mașină.

–Oh, Maya, spuse el, brusc compătimitor. Trebuia să te fi lăsat pe tine chiar în față. Ești în stare să faci drumul pe jos?

Voia să spună dacă sunt capabilă din punct de vedere fizic, iar în această privință nu aveam probleme.

–Mă simt bine, am spus eu, luând-o înainte, impunând un pas *foarte* vioi.

–Aveți grijă, spuse Brent în timp ce treceam pe lângă magazinul de peruci, femeii îi e foame!

Restaurantul era lung și îngust și plin ochi, dar am găsit o masă liberă în spate. Mergând spre masă, am zărit o colegă de la camera de gardă de la Duke stând lângă peretele îndepărtat, iar ea mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu cu mâna. Am prins curaj văzând-o acolo, ca și cum până la urmă nu fusese o idee proastă să venim în această parte a orașului pentru a lua cina. Am început să observ restul clienților. Unii îmbrăcați elegant, alții mai puțin elegant. Alb, negru, maro. Probabil câțiva erau chiar brazilieni, bucuroși să savureze o masă care să le aducă aminte de acasă.

Eu și Rebecca ne-am așezat la capătul îndepărtat al mesei, cu fața spre restul încăperii. Când Brent și Adam s-au așezat în fața noastră, începusem deja să mă relaxez. Decisesem că îmi plăcea locul. Îmi plăcea atmosfera însuflețită. Râsetele. Mirosurile condimentate.

Meniurile erau scrise de mână în portugheză și conțineau fotografii de proastă calitate ale felurilor de mâncare. Așezați unul în fața celuilalt, Adam și Rebecca erau aplecați asupra meniurilor, încercând să pronunțe denumirile preparatelor. Masa era atât de mică, încât capetele lor aproape se atingeau. Aveau părul de aceeași nuanță de castaniu, am observat eu, și chiar de aproape aceeași lungime, al lui Adam prea lung, iar al surorii mele prea scurt.

–Eu vreau asta. Rebecca arătă spre una dintre fotografii. E cel mai bizar preparat din meniu.

De unde stăteam eu, arăta ca un morman de carne rozalie, acoperit cu un fel de frunze de verdeață.

–Eu mă lipsesc, spuse Adam râzând, iar eu chiar m-am bucurat că nu căzuse complet sub vraja Rebeccăi.

Când mi-a spus că se alătură organizației DIDA, am știut că cedase în cele din urmă insistențelor ei. Fusesem

întotdeauna încântată că ea și Adam se înțelegeau atât de bine, dar aș fi vrut să îl fi lăsat în pace cu DIDA. Îmi iubeam sora, dar uneori era copleșitoare.

Am comandat bere, continuând să studiem meniul, iar Adam ridică sticla în semn de toast în cinstea lui Brent.

–Până la fund! spuse el. Probabil e ultima ta bere rece pentru o vreme.

Brent mormăi ceva, zâmbind.

–O să fie al naibii de cald acolo, spuse el.

–Următoarea deplasare e a ta, cumnate, zise Rebecca ciocnind sticla de a lui Adam.

–E o amenințare sau o promisiune? întrebă el.

–Ambele, răspunse ea.

O femeie de origine afro-americană se îndrepta spre partea din spate a restaurantului cu o fetiță în brațe. Bănuiam că merge la toaletă, dar se uita direct la mine, cu un zâmbet larg pe față.

–O cunoști? șopti Rebecca.

Nu mi se părea deloc cunoscută.

–Doamnă doctor Ward! spuse ea și, preț de o clipă, am crezut că vorbește cu Rebecca, dar privirea ei era ațintită asupra mea.

–Bună. Am zâmbit, străduindu-mă să mi-o amintesc. Apoi am observat fetița pe care o ducea în brațe. Taniesa! am spus, sărind în picioare. M-am întins spre ea și Taniesa s-a lăsat ușor în brațele mele, ca și cum nu ar fi făcut legătura între mine și durerea pricinuită de operația din urmă cu un an. Strângea în mână un ursuleț panda de pluș. Te-ai făcut mare, fetițo. Am sărutat-o pe obraz.

–V-am văzut, dar mama mi-a zis nu, nu este, dar chiar sunteți, spuse Taniesa.

–Și ai avut dreptate. Cum te simți, scumpo? Ce-ți mai face brațul?

–Bine, răspunse ea și își lăsă capul pe umărul meu, ca și cum ar fi vrut să vină cu mine.

Revedeam cu ochii minții radiografia brațului stâng al Taniesei, sfărâmat în urma unui accident cu tricicleta, la fel de clar ca și cum aș fi văzut-o cu doar câteva minute mai devreme. Nu am avut niciodată memorie fotografică atunci când era vorba de citit, dar dacă-mi arăți o radiografie, o tomografie sau un RMN, nu le uit niciodată.

–Ne-ați ajutat enorm, doamnă doctor Ward, spuse mama Taniesei.

Nu-mi aminteam numele ei. Cred că numele de familie al Taniesei era Flanders, dar știam că pe mama ei o chema altfel.

–Mă bucur ca am reușit s-o însănătoșim, am răspuns, dând drumul fetiței fără tragere de inimă și înapoind-o în brațele mamei.

Taniesa purta un pulover care o ferea de răcoarea aerului condiționat din restaurant, dar am mângâiat-o pe braț, imaginându-mi cicatricea de sub material. Rebecca îi făcu cu mâna mamei fetiței.

–Sunt sora doamnei doctor Ward, Rebecca, spuse ea.

–Oh, am sărit eu. Îmi cer scuze. El este Brent Greer, el e soțul meu, Adam Pollard, iar doamna este...

–Lucy Sharp, reuși mama Taniesei să evite un moment stânjenitor.

–Îmi place ursulețul panda, Taniesa, spuse Adam. E băiat sau fetiță?

Taniesa se uită la atentă jucăria de pluș de parcă abia o observase.

–Fetiță, spuse ea.

–Are un nume? întrebă Adam.

–Taniesa.

Am râs toți, iar Taniesa zâmbi.

–Foarte isteț! Adam făcu ochii mari, prefăcându-se mirat. Nu îi vei uita niciodată numele, nu-i așa?

Doamne, mi se părea ciudat să-l văd pe Adam interacționând cu alți oameni! Uitasem cum este. Cât de jucăuș putea fi. Cât de jucăuș obișnuia să fie cu *mine*. Viețile

noastre erau mult prea epuizate acum de fertilitate, sarcini și griji. Trebuia să facem o schimbare, dar știam că nu era încă pregătit să renunțe. Știam că își dorește un copil mai mult decât își dorea să răsară soarele în fiecare zi.

–Nu-i așa că e un loc grozav? întrebă Lucy Sharp. Se uită la masa noastră fără farfurii. Nu ați încercat nimic încă?

–Nu încă, am răspuns eu.

–Ce ne recomandați? întrebă Brent.

–Oh, Doamne, orice ați comanda va fi foarte sățios. Încercați Churrasco. Este un grătar tipic brazilian. N-am crezut niciodată că o să îmi placă mâncarea braziliană. Cine s-ar fi gândit? Dar cumnata mea m-a adus aici acum câteva săptămâni, iar acum nu mă mai pot dezlipi de acest loc.

Tocmai atunci veni chelnerița la masa noastră, iar Lucy se dădu un pas înapoi.

–Nu vă mai deranjez, spuse ea. Taniesa ținuse să vă salutăm.

–Îmi pare bine că ați făcut-o, am spus eu. Pa, Taniesa.

Fetița se întinse din nou spre mine, iar mama ei se aplecă să o lase să mă sărute pe obraz.

„Am cea mai frumoasă slujbă din lume", mi-am spus. Le-am privit mergând înapoi la locul lor și, chiar înainte să le văd cum se așază, m-am simțit confortabil, fericită și suficient de înfometată pentru a gusta carne de aligator.

Mâncarea a fost delicioasă și tocmai savuram o cremă caramel cu nucă de cocos când am observat că restaurantul începuse să se mai golească.

–Sunt beat, recunoscu Brent fericit.

Chiar era beat. Iar Adam nu era departe. Ochii îi luceau și avea o privire puțin pierdută, iar zâmbetul pe care îl afișase mai toată seara era strâmb, într-un fel care mă făcu și pe mine să zâmbesc.

–Conduc eu, spuse Rebecca. Deși sunt atât de plină, încât s-ar putea să nu încap la volan.

Adam răspunse ceva, dar nu l-am auzit. Privirea îmi era fixată asupra unui bărbat care tocmai intrase în restaurant. Era caucazian, brunet, purta un tricou alb și pantaloni bej și stătea în fața ușii, plimbându-și privirea de la o masă la alta. Ceva din înfățișarea lui îmi dădu fiori.

Porni înspre noi – sau cel puțin am crezut că se îndreaptă spre masa noastră. Avea mersul apăsat și nările dilatate. Apoi am văzut că ochii lui – ochii de un *albastru glacial* – erau fixați asupra celor doi bărbați așezați la masa din fața noastră. Adam spuse ceva ce era, probabil, amuzant, pentru că Brent și Rebecca râseră, dar eu am lăsat lingura din mână și mă țineam de colțul mesei, inima bătând să-mi spargă pieptul.

Știam mai bine decât oricine cât de repede se pot întâmpla lucrurile. Bărbatul duse la spate mâna dreaptă, apoi o întinse brusc în față, cu arma cenușie abia vizibilă din cauza mișcării bruște, iar eu am zărit tatuajul cu o stea neagră de pe degetul arătător în momentul în care apăsă pe trăgaci.

capitolul 9

Maya

Înainte să apuc să strig sau să mă feresc, am auzit focul de armă, iar bărbatul de la masa din fața noastră căzu de pe scaun. Apoi am reușit să țip, la fel cum țipasem cu douăzeci de ani în urmă pe aleea din fața casei noastre. De această dată însă, erau mai mulți oameni în jurul meu. Atmosfera prietenoasă din restaurantul micuț se transformă într-un haos total. M-am aplecat în scaun, făcându-mă cât mai mică posibil și am simțit cum Rebecca mă acoperea cu corpul ei, asemenea unei carapace. Mi-am acoperit urechile cu mâinile, dar am auzit totuși pașii ce se grăbeau către ușa restaurantului.

–Prindeți-l, strigau oamenii. Opriți-l!

Scaunele scârțâiau pe podea și am auzit bubuitura provocată de o masă răsturnată.

–Sunați la numărul de urgență, l-am auzit pe Adam strigând.

Rebecca se ridică și eu m-am ridicat încet din poziția ghemuită, cu abdomenul strâns. Brent și Adam erau deja lângă bărbatul rănit, care căzuse de pe scaun într-o grămadă inertă. Rebecca țâșni de la locul ei alături de cei doi bărbați, în timp ce eu am rămas înmărmurită pe scaun. Nu puteam vedea ce se întâmplă din cauza mesei și auzeam doar frânturi din conversația lor.

–Apasă mai tare, spunea sora mea.

–Nu îi simt pulsul, spuse Adam.

–A murit, adăugă Brent.

Trebuia să încerc să îi ajut? Puteam? Acesta era motivul pentru care cei trei făceau parte din DIDA, iar eu nu. Îmi iubeam munca pentru că mă făcea să dețin controlul.

—Maya sudează oscioare mici la loc, spunea Adam întotdeauna când mă prezenta cuiva. Asta îmi plăcea să fac: să repar ce se putea repara.

Privirea mi se opri asupra farfuriei de desert și am văzut stropi de sânge peste ce mai rămăsese din crema caramel. Camera începu să se învârtă cu mine și am sărit de pe scaun, alergând către toaleta din spatele restaurantului. Toaleta micuță răsuna de plânsete, mai multe femei înspăimântate țipară în cor când am deschis ușa. Mi se tăie respirația doar uitându-mă la ele. Am lăsat ușa să se închidă la loc și m-am trântit pe podeaua de gresie murdară de pe hol, cu spatele rezemat de perete.

Parcă nu reușeam să trag destul aer în plămâni. *Ochii aceia reci. Ținta perfectă a armei.* Inspirând zgomotos, mi-am aplecat capul între genunchi și am luptat cu senzația de întunecare a privirii. Nu leșinasem niciodată. Nici prima dată când am lucrat pe un cadavru. Nici în timpul practicii ca medic. Nici în timpul rezidențiatului în sala de operații. Niciodată nu avusesem senzația de leșin. Cu toate acestea, simțeam că sunt pe punctul de a-mi pierde cunoștința. „A plecat", mi-am zis eu. „Pericolul a trecut."

Peste vocile și agitația din restaurant, am auzit sunetul îndepărtat al sirenelor. Femeile ieșiră în grup din toaletă, pășind pe lângă mine, încercând să nu se împiedice de picioarele mele. Mi-am adunat picioarele la piept, ținându-mi brațele strâns în jurul lor. Sirenele se auzeau tot mai tare și erau tot mai multe. Mi-am imaginat mașinile de poliție și ambulanțele oprind cu scrâșnet de roți în fața clădirii și am auzit voci noi adăugându-se vacarmului din restaurant.

Trecură câteva minute până când Adam intră în hol. Se ghemui în fața mea, punându-și mâinile pe mine.

–Te simți bine? întrebă el.

Am dat din cap.

–Tipul a murit, spuse el.

Am dat din nou din cap.

–Îmi pare rău, My, spuse el. Nu aveai nevoie de așa ceva în seara asta. Știu că încă nu te simți bine. Se uita în spatele lui ca și cum, în loc de zugrăveala cojită de pe perete, ar fi putut vedea în interiorul restaurantului. Apoi se așeză pe jos în fața mea. Holul era atât de îngust, încât, chiar rezemat de peretele opus, mă putea ține încă de mână. Doamne, adoram atingerea sa! În săptămâna de dinainte mă întrebasem dacă aveam să îl mai simt vreodată atingându-mă din nou.

–Polițiștii au încuiat ușa, pentru că vor să discute cu toți cei prezenți la incident, spuse el. În special cu tine și Becca, pentru că erați cu fața către atacator. Dar dacă nu te simți în stare... le pot spune că au trecut doar șase zile de când ai pierdut o sarcină și să te lase în pace. Ai putea merge la secția de poliție în loc să...

–Mă simt bine, am spus eu. Aveam să fiu tare pentru el. Tânjeam după admirația, nu după mila sa.

Adam își întoarse mâna, împletindu-și degetele cu ale mele.

–Știi, îmi mărturisi el, a fost așa o nebunie acolo, încât, atunci când ai dispărut, m-am temut că ai fost rănită. Te-am căutat chiar și sub masă. M-am speriat.

Vocea lui era plină de emoție și am știut că încă mă iubește. Abia atunci mi-am dat seama cât de mult începusem să mă îndoiesc de dragostea lui.

–Mă simt bine, am repetat, ridicându-mă în picioare. Pot vorbi cu ei acum.

Pe drumul spre casă, două ore mai târziu, atmosfera fu tăcută și mohorâtă. Eram obosiți după discuțiile cu poliția, iar Brent, care acum era perfect treaz, conducea.

Ne-a lăsat pe mine și pe Adam în fața casei noastre. Porniserăm deja pe trotuarul curbat către ușa de la intrare, dar m-am întors, auzind portiera mașinii trântindu-se, și am văzut-o pe Rebecca alergând către noi.

– Vreau doar să vorbesc un minut cu sora mea, îi spuse ea lui Adam.

El dădu din cap, scoțându-și cheile din buzunar.

– Ne vedem înăuntru, My, spuse el.

Lăsaserăm luminile de afară aprinse și vedeam îngrijorarea de pe fața Rebeccăi.

– Te simți bine? întrebă ea.

Am dat din cap.

– Sunt bine.

M-am uitat înspre casă, sperând ca imaginea ferestrelor luminate și a ghivecelor cu plante curgătoare de la intrare să șteargă amintirea desertului însângerat din mintea mea.

– Când am ales restaurantul mi-a fost teamă că nu o să vrei să mergi, spuse ea. Știu că nu-ți place să ajungi în acea zonă a orașului. Dar la început a fost foarte bine. Ne simțeam atât de bine. Iar apoi, s-a întâmplat *asta*. Clătină din cap. A fost îngrozitor.

– Sunt bine, am repetat eu.

Rebecca se uită spre mașina lui Brent, apoi din nou la mine.

– Nu am apucat să vorbim despre copil de când m-am întors. Vreau să spun, doar noi două. Hai să ne găsim puțin timp înainte să plec pe teren din nou, bine?

Nu mă gândeam la copil în acel moment. Nu voiam ca gândurile despre copilul meu – *fiul* meu – să fie legate în nici un fel de această seară oribilă, dar aștepta un răspuns.

– Bine, am spus eu. Eu chiar... m-am uitat din nou înspre casă, gândindu-mă la Adam care era înăuntru. Trebuie să ne gândim dacă vrem să mai încercăm.

– Sau să recurgeți la adopție.

Am clătinat din cap.

–Nu cred că Adam va fi vreodată de acord.

–Care este problema lui?! Păru enervată. Vreau să-i bag mințile în cap.

–Nu. Nu face asta. Noi doi trebuie să luăm o decizie. Bine?

Rebecca își trecu mâna prin părul scurt, uitându-se din nou înspre mașina lui Brent.

–E o seară îngrozitoare înaintea plecării lui Brent, spuse ea, dar începi oarecum să te obișnuiești cu lucrurile neașteptate când lucrezi pentru DIDA. Era cel mai nepotrivit lucru pe care mi-l putea spune, acum că Adam se înregistrase ca voluntar, iar ea își dădu seama. Dar așa ceva nu s-a mai întâmplat în toți anii de când lucrez la DIDA. Serios, Maya.

Nu voiam să vorbesc despre DIDA. Ce îmi venea să spun era: „Seara aceasta ți-a amintit de noaptea în care au fost uciși mama și tata?" Dar nu aveam să-i spun așa ceva. Relația dintre noi era atât de complexă. Eram apropiate din multe puncte de vedere. Dar eram distante în alte privințe. Nu aveam să știu niciodată dacă incidentul îi amintise de acea noapte.

–Du-te la culcare, spuse ea. Ți-a mai rămas ceva Xanax?

–Am pe undeva, am răspuns.

Îmi atinse obrazul cu degetele, așa cum o mamă și-ar atinge copilul. Nu era afectuoasă de obicei, așa că am fost mișcată de gestul ei. Apoi mă strânse în brațe.

–Te iubesc, spuse ea.

–Și eu te iubesc.

Am rămas așa, îmbrățișându-ne, aproape un minut. Oricât de tare aș fi strâns-o la piept însă, simțeam acea noapte îndepărtată între noi, asemenea unui zid de piatră.

capitolul 10

Rebecca

Rebecca stătea pe scaunul ei favorit, din catifea roșie, de la Starbucks, desculță, cu picioarele sub șezut, și o cafea americană dublă pe masa de lângă ea. Citea o carte scrisă de un tip care lucrase pentru Crucea Roșie după cutremurul din China. Chiar dacă lucrase și ea în China după cutremur, în acea zi nu se putea concentra asupra cărții. Era nerăbdătoare, și cafeaua nu o ajuta.

Distrugerile provocate de cutremurul din Ecuador fuseseră mult mai mari decât se crezuse, iar ea își dorea să meargă acolo. Brent lucra deja de o săptămână la patruzeci de kilometri distanță de epicentru și, în sfârșit, reușise să o sune prin satelit cu o zi înainte.

–Spune-i lui Dot că avem nevoie de tine aici, spuse el.

Aveau extrem de puțin personal, dar Dorothea nu voia să o lase să meargă.

–Nu înainte să vedem ce au de gând dracii ăștia din Atlantic, îi răspunse ea când Rebecca îi transmise mesajul lui Brent.

Furtuna tropicală care se formase la mare distanță de coasta Bermudelor se transformase acum în uraganul Carmen. Abia dacă merita numele de *uragan*, în opinia Rebeccăi. Nu era nimic mai mult decât o amibă albă și pufoasă pe harta meteorologică. Nimeni nu părea să știe cu siguranță unde avea să se dezlănțuie – dacă avea să se dezlănțuie. Posibil în Carolina de Sud. Posibil mai la nord, pe lângă Outer Banks. Dar furtuna era atât de jalnică încât evacuarea era voluntară, iar Rebecca știa că majoritatea oamenilor aveau să stea să se uite cum se umflă

valurile, să asculte vuietul vântului, și se vor bucura să se afle cât mai aproape cu putință de pericol, fiind în același timp în siguranță. În Durham și în restul statului se anunțaseră ploi torențiale și vânt, dar, deocamdată, nimic mai mult, iar Rebeccăi nu îi venea să creadă că era blocată în Carolina de Nord din cauza eventualelor ploi. Trebuia să recunoască, însă, că Dot avea un al șaselea simț când venea vorba de furtuni. Rebecca avea uneori impresia că își greșise meseria și ar fi trebuit să fie meteorolog. Se întrebă dacă, atunci când îi va veni rândul să fie director al DIDA, va fi în stare să hotărască cine era necesar, când și unde, cu aceeași precizie ca Dorothea.

–Nu doar din cauza uraganului îmi fac probleme, îi spuse Dorothea în sufrageria-birou în acea dimineață. Arătase spre harta de pe ecranul calculatorului. Vezi chestiile astea două la nord de Haiti? Își trecu degetele peste cele două amibe. Nu am deloc încredere în ele.

–OK. Rebecca cedase. Cum vrei.

Astfel că acum își omora timpul mergând la sală, alergând, citind corespondența electronică din urmă și ajutând-o pe Dorothea să rezolve sarcinile administrative plictisitoare ale DIDA.

În sfârșit reușise să stea câteva ore singură cu Maya cu o seară înainte. Vorbiră despre copil la o ceașcă de frapuccino, în același Starbucks. Stătură afară pe terasă pentru ca Rebecca să poată fuma, și îi dădu Mayei o mulțime de sfaturi: era prea curând să ia o decizie legată de o nouă încercare, spuse ea. Maya trebuia să înceteze să se mai gândească la copii pentru o vreme. Trebuia să îi dea timp lui Adam să jelească înainte de a readuce în discuție problema adopției. Poate până atunci avea să fie pregătit.

Maya ascultă răbdătoare în stilul ei obișnuit, uitându-se mai mult la ceașca de cafea decât la Rebecca. Și când ea epuiză toate sfaturile de soră mai mare la care se gândise, Maya se aplecă și-i spuse:

–Știu că îmi vrei numai binele, Bec, dar nu poți înțelege ce simt.

Rebecca nu știu de ce cuvintele durură atât de rău, dar așa simți. Poate pentru că erau purul adevăr. *Nu putea* să înțeleagă. Problema o depășea, iar acel sentiment îi displăcea teribil. Se gândea să îi povestească Mayei acea fantezie ciudată pe care o avusese în camera de hotel a lui Brent, ținând în brațe copilul, acea senzație puternică de pierdere, dar se abținu la timp. Pierderea Mayei era reală; a ei era doar imaginată.

–Ei bine, spuse ea, *vreau* să înțeleg.

–Asta creează probleme între mine și Adam, spuse Maya.

Rebecca se încruntă. Ce voia să spună cu „asta"? Maya putea fi foarte vagă uneori. Avea un stil de a vorbi pe ocolite în loc să spună în față ceea ce gândea.

–Ce vrei să spui? întrebă ea. Pentru că nu vrea să adopte un copil, sau ce?

–Parțial, spuse Maya. Nu ți-am spus prea multe pentru că nu voiam să-ți faci griji, dar încă de la prima pierdere de sarcină, lucrurile s-au schimbat între noi.

Își aminti acel prânz cu Adam din urmă cu câteva săptămâni, când vorbise despre Mormolocul Polly. Cât de fericit păruse. Cum ea își dăduse seama atunci că o parte din veselia lui dispăruse în ultimul an.

Își stinse țigara și se aplecă în față.

–Legătura dintre voi este solidă, Maya, spuse ea. Toate relațiile de cuplu au suișuri și coborâșuri. Își ținu răsuflarea, așteptând ca Maya să îi spună din nou că nu putea să înțeleagă pentru că nu fusese niciodată căsătorită, dar Maya doar dădu din umeri.

–Știu, spuse ea. Dar pur și simplu... nu îmi place.

Adam și Maya. Maya și Adam. Aveau personalități complet diferite – extrovertit versus introvertit, glumeț versus serios – dar împreună formau o singură ființă, unitară și echilibrată. Rebecca nu și-o putea imagina

pe Maya fără Adam. Nu putea să își imagineze *propria* viață fără Adam drept cumnat.

–Este doar o fază, spuse ea. Veți trece peste ea, scumpo. Nu poți grăbi lucrurile. Nu poți face nimic. Dar... se apleacă din nou în față... *poți* să faci ceva în privința muncii și cred că lucrezi mult prea mult acum.

Munca era un subiect pe care *putea* să îl înțeleagă și se simțea pe teren mai sigur. Maya îi ținea locul unui coleg plecat în concediu. Ar fi putut să îi țină altcineva locul – cineva care nu suferise o pierdere de sarcină cu câteva săptămâni înainte.

–Trebuie sa mă mențin ocupată, spuse Maya. Știi cum sunt eu.

Știa. Munca fusese întotdeauna refugiul Mayei. Chiar și după moartea părinților, când viețile lor fuseseră date peste cap, Maya se afundase în studiu la școală. Profesorii săi și consilierul școlar fuseseră uimiți. Maya fusese întotdeauna o elevă bună, genul care nu trebuia să facă prea multe eforturi pentru a lua note mari, lucru pentru care Rebecca era invidioasă, deoarece ea trebuia să muncească din greu pentru a lua aceleași note. Dar după moartea părinților, Maya se pierduse complet în studiu, absolvind liceul în trei ani, în loc de patru. Toată lumea vorbea despre cât de uimitoare era. Nimeni nu dădea mare atenție faptului că Rebecca își sacrificase primul an de colegiu pentru a fi mamă și tată pentru sora ei, sau că luptase împotriva sistemului pentru a nu o lăsa pe Maya la orfelinat, sau că ea făcuse de mâncare și curățenie și spălase rufele în timp ce Maya devenea prima din clasă.

Ce se schimbase cu adevărat la Maya după moartea părinților, însă, fusese transformarea ei, dintr-un copil extrem de vesel, într-o fetiță speriată de propria umbră. Era perfect de înțeles. Fusese exact în bătaia focului. Cine ar fi rămas neschimbat după o astfel de întâmplare?

Rebecca închise cartea despre cutremurul din China, renunțând. Nu asimilase nici măcar un cuvânt în ultimele

cincisprezece minute. Luând ultima gură de cafea, se ridică în picioare. Avea să iasă să alerge. Să scape de amintirile negative.

Plecă din cafenea și se îndreptă spre mașină, în pas alert, ca și cum ar fi putut lăsa amintirile în urmă, dar nu era atât de ușor. Tot timpul cât vorbise cu Maya cu o noapte în urmă, Rebecca se gândise la incidentul de la restaurant. Ura armele, ura să îngrijească victimele schimburilor de focuri, deși o făcea, dorind să le salveze viețile cu o disperare ce trecea dincolo de simpla practicare a medicinei. Trecuseră două decenii, dar încă mai vedea trupurile însângerate ale părinților săi în fiecare victimă pe care o îngrijea.

Incidentul de la restaurantul brazilian cu siguranță îi amintise Mayei de acea noapte. Rebecca îi văzuse panica în priviri. Încă mai tremura mai târziu, când Rebecca o îmbrățișase de noapte bună. Nu vorbiseră niciodată despre moartea părinților. Era o regulă cunoscută, dar nespusă între ele. Însă știa că Maya trebuia să o învinuiască pe ea pentru acea noapte.

Poate mai mult decât se învinuia singură.

capitolul 11

Maya

–Dumnezeule, Maya! strigă Adam de pe canapeaua din camera de zi. Vino să vezi.

Am închis mașina de spălat vase și am intrat în living. De partea cealaltă a ferestrelor, ploaia crease o perdea întunecată, unduitoare și atât de groasă, încât nu se vedea pădurea din spatele casei. Era ora opt, deci nu eram sigură în ce măsură întunericul se datora căderii serii, sau furtunii în sine. În orice caz, era genul de vreme când eram bucuroasă că mă aflu în casă. Chauncey stătea lângă ușa glisantă de sticlă, părând descurajat.

Adam arătă înspre televizor.

–Sunt în Wilmington, spuse el. Spun că acum a devenit de categoria a patra.

M-am așezat pe canapea lângă el. Pe ecran, un prezentator de știri îmbrăcat într-o pelerină cu glugă se ținea de un stâlp de electricitate pentru a nu fi luat de vânt. Încerca să își apere ochii de vânt și ploaie, strigând ca să acopere vacarmul din jur. Am mijit ochii.

–Este la... unde este? am întrebat eu. Wilmington se afla la mai puțin de trei ore distanță, iar pentru mine orașul avea un șarm deosebit privit de pe râul Cape Fear. Este pe Riverwalk?

–Exact, spuse Adam. Este aproape de Pilot House. Ascultă.

– ... „nu se mișcă", spuse reporterul. „Staționează pur și simplu la gura râului Cape Fear. Nimeni nu se aventurează pe străzile din oraș, dar majoritatea oamenilor nu au evacuat casele. Unii începuseră să se pregătească,

deoarece următoarea furtună, Erin, se așteaptă să lovească direct. Iar asta este o problemă..." Își ținu gluga pe cap cu mâna, ca să nu o ia vântul. „O *mare* problemă", adăugă el. „Există oameni care au încercat să plece, iar acum sunt blocați pe drum din cauza inundațiilor și a copacilor căzuți la pământ. Au încercat să... înțelegi... să plece, dar pur și simplu e prea târziu." Reporterul era bătut de vânt din toate părțile. Încheieturile degetelor îi erau albe, de la cât de tare se ținea de stâlp. „Știți că următoarea furtună care a primit nume a fost Donald, dar aceea s-a cam... răsuflat, dar cea mare... dar Carmen... nimeni nu se aștepta la așa ceva. Această... putere. Și, desigur, nimeni nu se aștepta să lovească aici." Își potrivi casca în ureche. „Unii oameni încercă să plece din zonă, după cum spuneam, dar deja unele drumuri principale sunt inundate și, la fel și multe, dacă nu chiar majoritatea, drumurilor secundare. Și vă spun... dacă următoarea furtună, Erin, aduce așa ceva în timp ce oamenii sunt aici... incapabili să evacueze zona..." Ceva zbură pe deasupra capului său și el se feri, apoi se redresă. „Dacă aduce așa ceva", repetă el, „ne va lovi o mare catastrofă."

Chauncey se mutase lângă mine. Își puse capul mare pe genunchii mei, iar eu am început să-mi trec vârful degetelor prin blana sa scurtă de pe gât.

–Sper să fie suficient timp între furtuni pentru ca oamenii să poată pleca.

M-am uitat pe fereastră, dar acum chiar *era* întuneric afară și nu vedeam nimic. Mă îngrijoraseră vântul și ploaia în curtea noastră. Încă îmi aminteam uraganul Fran, care a lovit Carolina de Nord la scurt timp după ce mă mutasem aici. Eram la Facultatea de Medicină, împărțind apartamentul cu Rebecca la acea vreme, și îmi aminteam copacii căzuți peste tot la pământ.

–Cât de puternică va fi când va lovi? l-am întrebat eu pe Adam. Au spus?

El clătină din cap, prinzându-mă cu brațul pe după umeri și dându-mi o senzație de ușurare. În afara acelui moment din holul restaurantului de după incidentul armat, îmi arătase foarte puțină afecțiune de când pierdusem sarcina. Încercam să nu îmi fac prea multe scenarii, să nu fiu nevrotică sau nesigură. M-am cuibărit lângă el. Îmi doream din nou intimitate. Voiam să pot *vorbi* cu el. Era atât de ușor să vorbim, odinioară. Acum însă, nu mă simțeam sigură să îi împărtășesc ce aveam în minte, deoarece aș fi părut banală și patetică, și știam că el își dorea să fiu puternică. Mai rău, eram furioasă pe el din cauza felului în care mă ținea la distanță. Rareori fusesem furioasă pe Adam până atunci și nu știam cum să mă comport. Hormonii mei încă își mai făceau de cap și ceea ce aveam în minte, gândurile pe care nu le puteam *alunga* erau: copilul pierdut, fosta soție a lui Adam, femeia râzând de hotărârea de a face copii în cele din urmă și avortul despre care eu nu îi spusesem. Uneori mă încurajam singură: „pur și simplu așază-te și spune-i – Adam, te rog, am nevoie să îmi iau toate astea de pe suflet. Te rog, lasă-mă să vorbesc fără să îmi spui că totul e OK și să nu îmi fac griji. Te rog". Dar nu am făcut-o. Îmi era teamă și nici măcar nu știam de ce îmi era teamă.

Tipul de la televizor devenea tot mai repetitiv, dar nu ne puteam lua ochii de la el.

–Dorothea avea dreptate, i-am zis.

–Ce vrei să spui?

–Din cauza asta n-a lăsat-o pe Rebecca să meargă în Ecuador. A simțit ceva în legătură cu furtunile astea. Deci cred că Rebecca va merge în Wilmington sau unde va fi dezastrul mai mare odată ce vor lovi.

– „... nu prea a avut șanse să se îmbarce de-a lungul coastei, spunea reporterul.

–S-ar putea să merg și eu, spuse Adam.

Mi-am ridicat capul de pe umărul lui.

–Serios?

El dădu din cap.

–Dacă va fi nevoie de DIDA acolo, ar fi o bună ocazie pentru o primă misiune. Știi... chiar aici, aproape de noi. E mai bine decât în Ecuador.

–Cu siguranță, am încuviințat.

Dar nu voiam să meargă. Nu voiam să fie în DIDA, punct. Însă avea dreptate. Aș fi fost mult mai liniștită să îl știu în Carolina de Nord decât în America de Sud.

–„... le dă bătăi de cap meteorologilor, deoarece această furtună – acest uragan de *categoria a patra* – nu ar fi trebuit să ajungă aici."

Prezentară o imagine din satelit. Uraganul era uluitor, imens și rotund, cu un ochi de un albastru perfect. Se afla la gura râului Cape Fear, și traiectoria proiectată mergea de-a lungul râului. Pe ecran apăru o femeie meteorolog cu păr roșcat, lung și lucios, care tocmai se pregătea să spună ceva când televizorul se stinse, la fel ca toate luminile din casă.

–Am știut că asta are să se întâmple. Adam se ridică în picioare. Merg să aduc lanternele.

–Le-am adus eu deja, am spus, ridicându-mă și eu. De îndată ce începuse ploaia în acea după-amiază, le-am scos din dulapul unde păstram proviziile pentru situații de urgență. Și radioul de urgență e acolo, am adăugat, încercând să ajung în bucătărie pe pipăite. Iar lumânările sunt toate pe blatul din bucătărie.

Am auzit zgomotul amenințător al unei crengi rupându-se din copac și m-am oprit în ușa de la bucătărie, așteptând să aud bubuitura care știam că urmează, sperând să nu cadă peste casă. Am auzit cum plesneau alte crengi în timp ce aceea cădea și mi-am ținut respirația până când, într-un final, atinse pământul. Se zgudui toată casa și Chauncey începu să latre furios, alergând pe lângă picioarele mele, lovindu-mă cu coada peste coapse. Ne aștepta o noapte foarte lungă.

*

Am auzit zgomotul drujbelor încă dinainte de a deschide ochii în acea dimineață. Adam se trezise deja, iar eu m-am dus la fereastra dormitorului, examinând curtea. Nu arăta rău. Pe peluză erau crengi împrăștiate, dar erau micuțe și știam că le putem duce în pădure fără mare efort. Speram să nu fi suferit nici curtea din față pagube prea mari. Se întâmpla ceva foarte ciudat însă, atmosfera era în continuare cenușie. Era aproape întuneric, ca și cum furtuna nu-și încheiase încă socotelile cu noi.

Adam își strecură capul pe ușa dormitorului.

–N-avem cafea în dimineața asta, spuse el, strâmbând din nas.

–Oh, m-am îmbufnat și eu. Încă nu avem curent?

El dădu din cap.

–Dar curtea este în regulă. La familia Scott a căzut o creangă mare pe alee. Merg să-i ajut cu drujba.

–Bine. Am zâmbit. Atâta timp cât nimeni nu suferise pagube majore din cauza furtunii, știam că bărbații din cartier se bucurau de ocazia de a se juca cu drujbele în acea dimineață. Încep să fac ordine în curte, am spus.

M-am îmbrăcat și am coborât, sunând-o pe Rebecca de pe telefonul mobil din mers.

–Salut, răspunse ea. Vreo stricăciune la casă?

–Nu avem curent, dar în rest e în ordine, am spus eu. Acolo?

Copacii din jurul casei Dorotheei erau mult mai mici decât ai noștri.

–Nimic, spuse ea. Au căzut câteva țigle de pe casă. Ai deschis televizorul?

–Nu pot, i-am reamintit eu.

–Ah, așa e. Ei bine, Wrightsville Beach este practic sub ape. Și stai să vezi Wilmington. Râul inundă o grămadă de clădiri de pe Front Street.

–Oh, glumești. Am văzut la știri că oamenii nu au apucat să plece la timp. Există victime? Te duci acolo?

Oare *Adam* avea să se ducă și el?

–Sunt o mulțime de sinistrați, spuse ea. E greu de spus ce se întâmplă pentru că nimeni nu poate intra sau ieși. Dar Erin e aproape. Se așteaptă să lovească mâine-dimineață.

–Deja? Unde va lovi? Am crezut că Erin nu vine până... încercam să-mi amintesc previziunile legate de cea de-a doua furtună.

–Credeau că vine marți, dar a început brusc să se miște, mă lămuri Rebecca. Auzeam încântarea din vocea ei. Surorii mele îi plăceau dezastrele mari. Nu va fi foarte mare pentru că nu stă destul timp deasupra apei să mai strângă forță, dar tot de categoria a patra e și zona chiar nu mai poate face față altor ploi.

–Sper... îmi închipuiam imagini din timpul uraganului Katrina. Sper doar să fie toată lumea în siguranță.

–Și eu, spuse Rebecca. Adam este acolo? Probabil că Dot va vrea să mergem amândoi acolo după Erin, dacă într-adevăr se va confirma.

–E pe undeva prin cartier cu drujba.

Rebecca râse.

–Și aici se aud, spuse ea. Bine, roagă-l să mă sune când se întoarce. Tu cum te simți?

–Aș face moarte de om pentru o cană de cafea, dar nu am de ce să mă plâng.

–Auzi, surioară? Știi cum li se spune acestor două uragane?

–Cum?

–Furtunile Surori, spuse ea.

Uitasem asta.

–Poate vor fi ca noi, atunci, am spus. Carmen a fost cea sălbatică și nebună, iar Erin va fi blândă și liniștită.

–Să sperăm că ai dreptate, spuse Rebecca.

capitolul 12

Rebecca

Deși era senin, Rebecca nu își putea aduce aminte să îi fi fost vreodată așa de rău cu elicopterul. Ea și Adam erau legați cu centurile de siguranță de scaunele pliabile ale unui elicopter militar, împreună cu reprezentanții DMAT, o echipă de medici pentru situații de urgență, din Asheville. Pe podeaua dintre ei erau grămezi de provizii și echipament, prost ancorate. Se înclinau și alunecau dintr-o parte în alta, iar Rebecca închise ochii în cele din urmă pentru a scăpa de amețeală, dezamăgită de sine din cauza senzației de greață.

–Fii atentă! strigă Adam pentru a acoperi zgomotul rotorului.

Ea își lărgi centura ca să se poată întoarce către fereastra din spatele lor, iar priveliștea îi tăie respirația. Sub ei, apele umflate ale râului Cape Fear acopereau pământul cât vedeai cu ochii, iar soarele reflectat în apele stătătoare era orbitor. Vârfurile copacilor și acoperișurile caselor arătau ca niște gunoaie aruncate pe suprafața apei. Pe unul dintre acoperișuri, văzu două siluete. Un bărbat și un copil.

–Ai văzut? Arătă în direcția celor doi pe acoperiș. Trebuie să mergem să-i luăm.

Se aplecă peste Adam ca să-l tragă de mânecă pe tipul în uniformă care stătea lângă el. Vorbise cu el înainte ca elicopterul să decoleze și părea să știe destul de multe despre acțiunile de evacuare. Era ceva mai în vârstă, cu păr grizonant și riduri de expresie adânci pe frunte, dar avea un fizic impresionant. Arăta ca și cum ar fi putut

să se aplece pe ușa elicopterului și să ia oamenii de pe acoperiș cu mâinile goale.

–Sunt oameni pe un acoperiș acolo! strigă ea la el. Putem să mergem după ei?

Bărbatul clătină din cap.

–Nu suntem echipați, spuse el. Îi vor vedea dintr-unul dintre elicopterele de salvare.

Cu siguranță mai erau suficiente elicoptere. Le privea cum brăzdează aerul, bâzâind periculos de aproape unul de altul. Unele erau imense și de culoare măslinie, asemenea celui în care se aflau ea și Adam. Altele erau mici și colorate, cel mai probabil donate de companii private. Rebecca nu mai vedea acoperișul pe care erau bărbatul și copilul și spera că unul dintre elicoptere reușise deja să îi salveze.

Se aplecă spre Adam, apropiindu-și încet buzele de urechea lui.

–Partea proastă la munca pentru DIDA este faptul că te simți neajutorat, spuse ea, iar el dădu din cap.

Totuși, rareori se simțea neajutorată. Era genul care rezolva problemele și, cu cât erau mai haotice circumstanțele, cu atât se descurca mai bine. Dot îi spusese odată că era magician.

–Singura femeie pe care o cunosc care se poate ocupa de douăzeci de pacienți în același timp, care poate face rost de un transport de provizii peste noapte și care încă mai are timp să se culce cu cel mai arătos tip din tabără, spusese ea, iritând-o la culme pe Rebecca.

Dot era una dintre puținele persoane care știau cum să o păcălească.

Bărbatul grizonant își desfăcu brusc centura și merse către partea din față a elicopterului, aplecându-se în cabină să discute cu pilotul. Rebecca îl urmări, întrebându-se dacă îi spunea despre oamenii pe care îi văzuse pe acoperiș. Vorbi cu pilotul timp de câteva minute. Asemenea celorlalți medici pentru situații de urgență din elicopter,

avea o uniformă de culoare albastră, în timp ce uniforma ei de la DIDA era gri-închis. Numeroasele buzunare însă, erau la fel de pline ca ale ei. Avea la ea două sticle cu apă, baterii, mâncare la plic, un baton de proteine și telefonul mobil, pe care Dorothea spusese că ar fi putut, la fel de bine, să îl lase acasă. Releele din apropierea aeroportului Wilmington, unde erau duse persoanele evacuate, nu funcționau. Rebecca îl luase totuși și știa că și Adam îl avea pe al lui.

Bărbatul se întoarse la locul lui. Se aplecă spre Adam și Rebecca.

–Mă întrebam de ce am trecut de aeroport, spuse el.

–Am trecut? Rebecca fusese atât de absorbită de elicoptere încât nici nu observase aeroportul.

–Exact, spuse bărbatul. Pilotul a auzit că cineva de jos trage în elicoptere.

–Glumești, spuse Adam. Era puțin verde la față.

–Dar ei cred că a fost un zvon, așa că acum coborâm.

Rebecca ridică nepăsătoare din umeri către Adam. Stătea din nou cu fața la vraful instabil de provizii, strângându-și centura de siguranță, și se pregătea mental pentru a face față oricărei situații cu care aveau să se confrunte jos.

Simți dezorientarea lui Adam când coborâră din elicopter și își aduse aminte că se simțise la fel de confuză prima dată când ajunsese într-o zonă afectată. Pista era îngrozitor de fierbinte, soarele era foarte puternic și mirosul de combustibil atât de puternic, încât începură să-i zvâcnească tâmplele. Nu aveau timp de pierdut însă, și se alăturară echipei de medici la descărcarea proviziilor din elicopter. Adam își reveni rapid din confuzie. Ea văzu energia pe care o admirase întotdeauna la el în timp ce urcă înapoi în cabină și începu să le dea cutii și lăzi voluntarilor de pe pistă. „O să se descurce de minune“, își spuse ea. Își aminti conversația purtată cu Maya la Starbucks,

cu câteva seri în urmă. Probabil că o perioadă de separare era cel mai bun lucru pentru ei doi în acel moment. Distanța avea să le dea o nouă perspectivă asupra problemelor lor.

Pe pistă, în fața lor, vedea șirul de elicoptere aterizând și decolând. Aparatele rămâneau la sol doar cât era nevoie pentru a-i lăsa pe cei evacuați înainte de a se ridica din nou în aer. „La fel ca în timpul Katrinei", se gândi ea, în timp ce urmărea o mulțime de oameni coborând dintr-un elicopter, atât de mulți încât își dădu seama că stătuseră unul peste altul în cabină. Majoritatea erau cu mâna goală, dar unii dintre ei duceau saci de gunoi plini până la refuz. Mamele își țineau copiii de mână. Un bărbat ducea în brațe o femeie mai în vârstă. Rebecca se întoarse la descărcatul proviziilor. Avea să vadă mulți alți astfel de oameni în zilele ce urmau. Nu avea timp să își facă griji pentru ei acum.

– Voi doi!

Rebecca recunoscu vocea răsunătoare a Dorotheei în ciuda zgomotului elicopterelor. Întoarse privirea și o văzu stând în capul scărilor care duceau în clădirea aeroportului, cu uniforma gri cu câteva nuanțe mai închisă decât coada împletită și cu mâinile la gură închipuind un megafon.

– Luați-vă echipamentul și haideți înăuntru, strigă ea.

Terminară de descărcat elicopterul, apoi răscoliră prin încărcătură până își găsiră ranițele și fugiră împreună în terminal.

În spațiul mărginit de pereții de sticlă ai aeroportului, vacarmul creat de huruitul elicopterelor se transformă în gălăgia prea multor persoane înghesuite într-un spațiu mult prea mic. Porțile de îmbarcare arătau ca în timpul unei furtuni de zăpadă monstruoase din Ajunul Crăciunului, când toate avioanele fuseseră reținute la sol. Erau oameni peste tot. Stăteau tolăniți în scaune. Pe jos, sprijiniți unul de altul pentru a sta în șezut în timp

ce încercau să doarmă. La toalete erau cozi lungi șerpuitoare, la fel și la cele câteva standuri de apă pe care Rebecca le putea vedea.

Ea și Adam o urmară pe Dorothea pe coridor către sala de așteptare, iar Rebecca simțea mâna lui Adam atingându-i ușor spatele. Se manifesta fizic, iar ei îi plăcea asta la el. O atingea întotdeauna pe Maya – își punea un braț în jurul umerilor ei, o ținea de mână, îi mângâia părul. Brent o atingea pe Rebecca doar când avea chef de sex; era al naibii de previzibil. Dacă se întorceau acasă de la restaurant, iar el o lua de mână, ea știa ce urmărește. Singurul lucru bun în toate astea era că, aproape întotdeauna, și ea își dorea același lucru.

În sala de așteptare, Dot îi pofti într-o încăpere mică și închise ușa. Două birouri ocupau aproape tot spațiul, și nu erau scaune.

–Bine, spuse Dorothea. Stați jos.

Rebecca se cocoță pe marginea unui birou, dar Adam își lăsă geanta lângă el și rămase în picioare, cu mâinile în buzunare. Se legăna pe călcâie de parcă se pregătea să se apuce de treabă.

–Există vreo organizare în ceea ce se întâmplă afară? întrebă el.

Era clar că se îndoia, iar Rebecca să îi dădea dreptate, dar nu era genul de întrebare pe care să i-o pui Dorotheei Ludlow. Nu o cunoștea bine pe Dorothea, deci nu prea avea de unde să știe. Încercă să își reprime zâmbetul.

–Bineînțeles că există organizare! spuse Dorothea, cu ochi cenușii strălucitori. Am făcut mai multe aici în două zile decât ai putea face tu într-o lună!

Adam ridică mâinile, învins.

–Te cred, spuse el cu un râs nesigur.

Rebecca rânji.

–Nu îl necăji pe cumnatul meu, îi spuse ea Dorotheei.

–Deja văd că va trebui să vă separ pe voi doi. Dorothea clătină din cap, prefăcându-se dezgustată.

–O să fim cuminți, o asigură Rebecca.

Dorothea își încrucișă brațele la piept și se sprijini de cel de-al doilea birou.

–Ei bine, fiți atenți cum stau lucrurile. Pentru moment, aici vor fi adăpostiți majoritatea evacuaților. Aici, în sala de așteptare, la ambele capete, echipele medicale au ridicat corturi. O să rog unul dintre băieții de la DMAT să vă povestească mai pe larg. Căutați-l pe Steve. E undeva în zona benzilor pentru bagaje. Se uită la Rebecca. Avem patru zone funcționale, la fel ca în cazul Katrinei, spuse ea, iar Rebecca dădu din cap. Avea să îi explice lui Adam mai târziu ce anume însemna asta. Nimeni nu se aștepta la atâția oameni, iar echipele sunt copleșite – Dot se uită la Adam –, ceea ce *nu* înseamnă că sunt dezorganizate. Încercăm să mai aducem și alte echipe. Cum vă spuneam, releele de mobil nu funcționează, dar eu am un telefon prin satelit. Aveți aici stațiile radio și baterii de rezervă. Indică stațiile radio de pe biroul dezordonat din spatele ei. Nu avem nici curent, se înțelege. Zonele de asistență medicală vor avea aer condiționat de la generatoare, dar restul terminalului e o adevărată saună. Își întoarse din nou atenția asupra lui Adam. Avem nevoie de prințesă aici, spuse ea.

Rebecca râse. Dorothea spunea asta aproape de fiecare dată când ajungeau într-o zonă afectată. Știa că Rebecca avea să respingă ideea, dar Dot probabil îl considera pe Adam carne proaspătă. Acesta, însă, nu avea habar despre ce vorbea.

–Cine e prințesa? întrebă el.

Chipul său era luminos și copilăresc, iar Rebeccăi îi plăcu să vadă că nu era în elementul lui.

–Se referă la Maya, spuse ea. Dot crede că toți cei care nu lucrează pentru DIDA sunt prea moi.

–Maya nu e moale, sări Adam.

Rebeccăi îi făcu plăcere să-l audă luându-i apărarea Mayei, deși știau amândoi că Maya era la fel de moale ca un piure de cartofi.

–Avem nevoie de ea aici. Dorothea își pipăi buzunarele de la jacheta uniformei, ca și cum și-ar fi verificat proviziile. Avem o grămadă de copii cu o groază de probleme și nici un medic pediatru. Nici măcar unul. Și, după cum vedeți... făcu semn cu mâna către pistă, deși nu aveau cum să o vadă din birou... oamenii continuă să vină.

–Maya nu este în stare, spuse Adam.

–Știe asta, spuse Rebecca. Vrea doar să ne bată la cap.

–Este o diferență între *a nu putea* și *a nu vrea*. Dorothea bătu brusc din palme. Bine! spuse ea. Să trecem la treabă.

Deschise ușa biroului și ieși, iar Rebecca se uită la Adam cum rămăsese în urma ei, cu ochii mari și gura deschisă.

–Doamne, spuse el. Nu știam cât e de afurisită.

–Serios? Rebecca se ridică de pe birou. Am crezut că e un lucru știut de toată lumea.

Părăsiră biroul și traversară marea de oameni obosiți și agitați, urmărind indicatoarele înspre zona bagajelor. Nu îi picase bine să o vorbească de rău pe Dorothea.

–De fapt Dot nu e afurisită, Adam, spuse ea în timp ce traversau sala de așteptare centrală, unde niște grinzi imense verzi formau un model în zigzag sub plafonul înalt, deschis. Îi e greu să creadă că nu toată lumea e la fel de pasionată ca ea de acest gen de muncă. Poate determina oamenii să facă și ceea ce nu vor să facă. De asta DIDA este un succes. De asta merge bine.

–Corect, spuse el. Înțeleg.

Trecură pe lângă o replică a avionului fraților Wright. Dincolo de ea, Rebecca văzu corturile. Un bărbat foarte tânăr, în uniformă aurie DMAT se grăbi înspre ei când se apropiară de cort.

–Adam și Rebecca? întrebă el.

Aprobară din cap și Rebecca crezu că urma să îi îmbrățișeze, atât de încântat păru.

–Fantastic! exclamă el. Eu sunt Steve.

–Bună, Steve. Adam se întinse să îi strângă mâna. Cum merge?

–Încă nu mi-am tăiat venele, spuse el, deși m-am gândit la asta. Dați-mi voie să vă ghidez repede pentru că nu avem timp de pierdut. Porni către corturi și ei îl urmară, încadrându-l de-o parte și de cealaltă. Practic, am scăpat situația de sub control, dar începem să ne revenim, spuse el. Avem infirmieri și asistenți care fac triajul afară pe pistă, de îndată ce oamenii coboară din elicoptere. Și aici avem corturile. Cortul Unu e acolo. Arătă către cel mai îndepărtat. Acela e pentru persoanele cu răni ușoare. Luxații, tăieturi, probleme respiratorii minore. Dădu din cap înspre cortul din fața lor. Cortul Doi este pentru urgențe. Am avut câteva femei care au intrat prematur în travaliu. Fracturi multiple. Clătină din cap. Deja am văzut trei în dimineața asta. Oamenii nu au ce căuta pe acoperișuri.

–Credeam că aici e zona bagajelor, zise Adam, învârtindu-se în cerc în căutarea benzilor.

–În interiorul corturilor, spuse Rebecca.

–Așa e, confirmă Steve. Aeroporturile nu sunt proiectate să adăpostească sinistrați. Îi conduse în celălalt capăt al sălii de așteptare, arătând către ușa ce dădea spre o scară. *Nu* coborâți la subsol, îi avertiză el. A fost ocupat de drogați când au venit cu primul val de persoane evacuate și nu e o priveliște frumoasă.

Ba avea să devină din ce în ce mai urâtă, pe măsură ce rămâneau fără droguri, se gândi Rebecca.

–Unde sunt ținute medicamentele? întrebă Adam, gândindu-se, evident, la același lucru.

–Cele puține pe care le avem sunt în biroul unei firme de închiriat mașini, spuse Steve. Ajunseră la zona ghișeelor, unde fuseseră ridicate alte două corturi. Aici este al treilea cort, le arătă el. Un fel de cameră de gardă

a operațiunii. Stop cardiac. Crize de tot felul. Travaliu activ. Lucruri de genul acesta. Ah, apropo, *nu* avem provizii. Însă ne vom ocupa și de asta cât de curând.

–Și cel de-al patrulea cort? întrebă Adam.

Rebecca știa pentru ce este cel de-al patrulea cort, dar îl lăsă pe Steve să îl lămurească.

–Pentru cei care sunt în așteptare, spuse el. Cei care urmează să moară orice ar fi. Tratament calmant. Lăsăm rudele să stea cu ei, dacă sunt prin preajmă.

Adam dădu din cap.

–Majoritatea bătrâni, spuse el.

–Corect, răspunse Steve. Mulți dintre ei provin de la unul dintre spitalele mai mici care au trebuit evacuate. Și mai sunt alții... mult prea mulți... veniți din aziluri. Extrem de trist. Își plimbă privirea de la Adam la Rebecca și înapoi. Sunteți frate și soră? întrebă el.

–Poftim? râse Adam.

–Semănați, spuse Steve.

Rebecca și Adam schimbară o privire. Rebecca studie ochii căprui ai lui Adam. Părul castaniu. Probabil *chiar* semănau, în special îmbrăcați în uniformele DIDA. Își puse un braț pe umerii lui Adam, inspirând mirosul de săpun și aftershave, știind că avea să fie ultimul miros de bărbat îngrijit pentru ceva vreme.

–Este cumnatul meu drag, îi spuse ea lui Steve, dar mulțumesc pentru compliment.

–Hei! rânji Adam. Asta trebuia să spun *eu*.

–Mă rog, nu contează, îi întrerupse Steve, iar Rebecca își dădu seama că nu avea timp de glume. Arătă înspre ghișee. Vă puteți lăsa echipamentul aici. Trebuie să mă întorc în clădire.

Steve porni de-a lungul coridorului, iar Rebecca și Adam își lăsară ranițele în spatele ghișeelor. Femeia își privi cumnatul cum își umplea plămânii de aer, de parcă ar fi știut că nu va mai avea ocazia să își tragă sufletul în următoarele două săptămâni.

– Bun venit la DIDA, frate, îi spuse ea, și porniră spre corturi.

Rebecca petrecu mare parte a zilei cu pacienții care aveau nevoie urgentă de asistență, în timp ce Adam lucră chiar în cortul pentru urgențe. Dorothea avusese dreptate în privința copiilor. Erau peste tot. Crizele de astm erau frecvente. Oase rupte. Febră. Răni care aveau deja puroi și erau infectate. Rebecca nu își dădea seama cum putea lucra Maya cu copii toată ziua. Era una dintre situațiile în care Maya era mai puternică decât ea.

– Sunt obișnuită cu asta, spunea Maya, ca și cum nu ar fi fost mare lucru.

La al cincilea pacient, Rebecca simțea deja frustrarea acumulându-se. Băiețelul de cinci ani care țipa din toți rărunchii își rupsese multe oase căzând dintr-un copac pe o mașină. Ar fi trebuit dus direct la un spital, nu înghesuit într-un elicopter cu zeci de oameni. Dar știa că nu era timp de triat oamenii înainte de a fi luați de elicoptere. Ei erau cei care trebuiau să îi separe pe cei mai bolnavi, cei mai răniți, de cei care puteau fi tratați în terminal. Cei în stare gravă, asemenea acestui băiețel, urmau să fie duși cu avionul la un spital. Dar, în țipetele băiatului din timpul examinării, Rebecca nu se putu abține să nu se gândească dacă Maya ar fi procedat altfel. În minte îi răsuna unul dintre refrenurile preferate ale surorii sale: „Copiii nu sunt doar adulți în miniatură când vine vorba de medicină".

Îl vedea pe Adam din când în când în timpul zilei când transporta câte un pacient de la urgențe în cortul ei. Nu puteau schimba mai mult de câteva cuvinte în grabă, întotdeauna legat de starea unui pacient și despre tratament, dar Rebecca simțea o legătură între ei. Era bucuroasă că el se afla acolo. Spera ca munca să îl prindă și să mai vrea să își dedice două săptămâni și anul viitor.

Spre lăsarea serii, Rebecca luă, în sfârșit, o pauză. Alergă pe coridor până la sala principală a aeroportului, ferind

persoanele evacuate, ușurată să se afle în afara cortului și să își destindă mușchii. În clădire, se îndreptă spre standul de apă și îl văzu pe Adam stând lângă ferestre. Înșfăcând o sticlă de apă de pe unul dintre paleți, se duse lângă el. O privi fără să spună nimic, iar pe fața lui remarcă oboseala acumulată în timpul zilei. Nu mai observase până atunci ridurile fine din jurul ochilor lui și nu îi mai văzuse buzele atât de subțiri, lipsite de zâmbet.

–Te simți bine? întrebă ea.

–Da, spuse el oftând. Privirea îi era fixată pe unul dintre rândurile nesfârșite de elicoptere care aterizau, lăsau pasagerii și decolau din nou. Însă nu e ceea ce mă așteptam, spuse el. E mai crunt și, indiferent ce spune Dorothea, e al naibii de dezorganizat.

–Te vei obișnui. Nu voia ca el să se descurajeze.

Adam luă o gură de apă.

–După primele câteva ore nebune am decis să nu mă mai împotrivesc, spuse el. Să privesc totul ca pe o provocare. Se uită din nou la ea. Mă gândeam la tine, spuse. Mi-am zis, dacă Bec poate face asta tot timpul, mă pot descurca și eu două săptămâni.

–Fără îndoială, spuse ea.

–Te admir, puștoaico. Îi cuprinse umerii cu brațul.

–Nu mă face să roșesc, glumi ea, dar cuvintele lui erau importante pentru ea.

–Uită-te la asta. Arătă spre unul dintre elicoptere și priviră cum se deschid ușile și un râu de oameni – majoritatea copii – se revărsă, la propriu, din cabină pe pistă. Adam își luă repede brațul de pe umerii ei, apăsând cu mâna pe geam, ca și cum ar fi putut să îi oprească din cădere. Se uitară cum copiii cădeau unul peste altul. Rebecca văzuse situații și mai rele. Mult mai rele. Își puse mâna pe spatele lui Adam, iar el clătină din cap. E un spectacol de groază, spuse el.

Se uitară la voluntarii de pe pistă cum îi ajută pe copii să se ridice, încercând să ordoneze haosul. Unul dintre

voluntari, o femeie, făcu semn cu mâna unui grup de bărbați care stăteau pe marginea pistei. Avea patru degete ridicate, iar bărbații se grăbiră spre elicopter, ducând patru tărgi.

Rebecca îl auzi pe Adam mormăind, imaginându-și probabil încă patru pacienți care să îngroașe rândurile celor din cort.

–Până aici, spuse el. O sun pe Maya.

–*Poftim?* întrebă Rebecca, înmărmurită. Nu vorbești serios.

–Ba da.

–N-o să vină, spuse Rebecca. Nu *ar trebui* să vină. Nu cred că și-a revenit încă după pierderea sarcinii, Adam. Din punct de vedere emoțional, vreau să spun. Am vorbit cu ea într-o seară și încă e afectată. Iar incidentul de la restaurant a fost chiar...

–Are nevoie să se ocupe de ceva, spuse el. Trebuie să nu se mai gândească la ea.

Rebecca simți o scânteie de panică pe care nu prea o putea controla. O nevoie veche de a-și proteja sora, oare? Locul Mayei nu era pe un aeroport. Avea nevoie ca lucrurile să fie curate și ordonate. Nu putea să se descurce.

Dar știa că mai exista ceva în spatele panicii, pe lângă dorința de a o proteja pe Maya: îi plăcuse să împărtășească acea zi cu Adam. Să împărtășească experiența. Erau doi medici cu cifră octanică ridicată, se puteau arunca în mijlocul focului. Maya, pe de altă parte, i-ar fi ținut pe toți pe loc. Ar fi avut nevoie de tratament special, storcând o parte din energia lui Adam față de munca sa și stându-i în drum.

Asta să fie? Oare chiar asta era sursa neliniștii ei?

Era adevărat că Maya avea nevoie de tratament special. Ar fi avut nevoie să fie ținută de mână. Dar mai era ceva și, dacă Rebecca era sinceră cu sine, știa ce anume: DIDA era lumea ei. Acolo strălucea ea. Nu voia să fie nevoită să împartă acea lume cu sora sa. Niciodată.

–Nu e o idee bună, Adam, spuse ea. Îți dai seama cum ar fi reacționat dacă ar fi fost cu noi în elicopter când tipul acela a spus că se trage în elicoptere?

Adam își mușcă buza și ea știu că îl lovise cu o doză de realitate.

El își termină sticla de apă, dând capul pe spate ca să înghită până și ultima picătură.

–Probabil ai dreptate, recunoscu el, întorcându-și din nou atenția asupra copiilor răniți care erau acum transportați pe pistă. Își frecă gâtul, apoi zâmbi către ea, ridurile din colțul ochilor arătând ca niște răni ușoare.

–Înapoi la corturi, spuse el.

capitolul 13

Maya

–Cred că ești foarte populară, Haley, am spus eu intrând în camera de consultații, unde se afla cea de-a patra pacientă a după-amiezii, împreună cu mama ei.

Haley, a cărei tunsoare de zână și trăsături asiatice delicate o făceau să arate mai mică decât vârsta ei de zece ani, păru dezorientată.

–De unde ați știut? Stătea pe masa de consultații, cu brațul în ghips.

–Ei bine, nu toți pacienții mei au în jur de... m-am prefăcut că număr numele mâzgălite pe ghips... o sută de semnături pe ghips.

Haley râse.

–Așa a fost mai ușor de suportat, spuse mama ei.

Și ea avea un picior în ghips, de la genunchi în jos, iar cârjele îi erau sprijinite de tăblie. Avuseseră un accident de mașină în primăvară și erau norocoase că se mai aflau în viață.

–Mama nu a lăsat pe nimeni să scrie pe ghipsul *ei*, spuse Haley. Nici măcar pe mine.

Îmi aminteam cum avusesem eu brațul rupt. De fapt, era mai degrabă amintirea Rebeccăi, nu a mea, pentru că eu aveam doar doi ani atunci și nu-mi aminteam exact ce se întâmplase. Căzusem din leagăn și-mi rupsesem humerusul. Aveam brațul în ghips, iar tata mă ducea în brațe peste tot. În cele din urmă, sora mea, care avea șase ani pe atunci, a strigat la el în timpul cinei, într-o seară: „Și-a rupt *mâna*, nu piciorul!" Era o amintire pe care nu o aveam, dar pe care o prețuiam. Îmi plăcea să mi-l

imaginez pe tata ducându-mă în brațe. Iubindu-mă nespus.

Am făcut conversație cu Haley și mama ei în timp ce studiam brațul fetei să nu fie umflat sau amorțit.

–Mai ai dureri mari? am întrebat eu.

–Aproape deloc, spuse ea.

Era un copil stoic. Nu se plânsese nici măcar prima dată când am văzut-o la spital, deși radialul se desprinse de os. Mai era și adorabilă. Mama ei era o femeie uscățivă, blondă, în vârstă de vreo cincizeci de ani, evident fără legătură de sânge cu fiica ei. De fiecare dată când le vedeam, simțeam o rază de speranță. Eu și Adam puteam adopta un copil ca Haley, mă gândeam eu, sau ca oricare dintre copiii adoptați pe care îi întâlneam în meseria mea. Adam nu înțelegea. Nu fusese martor la legătura dintre părinte și copil așa cum o făceam eu în fiecare zi, legătură care nu avea nimic de-a face cu sângele sau cu biologia.

Se auzi o bătaie în ușă și recepționera, Rose, își strecură capul pe ușă.

–Domnul doctor Pollard pe linia unu, spuse ea.

Adam!

–Mulțumesc, Rose. M-am întors spre mama lui Haley. Vă rog să mă scuzați, i-am spus, dar trebuie să răspund.

Am alergat în cabinetul meu. Era plecat de două zile și jumătate și nu mă așteptam să mă sune deja. Eram obișnuită cu perioadele lungi fără vești din timpul absențelor Rebeccăi, dar era diferit să nu vorbesc cu Adam atâta timp. Când nu eram la muncă, eram lipită de televizor, pe CNN, îngrozită de știrile despre oameni dispăruți și sinistrați și de imaginile bărcilor mișcându-se de la casă la casă într-o căutare disperată de supraviețuitori. „Echipa pentru situații de urgență tratează sutele de pacienți în aeroport", spunea CNN, iar eu am presupus că de acolo suna Adam.

M-am așezat la birou și am ridicat receptorul.

–Adam! am spus eu.

–Salut, My. Avea vocea obosită, dar mi se părea că recunosc un zâmbet în glasul lui.

–Nu credeam că vei putea suna!

–Releele tot nu funcționează încă, dar folosesc telefonul prin satelit al Dorotheei. Cum merge treaba acolo?

–Oh, totul este bine aici, am spus eu. Mă preocupă mai tare cum merg lucrurile *la tine*. La televizor arată îngrozitor.

–Puțin spus, zise el. Te deranjez de la ceva?

–Am o pacientă, dar pot lipsi un minut. Ești aproape de Rebecca?

–A-ha. Au ridicat câteva corturi medicale în sala de așteptare a aeroportului, și întregul terminal, fiecare părticică, este ticsit de oameni. Este cu adevărat trist, My. Majoritatea au pierdut tot ce aveau.

–Nici nu îmi pot imagina, i-am spus. Aveți mâncare?

–La plic.

–Of. Unde dormi?

El râse, dar nu părea deloc amuzat.

–Cred că am dormit două ore de când am ajuns, dar nu e prea rău. Este o sală de conferințe mare cu mochetă la etajul al doilea, iar voluntarii dorm pe podea.

Au. El nu dormea prea bine nici măcar în patul nostru imens.

–Știi... spuse el tărăgănat. Nu suntem destui aici, continuă. Încercăm să facem imposibilul, să fiu sincer, și... nu avem medici pediatri... Se opri de tot.

–Te simți bine?

L-am auzit oftând.

–Mă gândeam că te-aș putea convinge din milă. Să vii.

Am ezitat.

–Să vin? *Acolo?* Aș încurca mai mult decât aș ajuta, Adam.

Nu a răspuns, așa că am continuat.

–Am auzit că s-a tras într-unul dintre elicopterele care transportau doctori. Mi-a fost teamă să nu fie cel în care erați tu și Rebecca.

Scoase un sunet de enervare.

–A fost doar un zvon. Singura preocupare aici e legată de toți oamenii bolnavi și răniți care au nevoie de ajutor.

Nu se putea să mă cheme acolo.

–Adam, nu pot.

Expiră îndelung.

–Știu, spuse el. E în regulă.

–Ce aș face cu Chauncey? am întrebat, deși știam răspunsul; cartierul era plin de adolescenți care aveau grijă de animale.

–Am spus că e în regulă, repetă.

Mi-am trecut degetele peste tastatura de pe birou.

–Cu ce te confrunți acolo? am întrebat.

–Tot ce vrei. Atacuri de cord. Femei în travaliu. Oase rupte. Infecții. Mulți oameni cu boli cronice care au nevoie de medicamente de întreținere. Multe probleme respiratorii. Și... sunt atât de mulți copii aici.

Copii. Și nici un pediatru. De asta credea că aș putea fi de ajutor.

M-am frecat la tâmplă.

–Doamne, mă port ca un copil, am spus eu.

–E în ordine.

–Dar ai sunat să încerci să mă convingi.

–Am vrut doar... a fost o reacție emoțională la ceea ce se întâmplă aici. Peste tot în jurul meu. Știam că ai putea ajuta și am simțit că ar trebui să încerc să te conving. Nu e drept.

–Încă mai încerci, dar aș fi inutilă acolo.

–Uite, altcineva are nevoie de telefon, spuse Adam. Nu știu când voi mai putea să te sun. Era dezamăgit de mine. Auzeam în glasul său.

– Bine, am spus eu, dezamăgită de sfârșitul brusc al conversației. Te iubesc. Și spune-i Rebeccăi că o iubesc și pe ea.

– Așa voi face.

Am pus jos receptorul și m-am uitat la biroul îngrijit și curat. Dosarele pacienților erau stivuite ordonat în partea stângă. Carnețelul de rețete și două pixuri erau puse lângă mouse, în dreapta.

– Lașo, am spus cu voce tare, ridicându-mă.

Am ieșit din birou și am pornit pe holul steril, către camera sterilă de consultații unde mă așteptau pacienții mei, care beneficiau de asistență. M-am gândit la Adam și la Rebecca, oamenii pe care îi iubeam cel mai mult pe lume, muncind pentru convingerile lor la mai puțin de două sute cincizeci de kilometri distanță de biroul meu și mă întrebam de ce sunt în Raleigh și nu cu ei.

capitolul 14

Rebecca

În ziua a treia, Rebecca era amețită din cauza oboselii. Privirea i se încețoșă în timp ce îi administra, din rezerva și așa insuficientă, oxigen unui bărbat care suferea de emfizem, iar vocea îi răsună cu ecou în cap în timp ce încerca să calmeze o femeie care intrase prematur în travaliu. Reușise să se spele pe dinți într-una dintre toaletele înghesuite și fetide, dar era singura ei concesie cu privire la igienă, și știa că, nefăcând duș, mirosul corpului i se combina cu cel al oamenilor din jurul ei. Situația avea să se înrăutățească, dar lucra pentru DIDA de suficient de mult timp, astfel că o forță din interiorul ei avea să prevaleze în curând. Forța care nu mai tânjea după somn, și care putea vedea clar prin ceața așternută peste ochi, și putea auzi tot ce spuneau pacienții, în ciuda ecoului. Acea forță nu îi lipsise niciodată, dar era nevoie de timp până să ajungă acolo.

Nu îl văzuse pe Adam toată ziua și se întreba cum se descurcă. Unii oameni nu învățau niciodată cum să facă față atâtor tragedii umane și haosului dintr-o zonă afectată. Adam era obișnuit cu mediul controlat din sălile de operație. Arăta de parcă fusese lovit de tren, cu ochii adânciți în orbite și plin de sudoare, ultima dată când îl văzuse. Dar se concentra fără greș asupra rănii la umăr pe care o trata în acel moment, iar ea se simți încurajată. Avea încredere în el și își dorea să prindă un moment ca să îi spună că lucrurile aveau să meargă mai bine. Acea forță – energia feroce pe care nu știa că o are în interiorul său – avea să se declanșeze, iar el avea să fie bine.

În jurul orei două după-amiază, când amețeala se înteți într-atât încât crezu că avea să cadă din picioare în timp ce consulta un pacient, părăsi cortul și urcă în sala de conferințe să ia un plic de mâncare și o sticlă cu apă. Se așeză pe podea lângă peretele de sticlă ce dădea spre pistă. Punând plicul cu mâncare în manșonul pentru încălzire, se sprijini de fereastră și bău apă în timp ce aștepta să se încălzească tocănița de vită. De unde stătea, avea o priveliște perfectă asupra șirului de elicoptere care aterizau, lăsau oamenii și decolau din nou. Ea era cea care trebuia să găsească o soluție pentru găzduirea atâtor oameni. Poate vor trebui să ridice corturi în parcare. Aeroportul pur și simplu nu era suficient de mare pentru toți cei sinistrați. În câteva zile devenise un mic orășel sărac, cu prea puțină mâncare, prea puține toalete, prea puțin personal medical care să trateze numărul tot mai mare de pacienți și o atmosferă densă, fierbinte și puturoasă în care era dificil să respiri. Cele două magazine din sala de așteptare fuseseră complet jefuite și existau zvonuri despre infracțiuni și mai grave, în special la subsol. Cu toate acestea, văzuse, la fel ca întotdeauna, cum se creau legături între sinistrații care se întâlniseră într-un elicopter sau în zonele de așteptare de lângă porțile de îmbarcare, rădăcinile unor prietenii ce aveau să dureze o viață întreagă. Vedea oameni străini ajutându-se între ei, femei care aveau grijă de copii cu schimbul, bărbați care ajutau la transportarea celor răniți în terminal. Întotdeauna se întâmpla așa. Nouăzeci și nouă de părți de bunătate umană la câte o parte de depravare.

Începuse să mănânce tocănița când observă un bărbat pe pistă. Era îmbrăcat într-un tricou cu guler albastru-deschis, pantaloni gri și mănuși de muncă din piele, în timp ce ajuta la debarcarea unei femei și a scaunului ei cu rotile din elicopter. Era cu spatele către ea și îi putea vedea conturul tricepșilor în timp ce se întindea după scaun. Simți acea senzație familiară în partea de jos a pântecelui care

o urmărise încă din adolescență. Dumnezeule! Cum se putea gândi să se mărite cu Brent – sau cu *oricine* – când trupul ei reacționa instantaneu în preajma primul bărbat bine? Oare era *normală*? Avea treizeci și opt de ani. Nu trebuia să se calmeze și libidoul ei, la un moment dat?

Bărbatul se aplecă să îi șoptească ceva la ureche femeii și, chiar și de unde stătea ea, Rebecca văzu tremurul mâinii femeii când aceasta se întinse să-i atingă obrazul. Ochii Rebeccăi se umplură de lacrimi. Lucrase trei zile într-o mare de oameni suferinzi fără ca măcar să o ardă ochii, dar când fusese martora a două clipe de umanitate între omul din echipa de ajutor și femeia mai în vârstă, cedase.

O femeie voluntar mai tânără împinse căruciorul către terminal, iar bărbatul se îndreptă, îndepărtându-se de elicopter. Deschise o sticlă de apă și, în loc să o bea, și-o turnă în cap. Rebecca zâmbi, gândindu-se ce senzație trebuia să-i dea acel pseudoduș.

Bărbatul se întoarse și porni spre terminal, iar Rebecca tresări. *Adam*. Se ghemui. Stătuse acolo tânjind serios după soțul surorii ei.

Se ridicase în picioare și tocmai își lua o altă sticlă de apă de pe masa din sala de conferințe când intră Adam.

–Salut, spuse el când o zări.

Era transpirat, cu brațele acoperite de negreală când își scoase mănușile și se întinse după o sticlă de apă. Avea o barbă de câteva zile.

–Cum o duci? Îi era greu să se uite la el, de parcă se temea să nu i se citească pe chip atracția simțită față de el în urmă cu câteva minute.

–Sunt bine. Luă o înghițitură lungă din sticlă, apoi o surprinse cu un zâmbet. Credeam că medicii de la DIDA practică medicina, nu descarcă elicoptere.

Își dădu seama, însă, că nu îl deranja. Deloc. Era bine. Nu, nu doar bine. Chiar îi plăcea să facă asta.

Se uită peste umărul ei înspre ușă.

–Vine șefa, spuse el, iar Rebecca se întoarse și o văzu pe Dorothea apropiindu-se.

–Tocmai am aflat că o tabără a fost inundată la vreo treizeci de kilometri de aici, spuse Dorothea. Două sute de copii. Sunt deja pe drum încoace.

–Exact ce avem nevoie, spuse Rebecca. Încă două sute de oameni. Dar deja se gândea unde să îi amplaseze și cum își puteau organiza sistemul de triaj pentru a putea face față.

–Tu. Dorothea îl împunse pe Adam cu degetul în pieptul transpirat.

–Ce-i cu mine? întrebă el.

–Te-am urmărit, spuse ea. Ești în elementul tău aici, ca un purcel în noroi.

–Mă bucur că pot fi util, spuse el dând din umeri, ca și cum complimentul ocolit al Dorotheei nu însemnase nimic pentru el.

–Și am o veste trăsnet pentru voi doi, adăugă ea. Am primit un telefon acum o oră și, ia ghiciți... Vine și cealaltă doamnă doctor Ward.

–Cealaltă... *Maya*? întrebă Rebecca.

–E la aeroport, se pregătește să urce în elicopter.

Se holbară amândoi la ea, muți de uimire. „Oh, nu", își spuse Rebecca.

–Îți bați joc de mine, spuse Adam.

–Chiar eu am vorbit cu ea, spuse Dorothea.

Rebecca încercă să și-o imagineze pe Maya urcând în elicopter și aproape că putea *simți* pe pielea ei teama surorii sale. Era o idee extrem de proastă din infinite motive.

–Ca să vezi. Adam rânji. Asta e iubita mea!

–Nu-mi vine să cred, spuse Rebecca, ca și cum i-ar fi împărtășit admirația. Înlăuntrul ei, inima i se scufundă ca un bolovan.

–Ba să-ți vină să crezi. Dorothea luă o sticlă de apă și îi desfăcu dopul. Trebuie să mă întorc jos, dar voiam

să vă anunț. Se îndreptă spre ușă, strigându-le peste umăr: Trebuie să-i găsesc o poreclă nouă Prințesei.

Rebecca o privi îndepărtându-se preț de o clipă, apoi ea și Adam se uitară unul la altul. Adam zâmbi, ridicând sticla ca și cum ar fi închinat.

—Pentru Maya, spuse el.

Rebecca ciocni sticla de a lui.

—Pentru uimitoarea mea soră, spuse ea și se întoarse repede pentru a-și ascunde mâhnirea.

capitolul 15

Maya

Aveam două persoane în interiorul meu. Mă gândeam la această personalitate duală în timp ce elicopterul se ridica în aer. Am cotit către est și, sub noi, am văzut cum dispare terminalul Aeroportului Raleigh–Durham. Cu siguranță două persoane diferite. În cabinetul meu și în sala de operații eram atât de puternică, încât uneori mă surprindeam chiar și pe mine. Categorică. Descurcăreață. Și, mai presus de toate, nu îmi era teamă. Eram atât de mândră de mine. De ceea ce devenisem.

Apoi, mai era femeia care fusese lașă în holul restaurantului brazilian. Femeia care zbura către coastă, fără să se gândească în ce fel avea să ajute victimele Furtunilor Surori, ci mai degrabă cum îi putea face pe plac soțului ei aflându-se acolo. Cum putea să îl aducă înapoi lângă ea, când îl simțea că se îndepărtează. Și apoi, era femeia căreia nu îi era teamă de zbor, nici măcar în acest elicopter minuscul cu patru locuri, dar îi era teamă să aterizeze pe aeroportul despre care CNN spunea că se transformase într-o „țară din lumea a treia".

– *Urăsc* să zbor, spuse femeia care stătea lângă mine, și ăsta e cel mai rău lucru posibil, să zbori în cutiuța asta.

Era o asistentă în vârstă de vreo douăzeci și ceva de ani, pe nume Janette. O întâlnisem pe ea și alte două asistente voluntare din DIDA cu doar câteva clipe înainte de a urca în elicopter. O compătimeam. Pielea de pe încheieturi era întinsă și albă de la cum strângea în poală o carte.

–De fapt, e chiar luxos, am încercat eu să o liniștesc. Elicopterul de un roșu aprins, cu patru locuri și cu tot cu pilot, veniseră ca un ajutor din partea unei companii din Raleigh, iar noi patru, trei femei și un bărbat, stăteam față în față pe scaune moi din piele de culoarea untului. Era zgomotos, însă. Atât de zgomotos, încât trebuia să strigăm ca să ne auzim. Alte elicoptere – unele imense, spre deosebire de micuțul nostru elicopter luxos – zburau pe deasupra și dedesubtul nostru. Este ultima dată când ne vom simți confortabil pentru ceva vreme.

–Și chiar dacă ne-am prăbuși, spuse bărbatul care stătea în fața mea, probabil n-am păți nimic. La urma urmei, nu zburăm atât de sus.

„Ei bine, asta este o mare porcărie", mi-am spus, uitându-mă pe geam la copacii și clădirile aflate departe sub noi, dar știam că încerca doar să o liniștească pe Janette.

–Hai să nu vorbim despre prăbușire, spuse a treia asistentă.

–Am auzit că se termină proviziile, spuse bărbatul.

–Iar eu am auzit că este multă violență pe aeroport, spuse Janette.

Nu voiam să aud de violență.

Bărbatul pufni la cele spuse de Janette.

–De fiecare dată când pui câteva mii de oameni disperați la un loc, iese cu scântei, răspunse el.

–E vorba de mai mult decât scântei, spuse cealaltă femeie. Tatăl meu m-a rugat să iau *arma* lui cu mine.

Janette râse.

–Glumești.

–Nu, nu glumesc. Nu e ca și cum ai merge la aeroport ca să zbori undeva. Nu există nici un filtru de securitate prin care să treci. Oamenii pot aduce orice arme vor. Dacă ai avea câteva minute ca să evacuezi casa și ești un țărănoi nebun și știi că vei ajunge Dumnezeu-știe-în-ce-fel-de-situație, ți-ai lua și tu arma și...

–Vai, uitați-vă la asta! am spus eu, arătând pe geam, nesigură spre ce anume arătam. Voiam doar să tacă odată, ca să îmi păstrez calmul, și așa fragil. Priviți toți copacii doborâți, am adăugat eu.

Chiar erau mulți copaci culcați la pământ. Pinii acopereau uscatul de sub noi asemenea unor scobitori peste care erau puse zorzoane din celofan verde.

Toți se uitară pe geam și începură să vorbească despre furtuni, iar eu mă bucuram că reușisem să schimb subiectul. Când pământul de sub noi se transformă într-un lac imens, scânteietor, se lăsă liniștea. Văzusem imaginile la televizor, dar tot mă simțeam nepregătită pentru devastările de acolo. Străzile dispăruseră sub apa maronie și, în unele zone, singura urmă a unui drum era indicatorul verde pentru autostradă care se ridica deasupra apei. Acoperișurile caselor și clădirilor arătau de parcă pluteau. O barcă albastră se odihnea pe unul dintre acoperișuri, o mașină pe altul. Am văzut bărci mici navigând printre case, echipe de salvare, dotate cu căști și veste de salvare. Îmi aminteam imaginile de la uraganul Katrina. Muriseră oameni aici. Fără îndoială.

Am apucat strâns bagajele când am coborât din elicopter pe aeroportul Wilmington, ajutată de o femeie tânără și slăbuță, îmbrăcată în uniformă. Purtam halatul de doctor, deși Dorothea îmi spusese să nu îmi bat capul cu ce purtam – avea o uniformă DIDA pregătită pentru mine. Mai aveam încă un halat și câteva rânduri de lenjerie în rucsac, pe lângă pasta și periuța de dinți, un recipient mic cu șampon și un pieptăn.

–Adu doar strictul necesar, mă avertizase Dorothea.

Îmi adusesem și telefonul BlackBerry însă. Dacă rețelele începeau să funcționeze, voiam să pot lua legătura cu cabinetul meu. Îmi lăsasem colegii în încurcătură, dar ținusem locul unuia dintre ei de curând, deci nu puteau să se plângă.

Femeia care mă conducea către terminal strigă ceva înspre mine, dar nu am auzit-o din cauza zgomotului asurzitor al elicopterelor. Lângă noi, cineva conducea un șir lung de cărucioare cu bagaje înspre clădire și, la prima vedere, am crezut că sunt pături și haine, posibil donate pentru sinistrați, până când mi-am dat seama că acele cărucioare transportau *oameni*. Bărbați și femei stăteau înghesuiți unii în alții, cu picioarele atârnând peste marginile cărucioarelor în timp ce se îndreptau către clădire. Erau vii sau morți? Era o priveliște îngrozitoare. Am prins-o de braț pe îndrumătoarea mea, arătând înspre cărucioarele de bagaje.

– Oamenii aceia! am strigat eu ca să acopăr zgomotul. Cine sunt?...

Se uită la cărucioare.

– De la aziluri, mai mult ca sigur, strigă ea înapoi.

Mi-am dat seama după ridicarea mândră din umeri că nu era prima dată când vedea sinistrații transportați asemenea vitelor în ultimele zile.

În interiorul aeroportului, sala era plină ochi de oameni, unii dormeau, alții vorbeau, alții strigau. Mă așteptam să fie foarte cald înăuntru, dar am dat nu doar peste căldură. Mirosul – o combinație de canal, și vestiar, și moarte – îmi îmbibă tot aerul din plămâni.

– Ajutați-mă! strigă o femeie de undeva. Mor!

Am încercat să văd de unde venea vocea, dar alți oameni se împingeau în spatele meu să intre, iar femeia care mă conducea m-a tras înainte.

– Urmați indicatoarele către zona de ridicare a bagajelor! spuse ea, aproape de urechea mea ca să o pot auzi și mi-am dat seama că avea să mă lase acolo, în mijlocul haosului. Arătă înspre indicatorul de deasupra capului pe care scria „Ridicare bagaje". Bine? întrebă ea, iar eu am aprobat din cap.

– Bobby! strigă un bărbat de lângă mine. Unde ești? Bobby!

Escorta mea dispăru în mulțime. Copleșită pe moment, m-am dat la o parte în timp ce vreo doi oameni în tricouri ale DMAT încercau să se ocupe de nou-veniți. Dacă exista vreo organizare, eu nu o vedeam. Am privit un bărbat și o femeie în vârstă puși la pământ de masa de nou-sosiți. Am făcut un pas înainte să îi ajut să se dea la o parte, dar un nou val de oameni intră brusc pe ușă și apoi nu i-am mai văzut.

–Maya!

M-am întors și l-am văzut pe Adam alergând înspre mine. Avea părul murdar și o barbă de trei zile, dar arăta minunat în ochii mei. M-a îmbrățișat repede, suficient cât să inspir mirosul trupului său transpirat.

–Să plecăm din nebunia asta! strigă el, luându-mi rucsacul de pe umăr. Haide.

Am mers împreună pe un coridor lung, mărginit de oameni, unii dormind, alții stând de vorbă, alții plângând și am realizat ce anume părea foarte diferit aici față de Katrina. Multe dintre victimele uraganului Katrina fuseseră oameni săraci – oameni care nu dispuneau de mijloace pentru a părăsi zona înainte ca furtuna să lovească. Aici, *toată lumea* rămăsese blocată din cauza schimbării bruște a traiectoriei uraganului Carmen. Furtunile Surori se dovedeau distrugătoare cu oportunități egale, iar oamenii de pe coridor erau de toate rasele și, m-am gândit eu, din toate clasele sociale.

Nu am vorbit cu Adam până când am ajuns în sala de așteptare, unde fuseseră întinse corturile medicale. Mai fusesem o dată pe aeroportul din Wilmington, dar dacă n-ar fi fost grinzile verzi de deasupra capetelor noastre și replica avionului fraților Wright, nu l-aș fi recunoscut. Adam se întoarse cu fața la mine, cu mâinile pe brațele mele și zâmbi.

–Nu-mi vine să cred că ai venit, spuse el. Ești incredibilă. Și superbă. Îmi răsuci o șuviță de păr pe degetul său

și zâmbi. Ești, totodată, singura persoană curată pe care o văd în ultimele zile.

Am râs. Nu mă simțeam nici incredibilă, nici superbă, dar îmi plăcea că el mă vedea așa. Am vrut să îl întreb despre zvonurile legate de violență, dar mi-am mușcat limba. Dacă el credea că sunt incredibilă pentru că mă aflam acolo, nu voiam să îi dau vreun motiv să își schimbe părerea.

Îl strigă cineva. Se uită peste umăr spre o femeie care stătea în picioare la intrarea într-unul dintre corturi și salută cu mâna.

–Vin într-o clipă, strigă el, întorcându-se din nou spre mine. Ai nevoie de timp să te instalezi? Te simți bine după zborul cu elicopterul? Sau vrei să te apuci de treabă?

–La treabă, am spus eu.

Îmi prinse mâna, trăgând-o spre buze pentru un sărut fugar. M-am simțit ciudat de fericită, în ciuda haosului, a căldurii și a duhorii din jurul meu. Adam părea plin de viață într-un fel cum nu mai fusese de mult. Era fericit și mă iubea și, pentru prima dată după săptămâni întregi, mi-am spus: „O să fie totul în regulă. O să trecem peste asta".

Realitatea situației critice din aeroport mă izbi din nou când am trecut pe lângă corturi și Adam mi-a explicat diferența dintre ele.

–Dorothea te vrea în Cortul Trei, spuse el. Asistență de urgență. Rebecca e tot acolo.

Am trecut de al doilea cort și am fost șocată de ce am văzut în dreapta noastră. Între al doilea și al treilea cort era o mare de oameni, toți întinși pe jos, pe tărgi. Tărgile aproape se atingeau, și în lateral și în capete.

–Aceștia sunt... sunt cei evacuați care dorm? am întrebat eu. Sau sunt toți pacienți?

–Pacienți, spuse el, mohorât. Vezi de ce avem nevoie de tine?

–Oh, Dumnezeule!

Nu puteam să asimilez numărul mare de trupuri întinse pe jos. Asistente și alți voluntari mergeau printre ei, ghemuindu-se lângă unii, încercând să-i calmeze pe alții cu câteva cuvinte spuse în trecere pe lângă ei.

–Nu putem face foarte multe din punct de vedere medical, My, mă avertiză Adam, ca și cum voia să îmi controleze așteptările. Trebuie doar să îi stabilizăm și să trimitem pacienții în stare critică de aici cât mai repede cu putință. Putem face doar cât este posibil, adăugă el, iar eu mi-am dat seama că devenise, în câteva zile, obișnuit cu munca. Cu munca Rebeccăi. Mă îndoiam că eu aveam să mă obișnuiesc vreodată.

Am ajuns la Cortul Trei, dar, înainte de a intra, Adam arătă înspre colțul sălii de așteptare.

–Acolo sunt pachetele cu mâncare la plic și apa, spuse el.

Mâncare la plic. Încă o premieră pentru mine.

În interiorul cortului era mai rece cu vreo zece grade decât în terminal și părea să existe o oarecare organizare. În dreapta mea, asistentele triau pacienții. În fața mea, de fiecare parte, se aflau paturi de campanie unde oamenii așteptau să fie consultați, iar în jurul lor rudele sau prietenii își frângeau neliniștiți mâinile. Unele zone erau separate de pereți portabili din pânză. În depărtare, am văzut-o pe Rebecca. Palpa abdomenul unei femei care țipa, încercând să îndepărteze mâinile surorii mele.

–Deci, l-am întrebat pe Adam, ce se întâmplă dacă cineva are nevoie de mai multă asistență decât putem noi oferi aici?

–Îi trimitem cu elicopterul la unul dintre spitale. Mă mângâie pe braț, în sus și în jos. Chiar în după-amiaza asta am trimis vreo două cazuri de dureri acute de abdomen, două femei în travaliu activ, două infarcte miocardice de care știu eu și câteva răni care necesitau operație de urgență.

O femeie se repezi înspre mine, cu o mapă în mână. Purta un tricou gri pe care scria DIDA cu litere albe mici. Avea părul strâns într-o coadă neîngrijită.

–Dumneavoastră sunteți cealaltă doamnă doctor Ward? întrebă ea.

–Da.

–Dot vă vrea la capătul celălalt, spuse ea. Haideți.

M-am uitat la Adam.

–Ne vedem mai târziu, am spus eu, abia simțind un fior de teamă.

Îmi trase cu ochiul.

–Baftă, spuse el.

Femeia în tricou DIDA alergă de-a dreptul prin cort, cu coada săltând în ritmul pașilor, iar eu a trebuit să dau din coate ca să țin pasul cu ea. Am trecut pe lângă Rebecca, iar ea ridică privirea de la pacient și strigă:

–Ești tare, surioară!

–Sunt asistentă, spuse femeia. Susan. Îmi voi împărți timpul între dumneavoastră și un alt doctor.

Mă conduse într-un separeu mic, cu pereți de pânză, unde mă aștepta deja primul pacient, o fetiță de patru ani, cu părul blond platinat, care țipa din toți rărunchii. Mi-am dat imediat seama care era problema din felul în care își strângea la piept încheietura umflată. Am început să o consult în timp ce ea plângea în poala mamei sale. Am ascultat-o la plămâni și la inimă, înainte ca Susan să se aplece spre mine, șoptind:

–Nu e timp de consult amănunțit.

Am dat din cap. Desigur. Nu este timp, și nici aparat cu raze X, nici anestezie, de altfel.

–Cum te cheamă, am întrebat-o pe fetiță, care continua să urle de durere.

–Vanessa, răspunse mama sa.

–Ar trebui să îi prindem mâna în atele și s-o punem pe lista celor care urmează să fie duși la spital, îmi spuse încet Susan.

–Trebuie să ajungă la un spital! spuse mama sa. Are nevoie de radiografie, nu-i așa? Operație?

–Te furnică degetele cumva? am întrebat-o pe fetiță. Le simți așa? Am bătut repede cu degetele pe mâna ei sănătoasă. Ea doar urlă mai tare. Cum ai reușit să faci asta, Vanessa? am întrebat eu. Ai căzut de pe un elefant?

Surprinsă pe moment de întrebarea mea, fetița se opri din urlat și aproape că zâmbi, înainte de a începe din nou.

–A alunecat pe treptele ude ale punții în timp ce încercam să urcăm în barca de salvare, spuse mama sa.

–Cât de mult trebuie să aștepte pentru un avion, sau elicopter, sau ceva care să o ducă de aici? am întrebat-o pe Susan.

–Pentru o fractură, câteva zile, spuse Susan încet.

–Nu poate aștepta câteva zile!

Femeia își strânse în brațe fetița. Mureau oameni aici. De atacuri de cord și apendice rupte și tot felul de urgențe medicale, dar, dacă ar fi fost vorba de fetița mea de patru ani, și eu aș fi simțit la fel.

–Pot să îi rezolv problema, dar nu avem cum să o anesteziem.

–Oh, Doamne, spuse mama ei.

–Va fi bine, am zis eu, cu o voce cât mai puternică posibil, încercând să domolesc neliniștea femeii. Apoi o vom pune în atele și îi vom da medicamente ca să se liniștească, iar după aceea vă vom trimite la spital când se poate. M-am uitat la Susan, sperând să nu fi spus ceva greșit. Ce avem?

–Acetaminofen, spuse ea.

–Bun, am spus eu, ca și cum asta ar fi fost prima mea alegere. O să o facem repede, i-am spus mamei fetei. Țineți-o doar de aici. I-am îndrumat mâinile spre partea superioară a brațului fetei. Vanessa, nu vreau să te gândești la pinguini, i-am spus. Orice ai face, nu te gândi la pinguini, bine?

Vanessa se opri din urlat, privindu-mă cu ochi mari.

–Susan, tu trage de mână.

Susan mă privi ca și cum ar fi spus: „Glumești", dar apucă mâna fetiței, iar eu am reașezat rapid oasele la locul lor. Vanessa țipă de îmi țiuiră urechile.

–Gata, am spus eu, ridicându-mă.

Vanessa își schimonosi fața furioasă și mă lovi în coapsă, iar noi am început să râdem.

–Am meritat asta, am recunoscut.

M-am simțit aproape euforică, ușurată și satisfăcută. Nu aveam de unde să știu că era cel mai ușor lucru pe care aveam să-l fac timp de multe zile de atunci încolo.

capitolul 16

Rebecca

În sala de conferințe ardea doar un bec alimentat de generator, iar lumina difuză era o ușurare după ziua extrem de lungă petrecută în corturile medicale. Rebecca găsi o bucată de podea liberă lângă ferestre și se întinse pe jos, mototolindu-și jacheta sub cap pe post de pernă. Se întinse, destinzându-și mușchii dureroși, unul câte unul. Mocheta parcă era beton sub oasele ei.

Nu îi mai văzuse pe Adam și Maya de vreo treizeci și șase de ore, dar Dorothea îi spusese că Maya se descurca exact așa „cum trebuie".

Se întreba dacă Maya auzise zvonurile legate de violența crescândă din aeroport. Zvonurile circulau atât de repede de la unul la altul acum, încât Rebecca se gândea că trebuia să existe un dram de adevăr în ele. La subsol, toxicomanii care reușiseră să plece din casele lor cu proviziile de droguri începeau să le termine, și situația devenea gravă acolo jos. Se spunea că o adolescentă fusese violată și bătută. Tot în subsol, unui bărbat i s-ar fi tăiat gâtul. Veneau mulți cu simptome de sevraj în corturi, asta era sigur, iar acum, câțiva membri DMAT supravegheau proviziile puține de medicamente, mai prețioase ca aurul, într-un birou al unei firme de închiriat mașini. De fiecare dată când auzea șoptindu-se „Ai auzit...?" sau „Ai grijă pe casa scării!", Rebecca se gândea la Maya. Nu voia ca surorii ei să-i fie frică. Chiar nu voia. Aveau nevoie de ea și, dacă se descurca bine, așa cum spusese Dorothea, nu putea fi decât un lucru bun.

Jacheta nu era bună pe post de pernă. O aranjă în așa fel încât buzunarul cu stația radio să nu-i fie chiar sub obraz. Era pe punctul de a închide ochii, când îi văzu pe Adam și Maya sub masa de conferințe lungă, de forma unei bărci. Erau greu de zărit în lumina slabă, dar îl putea vedea pe Adam proptit de unul dintre picioarele mari de lemn, iar Maya stătea cu capul la el în poală. Rebecca își aduse aminte brusc de ziua nunții lor. Nu îl cunoștea bine pe Adam, pe atunci; fusese plecată din țară în timp ce relația lor înaintase cu pași repezi. Își amintea că îl luase deoparte și îi spuse: „Dacă o faci să sufere, te omor". El râsese, fără să știe cât de serioasă era, iar ea nu știuse cât de puține motive avea să se îngrijoreze. Nu avea cum să știe atunci ce bucurie avea să le aducă amândurora. Erau două surori care se luptau cu un trecut dureros, fiecare în felul ei. Nu își dăduseră seama cât de multă nevoie aveau de buna dispoziție a lui Adam până când nu apăru în viețile lor și le umplu de bucurie.

Îi privea acum și fu mișcată văzându-l pe Adam cum se apleacă să o sărute pe Maya pe frunte.

„Doamne", își spuse Rebecca, „dă-le un copil. Te rog."

Simți fantoma acelui copil în brațele ei din nou, același copil pe care și-l imaginase în camera de hotel al lui Brent. Îi trecu prin minte un gând brusc, bizar și venit de nicăieri: ar putea fi ea mama-surogat. Maya nu putea să ducă o sarcină la termen, deci ce-ar fi ca Rebecca să facă asta pentru ea? Pentru amândoi? Își puse mâna pe abdomenul plat. Cum ar fi să simtă un copil cum îi crește în pântec?

„La ce naiba te gândești?"

Nu își dorise niciodată să fie însărcinată. O sarcină ar sta în calea muncii sale. A vieții sale.

„O să îți lipsească ceva." Câte dintre prietenele sale plicticoase care aveau copii îi spuseseră asta, ca pe un avertisment tăcut, atunci când le zisese că nu voia să aibă copii? Întotdeauna pufnea față de acest sentiment.

Copilul din brațele ei. Senzația o înfiora.

Se uită din nou la sora sa. Ea și Adam păreau să vorbească. Maya mișcă o mână prin aer, încet, ca și cum încerca să ilustreze un argument. Adam o prinse de mână. O duse la buze.

Rebecca închise ochii și simți ceva încolăcindu-i-se în stomac, asemenea unui șarpe. Abia când pipăi mocheta tare și plată sub mâna ei, în loc de căldura unei alte ființe umane, își dădu seama ce simțea: invidie. Nu îi păsa că aveau nevoie de Maya aici. Voia să plece acasă.

capitolul 17

Maya

Se întâmplase totul atât de repede.

Doi voluntari transportară un băiat, micuț, cu pielea închisă la culoare, care nu putea avea mai mult de cinci ani, în siguranța paradisului meu îngrădit cu pânză. Bărbații strigară la mine să o mut pe adolescenta căreia îi tratam o tăietură pe frunte. Am apucat fata și am tras-o din calea lor chiar când îi dădură drumul băiatului inconștient pe patul de campanie.

Susan o luă de mână pe fata șocată.

–Vino cu mine, spuse ea, ducând-o repede afară din separeu, iar eu m-am aplecat deasupra băiețelului pentru a mă asigura că respira. Avea genele atât de lungi, încât arătau ca niște aripi de libelulă pe obrajii lui.

–Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-am dat jos mănușile și m-am întins după o pereche nouă pe masa șubredă de lângă mine.

–A fost împușcat, spuse unul dintre bărbați. Glonțul a trecut prin el.

Am oprit mănușa la jumătatea drumului pe mână. Am văzut tricoul negru al copilului îmbibat de sânge. În toți anii de medicină nu am tratat niciodată o plagă împușcată, nici măcar în timpul turelor la Urgențe, iar asta necesitase câteva manevre șirete, vinovate. Acum însă, nu aveam scăpare.

Mi-am pus repede mănușile.

–Ajutați-mă să-i dau jos tricoul, i-am spus unuia dintre bărbați și am apucat de tivul tricoului minuscul, pregătindu-mă pentru ceea ce aveam să văd pe trupul acelui

copilaș slăbuț. Am tras ușor tricoul peste brațul și capul băiatului și, după o scurtă privire asupra pieptului său, am fost convinsă că avea să moară.

Zece minute mai târziu, îi pusesem o perfuzie și alergam pe lângă targa care sălta în timp ce câțiva voluntari – copii de liceu – îl transportau prin terminal. Mi se tăiase respirația și transpiram deja când am ieșit afară pe pistă, unde se zărea silueta elicopterelor pe fondul cerului la amurg. Alte două tărgi se aflau deja afară, la fel și Janette, asistenta care venise împreună cu mine în urmă cu câteva zile. *Câteva zile?* Mă simțeam ca și cum aș fi fost acolo de cel puțin o săptămână. I-am ajutat pe Janette și pe voluntari să îl urce pe băiat cu targa în elicopter, apoi m-am aplecat înăuntru să vorbesc cu asistenta.

–A fost împușcat în piept, am strigat eu, în timp ce paletele rotorului începură să se învârtă. Glonțul a ieșit printre coastele a opta și a noua.

Janette păru încurcată.

–Vii și tu! spuse ea.

–Nu! i-am strigat. Rămân aici.

–Dot a spus că vii cu mine. Nu mă pot descurca singură cu trei pacienți în stare critică!

Am clătinat din cap.

–Mie nu mi-a spus nimic despre...

–Urcă! Vocea veni din spatele meu de pe pistă și m-am întors, văzând-o pe Dorothea alergând spre mine, cu coada împletită săltându-i pe umăr. Aducea un rucsac care semăna foarte mult cu al meu. Du-te! spuse ea, punându-mi rucsacul în brațe. Ți-am pus aici câteva provizii suplimentare. Pilotul te va aduce înapoi.

Totul se petrecea prea repede. M-am uitat în spatele ei către terminal, tânjind să merg înapoi înăuntru, cu Adam și Rebecca.

–Nu pot merge, am spus eu. Trebuie...

–Maturizează-te, prințeso! izbucni ea. Urcă!

Nu aveam cum să o contrazic, mai ales nu avându-l pe băiețelul acela în stare gravă în elicopter. Janette avea dreptate; nu se putea descurca singură cu trei pacienți. Înainte să apuc să mă gândesc la ce făceam, m-am urcat în elicopter. Am zărit pilotul, o femeie care nu arăta mai în vârstă decât copiii de liceu care transportaseră targa băiatului.

–E toată lumea? strigă ea înspre mine.

Cineva închise ușa cabinei, dându-i astfel un răspuns.

Nu existau scaune, iar tărgile fuseseră aruncate aproape la întâmplare pe podea, lăsând destul de puțin loc pentru ca eu și Janette să ne așezăm între ele.

În câteva secunde, eram deja în aer. Tărgile alunecară înspre picioarele mele în timp ce urcam în unghi spre cerul care se întuneca. Eu și Janette ne-am agățat de orice protuberanță am reușit să găsim pe pereții cabinei. Eu am găsit un inel de metal aproape de podea. Am fost uimită să mă trezesc dintr-odată cu mult deasupra terminalului. Am crezut că aveam să vomit, corpul meu revoltându-se împotriva haosului din ultimele minute.

–Acesta are o criză!

Janette dădu drumul stâlpului de care se ținea și îngenunche lângă unul dintre pacienți, un bărbat dezbrăcat de cămașă care se zbătea atât de violent, încât rupse una dintre chingile tărgii. Am înghițit nodul pe care îl simțeam cum mi se ridică în gât și m-am târât până la ea să o ajut.

–Cât de lung este zborul? am strigat eu către pilot. Nu știam nici măcar spre ce spital ne îndreptam.

–Patruzeci și cinci, strigă ea înapoi.

M-am uitat la cei trei pacienți – individul în convulsii, o femeie în vârstă care gemea în somn, cu mâinile prinse strâns la piept și băiețelul împușcat. Avea vreunul dintre ei să supraviețuiască patruzeci și cinci de minute?

Măcar acest zbor le oferea o șansă. Terminalul nu le oferea nimic.

Băiețelul gemu, iar eu m-am întors să mă uit la el, bucuroasă că îi dădusem puțină morfină în perfuzie, în caz că își recăpăta cunoștința. M-am aplecat jos de tot, cu buzele aproape de urechea lui ca să mă poată auzi.

–Ești în siguranță, am spus eu. Totul va fi bine.

Când bărbatul se opri din convulsii, m-am prins din nou de inelul de metal și m-am uitat pe geam. Zburam peste terenuri inundate și mlaștini întunecate. Curând, vârfuri de copaci apărură peste tot sub noi, ca un covor negru în lumina slabă. Bâzâitul rotorului era asurzitor dar constant, astfel că, m-am speriat când s-a transformat brusc într-un zgomot sacadat, scrâșnit. M-am uitat la Janette, amintindu-mi ce spusese în timpul primului zbor împreună, că ura să zboare. Privirea ei o întâlni pe a mea și am văzut-o mimând cuvintele: „Ce se întâmplă?" M-am gândit la o varietate de sunete perfect normale pe care le puteai auzi la un aparat de zbor, cum se schimbau în timpul urcării sau coborârii. Oare începeam deja să coborâm?

Pilotul strigă dintr-odată înspre noi, dar nu am înțeles ce spunea. Janette, care se afla mai aproape de ea, înțelese însă și se întoarse către mine cu groază în ochi.

–A spus să ne pregătim pentru că urmează să ne prăbușim! strigă ea.

–Poftim? Inima îmi săltă în piept.

–Pregătește-te! strigă Janette din nou, prinzându-se de stâlpul de pe peretele cabinei.

M-am prins mai strâns de inelul de metal când elicopterul coborî brusc, apoi se înclină pe o parte. Am scăpat inelul din mână, alunecând pe podea, țintuită la perete de tărgi. Am căutat în zadar cu mâinile pe perete ceva de care să mă prind. Ridicându-mi genunchii, i-am cuprins cu brațele și am văzut covorul negru de copaci

apropiindu-se cu repeziciune de noi. Mi-am pus capul între genunchi în timp ce cădeam retezând vârfurile copacilor, dând drumul, în cele din urmă, strigătului pe care îl ținusem în mine.

capitolul 18

Rebecca

Rebecca sutura pielea subțire ca hârtia a antebrațului unui bătrân când o văzu pe Dorothea venind hotărâtă spre ea.

– Vino la mine când termini cu pacientul acesta, spuse Dorothea.

Rebecca se uită la șirul de pacienți care așteptau, așezați sau în picioare, de-a lungul peretelui cortului. Era aproape miezul nopții, iar ea rămăsese mult în urmă.

– Poate să aștepte? întrebă ea de sub mască, în timp ce făcea ultima sutură.

– Nu. Dorothea se îndepărta deja de ea. În biroul meu.

Rebecca se uită la bărbatul de al cărui braț se ocupa.

– Ar fi bine să aibă un motiv întemeiat, nu? îl întrebă ea, rupând firul.

Acesta se uită la șirul de pacienți.

– Unul al naibii de bun, încuviință el.

O găsi pe Dorothea vorbind la telefonul prin satelit în biroul aflat în spatele ghișeelor, pe care îl revendicase pentru a fi folosit de DIDA în ultimele câteva zile.

– Trebuie să închid, spuse Dorothea, încheind convorbirea și rabatând antena în telefon. Împinse către mine unul dintre cele trei scaune din încăpere, deși ea stătea sprijinită de birou. Șezi, spuse ea.

– Ce s-a întâmplat? Rebecca rămase în picioare căci dacă se așeza, îi era teamă că va adormi.

–Elicopterul în care se afla Maya a avut o problemă, spuse Dorothea. Pilotul a trimis un mesaj de urgență și a spus că trebuie să aterizeze forțat.

Rebecca se încruntă, căutând un alt înțeles dincolo de cuvintele rostite de Dorothea.

–Unde sunt? întrebă ea. Poate merge un alt elicopter după ei?

Ridică privirea și îl văzu pe Adam în ușă.

–Intră, Adam, îl invită Dorothea.

Adam se uită la Rebecca.

–Ce se petrece?

–Elicopterul Mayei a efectuat o aterizare forțată, spuse Rebecca.

–*Nu*. Își plimbă privirea de la ea la Dorothea. Unde?

–Nu se știe unde, spuse Dorothea. Aparatul este dotat cu ELT – știți, un fel de sistem GPS? Dar nu au reușit să îi determine poziția.

Rebecca se aplecă în față.

–Adică primesc semnalul de la ELT, dar nu îi pot determina...

–Nu, o întrerupse Dorothea. *Nu primesc* semnalul. Nu funcționează.

–Ce l-ar putea face să nu funcționeze? Adam își frecă barba, iar Rebecca observă că îi tremurau degetele. Arăta la fel de epuizat cum se simțea și ea.

–Nu am idee, spuse Dorothea. Poate a fost genul de problemă mecanică ce cauzează... dădu din umeri... întreruperea tuturor sistemelor. Pur și simplu nu știu.

Rebecca își aminti zborul cu elicopterul până la terminal. Era apă peste tot. Unde ar fi găsit pilotul o bucată de uscat pe care să aterizeze? Dacă se aflau mai în interiorul continentului era în ordine.

–De cât timp zburau când tipul a semnalat situația? întrebă ea.

–E o femeie pilot, spuse Dorothea, și nu știu nici asta. Oftă și, pentru prima dată de la sosirea la aeroport, Rebecca

observă oboseală în ochii mentorului ei. Multe întrebări și nici un răspuns deocamdată, adăugă Dorothea.

–Caută deja elicopterul? întrebă Adam.

–E prea întuneric, răspunse Dorothea. Vor porni pe ruta pe care se afla la prima oră a dimineții.

–Ar trebui să caute *acum*, spuse Rebecca.

–E prea întuneric, repetă Dorothea.

–Maya va fi foarte speriată, îi spuse Rebecca lui Adam.

–Sper doar că este *în viață* ca să poată fi speriată, spuse Adam.

–Oh, nu spune asta, Adam!

Își aminti că o invidiase pe Maya în seara de dinainte. Își dorise să plece acasă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

–Să nu devenim dramatici, spuse Dorothea. Ea, împreună cu toți cei aflați la bord, sunt probabil în regulă. Sau, în cazul pacienților în stare critică, cât de bine este posibil. Mai mult ca sigur pilotul a găsit un loc sigur unde să aterizeze și, nu știu din ce motiv, sistemul ELT nu funcționează. Și, desigur, releele de telefonie mobilă încă nu funcționează, deci nu au cum să telefoneze.

–Poate încearcă toți să scape de acolo, spuse Rebecca.

–Nu, ar sta cu pacienții, spuse Adam. Maya nu i-ar lăsa de izbeliște.

–Ai dreptate.

Rebecca și-o imagina pe Maya luând decizia să rămână. În asta consta tăria Mayei: grija față de pacienți. Decise chiar atunci că avea să se gândească la acea imagine, puternică și în siguranță, a surorii sale. Dar chiar când încerca să păstreze acel gând în minte, acesta se risipi. Maya avea să fie speriată. Avea să fie imobilizată de frică.

Nu putea nicicum să doarmă, așa că Rebecca ieși să alerge pe lângă aeroport, prin parcare, traversând pista și apoi înapoi prin parcare. Apoi lucră tot restul nopții.

Prinse picioare în atele, sutură tăieturi, dădu medicamente copiilor care sufereau de greață sau diaree, și care făceau ravagii peste tot, calmă părinți îngrijorați, rostind în minte, în tot acest timp, aceeași mantră. „Nu a pățit nimic, nu a pățit nimic, nu a pățit nimic." La celălalt capăt al cortului, îl văzu pe Adam trecând prin aceleași stări. Erau singurii doctori care stătuseră treji toată noaptea. Singurii doi oameni din întregul terminal, se gândi ea, care nu aveau nici o poftă de somn.

De îndată ce începu să se lumineze, ea și Adam se grăbiră afară pe pistă, pentru a vorbi cu piloții care urmau să pornească în căutarea elicopterului în care se afla Maya.

–Merg cu voi, îi spuse Rebecca unuia dintre ei, urcând deja în elicopter când acesta o prinse de braț.

–Ar fi mai bine să rămâneți aici, spuse el. Vom avea nevoie de spațiu ca să luăm sinistrați de pe drum și o vom suna periodic pe doamna Ludlow.

–*Merg* cu voi, insistă Rebecca, dar de data aceasta Adam o luă de braț și o trase de lângă cabină.

–Lasă-i să își facă treaba. Avea fața palidă sub barba închisă la culoare. Iar noi ne vom face treaba aici. Nu va avea nici o importanță dacă te afli în elicopter sau nu.

Se gândi să se împotrivească, dar știa că au dreptate. În plus, dacă ea s-ar fi aflat într-un elicopter, iar Maya ar fi fost transportată de un altul și adusă înapoi la aeroport? Rebecca își dorea să se afle acolo când se întorcea Maya.

În cursul dimineții însă, când telefoanele piloților către Dorothea fură foarte puține și rare, începu să își regrete decizia. Încercă să se concentreze asupra pacienților, verificându-și permanent stația radio, pentru a se asigura că era pornită.

Până după-amiază, elicopterul nu fusese văzut. Nimeni nu putea spune decât că probabil deviase de la rută pentru a găsi o bucată de uscat pe care să aterizeze.

–Plec cu următorul elicopter, îi spuse Adam când Dorothea le transmise prin stație veștile – sau lipsa lor, mai degrabă.

Se aflau în clădirea aeroportului, stând împreună într-un fel de bulă invizibilă care bloca haosul din jurul lor.

–Merg și eu, spuse ea. Ar fi trebuit să plec mult mai devreme.

–Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, spuse Adam. Iar tu ar trebui să rămâi aici în caz că apare. Încearcă să dormi. Mai este o echipă DMAT care vine din Texas după-amiază, deci Dorothea ne-a spus să facem ce trebuie să facem. Asta înseamnă să plec eu cu elicopterul, iar tu să dormi.

–Nu am cum să dorm, Adam.

–Trebuie, Bec, spuse el. Ești epuizată. Când mă întorc, va fi rândul meu, bine?

Rebecca se uită atentă la chipul său îngrijorat.

–Când te întorci, vreau ca Maya să fie cu tine.

El se uită prin ferestrele terminalului afară spre pistă, punându-și mâinile în buzunare. Lăsă umerii în jos.

–E vina mea, spuse el. A venit aici ca să îmi facă mie pe plac.

–Se descurca atât de bine, spuse Rebecca.

–Știu, spuse el închizând ochii. A fost extraordinară.

Rebecca îl plesni peste braț.

–*Este* extraordinară, spuse ea. Nu vorbi despre ea la trecut.

Îi zâmbi obosit, apoi o îmbrățișă.

–Nu asta am vrut să spun, zise el. Ea îi simți obrazul țepos frecându-se de tâmpla sa. Încercă să dormi, da?

Nu dormi. Nici măcar nu se strădui. Tratã pacient după pacient în cortul de urgențe, luând câte o pauză din când în când pentru a fugi în biroul Dorotheei să verifice dacă avea vești.

–Te anunț în clipa în care aflu ceva, îi spuse Dorothea, ridicând privirea din spatele biroului pe care îl revendicase ca fiind al ei.

–Se face prea târziu. Rebecca se uită la ceas. Era trecut de ora șase. Adam plecase cu elicopterul în jurul orei unu. Dacă și el dispărea, nu știa ce avea să facă. Am nevoie să mă ducă cineva acolo, spuse ea. Nu suport să aștept aici.

–Elicopterul lui Adam a realimentat la Fayetteville, spuse Dorothea. Atât știu. Continuă să caute până se va face prea întuneric pentru a mai putea vedea ceva.

Rebecca își trecu ambele mâini prin păr. Nu se pricepea să aștepte. Nu se pricepuse niciodată.

–Încearcă să dormi puțin, scumpo, spuse Dorothea. Echipa DMAT din Texas primește toate îndrumările acum și medicii vor intra imediat în pâine.

–Ca și cum de mine nu ar fi nevoie, pufni Rebecca. Deja îi ai pe Adam și pe Maya lipsă.

–Prefer să fii perfect trează mâine, decât să faci greșeli în seara asta. Dorothea se ridică, împingând-o către ușă. Sus în sala de conferințe, spuse ea. Serios. Nu vreau să te mai văd în cort până mâine.

Nu se duse în sala de conferințe. În schimb, își luă țigările și o sticlă de apă și merse pe pistă, așezându-se pe marginea unui cărucior de bagaje gol, ca să fumeze. Aerul era fierbinte și lipicios de la ploaia care căzuse mai devreme. Câteva elicoptere încă mai brăzdau cerul, aducând sinistrați și ducând de-acolo pacienții în stare gravă. Farurile erau acum aprinse, pentru că se însera. Mijea ochii în depărtare, studiind fiecare elicopter care se apropia, încercând să își dea seama dacă era cel albastru cu galben cu care plecase Adam în acea după-amiază.

Unde naiba era? Când ajunse la cea de-a treia țigară, aproape toate elicopterele rămăseseră la sol peste noapte. Poate elicopterul lui aterizase undeva mai departe de coastă. Dar atunci, de ce nu o contactase Adam pe Dot?

Se pregătea să stingă țigara când văzu o lumină în depărtare, elicopterul semănând cu o pată murdară pe cerul înserat. Știu, încă înainte să vadă culoarea elicopterului că era cel cu care plecase Adam. Sări în picioare. Cu ochii minți, îl văzu cum coboară din elicopter, întinzând mâna pentru a o ajuta pe Maya să se dea jos. Văzu totul atât de clar, încât, atunci când elicopterul ateriză, ea zâmbea deja.

–Rebecca!

Se întoarse și o văzu pe Dorothea îndreptându-se către ea dinspre terminal, cu telefonul prin satelit în mână. Chiar și în lumina obscură, Rebecca observă încruntarea de pe chipul Dorotheei și își șterse zâmbetul de pe față. Se întoarse către elicopter, unde Adam sări din cabină. Și nu se întoarse după Maya. În schimb, porni către ea.

–*Ce?* strigă Rebecca, mutându-și privirea de la el la Dorothea și înapoi.

Adam ajunse la ea. O apucă de brațe. Pielea de sub ochii lui arăta întunecată și iritată.

–S-a prăbușit, spuse el.

–Ce s-a prăbușit?

Clătină din cap repede, ca și cum așa ar fi putut să îi oprească vorbele.

–L-am văzut, dar nu am putut ajunge la el.

Încercă să îl lovească, să-l facă să tacă, dar o prinse de mână, cu o privire surprinsă. Rebecca simți cum Dorothea o cuprinse de talie, de parcă i-ar fi fost teamă că avea să cadă.

–Oh, Dumnezeule! Rebecca își duse mâinile la gură. Ce... ați văzut *ceva? Pe cineva?* Cum adică nu ați putut ajunge la el.

–Ascultă, spuse el. Arătă înspre căruciorul de bagaje. Marginile de metal sclipiră în lumina farurilor elicopterului. Să ne așezăm, bine?

–Nu! Se smuci din strânsoarea Dorotheei. Te rog, povestește-mi!

–Îți *voi povesti*. Aproape urlă la ea, apoi închise ochii. Îți voi povesti, spuse el mai calm. Dar trebuie să mă așez.

Se așezară toți trei pe căruciorul de bagaje, Adam între cele două femei. Rebecca îi simți trupul alungit pe lângă al ei și nu își putu da seama dacă tremurul pe care îl simțea prin membre venea de la el, sau de la ea însăși.

–Nu era prea multă lumină, spuse el, deci nu am putut vedea bine deloc.

–Știi dacă...

–Nu știu, o întrerupse el. Nu știu dacă cineva a supraviețuit. Ni se termina combustibilul când l-am zărit. Era într-o zonă foarte împădurită. Mulți copaci și tufe. Iar elicopterul era prins în niște crengi deasupra unui râu, sau a unui izvor. Era greu de zis ce anume deslușeam.

Ea deschise gura ca să îi pună cele o mie de întrebări care îi treceau prin minte, dar el ridică mâna pentru a o opri.

–Lasă-mă să termin, zise el. Pilotul nostru a apelat un alt elicopter care avea la bord o echipă de căutări și salvare ca să meargă acolo, pentru că noi trebuia să ne întoarcem după combustibil. Urmau să încerce să aterizeze cât mai aproape de... de locul prăbușirii. Dar nu prea sunt locuri potrivite pentru aterizare în apropiere. Apoi, la prima oră a dimineții, de îndată ce dau zorile, vor merge pe jos până la...

–De ce nu *acum?* Rebecca sări în picioare. Nu au niște afurisite de *lanterne?*

–Terenul e prea dificil de abordat pe întuneric, spuse Dorothea.

–Tu de unde știi? izbucni Rebecca.

–Pentru că tocmai am vorbit cu echipajul de salvare. Dorothea se uită la Adam. Au reușit să găsească un loc de aterizare, dar la distanță de aproape un kilometru de locul prăbușirii.

–Ei bine, atunci cineva să mă ducă *pe mine* acolo în seara asta! spuse Rebecca. O voi căuta eu.

–Elicopterul acesta – arătă Adam cu capul înspre elicopterul din care coborâse – ne va duce acolo dis-de-dimineață și ne putem întâlni cu echipa de salvare.

–*Adam*, îl imploră ea. Părea atât de obtuz. Dar dacă este... dacă sunt răniți? Timpul contează! E ridicol să așteptăm. Noi...

–Tu nu l-ai văzut acolo, Rebecca. Se uită urât la ea. Nimeni nu poate căuta în acea zonă pe timp de noapte. Crede-mă.

Scoase o țigară din pachet și o aprinse, cu mâinile tremurându-i incontrolabil. Trase fumul adânc în piept.

–Ce ai văzut, Adam? Vocea Dorotheei era calmă. În noaptea tot mai deasă, părea că vine de la kilometri distanță. Părea genul de accident care... crezi că *putea* cineva să supraviețuiască?

–Nu știu. Elicopterul era răsturnat pe o parte și, după cum spuneam... părea să fie suspendat deasupra unui râu... sau a unei ape curgătoare, oricum, dar se întuneca, deci nu sunt sigur care este situația.

„Dar dacă va cădea peste noapte?" își spuse Rebecca, dar se învățase minte să nu mai dea glas tuturor temerilor. La ce bun?

–Cealaltă echipă DMAT e aici? o întrebă Adam pe Dorothea. Te poți lipsi de noi dimineață?

–Da, sunt aici și bineînțeles că pot.

Era o minciună, Rebecca știa. Nu se putea lipsi de nimeni. Dar Dorothea era conștientă că se vor duce, indiferent dacă era nevoie de ei în terminal sau nu.

Dormiră – sau încercară să doarmă – pe podeaua sălii de conferințe, Adam sub masa unde obișnuia să doarmă cu Maya, Rebecca lângă fereastră. Se uită la tavan, cu fața scăldată în lacrimi tăcute. Nu o salvase pe Maya când avea paisprezece ani doar pentru a o pierde acum.

Ridicându-se în picioarele goale, se îndreptă către masă. Se uită sub masă, apoi se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate, lângă Adam. Se sperie când ea își puse mâna pe umărul lui. În întuneric, Rebecca abia putu să-și dea seama când deschise el ochii.

– Trăiește, spuse ea. Jur, Adam, aș simți dacă ar fi altfel. Dar cred că este rănită și, cu fiecare oră care trece... cu fiecare *minut* care trece... E prea mult. Dacă moare peste noapte în timp ce noi ne frământăm degetele pentru că e prea întuneric ca să o căutăm? Își pierdu glasul și își mușcă interiorul obrazului, ca să își reprime plânsul.

– Șșșș. El se ridică și o trase înspre el, cuprinzând-o în brațe și punându-și bărbia aspră pe fruntea ei. Vom merge de îndată ce se poate, Bec, spuse el. O s-o găsim.

Ea strânse materialul tricoului său în pumn, inspirând mirosul lui neplăcut. Al ei însești.

–Nu pot să o pierd, Adam, spuse ea.

–Știu. Știu. O legănă ca pe un copil. Nici eu.

capitolul 19

Rebecca

Fuseseră momente, prea multe pentru a fi numărate, când Rebecca îi purtase pică Mayei. Clipe în care o invidiase. Un milion de momente în care timiditatea ei o iritase. Dar în cele mai sincere momente ale ei, Rebecca știa că Maya era o persoană mai bună decât ea. Rebecca avea reputația de „bun samaritean, medic nobil", dar Maya era cea care își făcea munca în tăcere, fără surle și trâmbițe. Maya, cea care ducea o viață calmă, curată, în timp ce Rebecca era, recunoscând cu sinceritate, o hedonistă, preocupată de ea însăși de cele mai multe ori.

Dar Rebecca și-ar fi dat viața pentru sora sa. Și asta era adevărat și, în acea noapte îndepărtată din copilăria lor, pe alee, aproape o făcuse. Ar fi făcut-o din nou dacă ar fi fost nevoită. Când ea și Adam coborâră din elicopter în luminișul aflat la aproape un kilometru de locul accidentului, Rebecca nu se putea gândi decât la găsirea surorii ei. Voia să o găsească *în viață*, pentru că altfel ar fi fost ca și cum și-ar fi pierdut o mână sau un picior. Ca și cum și-ar fi pierdut o parte din inimă. Poate chiar partea cea mai bună.

Aterizaseră lângă elicopterul de salvare care ajunsese acolo în noaptea de dinainte și fură întâmpinați de echipa de salvare: două femei, doi bărbați și un câine, un golden retriever pe nume Rocky. Nu se luminase încă de tot și peste luminiș plutea o atmosferă cenușie. Când rotoarele elicopterului se opriră, pădurea se umplu de o tăcere sinistră, spartă doar de ecoul cântecului matinal al păsărilor.

Făcură cunoștință cu echipa de salvare. Pilotul care îi adusese era și el instruit pentru acțiuni de căutare și salvare și părea să îi cunoască pe membrii echipei. Conversația pluti în ceață, peste capul Rebeccăi. Dormise puțin peste noapte, întinsă lângă cumnatul său vigilent, atât de conștientă de prezența lui, și recunoscătoare pentru ea. Acum gândurile îi erau încețoșate, ca și cum în mintea ei era loc pentru un singur gând, iar acela era să o găsească pe Maya.

–Bun, spuse unul dintre bărbați. Să pornim.

Ea știa că acesta le dăduse instrucțiuni, îndrumându-i cum să procedeze în timpul căutării, dar ea nu auzise nici un cuvânt. Se baza pe Adam.

O porniră la pas prin pădurea densă și Rebecca se gândi că se purtau mai degrabă ca un grup de drumeți, decât ca o echipă de salvare. Începu să o ia înaintea grupului, cu privirea ațintită înspre pădure.

–Doamnă! o strigă unul dintre bărbați când îi lăsă pe toți în urmă. Treceți în spatele nostru!

–Sunteți mult prea înceți, spuse ea peste umăr.

Adam o ajunse din urmă, prinzând-o de braț.

–Știu ce au de făcut, Bec, spuse el încet.

–Pot merge de cinci ori mai repede de una singură.

–Aici nu e vorba de viteză, spuse una dintre femei.

Adam aprobă din cap către ea.

–Haide.

Fără tragere de inimă, cedă, iar Adam o trase la o parte, lăsându-i pe căutători să treacă de ei. Rebecca ura să fie la mila lor. Era obișnuită să conducă, nu să urmeze ordine.

Cei doi bărbați și pilotul cărau o barcă gonflabilă mică și trecură din nou în fruntea echipei. Membrii echipei de salvare purtau toți tricouri, șepci și rucsacuri portocalii, de care atârnau căști de protecție și veste de salvare gonflabile. Rocky adulmeca prin tufișuri cu indiferență. Terenul era de-a dreptul ciudat, plin de pini filiformi, stejari contorsionați cotropiți de licheni, și pământ spongios,

care se lăsa sub greutatea lor. Crengile o loveau peste față pe Rebecca și pânze de păianjeni invizibile i se agățau de obraji și de mâini, în timp ce se împiedica de rădăcinile copacilor. Pădurea era întunecată și îți dădea senzația de claustrofobie, ceea ce o făcu să înțeleagă de ce ar fi fost imposibilă căutarea pe timpul nopții.

Încercă să cerceteze pădurea în timp ce înaintau, căutând-o pe Maya, de parcă sora sa ar fi putut să hoinărească pur și simplu printre copaci. Au mers așa timp îndelungat, Rebecca și Adam rămânând, ascultători, la urmă. Rebecca începea să-și piardă simțul orientării.

–Oare, îi zise ea lui Adam, de unde știu că acesta este drumul bun?

Se uită înapoi peste umăr. Nu exista nici o urmă și, oriunde priveai, peisajul era același.

–Sunt sigur că știu ce fac, încercă Adam s-o liniștească din nou.

–Ar trebui să îi căutăm pe parcurs, în caz că vreunul dintre ei a reușit să plece de la locul accidentului, strigă Rebecca spre cei din față.

–Vom merge la locul accidentului mai întâi, să evaluăm situația, îi răspunse una dintre femei. Dacă există supraviețuitori, mai mult ca sigur îi vom găsi acolo.

Unul dintre bărbați arătă în fața lor, mai la stânga față de drumul pe care se aflau. Ea se uită în direcția indicată și, printre crengile groase, pline de frunze, văzu ce îi atrăsese acestuia atenția. Printre copaci se vedea o bucată orizontală masivă de metal, în culoarea verde militară. Rebecca trase aer în piept și se grăbi înainte, trecând de femei, de bărbați și de câine.

–Maya! țipă ea.

–Aveți grijă! îi strigă unul dintre bărbați. Există o prăpastie în fața noastră.

Rebecca își croi drum printre tufișuri, deși nu mai vedea obiectul metalic.

–Maya! E cineva?

–Stop! strigă una dintre femei.

Auzi zgomotul apei repezi în fața sa și se opri brusc. Căută cu privirea metalul verde prin pădure. Se întoarse către ceilalți, cu respirația tăiată.

–Unde a dispărut elicopterul?

Bărbații care duceau barca o așezară cu grijă pe trunchiul unui stejar căzut la pământ.

–E în direcția aceea, spuse unul dintre ei, arătând cu mâna. Dar lăsați-ne *pe noi* în față.

Se dădu la o parte, speriată de zgomotul apei invizibile. Adam o ajunse din urmă, iar ea simți încordarea din trupul său în timp ce se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe ceilalți să treacă.

–Uite-o, spuse una dintre femei, iar Rebecca simți ca și cum cineva ar fi lovit-o în piept.

–Maya? întrebă ea. Unde?

Unul dintre bărbați se întoarse către ea.

–Se referă la elicopter, spuse el, iar acum era suficientă lumină pentru ca ea să-i poată citi compasiunea din privire.

După câțiva pași atenți peste pietre și rădăcini, Rebecca apucă să vadă scena cu ochii ei, totul într-o clipă îngrozitoare, lipsită de orice urmă de speranță. Se opri din mers și se uită.

–*La dracu'*, spuse Adam.

Îi simți ambele mâini cuprinzându-i brațul, de parcă s-ar fi chinuit să se țină pe picioare. Știa exact ce simțea.

Elicopterul era răsturnat pe o parte, suspendat precar într-un frunziș pitic și îndesat, deasupra unei ape repezi. Se afla prea sus în copac pentru ca Rebecca să poată vedea că partea laterală a elicopterului – cea paralelă cu apa – fusese desprinsă pe lungime, asemenea capacului unei conserve de sardine. Își apăsă mâinile peste ochi, ca și cum ar fi putut face imaginea să dispară. Fusese martoră la tot ce putea oferi mai rău viața: oameni arși atât de grav, încât erau de nerecunoscut, copii zdrobiți de stâlpi

de beton. Dar elicopterul deformat era cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzuse vreodată.

–Nu vă grăbiți înainte, o avertiză cineva. Se ține doar într-un fir.

–Am mai fost aici. Unul dintre bărbați se uită în jurul său. Prin apropiere, oricum. Aici era un pârâu. Arătă spre apa de sub ei. Acum e un râu în toată regula.

Unul dintre membrii echipei de salvare coborî pe malul râului, iar Rebecca se gândi că încerca să se poziționeze pentru a se uita în interiorul elicopterului. Câinele alergă după el.

–Rocky, vino! strigă una dintre femei.

Câinele se opri brusc, apoi se întoarse cuminte și porni către ea.

Bărbatul de pe malul râului își găsi cu greu echilibrul pe un trunchi de copac despicat și studie elicopterul cu un binoclu.

–Vezi înăuntru? întrebă Rebecca începând să alerge înspre mal, dar una dintre femei o prinse de umăr și o trase înapoi.

–Pare gol, strigă bărbatul. Cred că nimeni nu purta centură.

Rebecca studie malul accidentat și apa agitată de sub ei, încercând să își amintească ce purta Maya. Nenorocita de uniformă DIDA, fără îndoială. Se confunda perfect cu apa și terenul.

–Maya! strigă ea din nou, incapabilă să își reprime cuvintele.

–Cred că pilotul e încă înăuntru.

Bărbatul cu binoclu se aplecă mult, încercând să vadă mai bine în cabină.

–În viață? întrebă una dintre femei.

–Nu îmi dau seama, răspunse bărbatul.

Se uită în sus către elicopter, apoi sub el la pârâul transformat în râu, și clătină din cap.

–Nu va fi ușor, spuse el.

*

Se împărțiră în echipe. Doi dintre bărbați rămaseră în urmă pentru a găsi o cale de a-l scoate pe pilot din elicopter. Una dintre femei, pilotul, Adam și Rocky începură să caute prin pădure în apropierea locului accidentului, iar Rebecca și cealaltă femeie – încă nu cunoștea numele vreunuia dintre ei – luară barca și porniră pe apele repezi, pentru a cerceta malul.

Curentul era lin, dar apa din apropierea malului era plină de pietre, copaci doborâți și moloz, încetinindu-le înaintarea. Explorau frunzișul de deasupra de douăzeci de minute, când, aproape de ele, Rocky începu să latre. Rebecca ridică privirea și văzu câinele sus pe mal, în spatele lor, uitându-se fix la apă.

–Probabil a văzut ceva acolo! spuse Rebecca, deși nu putea zări altceva decât mărăcini și crengi de copaci.

Femeia din echipa de salvare întoarse echea pentru a merge din nou în amonte. Arătă înspre zona care încă atrăgea atenția zgomotoasă a lui Rocky.

–Este ceva acolo?

Rebecca nu putea vedea altceva în afară de o încâlcitură de crengi pe marginea râului înspumat. Apoi începu să distingă ceea ce atrăsese atenția câinelui.

–E o targă! exclamă dând să se ridice în picioare.

–Stai jos! ordonă femeia, iar ea se așeză din nou pe locul de pe fundul bărcii, aplecându-se înainte pentru a vedea cine era prins de targă. Cu siguranță nu era Maya, dar avea speranța irațională că ar putea fi ea – și că, ar putea fi, cumva, în viață.

Femeia prinse creanga unui copac doborât pentru a menține stabilitatea bărcii, în timp ce Rebecca se întinse către targă, încercând să o întoarcă pe partea cealaltă. Se chinui, întinzându-se mult peste marginea bărcii, apa curgând peste brațul ei când reuși să prindă bara de aluminiu.

–Fii atentă să nu o ia curentul! strigă femeia.

Rebecca se strădui să întoarcă targa, împotrivindu-se cursului apei. Până la urmă obiectul se întoarse dintr-odată, iar ea se trase îndărăt, îngrozită. Pielea cenușie a bărbatului era atât de sfâșiată și de deformată încât era greu de spus dacă *era* un bărbat. Mai rău, picioarele îi fuseseră tăiate deasupra genunchilor.

–Dumnezeule. Rebecca se așeză la loc în barcă. Probabil asta s-a întâmplat când a căzut din elicopter. Oare Maya avusese aceeași soartă? Metalul i-a tăiat picioarele.

–Nu-nu. Femeia studie rana bărbatului cu calm, de parcă ar fi văzut așa ceva în fiecare zi. Aligator, spuse ea. Asta e opera unui aligator.

„Oh, nu." Rebecca se gândi la Maya, suferind o asemenea rană, agățându-se, poate, de un copac doborât, prea secătuită de puteri pentru a striga. Spera ca femeia să se înșele.

Se asigurară ca targa să fie prinsă bine de o creangă de copac, pentru a nu fi luată de ape. Apoi continuară să exploreze apa și malul, urmând curentul. Pe Rebecca o dureau ochii încercând să scruteze vălul de frunze și crengi. Găsiră cioburi de metal de la elicopter, jacheta cuiva, o bicicletă, câteva cauciucuri. Pârâul se lărgi treptat, apropiindu-se de râu, iar Rebecca se simți și mai neajutorată. Privi o creangă scurtă și înfrunzită, ceva mai mare decât o rămurică, înghițită de apele umflate. Se ridica și dispărea în apa înspumată, alunecând tot mai mult înspre râu. O privi cum se ridică peste un ultim val înainte de a fi propulsată în marele și sălbaticul Cape Fear, unde dispăru rapid sub ape. Simți că i se face rău.

–Trebuie să ne întoarcem, spuse ea brusc. Trebuie să căutăm mai aproape de locul accidentului.

–Uită-te la râul acesta. Femeia făcu semn cu mâna prin aer pentru a cuprinde întinderea de apă din fața lor. Și uită-te cât de repede curge apa. Cu excepția cazului în care a rămas blocată în ceva, ar fi aici acum. Aici, în râul Cape Fear.

Își lăsă capul în jos pe genunchi, prinzându-și picioarele cu brațele. Era atât, atât de obosită și se așteptă să plângă. *Să suspine*. Era pregătită pentru lacrimi, dar acestea nu veniră. În schimb, fu cuprinsă de o amorțeală, o senzație rece, moartă, complet lipsită de emoție care ar fi înfricoșat-o dacă ar fi ajuns să îi pese. Primi amorțeala. Se bucură de ea. Nu mai voia să simtă nimic.

capitolul 20

Maya

Ce era zgomotul acela? Îmi bubuia în cap, atât de tare încât îmi dădea dureri de dinți, în timp ce completam fișele în biroul asistentelor.

–Sunt tunuri! strigă cineva. Împing tunuri înspre noi!

M-am uitat în lungul coridorului de spital și mi-am ținut respirația. Da! Cineva împingea un tun negru imens înspre mine pe podeaua lungă din lemn nefinisat. Am încercat să îmi împing scaunul de la masa de calculator, gata să fug. Unde să merg? Unde erau toți ceilalți? M-am ridicat, dar nu eram sigură că puteam alerga. Sau că puteam măcar să *mă mișc*. Mă dureau toate. Mă durea capul, Dumnezeule, *capul meu!* Pieptul îmi era în flăcări și abia puteam inspira. Și ce se întâmplase cu piciorul meu? Simțeam ca și cum un rechin mi-ar sfâșia fluierul piciorului.

Tunul dădu brusc buzna în biroul asistentelor, lovindu-mă cu țeava peste tâmplă, și am țipat.

Pleoapele mi s-au deschis și am știut într-o clipă că nu mă aflam deloc în spital. Fusese un vis. Un *coșmar*. Luminile pâlpâiau în jurul meu. O lumină aurie. Se îndepărtau, apoi se apropiau suficient cât să mă facă să tresar. Deasupra mea, am văzut grinzile de lemn înclinate ale tavanului și înclinarea lor îmi dădu amețeli. Mă aflam într-un pod? *Unde* mă aflam?

Corpul meu tremura incontrolabil, deși în mod cert nu îmi era frig. Mă *sufocam*. Lumina aurie schimbătoare trăgea tot oxigenul din aer și securea care îmi despicase capul în două se înfigea tot mai adânc în craniu. Tunul

bubui din nou, dar acum înțelegeam. Era un *tunet*. Era puternic și mi-am pus mâinile la urechi.

Am auzit vocea entuziasmată a unei femei, dar nu am înțeles ce a spus.

–*Ajutor*, am spus eu, cu gâtul atât de uscat încât nu eram sigură că a ieșit vreun sunet. Ajutor, am strigat din nou.

Nu știam ce fel de ajutor ceream. Voiam doar să fiu eliberată de durere. De căldura sufocantă.

–Sunt chiar aici, doamnă, spuse femeia.

Se aplecă în față, să o pot vedea în lumina pâlpâitoare. „Fecioara Maria", mi-am zis eu, deși știam că nu era posibil. Mi-am amintit un tablou pe care îl aveau părinții mei în casă când eram foarte mică, înainte ca tatăl meu să o facă pe mama să se îndoiască de catolicism cu argumentele sale intelectuale de profesor de filosofie. Asemenea Mariei din acel tablou, și această femeie avea un nimb auriu în jurul capului.

–Maria.

Am întins mâna către chipul ei. Voiam să-i ating obrazul perfect, auriu în lumina pâlpâitoare. Totul, totul era auriu, până și mâna mea pe care am ridicat-o înspre ea.

–E numele dumneavoastră, doamnă?

Îmi ținea pe frunte o cârpă udă, acolo unde durerea era mai mare.

–Mulțumesc, am șoptit eu.

–Pun pariu că vă e sete, spuse ea. Am un urcior cu apă chiar aici, așteptam doar să vă treziți.

Dădu să se îndepărteze și am intrat în panică.

–Nu, am rugat-o eu. Nu mă părăsi.

Se aplecă peste mine, cu o privire îngrijorată. O cicatrice mică îi brăzda sprânceana stângă. Aureola, vedeam acum, era părul care îi scăpase din agrafă sau din coadă. Era tânără, abia dac-o puteai numi femeie. Ochii ei, atunci când lumina pâlpâitoare îi surprindeau așa, erau de culoarea frunzelor înmugurite.

—Ochi frumoși.

Cuvintele mele erau atât de șoptite încât până și eu abia le auzeam. Femeia auzi însă, și râse.

—De-abia aștept să-i spun lui Tully că, în sfârșit, v-ați trezit, spuse ea.

Tully? Mi-am răscolit memoria.

—Cine e Tully? am întrebat eu.

—Tully v-a adus pe dumneavoastră aici, zise ea. El v-a salvat viața, doamnă. Domnișoara Maria. Ne-am temut că nu vă reveniți, dar ați făcut-o. Și veți fi bine, acum că Lady Alice a cusut piciorul. Tre' să fi durut groaznic, dar erați așa de leșinată, că abia dacă v-ați mișcat.

Cuvintele veneau repede și nu aveau nici un sens.

—Unde sunt? am întrebat eu.

—Last Run Shelter, răspunse femeia – fata? Da, nu putea avea mai mult de optsprezece ani –, dar nu ați auzit niciodată de el.

O bubuitură de tunet despică aerul din cameră, făcându-mă să tresar. Mai era și un alt zgomot. Ca de tobe. Ploaie? M-am uitat la căpriorii înclinați de deasupra mea și am știut că ploua torențial, ropotind pe acoperișul aflat la câțiva metri deasupra capului meu.

—Nu sunt la aeroport? am întrebat eu.

—Vă mai trebuie o pătură, doamnă? Domnișoara Maria? Aveți febră mare, dar zguduiți toată casa cu frisoanele astea.

—Aeroportul? am repetat eu. Unde era Adam? mă tot întrebam.

—Elicopterul în care erați s-a prăbușit deasupra la Billings Creek, îmi spuse ea.

Am închis ochii. „Pregătiți-vă de prăbușire!" Trupul meu se zdruncină, amintindu-și. Am ridicat cu greu privirea către fată.

—Ceilalți, am spus eu. Unde sunt? Mai este o asistentă. Un băiețel. Și...

—Șșșșș, zise fata.

Se îndepărtă și am vrut să o prind. Să o țin aproape. Lumina aurie pâlpâi în cameră și am văzut că venea de la lanterna pe care o avea în mână.

–Întoarce-te, am reușit să spun.

–Sunt chiar aici, doamnă, spuse ea. Vă aduc doar niște apă. Nu ați băut deloc de când v-a adus Tully.

Mă ajută să ridic capul ca să sorb din paharul pe care îl ținea și securea se împlântă și mai adânc în tâmplă. Apa îmi curse pe obraz și fata o șterse cu degetele ei calde. Am vrut să o țin de mână, să îmi apropii obrazul de ea.

Se îndepărtă puțin ca să pună paharul jos.

–Sunteți doctor? întrebă ea.

–Da, am răspuns eu.

–Am ghicit bine, atunci.

–Ceilalți, am repetat.

–Tăceți acum, spuse fata. Merg să-l aduc pe Tully. Îi spun că v-ați revenit. Vă las lanterna. Nu am avut curent de când au venit furtunile. Se uită spre fereastra întunecată. Exact ce avem nevoie, nu? spuse ea. Mai multă ploaie.

–Nu pleca, am șoptit, dar ea plecase deja. Am închis ochii și am alunecat din nou în somn, în timp ce ropotul ploii și bubuiturile tunetelor se estompau în depărtare.

Mă loviră în toiul nopții – crampele din stomac eclipsară orice altă durere din corp. M-am chinuit să mă ridic în beznă, prinzându-mă cu o mână de marginea patului îngust, dar am căzut înapoi pe pernă, amețită. Chiar dacă m-aș fi putut ridica, cum aș fi găsit o baie pe întuneric? Am simțit cum mi se desfac intestinele și nu puteam face nimic altceva decât să sper că mă aflam în mijlocului unui alt vis urât, unul din care să mă trezesc în curând.

Cineva îmi mișca trupul, întorcându-mă întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Mirosul era aproape copleșitor și simțeam gustul bilei în gât. Am simțit o cârpă caldă

pe partea din spate a coapselor. Pe fund. Între picioare. Am deschis ochii. Lumina din cameră era complet diferită acum, galbenă și densă. Fata era acolo, spălându-mă ca pe un bebeluș.

– Îmi pare rău, am șoptit eu.

– Ce spuneți, doamnă? întrebă ea.

– Îmi pare rău, am repetat.

Mi s-a părut că o aud râzând.

– E în regulă, domnișoară Maria, spuse ea. V-am curățat, sunteți ca nouă acum.

Am clipit și am încercat să detectez ce puteam din încăpere, fără să mișc capul, de teamă că amețeala avea să mă copleșească din nou. Era un cub micuț. O ușă îngustă – poate o toaletă? – se afla pe peretele opus. O fereastră, cu geamul spart în unghi în partea de jos, lăsa să intre lumina soarelui. Pereții erau acoperiți cu tapet șters, cu aspect învechit. Diamante aurii pe fundal crem. În afara patului meu, singura piesă de mobilier era un dulap vechi, cu placajul maroniu desprins de pe sertare și ceva ce semăna cu un coș pentru bebeluși, din răchită albă sărăcăcioasă, crăpat și rupt pe alocuri. Coșul era împins într-un colț, ca și cum ar fi fost folosit în urmă cu mulți ani, iar acum nu mai servea la nimic.

M-am uitat din nou la fata care îmi ștergea picioarele cu un prosop și mi-am dat seama că eram goală de la brâu în jos. Nu mi-a păsat. Goliciunea era cea mai mică dintre problemele mele.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Eu sunt Simmee, spuse fata. Iar dumneavoastră, Maria.

– Nu, am spus eu, dându-mi seama abia atunci că așa îmi spusese de la început. Nu Maria. *Maya*.

– Oh, am crezut că ați spus Maria. Zâmbi. Ei bine, acum avem fiecare un nume caraghios, nu-i așa? Ieși din raza mea vizuală pentru o clipă, apoi veni din nou lângă mine. Lady Alice spune că ar trebui să vă pun să umblați,

spuse ea. Nu e bine să stai întinsă atâta timp, zice ea. Și trebuie să vă arăt unde e baia, în caz că se întâmplă din nou. O să vă pun pantalonii mei acum, bine, doamnă?

Am simțit cum îmi ridică piciorul stâng, apoi pe cel drept și trage un material moale în sus spre șolduri.

–Nu aveți nimic de încălțat, dar cred că vă vor fi buni niște pantofi de-ai mei.

–Nimic de încălțat? am întrebat eu. Unde erau pantofii mei?

–A trebuit să vă spăl pantalonii și lucrurile împreună cu așternuturile, spuse ea. Nu avem altele, așa că am pus prosoape pe pat deocamdată.

–Mulțumesc că faci toate astea, am șoptit eu.

–Mă bucur să ajut, domnișoară Maya.

–Simmee, am spus eu, trebuie neapărat să mă întorc la aeroport.

–Nu puteți merge niciunde, doamnă. Simmee se ridică, având grămada de așternuturi murdare în brațe. Inundațiile ne-au încercuit, spuse ea. Adăpostul Last Run s-a transformat în Insula Last Run. Mi-e teamă că sunteți blocată aici, la fel ca noi toți.

capitolul 21

Rebecca

Zburară înapoi la aeroport în acea seară, târziu. Rebecca se uita în gol pe fereastră la cerul care se întuneca, fiecare celulă a corpului său fiind cuprinsă de amorțeală. Nici măcar când Adam o întrebă dacă n-ar fi trebuit să rămână cu echipa de căutare nu se obosi să îi răspundă. Veneau și mai mulți salvatori. Era loc doar de două elicoptere, iar membri echipei de salvare care erau deja acolo aproape că îi împinseseră în elicopterul albastru cu galben. Salvatorii găsiseră modalități eufemistice de a le spune că ea și Adam i-ar fi încurcat doar; era timpul ca profesioniștii să preia frâiele. Spuseseră că au nevoie de echipament special pentru a ajunge la pilot. Aveau nevoie de încă o barcă. Aveau nevoie... Rebecca nu își aducea aminte ce altceva mai spuseseră. O împinseseră, iar ea le permisese asta, mergând către elicopter, incapabilă să își mai simtă tălpile. Picioarele.

–Rebecca? Adam o înghionti, întrebând din nou. Ar fi trebuit să rămânem?

Rebecca nu răspunse. Se uita doar pe fereastră, nevrând să renunțe la starea de amorțeală.

Salvatorii aflaseră că pilotul nu mai era în viață.

–Mai mult ca sigur a murit pe loc, spusese cu tristețe unul dintre ei.

Deci, în paisprezece ore de căutări, găsiseră pilotul, pe acel nefericit care fusese pângărit de aligator și multe, multe bucăți de metal. Asta însemna că patru oameni încă lipseau. Și mai mult: mii de *alți* oameni lipseau încă. Cine putea ști câți erau blocați în propriile case? Cine putea

ști câți se aflau pe fundul apelor, pe străzile sau în curțile lor? Rebecca nu voia să audă pe nimeni întrebându-se de ce erau risipite atâtea resurse pentru patru oameni dispăruți, când mai existau alte câteva mii în aceeași situație. Nu voia să o audă. Nu voia să se gândească la acea creangă înfrunzită, firavă, cum se cufunda și dansa în mijlocul apelor repezi ale pârâului pe drumul său către râu, unde se pierduse instantaneu și irevocabil. Astfel că nu se gândea. Nu se gândea la absolut nimic.

Când ajunseră la aeroport, se duse direct în cortul de urgențe, lăsându-l pe Adam să o pună la curent pe Dorothea cu noutățile din ziua care tocmai se încheia. Se afundă în muncă, bucuroasă să se afle alături de pacienți care nu știau, sau cărora nu le păsa cine era ea și ce se întâmplase. Le păsa doar de ei înșiși și, în multe cazuri, le păsa unul de altul, deoarece bunătatea era contagioasă în rândul oamenilor acum. Cu cât se simțeau mai blocați, și rănile lor puroiau mai mult, și deveneau mai speriați, cu atât mai mult păreau să-și dea seama că sunt toți în aceeași situație. Văzu bunătatea într-o femeie care îi oferi ultima jumătate din sticla sa cu apă unui bărbat în vârstă. Într-un tânăr care ținu în brațe copilul febril al altcuiva. Voia să fie alături de acești oameni aflați în nevoie. Era una dintre ei acum. Poate era capabilă să îi ajute, chiar dacă pe sine nu se putea ajuta.

La un moment dat, în toiul nopții, Rebecca o zări pe Dorothea în cort, îndreptându-se spre ea, și vederea ei îi provocă un moment de groază veritabilă, care îi dispersă amorțeala.

–Nu am vești, spuse Dorothea repede. Apoi o luă pe Rebecca de lângă pacient, în ciuda protestelor sale. L-am trimis pe Adam la culcare, spuse ea. Și vreau să urci și tu acum.

–Mi-e bine aici. Rebecca nu se putu uita în ochii Dorotheei. În schimb, se uită la șirul de pacienți epuizați, transpirați, bolnavi și răniți.

–Nu, nu ți-e bine, spuse Dorothea. Insist să mergi să dormi. Voi pune un medic de la DMAT cu forțe proaspete să preia cazurile aici.

Atunci, Rebecca se uită la ea.

–Nu mă obliga să merg, spuse ea.

Vocea sa suna suferindă chiar și în propriile urechi, dar se recompuse, trăgând cu dinții de acea amorțeală. Dorothea se arătă învinsă.

–Îmi fac griji pentru tine, spuse.

–Nu-ți face.

–Încă două ore. Dorothea se uită la ceas. Atât. Apoi mergi să dormi.

Rebecca aprobă din cap, reticentă, apoi se întoarse în separeul său cu pereți din pânză.

Câteva ore mai târziu, examina abdomenul dureros al unei adolescente, când totul se schimbă. Lumina zorilor dădu pereților din pânză o culoare gălbuie și, dintr-odată, amorțeala dispăru atât de brusc încât i se tăie respirația. Totul deveni dintr-odată mai clar în jurul ei. Fata de origine afro-americană care gemea pe patul de campanie. Șlapii verzi uzați din picioarele fetei. Propriile sale degete palide în locurile unde le apăsa pe pielea închisă la culoare a fetei. Tăvița cu instrumente de lângă ea. „Țac, țac!" Își luă mâinile de pe fată, ca arsă. Ieșind în pripă din separeu, prinse o asistentă de braț.

–Trebuie să ies! spuse ea. Fata cu dureri în partea inferioară dreaptă...

Nu fu în stare să termine propoziția. Alergă afară din cort, apoi prin marea de oameni care își așteptau rândul să intre. Alergă prin sala de așteptare și de-a lungul coridorului și a clădirii care se aglomera de oameni care nu aveau încotro să meargă. Împingând cât colo una dintre

uși, fugi pe scări în jos și ieși pe pistă, unde zgomotul elicopterelor care veneau și plecau îi umplu mintea. Lângă zidul clădirii se aplecă și strigă, strigă și iar strigă, lăsând elicopterele să îi acopere sunetul vocii, până când nu mai avu deloc glas.

capitolul 22

Maya

Am știut că am febră încă dinainte de a deschide ochii. Mintea îmi era moleșită, densă din cauza căldurii, iar eu eram leoarcă de transpirație. Încăperea era inundată de o lumină rozalie și m-am gândit că era spre amurg. Probabil dormisem câteva ore bune. Îmi aminteam că mă trezisem suficient cât să mă uit la rana de la picior. Era acolo – o tăietură adâncă, lungă aproape cât fluierul piciorului, pe care cineva pe nume Ducesa Alice, sau Regina Alice, o cususe strâns cu ață groasă. Pielea din jurul cusăturii era roșie ca focul și știam că aveam probleme. Probleme mari, din nenumărate puncte de vedere. Aveam cel puțin o coastă ruptă. Mă durea când inspiram și mă făcea să scâncesc când îmi schimbam poziția în pat. Aveam un cucui care pulsa lângă tâmpla dreaptă, iar părul de deasupra urechii era aspru la atingere. *Sânge*.

Mă mai trezisem o dată să folosesc baia micuță cu pereții albaștri cojiți și vana pătată de rugină. Intestinele mele încă mai chiorăiau. „Apa“, m-am gândit eu, amintindu-mi paharul cu apă pe care fata – Simmee? – mi-l dăduse. „Nu mai pot bea apă din aceea.“

M-am ridicat din pat, aranjând prosoapele vechi zdrențuite pe care stăteam. Am deschis ușa camerei și am ieșit pe holul îngust și întunecat. Până atunci, văzusem doar acel hol și baia aflată peste drum de camera în care stăteam. Unde mă aflam? Cum îi spusese Simmee? Un adăpost? Îmi aduceam aminte doar frânturi din scurta conversație pe care o purtasem cu ea.

Amețeala nu-mi dădea pace și a trebuit să mă sprijin de pereți în timp ce înaintam pe hol. Eram desculță. Unde îmi erau pantofii? Holul dădea într-o bucătărie mică. Aveam impresia că totul era mic în acea casă. M-am proptit de cadrul ușii de la bucătărie, respirând cât mai încet cu putință pentru a evita durerile de coaste.

Bucătăria era de un roz pal, genul de roz folosit pentru camera unei fetițe. Electrocasnicele – un frigider scund, cu margini rotunjite, și un aragaz electric – arătau învechite. În colț, lângă ușa cu plasă protectoare, se afla o masă dreptunghiulară, înconjurată de patru scaune.

În stânga mea se afla o a doua ușă și m-am îndreptat înspre ea. M-am trezit într-o cameră de zi plină de piese de mobilier desperecheate, mult prea mari pentru acel spațiu. Canapeaua avea un model cu carouri mari, maro cu bej, iar pernele erau cam încovoiate. Un scaun verde cu model floral, prea bombat și având o bilă de la un picior lipsă, stătea înclinat într-un colț, în spatele unui taburet. În comoda din pal maro-închis se afla un televizor mic, despre care mă îndoiam că mai funcționa, acum că transmisiunile trecuseră pe sistem digital. Podeaua din scânduri de lemn era acoperită de un covor oval. În ciuda mobilierului de calitate proastă, camera era curată și ordonată. Am traversat încăperea – a fost nevoie de doar patru pași – pentru a mă uita pe cele două ferestre, fără perdele sau jaluzele. Afară am văzut doar verdele puternic al tufelor care blocau toată lumina, în afara câtorva raze de soare rozalii.

M-am întors înspre bucătărie și atunci am văzut armele. Mi-am ținut respirația, prinzând marginea scaunului înclinat pentru a mă sprijini. Cele două arme erau proptite de peretele de lângă ușa camerei de zi. Erau carabine? Puști? Nu știam care era diferența. Singurul tip de armă care avea să-mi fie întipărit pe veci în minte era Coltul automat care îmi ucisese părinții.

Voiam să ies din acea casă. Trebuia să mă întorc la aeroport, la Rebecca și la Adam.

–Simmee? am strigat eu, intrând înapoi în bucătărie, dar vocea mea suna de parcă nu o mai folosisem de luni de zile.

Am deschis plasa de protecție, gata să cad pe cele două trepte de beton care duceau... nu tocmai într-o curte. Mai degrabă într-o junglă. Lumea din afara casei era atât de verde, încât îmi dădea amețeli și a trebuit să mă țin de balustrada ruginită împlântată în trepte. Tufișurile și vegetația crescuseră sălbatic, iar copacii păreau să legene casa cu ramurile lor. Mă aflam într-o cușcă sufocant de verde. În față și la dreapta însă, vedeam o cărare printre tufișuri. Era îngustă și accidentată, acoperită cu pământ alb nisipos, străbătută de rădăcini de copaci. Intra în vegetația încâlcită într-un unghi amețitor, puțin înclinat, apoi își schimba brusc direcția către stânga, afară din raza mea vizuală. Îmi veni rău de la stomac doar uitându-mă la ea. M-am așezat pe treapta de sus și am închis ochii.

–Ca să vezi, bună, domnișoară Maya!

Era o voce de bărbat. Mi-am forțat ochii să se deschidă și am văzut-o pe Simmee însoțită de un tânăr, îndreptându-se către mine de pe cărare.

M-am prins de balustradă și am încercat să mă ridic, dar mușchii picioarelor s-au arătat necooperanți. Era ca și cum aș fi încercat să mă ridic pe două spaghete moi.

Tânărul se grăbi către mine.

–Aveți grijă, spuse el, oferindu-mi mâna. M-am sprijinit cu toată greutatea pe el și m-am ridicat în picioarele goale. Haideți să vă ducem înăuntru, spuse el. Sim, deschide tu ușa. Așa, bravo.

Simmee ne deschise ușa din plasă și bărbatul mă ajută să intru în bucătărie. Trase un scaun de la masă, iar eu m-am prăbușit pe el, expirând ușurată. Am încercat să le zâmbesc.

–Sunt terminată, am zis.

–Oh, nu, domnișoară Maya, spuse Simmee. Deschise unul dintre dulapuri și scoase un pahar de plastic. Sunteți doar tăbăcită rău, ceva de speriat.

Bărbatul rânji, cu brațul îndoit peste piept, sprijinindu-se de marginea frigiderului.

–Ei bine, tot ce pot spune este că mă bucur să vă văd printre cei vii. Mă studie cu un zâmbet curios. Nu vă amintiți că ne-am cunoscut azi-dimineață, doamnă, spuse. Am dreptate?

Am închis ochii, încercând să separ amintirile de vise. Nu îmi părea cunoscut, dar îmi aminteam vag că văzusem un bărbat în ușa camerei în care dormisem.

–Începe cu T, am spus eu, uitându-mă din nou la el. Era nespus de chipeș. Douăzeci și ceva de ani, poate, cu piele albă, foarte albă. Ochi albaștri. Păr blond. Avea o bărbie puternică, pătrățoasă și piept lat sub tricoul negru. Părul auriu licărea ca lumina soarelui pe antebrațele sale.

„Armele“, mi-am zis eu. „Armele sunt ale lui.“

Simmee umplu un pahar cu apă de la robinet.

–Acesta este soțul meu, Tully, spuse ea. El este cel care v-a salvat.

Aveam atâtea întrebări să-i pun. Unde mă găsise? Unde erau ceilalți oameni din elicopter?

–Trebuie să ajung la aeroport, a fost tot ce am reușit să îngân.

–Poftiți, domnișoară Maya, zise Simmee, întinzându-mi paharul. Trebuie să beți. Sunteți uscată pe dinăuntru.

Mâna îmi tremură atât de violent când am încercat să iau paharul, încât Simmee trebui să mi-l ducă ea la buze. Mi-am amintit brusc criza de diaree și i-am împins mâna de la gură.

–Apa, am spus eu. De unde este?

Simmee păru surprinsă.

–De la robinet, bineînțeles. Arătă înspre chiuvetă.

Am clătinat din cap.

–Cred că asta m-a îmbolnăvit noaptea trecută.

–Vreți să spuneți că apa noastră nu e bună?

Tully zâmbi, iar eu am fost ușurată să percep nota amuzată din vocea lui.

–Poate... din cauza furtunii? mi-am dat eu cu părerea. Sau poate voi sunteți obișnuiți cu ea, dar nu și organismul meu. Aveți cumva apă îmbuteliată? M-am uitat prin bucătărie de parcă mă așteptam să zăresc o sticlă de Dasani sau Aquafina, dar știam că eram ridicolă.

Simmee și Tully râseră amândoi.

–Apa nu are nimic, doamnă, spuse Tully. Dar, hei, Sim. Ia vezi în gențile pe care le-am găsit împreună cu ea. Am văzut ceva sticle de apă într-una dintre ele. Arătă sub masă. M-am aplecat, tresărind din cauza durerii de coaste și mi-am văzut rucsacul, alături de câteva ranițe pe podea. Mă simțeam ca și cum m-aș fi întâlnit cu un prieten într-o țară străină. Într-o clipă, însă, mi-am reamintit coșmarul real.

„Pregătiți-vă de prăbușire!"

Îmi aminteam cum căzusem ca o stâncă, cu mâinile apăsate pe geamul elicopterului, vârfurile copacilor apropiindu-se tot mai mult, tărgile grele apăsând peste picioarele mele.

–Oh, am spus eu șoptit, îndreptându-mă la loc, frecându-mi tâmpla, încurcată. Unde *sunt* restul? M-am uitat la Tully, în timp ce Simmee se aplecă după bagaj. Oamenii ale căror genți sunt sub masă? Unde sunt?

–Lasă-mă pe mine, dragă, îi spuse Tully lui Simmee, dând-o ușor la o parte. E prea jos pentru tine.

Dădu celălalt scaun la o parte, trase gențile de sub masă și le împinse în fața aragazului. Miroseau a apă infectă.

Nu îmi plăcea felul în care îmi evita întrebarea, dar, pe moment, eram înfometată după ceea ce aveam în rucsac. Am făcut semn către geanta mea.

–Am acolo pastile pentru sterilizat apa, am spus eu, uitându-mă de la Tully la Simmee. Și antibiotice. Am febră. Cred...

M-am oprit înainte să spun că rana de la picior îmi era infectată, ceea ce era mai mult decât sigur. Nu voiam să îi insult din nou.

Simmee îmi dădu rucsacul și, pentru prima dată, mi-am dat seama că era însărcinată. *Foarte* însărcinată. Purta o rochie largă, fără mâneci. Și totuși. Cum de nu îi văzusem pântecul împlinit?

Rucsacul era ud și urât mirositor sub degetele mele, în timp ce mă chinuiam să deschid clama. Mâinile îmi tremurau din cauza orelor – zilelor? – fără mâncare sau apă, cu excepția acelui pahar care trecuse de-a dreptul prin mine. Am reușit în cele din urmă să deschid rucsacul și am căutat înăuntru.

–Sunteți doctor, așa e? mă întrebă Tully din ușă, în timp ce scoteam o sticlă de apă din rucsac, am desfăcut-o și am băut.

Stomacul meu se împotrivi și m-am forțat să fac pauză între înghițituri.

–Da, am spus eu, amintindu-mi că și Simmee mă întrebase același lucru. De unde știi?

–Toate lucrurile pe care le aveați în elicopter. M-am uitat prin genți pentru identificare. Am văzut toate chestiile de prim-ajutor.

–Unde sunt ceilalți? am întrebat eu, deschizând punga de plastic în care aveam antibioticele. Am scuturat două capsule dintr-o sticluță și le-am înghițit cu restul de apă. Unde sunt cei care se aflau cu mine în elicopter?

Tully trase al doilea scaun lângă mine, îl întoarse cu spătarul înainte și încălecă.

–Doamnă, îmi pare rău să vă spun asta, zise el, dar cred că sunteți singura care ați scăpat cu viață dintre toți din pasărea aia.

–Oh, nu. Mi-am amintit de pacientul meu, de băiețel, la fel de clar ca și cum l-aș fi văzut cu doar câteva momente mai devreme. Mi-am amintit de Janette, asistenta.

Ești sigur? am întrebat eu. M-ai găsit... unde anume m-ai găsit?

–Doamnă – domnișoară Maya – au fost inundații grave din cauza Furtunilor Surori. Eram în barca mea pe pârâul Billings, evaluând daunele și am văzut elicopterul. Era blocat în niște copaci. La înălțime nu foarte mare. Arăta de parcă ar fi rupt multe crengi și s-a oprit la cinci-șase metri de sol. Partea laterală era desprinsă și toți dinăuntru ați căzut afară. Nu aveați centuri.

–Nu, nu aveam, am șoptit eu.

–Am urcat și am văzut o doamnă. Pilotul era o femeie?

Uitasem asta. Am aprobat din cap. Mișcarea îmi dădu din nou amețeli.

–Ei bine, ea rămăsese pe locul ei, dar era... Tully clătină din cap. Decedase, spuse el încet. Tot ce fusese în elicopter era pe jos, jumătate în apă, de fapt.

–Nu trebuie să afle tot, spuse Simmee încet.

–Vreau să știu, am zis eu. Mai erau trei pacienți și o asistentă în afară de mine și de pilot. Nu i-ai văzut pe nici unul?

–Nu, doamnă. Apele erau foarte repezi. Să nu-ți vină să crezi. De obicei abia picură pe aici. Singurul lucru care v-a salvat a fost faptul că v-ați agățat de crengi și tot felul de chestii de pe mal. Dumneavoastră și gențile de aici. E un miracol că ați căzut acolo unde ați căzut, altfel nu ați mai fi aici. Și a fost un miracol să vă găsesc la timp, pentru că apele erau în creștere.

„De ce eu?" m-am întrebat, începând să tremur din nou. „De ce eu am scăpat și ceilalți nu?"

Simmee se aplecă înspre mine, punându-și brațul pe după umerii mei.

–V-a fost dat să trăiți, spuse ea blând, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Mirosea a talc, sau a săpun de rufe, sau a ceva curat și frumos. Cum de suporta să stea în mirosul meu, nu îmi dădeam seama.

—Mulțumesc că m-ai salvat, i-am spus lui Tully, cu glas gâtuit. Am strâns rucsacul urât mirositor la piept. Lucrez pentru DIDA, am spus eu. Este o organizație medicală și lucrăm pe aeroportul din Wilmington. Trebuie să mă întorc acolo.

Clătină din cap.

—Apele... a fost o nebunie. Erau deja mai mari decât în mod normal, dar au crescut și mai mult peste noapte și mi-au luat barca. Au rupt frânghia cu care era ancorată de ponton. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Eram deja izolați față de continent. Nu putem merge niciunde până când apa nu scade, sau până nu găsim o altă barcă.

Eram blocată. Mi-am amintit cuvântul pe care Simmee îl folosise ca să descrie situația delicată în care ne aflam.

—Suntem pe o insulă? am întrebat eu.

—De obicei, nu, spuse Simmee. Dar acum, suntem.

—Aici este Last Run Shelter, spuse Tully. Suntem legați de continent printr-o fâșie îngustă de uscat. Când se inundă, de obicei rămânem izolați câteva zile. Poate o săptămână cel mult. Dar nu am mai văzut niciodată asemenea inundații.

—Nici eu, zise Simmee, și am trăit aici toată viața.

—Cât de departe suntem de aeroportul Wilmington? am întrebat eu.

—Pentru un corb, cam la optzeci de kilometri, spuse Tully, dar nu există corbi care să vă poarte până acolo.

—Păi... m-am uitat prin bucătărie. Pot să folosesc telefonul?

Simmee râse.

—Nu avem telefon.

—Aveam un BlackBerry – un telefon mobil – la mine. Am început să caut din nou prin rucsac. Releele de comunicații nu funcționau, dar poate și-au revenit între timp. Am scos din geantă instrumentele medicale, o lanternă, baterii, două pachete cu mâncare instant și le-am pus pe masă. Telefonul nu e aici, am spus eu.

–Poate a căzut? sugeră Tully.

Mi-am amintit-o pe Dorothea, alergând înspre mine cu rucsacul în timp ce ajutam la urcarea băiețelului în elicopter. Poate căzuse atunci.

M-am uitat la Tully, frustrată.

–E posibil... Știu că deja ai făcut multe pentru mine, dar ai putea să te întorci acolo unde era elicopterul și să aștepți ajutoare? Sau măcar să lași un bilet în care să le spui unde sunt?

–Nu se poate fără barcă, interveni Simmee.

–Vor veni să mă caute, am insistat. Sora mea e doctor la DIDA. Și soțul meu la fel. Mă vor căuta. Glasul mi se frânse. Cum mă vor găsi?

–Sunteți în viață, doamnă, îmi aminti Simmee și am știut că voia să-mi spună să fiu mulțumită cu asta. Restul se va rezolva cu timpul.

–Știu, am admis eu, dar numai pe moment. Poate unul dintre vecinii voștri are o barcă? Sau măcar un telefon?

–Noi și Lady Alice suntem singurii care ne încăpățânăm să locuim aici, spuse Simmee. Iar Lady Alice nu are barcă. Nici telefon.

–Cine e Lady Alice? am întrebat. „Cea care mi-a nenorocit piciorul", mi-am amintit eu.

–Doar o vecină.

Tully se ridică și se întinse.

–Locuiește în pădure, în direcția aceea. Simmee arătă pe fereastră. Am mers după ea când Tully v-a adus aici pentru că știe chestii de doftoricit.

–Nu e doctor adevărat, ca dumneavoastră, spuse Tully. Dar v-a *cusut* bine, nu?

Am aprobat din cap. Piciorul îmi ardea și speram ca antibioticele să își facă rapid efectul. Am băut restul de apă, apoi am căutat prin buzunare după tabletele de purificare a apei.

–Dacă-mi dai un vas, am spus eu, aș folosi tabletele ca să prepar niște apă pe care să o pot bea fără probleme.

–Sigur. Simmee se întinse spre un dulăpior și scoase un vas de plastic. Am dat să mă ridic. Nu, spuse ea, punându-și mâna scurt pe umărul meu. Stați. Umplu vasul cu apă și mi-l dădu. Nu eram sigură câte tablete să pun. Nu le mai folosisem niciodată și nu m-am gândit că voi avea vreodată nevoie. Am pus una în vas, sperând să fie destul.

–Mulțumesc, am zis eu.

Simmee merse lângă soțul ei, iar Tully o înconjură cu brațul.

–Va fi o mamă bună, nu-i așa? întrebă el, dar nu vorbea neapărat cu mine, mi-am dat seama de asta. Vorbea cu aerul. Cu cerul. Cu acea forță care îl adusese împreună cu această creatură frumoasă, bună și diafană.

M-am gândit la felul în care avusese grijă de mine. Mă spălase. Mă îmbrăcase.

–Așa va fi, am aprobat eu.

L-am privit pe Tully aplecându-se ca și cum ar fi vrut să o sărute pe obraz. În schimb, inspiră auriul nimbului ei și, pentru o clipă, am uitat de teamă. Am fost emoționată. Emoționată și, în sfârșit, cu adevărat recunoscătoare.

capitolul 23

Rebecca

Stăteau pe valizele pierdute într-o încăpere mică de lângă corturile din zona de ridicare a bagajelor. Adam se aplecă în față de unde se cocoțase pe un geamantan imens, asemănător cu un cufăr, cu coatele pe genunchi și se uită la ea fără să vorbească. Avea ochii roșii. La un moment dat, găsise timpul și intimitatea necesară pentru a plânge. Rebecca nu îl văzuse cedând, dar dormise timp de patru ore, datorită somniferului pe care Dorothea o forțase să îl ia. Luase pastila fără nazuri, știind că era singura ei șansă să doarmă și că, fără câteva ore de somn, nu ar fi fost de folos nimănui. Iar ea voia să fie de folos. Era singurul leac pentru neputința neobișnuită pe care o simțea și singurul mod în care putea să nu se gândească la soarta Mayei.

Se întâmplase repede, atât de repede încât Maya să nu fi simțit teama? Ezita între a spera că sora sa era încă în viață în pădure și a spera că murise la impact, așa cum salvatorii presupuseseră că murise pilotul.

Acum stătea în încăperea mică, în fața lui Adam, pe o grămadă de bagaje moi pe care le aranjă astfel încât să formeze un fel de șezlong. Era o încăpere potrivită pentru ei, își zise ea. Bagaje pierdute. Oameni pierduți.

Partea superioară a unui perete al încăperii era din sticlă, iar Adam se îndreptă brusc de spate, uitându-se pe fereastră.

– Vine Dot, spuse el, ridicându-se în picioare.

Rebecca se ridică cu stângăcie, dându-și seama că îi erau amorțite picioarele. Se lăsă înapoi pe bagaje cu zgomot, iar Adam deschise ușa.

–Nu sunt vești, spuse Dorothea înainte ca vreunul dintre ei să apuce să întrebe.

–Dă-mi din nou telefonul, șopti Rebecca, întinzându-se spre Dorothea.

Își pierduse vocea în urma episodului cu strigăte din acea dimineață. Dorothea scoase telefonul prin satelit din husa lui și i-l înmână.

Rebecca întinse antena la maximum și formă numărul Mayei, în timp ce Adam și Dorothea așteptară răbdători ca ea să înceapă să interpreteze șarada.

„Ați apelat numărul doamnei doctor Maya Ward."

Rebecca strânse din buze auzind vocea Mayei. Voia să sune din nou și din nou, ca și cum, dacă o *auzea* pe Maya atât de vie, acest lucru ar fi putut să o facă să *fie* vie. Îi simți însă pe Adam și pe Dot uitându-se la ea, așa că îi înapoie telefonul Dorotheei.

–Când ai vorbit ultima dată cu echipa de salvare? întrebă ea.

–Acum o jumătate de oră. Dorothea se așeză pe singurul scaun din cameră. M-au sunat suficient de des, dar nu au avut nici o veste. Au luat trupul pilotului și celălalt cadavru de acolo...

–Caută și prin pădure, așa e? o întrerupse Rebecca. Era dureros să vorbească și își frecă gâtul. Vreau să spun, nu doar în apă.

Dorothea aprobă din cap.

–Au căutători și câini în pădure, spuse ea. Sunt sigură că fac o treabă excelentă, scumpo. Își plesni mâinile pe genunchi, îndreptându-și spatele. Acum, zise ea, adoptând vocea de nu-mă-luați-cu-prostii, vreau ca voi doi să mergeți acasă.

–Nu, rostiră cei doi într-un glas.

Vorbiseră despre asta când se trezise Rebecca din somnul indus. Nu aveau de gând să plece nicăieri. Era un lucru bun – *singurul* lucru bun în toată acea nenorocire: ea și Adam erau de aceeași părere.

–Nu plecăm, spuse Adam și se așeză din nou pe cufăr, ca și cum s-ar fi împlântat în podeaua camerei. Mă simt mai aproape de ea aici. NU mă pot întoarce în casa noastră acum. Aș înnebuni. Clătină din cap. Vreau să fiu acolo unde e nevoie de mine.

–La fel și eu, șopti Rebecca.

–Oare de ce nu sunt surprinsă? spuse Dorothea. Sunteți buni măcar să vă luați restul zilei liber? Să vă... relaxați. Vorbiți. Faceți orice vreți.

–O să lucrăm, spuse Rebecca, știind că vorbește în numele amândurora.

–Ori lucrăm aici, ori ne întoarcem la locul accidentului, îi spuse Adam Dorotheei. Alege.

Dorothea oftă.

–Bine, spuse ea. Ați câștigat. Dar fiți atenți la voi înșivă și unul față de celălalt. Dacă simțiți că nu mai puteți, veniți la mine. Spuneți-mi. Nu trebuie să fiți supereroi. Se ridică în picioare. Vom face niște schimbări majore pe aici în următoarele zile, spuse ea.

–Cum anume? întrebă Adam.

–Unul dintre drumuri a fost curățat. Au trebuit să ridice câteva bărci imense de acolo, dacă vă vine să credeți. Așa că deschid unul dintre liceele din Wilmington pe post de nou centru de evacuare și vom organiza acolo o clinică. FEMA[1] – Agenția Federală pentru Gestionarea Dezastrelor – și Crucea Roșie vor aduce paturi și provizii. Drumurile care duc la Wilmington sunt încă nesigure, dar vor fi aduse autobuze de undeva și mâine vor începe să mute persoanele evacuate acolo. Vom închide treptat operațiunile aici și ne vom muta acolo.

–Au curent? întrebă Rebecca.

Dorothea clătină din cap.

---

[1] Federal Emergency Management Agency (n.tr.)

–Nu. Vor aduce generatoare suplimentare și le vor prelua pe acestea. Acolo există, desigur, o cantină, dar până vine curentul rămânem tot pe mâncare la plic.

Rebecca își imagină un liceu. Avea o sală de sport. Un amfiteatru. Săli de clasă. Vedea posibilitățile.

–Cum va fi aranjat? întrebă ea. Vom folosi...

–Scumpo, nu te gândi la chestii administrative, bine? spuse Dorothea. Îi avem pe alții care să se ocupe de asta. Concentrează-te pe partea medicală.

–Deci chiar vom avea paturi? Adam zâmbi, iar Rebecca se întrebă cum reușise să își ridice colțurile gurii. O să îmi lipsească podeaua din sala de conferințe.

–Ei bine, am o veste și mai bună, spuse Dorothea. Vor aduce rulote în parcarea liceului, pentru voluntari. Vom înghesui patru oameni într-o rulotă, dar, dacă nu vă deranjează să stați împreună, puteți avea una doar pentru voi.

Rebecca se uită la Adam și aprobă din cap.

–În regulă, spuse Adam.

–Nici o problemă, completă Rebecca. Îl voia pe Adam aproape. Singurul lucru care făcea ca acest coșmar să fie suportabil era faptul că nu se simțea singură.

capitolul 24

Maya

Când m-am trezit în dimineața următoare, am simțit panica încă dinainte de a deschide ochii. Eram blocată pe o insulă alături de niște străini, înconjurată de ape, care, din câte știam, erau încă în creștere, și mă simțeam oribil, îmi era rău, eram amețită și dezorientată. Dormisem aproape toată ziua, refuzând piersicile din conservă pe care Simmee mi le oferise cândva pe seară, dar băusem multă apă cu gust de chimicale. Nu eram sigură dacă asta era cauza stomacului meu deranjat sau dacă frica era de vină. „A fost mult mai bine să mă trezesc aici, alături de doi oameni grijulii, decât singură pe malul râului", mi-am zis eu. Gândul că mi-aș fi putut recăpăta cunoștința în sălbăticie, cu apele lovindu-mă în față, nu ajuta deloc să-mi scadă sentimentul de panică. Speram ca toți ceilalți să fi murit înainte ca apa să ajungă la ei.

Aveam din nou așternuturi sub mine pe pat și nu îmi puteam aminti cum ajunseseră acolo. Lumina soarelui strălucea pe tapetul auriu cu bej și firele de praf dansau în fața ferestrelor. M-am ridicat, cu grijă, simțindu-mi corpul ca o scândură veche și uscată ce trosnea și se despica în timp ce se îndoia. Am pus picioarele pe podea și am așteptat să îmi treacă amețeala înainte să mă ridic. Pe dulapul vechi, pantalonii de la uniforma mea DIDA și tricoul erau împăturite cu grijă, precum și o pereche de lenjerie care nu îmi aparținea. M-am gândit că a mea nu putuse fi recuperată. Lângă haine se afla o pereche de teniși vechi. Simțeam nevoia să mă spăl. Nu aveam de gând să îmi iau hainele acelea curate cât timp miroseam a mlaștină

și a transpirație. Am ieșit din cameră și am traversat holul către baie.

În colțul băii se afla o cabină mică de duș, cu draperie, dar nu am îndrăznit să o folosesc. Cu amețeala și rana lungă de pe picior, un duș mi-ar fi făcut mai mult rău. M-am străduit să mă spăl în chiuvetă, apoi m-am îmbrăcat cu hainele curate. Pantofii lui Simmee mi se potriveau la perfecție, deși, dacă ar fi trebuit să umblu, mi s-ar fi făcut dor de ortezele mele. Dar asta era destul de jos pe lista mea de griji.

În colțul dușului, am găsit o sticlă mare de șampon și am dus-o împreună cu un prosop jerpelit în bucătărie, unde m-am aplecat peste chiuveta pătată de rugină, am dat drumul la apă și mi-am turnat șampon în păr. Am frecat cu atenție zona acoperită cu sânge de deasupra urechii, atentă să nu provoc din nou sângerarea. Era îngrozitor de greu să stau aplecată. Simțeam coasta ruptă ca și cum îmi străpungea plămânul, iar faptul că îmi ridicam brațele deasupra capului înrăutățea situația. M-am gândit să renunț, dar aveam deja șampon în păr. Lăsând apa să îmi curgă peste cap, m-am gândit cum trebuiau să se fi simțit Adam și Rebecca atunci când și-au dat seama că dispărusem. Credeau oare că am murit? „Oh, Doamne!" Nu suportam să mă gândesc prin ce treceau. Dacă aș fi putut doar să îi anunț că sunt bine!

—Dați-mi voie.

Am tresărit la auzul vocii lui Simmee, lovindu-mă cu capul de robinet.

—Aveți grijă, spuse ea, plimbându-și ușor degetele prin părul meu. Dați drumul acum. Lăsați brațele jos.

Am pus mâinile pline de clăbuci pe marginea chiuvetei și am închis ochii.

Simmee opri apa în timp ce îmi frecă părul.

—Trebuie să avem grijă câtă apă folosim, zise ea. Avem un rezervor vechi imens sub casă, dar cine știe cât timp

nu vom avea curent și nu putem trage apă din fântână fără curent.

–Îmi pare rău, am spus eu, realizând că folosisem ceva din rezerva lor limitată de apă.

–Oh, nu e o problemă, spuse ea. Cred că vă omoară spatele, să stați aplecată așa. Și aveți un ou de rață aici în lateral, nu-i așa? Nici nu l-am văzut până acum. Vă doare?

–Puțin, am zis eu.

–O să mă grăbesc, zise Simmee și am simțit sfera tare a pântecului ei apăsându-mă în lateral în timp ce îmi clătea părul de șampon.

Opri apa și îmi înfășură un prosop în jurul capului.

–Gata sunteți, zise ea. Aveți grijă la robinet, să nu dați cu capul când vă ridicați.

–Mulțumesc. M-am îndreptat încet, sprijinindu-mă de chiuvetă. Am încercat să îi zâmbesc în timp ce îmi frecam părul cu prosopul. Nu am putut suporta felul în care... cât de murdară mă simțeam.

–Vă cred. Simmee își șterse mâinile pe un prosop de bucătărie, apoi mă studie cu atenție. Tremurați toată, spuse. Trebuie să mâncați ceva. A trebuit să mâncăm tot ce avem în congelator acum câteva zile, ca să nu se strice, dar am piersicile la conservă de care vă spuneam. Am tot felul de conserve, de fapt. Și ouă.

Arătă spre masă și am văzut un coș mic cu ouă.

–De unde le ai? am întrebat.

–De la găinile noastre, răspunse ea, apoi zâmbi. Le iau în fiecare dimineață, fie că vrem, fie că nu. Haideți să vă fac câteva.

M-am uitat la aragazul electric vechi.

–Cum?

–Avem un grătar în curte, zise ea. Avem și o afumătoare. Trase un scaun de sub masă. Stați jos, spuse. Zguduiți pereții cu tremuratul dumneavoastră.

Eram atât de slăbită de la puținul efort pe care îl făcusem în acea dimineață, încât aproape am căzut de pe scaun. Nu îmi era foame, dar știam că trebuie să mănânc.

–În regulă, am răspuns eu. Ouăle îmi vor prinde bine.

Îmi aduse micul dejun în camera de zi, ca să pot sta pe scaunul elegant cu trei picioare, și să îmi ridic picioarele pe taburet. Făcuse trei ouă perfecte și am reușit să mănânc două dintre ele înainte ca stomacul să protesteze. Am băut chiar și o jumătate de ceașcă de cafea pe care Tully o făcu tot pe grătar.

–Mie nu îmi place cafeaua, spuse Simmee. Stătea pe canapea și mi se părea că îi făcea plăcere să mă privească mâncând, așa cum unei mame i-ar face plăcere să vadă cum i se însănătoșește copilul. Tully însă, continuă Simmee, băiatul ăsta e în stare să bea câte o găleată de cafea de trei ori pe zi.

–Unde este Tully? am întrebat eu, pentru că nu îl văzusem din seara precedentă.

–La vânătoare, răspunse ea. Ne aduce ceva pentru cină.

Am privit spre ușa unde îmi aminteam că văzusem armele. Una singură era sprijinită de perete acum.

–Ce anume vânează? am întrebat eu.

Nu aveam nici măcar un prieten care să vâneze și mi se păruse întotdeauna o preocupare barbară. Însă acum îmi dădeam seama cât de util era să știi să vânezi.

–Oh, de toate, spuse ea dând din umeri. Iepuri. Curcani. Uneori căprioare. Și pescuiește mult, dar nu îi place la fel de mult fără barcă. Râse. Lui Tully îi place când se ia curentul, spuse ea. Se preface că e la un concurs de supraviețuire de la televizor.

–Ești norocoasă să îl ai atunci, am spus eu.

–Da, doamnă. Așa e.

Am pus farfuria cu oul rămas pe masa instabilă de lângă scaunul meu instabil.

–Simmee, am zis eu, trebuie să mă gândesc cum să mă întorc la aeroport. M-am uitat la ea aproape cerându-mi scuze. Era atât de amabilă și mă simțeam ca și cum i-aș insulta ospitalitatea, dorindu-mi să scap. Acea fâșie de uscat despre care vorbea Tully... s-ar putea trece pe ea prin apă, către continent?

Simmee făcu ochii mari.

–Oh, nu, doamnă, spuse ea. E mult prea adânc și, chiar dacă nu ar fi, sunt curenți puternici. V-ar lua pe sus într-o clipită. Nu aveți idee cât de periculos e râul acum.

M-am uitat la ea neajutorată.

–Ce mă fac? am întrebat.

Ea dădu din umeri.

–Răbdarea e de aur, răspunse ea, cu bunătate.

–Așa e. Am oftat. Piciorul îmi ardea și m-am aplecat ca să ridic pantalonul. Rana era încă roșie și umflată în jurul cusăturilor negre, dar mi se părea că arăta mai bine.

–Lady Alice ne coase de mult timp, zise Simmee. I-a cusut piciorul lui Tully odată. A strigat ca din gură de șarpe în timp ce îl cosea. Nu e la fel de dur pe cât arată, uneori.

–Și sprânceana ta?

Mi-am atins fruntea în același loc unde sprânceana lui Simmee era despicată în două.

–Da. Se cutremură, din cauza amintirii, am presupus eu. A fost îngheț iarna trecută și am alunecat când eram după lemne de foc. Tully era plecat și sângeram îngrozitor, puteam să mor, așa că a trebuit să mă împleticesc până la Lady Alice, încercând să țin o cârpă pe tăietură tot timpul. Își atinse cicatricea cu degetul. Lady Alice fierbe acul și ața și se spală pe mâini cu un săpun special pe care îl folosește doar când coase oameni.

–Are... sânge albastru? am întrebat.

–Ce înseamnă să aibă sânge albastru?

–Păi, de ce îi spui Lady Alice?

Simmee dădu din nou din umeri.

– Așa o cheamă. Lady Alice Harnett. E numele cu care s-a născut. Lady Alice, adică. Harnett este numele după soț. Nu știu care era numele de fată.

– Unde locuiește?

– Aproape, spuse Simmee. O vom vizita când veți fi în stare să mergeți.

„Oh, nu, asta nu o să se întâmple", mi-am zis eu. Plănuiam să mă întorc acasă în Raleigh cu mult înainte să se vindece piciorul.

– Lady Alice și bunica mea au fost prietene de mici, zise Simmee. Nu aveau școli pentru copii de culoare aici, dar bunica o învăța lucruri pe Lady Alice. Chiar dacă bunica a ajuns doar până în clasa a cincea.

Lady Alice era de culoare. Mi-am dat seama că îmi imaginasem o femeie care semăna cu regina Elisabeta.

– Deci... am încercat să înțeleg cum ajunseseră Simmee și Tully să trăiască în această zonă izolată. Tu ai crescut aici?

– Bineînțeles. La fel și mama și bunica. Și familia bunicii la fel. Erau producători ilegali de alcool, de aici a primit Last Run numele. Bunica m-a crescut după ce mama a murit. Apoi, în urmă cu câțiva ani, a murit și bunica. Simmee se uită dincolo de mine, de parcă o vedea pe bunica ei stând în spatele meu. Aproape că m-a făcut să mă întorc. Era camera ei cea în care stați, zise ea, întorcându-și privirea la mine. A fost bolnavă o vreme. Probleme cu plămânii. Sper să nu vă sperie că dormiți în camera ei.

– Nu, sigur că nu, am spus eu. Mă bucur că pot sta undeva, oriunde. Îmi pare rău pentru pierderea ta, însă.

– Da, zise ea. Îmi lipsește.

– Ai mers la școală? am întrebat eu.

Păru, m-am gândit eu, puțin insultată de întrebare.

– Bineînțeles, spuse ea. Am făcut nouă clase, dar atunci s-a îmbolnăvit bunica și a avut nevoie de mine acasă.

– Și Tully a crescut aici?

–Oh, nu. A apărut cu un an înainte să moară bunica. Locuia într-un cort.

–Serios?!

–E genul căruia îi place în natură. E o minune că îl pot face să doarmă în casă.

–De cât timp sunteți căsătoriți? am întrebat-o eu.

–Oh, nu suntem căsătoriți la biserică sau așa. Pigulea materialul pernei de pe canapea. Într-o zi, poate, dar asta nu contează pentru mine. Trăim în concubinaj. Suntem împreună de vreo doi ani. Cam de când a venit la Last Run.

–Câți ani ai?

–Șaptesprezece.

Și fuseseră împreună vreo doi ani deja? Îmi veni în minte noțiunea de corupere de minori. Știam mai multe decât aș fi vrut despre acest subiect. Poate că aici oamenii nu își făceau astfel de probleme. În plus, era evident că Tully o iubea. Mi-am adus aminte cum inhalase parfumul părului ei cu o noapte înainte. „O să fie o mamă bună, nu-i așa?"

–Dumneavoastră de când sunteți măritată? întrebă Simmee.

–De trei ani. Îmi doream să fiu cu Adam chiar în secunda aceea. Mă gândeam cu câtă căldură mă tratase la aeroport. Îmi dăduse speranță, chiar dacă am ocolit cu grijă anumite subiecte. Nu am discutat despre copii. Nici despre adopție. Îl cheamă Adam, am adăugat eu.

–Aveți copii?

–Din păcate, nu.

–Poate asta e bine, totuși. Simmee își mângâie pântecul. Purta aceeași rochie pe care o purtase cu o zi înainte, iar materialul era întins peste mijloc. Ar fi speriați acum, dacă ați lipsi.

Simmee era genul de femeie însărcinată pe care o pictau artiștii, ușoară, diafană, aurie. Era genul de femeie însărcinată la care mă uitam cu invidie, tânjind după acel

pântec, după bebelușul din el. Dar nu tânjeam la nimic, uitându-mă la Simmee. Simțeam doar tristețe, deoarece nu mai aveam încredere în corpul meu să ducă o sarcină la termen.

—Când trebuie să naști? am întrebat-o.

—Nu știu exact. Simmee zâmbi uitându-se la pântec, ca și cum își putea vedea viitorul copil acolo.

—Doctorul nu ți-a spus o dată exactă?

Simmee desenă cerculețe mici pe burtă cu vârful degetelor.

—Nu am fost la medic. Studie modelul invizibil pe care îl desena, în loc să se uite la mine, ca și cum știa că nu aveam să fiu de acord cu răspunsul.

—Nici măcar... deloc?!

—Nu, doamnă, spuse ea. Lady Alice spune că sunt sănătoasă și copilul e sănătos. Lovește ca un oposum prins în capcană, jur. Lady Alice a avut opt copii, deci știe ce zice. Se uită la mine din nou. Vreau doar să fie sănătos, spuse ea. Este singurul lucru.

—Vei merge la spital să naști?

—Nu avem bani de spital, spuse Simmee.

—Păi, există modalități de a-ți acoperi nașterea și îngrijirile medicale.

Desenă și mai multe cerculețe invizibile pe materialul rochiei.

—Lady Alice se va ocupa, spuse ea. De naștere, adică.

—Lady Alice e moașă?

—Ce înseamnă asta?

—O moașă. Cineva pregătit și calificat să ajute la naștere.

Simmee mă privi răbdătoare.

—Păi, cred că după opt copii ai ei și mulți alții la care a ajutat, e destul de pregătită, spuse ea zâmbind.

Dar era ceva în spatele acelui zâmbet, m-am gândit eu. Ceva ce făcea să mi se ridice părul pe ceafă. Ceva destul de asemănător cu frica.

capitolul 25

Rebecca

Elicopterul ateriză pe terenul de sport al unui liceu cu un etaj, care părea construit la sfârșitul anilor cincizeci, sau prin șaizeci. Coborând din elicopter împreună cu Adam, aplecându-se în timp ce ieșeau de sub elice, Rebecca se simțea ca și cum s-ar fi născut cam tot pe atunci. Îmbătrânise cu zece ani în ultimele zile. Se uită la pista care înconjura terenul, sperând să aibă timp să alerge mai târziu. *Trebuia* să alerge. Trebuia să se concentreze. Aveau atâtea de făcut. Trebuiau să se asigure că totul era organizat cum trebuie în școală, să trateze oamenii evacuați care soseau și, cel mai important, să se ocupe și de eforturile de salvare. Trebuiau să se asigure că Maya nu avea să se piardă în marea de oameni dispăruți.

–Unde sunt rulotele? întrebă Adam când elicopterul se ridică în aer deasupra lor.

Rebecca aprinse o țigară, apoi arătă către școală.

–Probabil pe partea cealaltă, spuse ea.

–Hei! O adolescentă îmbrăcată cu o vestă fosforescentă îi strigă de la marginea terenului. Voi sunteți Adam și Rebecca?

–Da! strigă Adam.

Fata se apropie de ei în pas rapid. Părul ei castaniu era prins într-o coadă care sălta la fiecare pas.

–Sunt unul dintre voluntari, spuse ea apropiindu-se de ei. Vă voi duce la rulotă. Se întoarse pe călcâie și porni cu câțiva metri înaintea lor, iar Rebecca și Adam o urmară fără să scoată o vorbă, târându-și ranițele. Era insuportabil de cald pe teren, iar Rebecca era udă de sudoare până

ajunseră la colțul îndepărtat al terenului și zăriră parcarea. Pe un zid de cărămidă albă scria „Bun venit – Teritoriul vikingilor!“ Cinci rulote erau deja parcate în apropierea clădirii și două camioane tocmai remorcau alte câteva.

–Ce șanse sunt să avem aer condiționat? o întrebă Adam pe Rebecca.

–Șanse bune. Arătă înspre generatorul din spatele rulotelor. Propria noastră sursă de curent. Aleluia.

Mai stătuse în rulote înainte, unele aproape identice cu cutiile albe și simple din fața lor. Rulotele erau înghesuite și fără prea multe lucruri, dar aveau electricitate, de care vor trebui să aibă grijă să nu abuzeze, și paturi adevărate, un lux după nenumăratele nopți petrecute pe podeaua din aeroport. Nu că se aștepta să poată dormi.

Fata se întoarse și le zâmbi larg, arătând înspre rulota cea mai apropiată de școală.

–Aveți pizza înăuntru, zise ea.

Adam își ridică geanta mai sus pe umăr.

–Glumești.

Părul de pe fața lui era deja o barbă în toată regula, iar Rebecca se gândi că îi stătea bine.

–Donate de un local din apropiere care nu a fost afectat, adăugă fata. Au trimis câteva pentru voi și pentru cei care ajută la amenajarea școlii. E de ceva vreme acolo, deci va fi cam rece, dar...

–E minunat, spuse Rebecca. Adolescenta era prea vioaie pentru ea. Voia să intre în rulotă și să scape de raniță. Trebuia să se orienteze și să se gândească ce avea să facă apoi. Ai o cheie? întrebă ea.

–E în ușă. Două chei pe un breloc. Și nu cred că aveți voie să fumați înăuntru. Arătă spre țigara Rebeccăi.

Rebecca se gândi să îi sufle un rotocol de fum în față, dar se răzgândi.

–Nu e treaba ta unde fumez, spuse ea.

–O să-i iasă fum pe urechi dacă nu ai grijă, o avertiză Adam pe fată, deși vocea îi era blândă.

–Ziceam doar, răspunse fata. Și am un mesaj de la Dorothea Ludlow.

Rebecca se opri din mers, cu mușchii brusc încordați.

–Ce anume?

–Mi-a spus să vă anunț că trebuie doar să vă instalați în rulotă în această după-amiază, nu să vă apucați de muncă.

Rebecca răsuflă ușurată și se uită la Adam. Pe sub barbă, fața sa avea aceeași culoare albă ca și rulota și își dădu seama că ultimele două secunde îi șterseră și ei culoarea din obraji.

–Bine, e în regulă.

Rebecca își continuă drumul.

Ajunseră la rulotă și învârti cheia în ușă, apoi se uită peste umăr la fată.

–Mulțumesc, spuse ea. Ne descurcăm.

–Domnișoara Ludlow a spus că se înfurie dacă află că intrați în școală.

Privirea Rebeccăi aruncă pumnale către adolescenta naivă.

Adam o luă pe fată de braț și se depărtară puțin de rulotă.

–O cunoaștem pe Dorothea, îl auzi Rebecca spunându-i, și nu ne sperie dacă se înfurie, dar mulțumesc că ne-ai spus.

Fata ezită, dar în cele din urmă păru să își dea seama că nu mai avea ce face acolo.

–Bine, zise ea vesel. Mulțumim că v-ați oferit voluntari! adăugă ea, pornind către școală.

Rebecca strivi țigara sub pantof înainte de a urca în rulotă. Făcu doi pași până la una dintre canapelele înguste aflate de-o parte și de alta a mesei mici turnate în podea și se așeză.

–Mulțumesc că m-ai împiedicat să o omor, îi spuse ea lui Adam, care intră în urma ei.

El zâmbi.

–Nici o problemă. Își trecu o mână prin părul ei scurt, ca și cum ar fi fost sora lui mai mică. Pun pariu că e majoretă, zise el. Toată voioșia ei mi s-a părut simpatică.

Scoase două sticle de apă din ranița lui și aruncă una înspre ea.

–Mie mi s-a părut nesuferită.

Îl privi pe Adam uitându-se în dreapta, unde era patul dublu strâns într-un capăt al rulotei, și apoi la stânga, înspre canapeaua lungă, turnată, care avea să servească drept al doilea pat.

–Are farmecul unei căbănuțe, minți el, așezându-se în fața ei.

El era drăguț, iar ea își regretă răutatea.

–E mai bine decât în sala de conferințe, spuse ea.

Pe masa dintre ei se aflau o cutie de pizza și două farfurii de carton, iar Adam deschise cutia și se uită înăuntru.

–Cred că e pentru prima dată în viața mea când mirosul de pizza îmi întoarce stomacul pe dos.

–Și pe al meu la fel. Deschise și mai mult capacul și se încruntă la pizza cu brânză. Luă o felie, atât de rece încât se desprinse ușor dintre celelalte și mușcă din ea. Ar fi putut fi, la fel de bine, din carton. Nu are nici un gust, zise ea.

Își dădu seama, iritată, că lucrase în zeci de zone afectate și nu își pierduse niciodată pofta de mâncare sau gustul. Din contră, de obicei fusese lacomă. *Trebuia* să fii lacom ca să îți placă mâncarea la plic. Dar, săptămâni la rând după moartea părinților ei, nu avusese nici gust, și nici miros. Slăbise zece kilograme într-o lună. Mușcă din nou din felia de pizza, plimbând-o prin gură cu limba, hotărâtă să îi simtă gustul. Nimic.

Puse felia de pizza pe o farfurie de carton.

–Pornim către școală după ce terminăm de mâncat.

Trebuia să se mențină ocupată. Să nu se gândească.

–Absolut, încuviință Adam. Am înnebuni dacă am sta degeaba aici, la Ritz. Mușcă și el din pizza, închizând

ochii în timp ce mesteca. Adormea, iar Rebecca simți un zâmbet înmugurindu-i pe chip.

—Arăt la fel de obosită ca tine? întrebă ea.

El deschise ochii și păru surprins să se vadă în rulotă, cu gura plină de pizza.

—Hait, zise el, am fost într-un alt univers preț de o clipă.

Rebecca oftă.

—Un alt univers sună tentant acum, nu-i așa? Împinse brânza congelată de pe felia de pizza cu vârful degetelor. Trebuie să mă asigur că organizează clinica așa cum trebuie, zise ea. Uneori voluntarii nu știu cum este cel mai bine, din punct de vedere medical.

Adam se lăsă pe spătarul banchetei, studiind-o cu ochi somnoroși.

—Ai atâta... nici nu știu... *forță interioară*, spuse el.

—Ha, pufni ea. Atunci de ce simt că mă prăbușesc?

—Maya spune întotdeauna că poți face lucruri mari indiferent de ce se întâmplă în jurul tău, dar nu am fost niciodată martor la asta până acum.

Rebecca lăsă repede privirea în pământ la auzul numelui Mayei, și tot ce mai rămăsese din așa-zisa ei forță interioară păru să se risipească.

—Nu am vrut să plec de la aeroport. Scutură ușor din cap. Știu că nu e logic, dar simt că... dacă se întoarce acolo să ne caute și nu știe unde suntem?

—Hei, zise Adam, punând jos felia de pizza și întinzându-se peste masa îngustă ca să își pună palma peste a ei. Dacă se întoarce la aeroport o să ne găsească, spuse el. E mult mai capabilă decât crezi.

—E fragilă, Adam.

—Trebuie să treci peste asta, zise el. Cred că o cunosc mai bine decât tine, ca adult. Tu încă te gândești la ea ca la un copil.

Își aminti cum Brent îi spusese că o consideră pe Maya copil. Poate că așa era.

–Asta este povestea familiei voastre, adăugă Adam. Rebecca e cea tare, curajoasă, sălbatică, și-a crescut sora mai mică de una singură. Maya este șoarecele de bibliotecă și are nevoie de cineva să o îngrijească. Poate că nu e la fel de tare ca tine, dar e mai tare decât crezi. Și probabil că tu ești mai fricoasă decât vrei să pari.

–Nu e adevărat. Se strâmbă la el. Era stânjenită de faptul că el îi vedea vulnerabilitatea când tocmai îi lăudase forța. Oricum, *am spus* că nu e logic.

Se ridică în picioare și luă ranița de unde o lăsase pe podea. O puse pe masă și începu să despacheteze. Când scoase telefonul, îl deschise din obișnuință și scoase un sunet de uimire.

–Celularul are semnal! spuse ea.

Adam sări în picioare, căutând prin rucsacul său după telefon.

–Și al meu, spuse el, deși bateria e aproape goală.

Rebecca apelă repede numărul Mayei.

„Ați apelat numărul doamnei doctor Maya Ward."

Bătu din picior, frustrată.

–La naiba, Maya, unde ești?!

Adam se sprijini de masă.

–Ai fost acolo, Bec, spuse el grav. Ai văzut chiar mai multe decât mine. Crezi sincer că încă mai e în viață?

Îi veni să arunce cu telefonul după el, și ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut atâta nevoie de el.

–Să nu îndrăznești să îți piezi speranța, spuse ea. Trebuie să gândim pozitiv, amândoi. Se așeză din nou pe banchetă. Am lucrat în atâtea zone afectate unde cadavrele nu au fost niciodată găsite, cel puțin nu cât am rămas eu acolo, spuse ea. Și nu am înțeles niciodată. Nu tocmai. Nu am înțeles niciodată pe deplin prin ce treceau acele familii. Mă concentram doar asupra muncii mele.

–Asta *trebuia* să faci, spuse el. Asta fac și eu în sala de operații. Asta face și sora ta.

–Și va face din nou, spuse Rebecca, ca și cum l-ar fi provocat să o contrazică.

Adam ezită, apoi încuviință solemn.

–Sper că va putea să o facă din nou, zise el. Apoi își concentră privirea asupra telefonului și începu să butoneze. Am sute de mesaje.

Rebecca își verifică și ea mesajele, vânând numărul Mayei. Trecu o dată prin toate numerele. Apoi din nou. O sunaseră mulți prieteni, unii dintre ei de mai multe ori. Căuta numere de telefon necunoscute – numere ale unor oameni care poate o găsiseră pe Maya și o sunau ca să o anunțe. Erau câteva pe care nu le recunoștea și se întrebă dacă n-ar trebui să încerce să sune.

–Verifică-ți mesageria vocală, o îndemnă Adam.

Duse telefonul la ureche, apoi îl lăsă jos, nerăbdător, apăsă un buton, îl ridică din nou. Într-o clipă, făcea și ea același lucru. Butonă peste mesaje de la prieteni, asiguratorul mașinii, alți prieteni, un memento pentru o programare la doctor pe care o ratase și, în sfârșit, Brent care îi spunea să îl sune pe telefonul prin satelit.

Renunță să mai asculte restul mesajelor și o sună pe Dorothea.

–Ludlow, răspunse Dorothea.

–Avem semnal aici, spuse Rebecca.

–Super!

–Dă-mi numărul tipului care conduce echipa de salvare, o rugă Rebecca.

–Am vorbit cu el acum două minute, scumpo. Nu s-a schimbat nimic.

–Vreau numărul oricum.

Rebecca scotoci orbește după un pix în geantă, dar Adam îi întinse unul înainte să reușească să-l găsească. Dorothea îi dădu numărul, iar ea îl scrise pe capacul cutiei de pizza.

–Și ascultă, Rebecca, spuse Dorothea, Brent tocmai a sunat. Nici el nu a avut semnal până în dimineața asta. Are un telefon prin satelit. Vrea să îl suni.

–O să îl sun, răspunse Rebecca. Sună-mă în secunda în care afli ceva, bine?

–Desigur.

Închise și se simțea nesigură cu privire la următorul pas. Adam stătea peste masă de ea, butonând încă telefonul. Ridică privirea.

–Cred că știrea despre Maya a apărut la televizor, spuse el. Toată lumea sună. O să vorbesc cu vreo doi prieteni și o să-i rog pe ei să îi anunțe pe restul.

–E o idee bună, zise ea, dar nu făcu nici un gest să sune de la telefonul ei. Nu voia să vorbească cu nimeni. Nu avea chef să explice ce se întâmpla, sau să răspundă la întrebări sau să audă condoleanțe premature.

Se uita fix la telefon când acesta sună. Numărul afișat pe ecran era necunoscut, ceea ce o umplu atât de speranță, cât și de teamă, deschizând clapeta telefonului.

–Alo?

–Rebecca!

Vocea lui Brent îi bubui în ureche ca și cum ar fi stat chiar lângă ea, nu la mii de kilometri depărtare, în Ecuador.

–Bună, spuse ea, abia mascându-și dezamăgirea. Își dorea să fi fost unul dintre salvatori, aducându-i vești bune. Își dorise un miracol.

–Oh, nu, spuse el, simțindu-i tonul dezamăgit. Ai vești? Am vorbit cu Dot ceva mai devreme și mi-a spus că...

–Nu, nu am vești.

–Nu-mi vine să cred, spuse el. Biata Maya. În sfârșit își făcuse curaj să iasă din zona ei de confort și acum se întâmplă asta.

Și Adam începu să vorbească la telefon cu cineva, iar Rebecca merse spre capătul rulotei unde se afla patul dublu.

–Știu, spuse ea, așezându-se.

–Dot mi-a spus că ai fost la locul accidentului.

–Așa e. Este... Nu voia să retrăiască scena. Nu voia să se gândească la pilotul care atârna în centura de siguranță sau la tipul ale cărui picioare fuseseră mâncate de aligator. Este un adevărat coșmar, spuse ea.

–Ascultă, Rebecca. Vocea lui era cumpătată și calmă. Atât de stăpân pe sine. Întotdeauna era așa în situații de criză, ceea ce îl făcea un medic atât de bun în cadrul DIDA. Ea însăși era așa, de obicei. Aici lucrurile sunt încă foarte grave, spuse el. Am câteva lucruri de terminat în seara asta, dar mâine mă întorc acasă. Vreau să vin acolo să fiu cu tine.

–Nu, nu face asta.

Nu voia ca el să vină acolo. O cunoștea pe Maya. Îi *păsa* de Maya, dar nu o iubea la fel ca ea și Adam. Simțise ceea ce simțise atunci când Dorothea îi spusese că Maya se afla la aeroport – acea aversiune intensă față de venirea ei. Dacă... dacă ar putea să dea timpul înapoi și să insiste ca Maya să rămână acasă.

–Nu veni, îi spuse ea lui Brent. Tocmai ai spus că situația e gravă încă, mai rămâi. Am să mă concentrez pe munca mea de aici. Sunt atât de multe de făcut.

Brent ezită.

–Cred că ar trebui să fiu cu tine, spuse el.

–Sunt bine. Adam e aici. Tocmai ne-au mutat într-o rulotă.

–Cum e Adam?

Îl văzu pe Adam la câțiva metri distanță, așezat la masă. Ținea telefonul la ureche cu o mână și își freca fruntea cu cealaltă. Buzele i se mișcau, dar nu putea auzi ce spune. Știa că simțea aceeași durere, teamă și dragoste, la fel ca ea. Era o legătură pe care Brent nu ar fi putut niciodată să o împărtășească.

–Se ține tare, spuse ea.

Brent răspunse din nou cu greu.

–Îmi pari... nu știu. Parcă nu ești tu.

–Nu mă *simt* ca mine.

Era adevărat. Pentru prima dată în viața sa de adult, se simțea neputincioasă. Chiar și după ce își pierduse părinții, fusese în stare să preia controlul, în ciuda terorii și a sentimentului de vină. Trebuise să o facă.

–Ce pot să fac? întrebă Brent.

–Continuă să te gândești că Maya este bine, spuse ea.

Din nou, ezită.

–Rebecca... chiar crezi...

–Da! spuse ea aspru.

–Aș vrea să fiu cu tine chiar acum, zise el. Aș vrea să te țin în brațe.

Nu era genul lui Brent să îi vorbească atât de drăgăstos, iar Rebecca știa ce ar fi spus majoritatea femeilor. Ce ar fi *trebuit* și ea să spună. „Și eu mi-aș dori." Dar asta ar fi fost o minciună. Era în multe feluri, dar chiar nu era mincinoasă.

–Știu, spuse ea. Mulțumesc.

–Te iubesc, spuse el.

–Și eu, răspunse ea, pentru că era adevărat – nu așa cum își dorea el, nu așa cum își dorea ea să poată. Dar îl iubea.

Închizând telefonul, rămase încă puțin pe marginea patului, privindu-l pe Adam. Încă își ținea, obosit, capul cu o mână. Îi putea auzi vocea acum, plată și obosită. Ascultându-l, își simți trupul scufundându-se în salteaua subțire. Durerea putea, cu siguranță, să te paralizeze, își zise ea, iar ea refuza să fie paralizată.

Simțea nevoia de o alergare. Scurtă, înainte să meargă să inspecteze școala. Ridicându-se în picioare, de-abia așteptă uitarea pe care avea să i-o ofere pista de alergat. Se schimbă în pantaloni scurți în baia ca un sicriu, apoi scrise cuvântul „pistă" pe cutia cu pizza în fața lui Adam. El încuviință din cap fără să miște telefonul de la ureche.

Avea pista numai pentru sine. În capătul dinspre nord, se încălzi destul de multă vreme, destinzându-şi muşchii, limpezindu-şi mintea. Nu avea să lase nici măcar un gând să o deranjeze, nimic mai mult decât mantra paşilor săi pe suprafaţa pistei. Începu să alerge, cu paşi uniformi şi liniştitori. „Stâng, drept, stâng, drept." Ascultă zgomotul moale al paşilor săi pe pământ şi, curând, respiraţia ei căpătă un ritm uşor.

Înconjură capătul dinspre sud al pistei şi văzu tribunele din dreapta ei. În secţiunea din mijloc stăteau trei oameni, iar ea clipi, sigură că nimeni nu stătuse acolo cu o clipă mai devreme. Şi totuşi, erau acolo, la fel de familiari de parcă i-ar mai fi văzut cu o zi înainte. Soţ. Soţie. Fiică. Nu voia să se uite la ei. Ţinu privirea înainte. „Stâng, drept, stâng, drept." Nu se uita.

„Fugi, Becca, fugi!" striga femeia.

Întotdeauna mama sa o încuraja, în timp ce tata şi Maya stăteau cu nasurile îngropate în cărţi, uitându-se rar – sau deloc – în direcţia ei.

„Măcar vin să te vadă", îi spunea mama atunci când i se plângea. „Nu sunt mulţi la care să vină întreaga familie."

Tata stătea cu braţele în jurul Mayei, citind peste umărul ei, arătându-i ceva în carte. O ajuta cu temele, poate. Rebecca nu ştia. Ştia doar că nu ridica niciodată privirea. Indiferent cât de repede fugea. Nici măcar când *câştiga*. Rebecca putea să câştige o mie de trofee şi nu ar fi putut concura cu notele maxime ale Mayei.

Acum era la capătul nordic al pistei şi se uită peste umăr la tribune. Goale.

–Nu era nimeni acolo de la bun început, idioato, zise ea cu voce tare.

Încetini pasul, cu muşchii picioarelor tremurându-i şi stomacul strâns în jurul îmbucăturii de pizza pe care o luase mai devreme. Se gândi la fantomele din tribune. „Întreaga mea familie ar putea fi pierdută acum", se gândi ea brusc. „Nu am pe nimeni."

O trecu un fior de mâhnire. Se opri din alergat, aplecându-se pentru a-și trage sufletul, cu palmele pe genunchi, știind că petrecuse prea mult timp purtându-i pică Mayei și prea puțin timp iubind-o, și-și dori o a doua șansă.

capitolul 26

Maya

Am deschis ochii și am văzut o femeie scundă de origine afro-americană stând în ușa camerei de zi. Probabil adormisem în scaunul strâmb, iar acum mă simțeam de parcă visam. Mijind ochii, am ridicat capul de pe spătarul scaunului.

–Uită-te la tine! zise femeia. Trăiești. M-am temut o clipă că ți-a sunat ceasu', cum stăteai acolo, ca moartă.

Am încercat să mă ridic în scaun, chircindu-mă din cauza durerii de coaste și a piciorului înțepenit.

–Am fost destul de rău, i-am răspuns. Prin ușa de plasă, auzeam găinile în coteț, cotcodăcind și scormonind în praf. O căutați pe Simmee?

–Nu, drăguță, *pe tine* te caut. Traversă camera șchiopătând, către mine. Am vrut să văd cum ți-e pictoru'. Da' dacă-i Simmee pe aici – se uită înspre bucătărie – vreau să-mi dea în cărți.

Lady Alice. Nu era deloc așa cum mi-o imaginasem. Era doar o mână de femeie; nu avea mai mult de un metru cincizeci. Părul cărunt și scurt era des și purta pantaloni negri, o cămașă neagră cu nasturi din perle, cizme negre și un șal negru. Era o ținută nepotrivită indiferent de moment, dar cu atât mai mult în zilele calde de început de septembrie.

–Sunteți Lady Alice? am întrebat.

–Chiar ea. Femeia se așeză lângă picioarele mele, pe taburet, apoi îmi trase piciorul drept la ea în poală, manevrându-l ca pe un porțelan delicat. Deja e obositor fără curent, nu? spuse ea, rulându-mi pantalonul, cu grijă,

până la genunchi. Am adus o lanternă să pot să văz bine aici. Nu era încă întuneric în încăpere, dar ea plimbă fasciculul lanternei în sus și în jos peste rana de la picior. Strălucirea luminii îi juca pe obraji. Avea cel puțin șaizeci de ani, dar cu excepția ridurilor de expresie din jurul ochilor, pielea îi era întinsă, ca a unei fete tinere.

–Arată bine, nu? spuse ea, mai mult sieși decât mie. Drăguțele de copci.

M-am uitat la picior. Încă era roșu, dar cu siguranță se vindeca.

–Da, am spus eu. Nu aveam să îi spun despre infecție sau despre antibiotice. Mulțumesc că m-ați doftoricit.

–Coseam tot timpu' când mâinile erau sănătoase, zise ea. Am făcut cuverturi pentru fiecare dintre copiii mei, și pentru copiii lor.

Am văzut că avea degetele noduroase, cu articulațiile inflamate. Probabil o duruseră când cususe acel rând de copci delicate pe piciorul meu și am început să-i apreciez altfel munca.

–Tully a spus că au fost alți oameni cu tine în avion, zise ea. Păcat de fata aia pilot. A spus că era o nenorocire acolo.

–Sunt norocoasă că a sosit la momentul potrivit.

Apreciam asta, și totuși doream și mai mult de la el. Voiam să găsească o metodă de mă întoarce la Adam și la Rebecca.

–Da, doamnă, spuse Lady Alice. Tully ăsta, e băiat bun. Rulă la loc pantalonul. Unde-i? La vânătoare?

–Cred că da. Nu aveam idee câtă vreme dormisem. M-am uitat din nou spre perete, lângă ușă. O armă încă lipsea.

–Trebuie să mă întorc la aeroport, am spus eu, ca și cum Lady Alice avea vreun mijloc magic de transport până acolo, la care Simmee și Tully nu se gândiseră. Tully a spus că apele i-au luat barca. Nu știți cumva de unde aș putea face rost de o barcă? Am pus întrebarea aproape

în șoaptă, în caz că Simmee era în apropiere. Îmi aminteam afirmația ei cum că „răbdarea era o virtute".

–Am avut și eu una. Lady Alice se ridică și se uită pe fereastră, cu mâinile în șold. Era a lui Jackson, dar când s-a dus el, nu i-am mai găsit rostu'. I-am dat-o lu' fi-miu, Larry, în Ruskin. Simmee îmi ia tot timpu' ce am nevoie când merge în oraș.

–Jackson a fost soțul dumneavoastră? am întrebat.

Femeia se întoarse înspre mine, cu o privire surprinsă.

–Nu, drăguță, spuse ea. *Fiu'* meu. Puiu' meu. Nu ți-au spus despre el? A murit acu două luni. Tully l-a găsit, cum te-a găsit și pe tine. Da' a fost prea târziu pentru Jackson.

–Oh, îmi pare rău. Nu știam ce altceva să spun, dar între noi se așternu tăcerea și am simțit nevoia să o umplu cumva. Câți ani avea?

–Douăj'doi. El și Tully erau așa. Ridică două degete răsucite, atât de aproape cât putea să le țină. Ca frații. Tully a apărut cam pe când a plecat Larry de acasă și Jackson vorbea că și el vrea să plece. Nu suporta să stea cu o babă. Apoi a venit Tully, și Jackson și-a găsit un nou tovarăș de vânătoare și pescuit. Știu că-i e greu lu' Tully. A suferit aproape cât am suferit eu, spuse ea.

–Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Lady Alice oftă, scoțând un sunet uriaș dintr-un corp atât de micuț. Se duse către canapea și se așeză, aplecându-se în față cu mâinile pe genunchi.

–S-a dus la pescuit, așa cum făcuse de milioane de ori înainte, zise ea, și barca s-a împotmolit în nămolul din pârâul Billings. A coborât din barcă să... făcu semn ca și cum ar împinge ceva cu brațele... o scoată de acolo și cred că a alunecat. S-a lovit la cap de o buturugă sau o piatră sau... nici nu prea contează de ce. Când nu s-a întors acasă, Tully a plecat să-l caute, dar când l-a găsit, era prea târziu. Mi l-a adus acasă pe umeri, plângând. Nu l-am mai văzut pe Tully să plângă. Mai mult decât imaginea băiatului meu cu fruntea despicată, văd fața lui

Tully când mă gândesc la noaptea aia. Cu obrajii mânjiți de lacrimi.

–Îmi pare nespus de rău, am repetat eu.

Ușa de plasă scârțâi deschizându-se și amândouă ne-am uitat înspre bucătărie.

–O aud pe Lady Alice? Simmee zâmbi intrând în camera de zi. Doamne, ce frumoasă era. Soarele portocaliu la apus trimitea frânturi de lumină în încăpere, iar părul și pielea lui Simmee străluceau atât de puternic, încât aproape mă dureau ochii uitându-mă la ea.

Lady Alice se ridică.

–Auzi foarte bine, copilă.

Se strădui să o cuprindă în brațe pe Simmee, cu tot cu pântecul său, dar abia atinse spatele fetei.

–Eu am adus-o pe lume, îmi spuse Lady Alice cu mândrie. Și foarte curând voi face la fel cu micuțul ei.

–Sper că nu prea curând, zise Simmee, și i-am citit din nou pe chip neliniștea pe care o observasem mai devreme.

–Oh, o să fii bine, Simmee, îi spuse Lady Alice. Se uită la mine. Copila se frământă prea mult. Crede că nu poate avea grijă de micuț.

–A avut foarte multă grijă de mine, am răspuns eu.

–Vezi? îi spuse Lady Alice lui Simmee. Îți faci griji degeaba. Acum, unde-s cărțile de tarot?

–Vrei să-ți dau iar în cărți? întrebă Simmee. Numai ce am făcut-o săptămâna trecută, Lady Alice. Ce crezi că s-a schimbat?

–Nu fii obraznică, zise Lady Alice.

–Bine. Așteaptă aici până merg să le aduc. Poate să stea domnișoara Maya aici cât îți citesc?

–Sigur. Lady Alice îmi zâmbi, așezându-se la loc. Poate vrea și domnișoara Maya să-i citești.

„Nici gând", mi-am zis eu.

Ușa scârțâi din nou când Simmee intră în bucătărie și am știut că Tully trebuia să se fi întors. Am simțit o rază

de speranță. Poate făcuse un plan cum puteam să plec de acolo.

–Ne-ai adus cina? am auzit-o pe Simmee întrebându-l.

Nu am auzit ce a răspuns, dar, o clipă mai târziu, intră în camera de zi, cu arma atârnată pe umăr și, brusc, lumina care mă fermecase privind chipul lui Simmee, transformă ochii lui Tully într-un albastru glacial. Mi-am luat repede privirea de la ei, chiar dacă știam că totul era doar în imaginația mea. În ziua de după incidentul din restaurantul brazilian am fost șocată să aflu că ochii atacatorului erau, de fapt, *căprui*, nu albaștri, așa cum aș fi putut să jur că îi văzusem când a ridicat arma.

–Ce mai face pacienta noastră? întrebă Tully. Se depărtă de razele de lumină și m-am putut uita din nou la el – la ochii lui albaștri, frumoși și perfect normali. Zâmbea. Vă place iepurele, domnișoară Maya? Părea să umple mai mult spațiu și aer în încăpere decât noi trei, femeile, la un loc.

–Nu am gustat niciodată, am recunoscut eu.

–Oh, fetițo, te așteaptă un adevărat festin! zise Lady Alice, lovindu-se peste genunchi.

Tully traversă camera, dădu arma jos de pe umăr și o propti de perete, lângă cealaltă. Avea obrazul mânjit cu ceva închis la culoare. „Sânge“, mi-am zis eu.

–Are dreptate, aprobă Tully, apoi se întoarse către Lady Alice. Și am adus suficient, Lady Alice, deci să nu crezi că pleci până nu iei cina cu noi.

–O să merg acasă, îl contrazise bătrâna, dând din mână.

–Ești o băbuță încăpățânată, zise Tully, cu afecțiune în glas.

Lady Alice se uită la mine din celălalt capăt al camerei.

–Băiatu' ăsta e așa de bun cu mine, zise ea.

Eram frustrată de conversația măruntă. Mă tratau ca pe un oaspete, nu ca pe cineva disperat să plece acasă.

–Tully? I-am examinat chipul, căutând un semn cât de mic că se gândise la ce îl rugasem. Tot trebuie să găsesc o modalitate de a mă întoarce pe aeroportul Wilmington, am spus eu. Te-ai gândit la vreo posibilitate? Am întrebat-o pe Simmee dacă putem ajunge pe jos până pe continent, dar...

–Numai dacă vrei să te îneci, mă întrerupse Lady Alice râzând.

Tully se așeză pe canapea și se aplecă spre mine.

–Cred că acea fâșie de pământ care ne lega de uscat s-ar putea să fi dispărut pentru totdeauna, de data asta, domnișoară Maya, spuse el. Se întâmplă, știți. Uitați-vă la insulele ce mărginesc coasta, cum se formează golfulețe noi după fiecare furtună. Cred că și Last Run va fi de acum o insulă permanentă. Se lăsă pe spate. Nu e o mare problemă, însă. Larry o să vină să vadă de Lady Alice într-un final, iar ea o să îi spună despre dumneavoastră și, cât bați din palme, o să fiți din nou împreună cu familia.

–Când credeți că o să vină, Lady Alice? am întrebat-o.

–Oh, o să vină când îi vine cheful, răspunse ea. Nu știu când va fi asta.

Deci avea să vină într-o săptămână? O lună? Păream să fiu singura persoană preocupată de faptul că eram izolați de restul lumii și fără curent.

–Ce veți face dacă Last Run chiar s-a transformat într-o insulă? l-am întrebat pe Tully.

Se uită la mine ca și cum nu ar fi înțeles întrebarea pe care i-am pus-o.

–Vom merge mai departe, așa cum suntem acum, zise el. Nu e nici o diferență. Oricum nu aveam mașină. Trebuie doar să facem rost de o altă barcă. Îmi zâmbi, acel zâmbet perfect simetric, chipeș, în timp ce se ridică în picioare. Nu ne înțelegeți pentru că nu sunteți ca noi, spuse el. Vă place luxul, dar noi nu am avut niciodată parte de el, deci nu îi ducem lipsa. Oricum, nu face altceva decât să te restricționeze.

–Probabil ai dreptate, am încuviințat eu, neștiind ce altceva să mai spun.

Simmee spusese că lui Tully îi plăcea când se lua curentul. Cu siguranță îi plăcea rutina de participant la un concurs de supraviețuire.

–Merg să curăț iepurele, zise el când Simmee se întoarse în cameră. O ciupi de obraz. Faceți-vă poftă de mâncare cu cărțile de tarot, bine?

–Așa o să facem.

Simmee aduse un pachet dreptunghiular, învelit în catifea maro. Fără îndoială, erau cărțile de tarot. Se așeză pe canapea lângă Lady Alice, iar eu m-am afundat și mai mult în scaunul strâmb. Mă simțeam puțin jenată în urma discuției cu Tully, ca și cum așteptam prea multe de la el. De la ei toți. Poate așa era. Eram o intrusă în viețile lor, la urma urmei.

Simmee puse, cu mare grijă, pachetul de catifea pe masă. Desfăcând materialul, scoase pachetul de cărți și îl așeză pe colțul mesei. Apoi întinse catifeaua, netezind-o cu mâinile, și începu să amestece cărțile.

–Te gândești la întrebare, Lady Alice? o întrebă ea.

–Sigur, răspunse Lady Alice.

Simmee părea să urmeze un mic ritual, făcând niște mișcări cu pachetul de cărți pentru ca totul să pară sacru. Tăie cărțile cu extrem de multă grijă. Ținu mâinile deasupra mâinilor lui Lady Alice, în timp ce femeia mai în vârstă tăie din nou. Apoi începu să pună cărți pe bucata de catifea.

–Acum, gândește-te în continuare la întrebare până fac eu crucea septică, zise ea.

M-am încruntat. Cruce septică? Văzusem destule ședințe de tarot în căminul din facultate încât să îmi amintesc că felul în care erau așezate cărțile se numea cruce celtică. Nu știu de ce, dar auzind-o pe Simmee cum a stâlcit termenul, știind că îl rostise stâlcit ani de zile și probabil

chiar așa îl învățase, m-am emoționat și am suferit în același timp. Am vrut să râd și să plâng.

De unde stăteam, cărțile păreau vechi și uzate, aproape ferfeniță. Simmee se uită înspre mine.

– Vreți să ne țineți tovărășie, domnișoară Maya?

– Nu, mulțumesc.

Nu îmi plăcuseră niciodată ritualurile oculte. Nu credeam în ele pe plan rațional, dar cred că, intuitiv, *credeam* în ele, motiv pentru care, deși privisem cum li se citea prietenilor mei, eu nu am vrut niciodată să mi se citească. Îmi era teamă să nu aud ceva ce nu voiam să aud, iar asta era cu atât mai adevărat în prezent, când viitorul meu părea atât de incert.

– Unora nu le place să își știe viitorul, spuse Simmee, citindu-mi gândurile, în timp ce întoarse încă o carte din vârful teancului.

– Mie îmi place să fiu pregătită, spuse Lady Alice, dând vehement din cap.

Se uita la cărți, de parcă îi era teamă că ar fi dispărut dacă și-ar fi luat ochii de la ele. Mi-am rezemat capul, care mă durea, pe spătarul scaunului și le-am privit pe cele două femei, una foarte tânără, cealaltă ajunsă la vârsta a treia. Una bălaie precum grânele, alta colorată asemenea melasei. Lady Alice chicoti la o remarcă a lui Simmee, iar eu am zâmbit observând căldura dintre ele.

Aproape adormisem din nou când au terminat.

– Stai și mănâncă cu noi, Lady Alice, spuse Simmee. Tully te conduce acasă mai târziu, în caz în care încep gemetele.

– Gemetele?

– Nu prea mi-e foame. Lady Alice se ridică, hotărâtă, în picioare. Să ai grijă de pacienta ta, bine? Îmi făcu cu mâna. Pa, drăguță, spuse ea.

– La revedere, Lady Alice, am răspuns eu. Și mulțumesc mult.

Simmee rămase așezată pe canapea, îndreptând teancul de cărți cu mâinile, înainte de a-l înveli din nou în bucata de catifea. Am auzit ușa de plasă scârțâind, apoi închizându-se cu zgomot. Simmee ridică privirea înspre mine și am văzut că îi străluceau ochii.

– Tot mai speră că o să îi spun ceva despre Jackson, zise ea. E fiul ei care a murit.

Am încuviințat din cap.

– Mi-a spus.

– Ce v-a spus despre el?

– Că l-a găsit Tully.

Simmee tresări, iar eu am înțeles. Știam cum o amintire te poate face să tresari.

– A fost îngrozitor, spuse ea. Apoi oftă, lăsându-se pe spătarul canapelei. Nu purta tot timpul haine negre, mai demult. Acum, nu le mai dă jos decât ca să le spele. Se uită la pachetul de cărți acoperit în catifea. Nu știu ce vrea să audă, exact, dar știu că asta speră. Să spun cumva că nu este mort. Că nu era trupul lui cel pe care l-a adus Tully acasă.

Am simțit povara pe care o purta Simmee.

– Ce ai vrut să spui cu gemetele? am întrebat eu.

– Oh, nimic. Lady Alice crede că pădurea e bântuită.

– De Jackson?

Simmee păru surprinsă.

– Jackson? Oh, nu, nu. De *sclavi*. Odinioară, sclavii au fost aduși în Wilmington și forțați să meargă pe jos până în Fayetteville, trecând de Last Run, deși nu cred că se numea Last Run pe atunci. Oricum, câțiva au murit pe drum și ea crede că aceștia bântuie pădurile, așa că nu îi place să se plimbe singură noaptea. Mai spune – deși nu știu dacă partea asta e adevărată – că unii dintre sclavi au evadat și au trăit la Last Run și că sunt strămoșii ei.

– Uimitor, am spus eu.

–Și eu aud gemetele uneori. Bunica spunea că sunt sclavii, la fel ca Lady Alice, dar Tully spune că sunt copacii care se freacă unii de alții.

Am făcut semn cu capul către pachetul de cărți de pe masă.

–În ele crezi? am întrebat. În cărțile de tarot?

Dădu din umeri.

–Bunica mi-a citit toată viața în cărți, îmi răspunse. Ea credea în ele. Nu le spun oamenilor dacă văd lucruri rele în viitor. Care ar fi rostul? La Lady Alice văd doar lucruri bune, dar ea nu vrea să audă lucrurile bune care li se întâmplă celor șapte copii în viață. Vrea doar să umple golul lăsat de Jackson.

–Mezinul, am spus eu.

–Și cel mai bun dintre ei. Singurul care a avut grijă de mama lui. Ceilalți nu înseamnă nimic.

–Îi cunoști pe restul?

–Oh, da. Simmee dădu ochii peste cap. Îi cunosc pe toți. Sunt mai mari decât mine și mă chinuiau tot timpul, dar era doar joacă de copii. Toți ceilalți s-au mutat în Georgia... vă dați seama? Să te părăsească toți copiii. Mai puțin Larry, să zicem. El o ajută. Nu îi place de mine, dar când merg cu barca la Ruskin, merg la el acasă și mă duce la magazin. Iau alimente pentru Lady Alice, pe lângă ce iau pentru noi, iar el îmi dă bani pe cumpărăturile ei.

–De ce nu te place Larry?

Dădu din umeri.

–Nu știu precis. Probabil pentru că mă țineam tot timpul după el și frații lui. Îi sâcâiam.

–Tully nu merge cu tine la Ruskin? am întrebat.

Dădu ochii peste cap.

–Lui Tully nu îi place să plece de la Last Run, spuse ea. Nu contează. M-am obișnuit. El aduce carnea și peștele, eu aduc alte lucruri. Se ridică, ținându-se de spate cu o mână, ca și cum o durea, apoi deschise sertarul uneia

dintre comode. Căută înăuntru și scoase o fotografie pe care mi-o aduse.

Am luat-o și am ținut-o în lumina de la fereastră. Imaginea era izbitoare. Tully, cu părul puțin mai lung decât acum, zâmbea larg, între doi prieteni de culoare. Fiecare ținea o sticlă de bere în mână și arătau de parcă erau niște băieți de facultate, aflați la o petrecere. Simmee se aplecă înspre mine și am ținut fotografia în așa fel încât să o vadă. Își trecu degetul peste marginea pozei.

–Cel din stânga e Larry, îmi arătă ea, Jackson e în dreapta și Tully la mijloc, desigur. Mergeau într-o excursie la pescuit. Soția lui Larry le-a făcut poza.

Mi-am amintit cum fusese cu puțin timp mai devreme, când Tully se întorsese de la vânătoare, cum umpluse instantaneu camera – *casa* – cu energie masculină. Acum era singur la Last Run Shelter, având doar femei care să-i țină companie. Mă întrebam cum se simțise când își pierduse prietenul.

–Cred că îi e greu lui Tully să fie singur aici, doar cu tine și Lady Alice, după ce s-a bucurat de tovărășia unui bărbat, am spus eu.

–Cred că da. Simmee îmi luă fotografia, uitându-se la ea o ultimă oară, înainte de a o pune la loc în sertar.

–Larry nu va veni curând să își vadă mama? am întrebat eu, sperând că Simmee știa răspunsul mai bine decât Lady Alice.

Simmee se așeză din nou.

–A venit în prima zi după furtună, spuse ea. A spus că era să nu mai ajungă, era atât de multă... *murdărie* pe râu și apele erau repezi. I-a adus lui Lady Alice – și nouă – mâncare și baterii, cărbuni și alte cele și a încercat să își convingă mama să se întoarcă la Ruskin cu el, dar ea nu voia să audă.

–De ce?

–Dumneavoastră ați pleca de acasă, domnișoară Maya?

M-am gândit la casa mea. La cartierul frumos cu străzile mărginite de copaci. M-am gândit la ceea ce durea mai mult decât puteam îndura – reacția lui Adam și a Rebeccăi față de dispariția mea. Voiam să fiu cu ei *chiar în acea clipă*. Trebuia să merg acasă. Mă durea pieptul de dor.

–Nu, presupun că nu, am răspuns eu.

–Larry nu știe că barca noastră a fost luată de ape, spuse Simmee, deci nu știe că suntem blocați aici acum.

–Deci... cam când crezi că se va întoarce? am insistat eu, legându-mi speranțele de individul din fotografie.

Simmee zâmbi răutăcios, apoi se aplecă în față, bătând cu degetul în pachetul de cărți de tarot.

–Putem încerca să aflăm, mă tachină ea.

I-am zâmbit înapoi.

–Nu, mulțumesc, am spus eu, deși dacă aș fi crezut că tarotul mă putea ajuta cu adevărat, aș fi implorat-o să facă crucea septică.

capitolul 27

Rebecca

–Te referi la tangou?

Rebecca curăța o targă cu șervețele antiseptice, dar ridică privirea auzind vocea lui Adam. Stătea în capătul celălalt al sălii de clasă transformată în spital, cu pacienta lui, o femeie la vreo optzeci de ani și se ridică brusc în picioare, întinzând brațul către ea.

–Nu am dansat niciodată, spuse el. Mă poți învăța?

Chicotind, femeia se ridică și se lăsă în brațele lui. Începu să fredoneze o melodie, conducându-l pe Adam cât de bine putea prin încăperea aglomerată, ferind scaunele și mesele, căruciorul, o targă, un scaun cu rotile. Purta un jerseu violet și pantaloni bej și făcea pași lungi, senzuali, cu corpul grațios lipit strâns de Adam. Adam era jenat, dar nu se lăsa, iar zâmbetele lor se răspândiră rapid în toată încăperea, la asistente, voluntari și pacienți. Bărbatul cu glezna luxată începu să bată din palme. Fetița de trei ani cu un ochi vânăt începu să țopăie. Privindu-l pe Adam, Rebecca aproape zâmbi și ea. „Îi face pe oameni să se simtă mai bine în pielea lor“, îi spusese odată Maya.

„Da“, își zise Rebecca. „Așa era.“

–Dumnezeule mare!

Rebecca se întoarse și o văzu pe Dorothea în spatele ei, cu o expresie amuzată pe chip.

–E atât de revoltător de nepotrivit, spuse Dorothea. Îmi place.

–Știu. Rebecca își ținu respirația când Adam își lăsă partenera pe spate, până jos, cu grijă. Și mie.

Adam și femeia se înclinară și toată lumea aplaudă. Dansul durase douăzeci de secunde și fiecare secundă parcă o întinerise cu câte un an pe femeie. Rebecca nu știa cu ce problemă venise la spital, dar avea să plece vindecată.

– Deci, pe lângă spectacolul de dans, cum merg lucrurile pe aici? Dorothea se uită prin încăpere. Era împărțită cam în șase zone de consult, populate de medici, asistente și infirmiere, câteva infirmiere făcând triajul pacienților în apropierea ușii. Arată ca un haos controlat, spuse ea.

– Exact. Rebecca își organiza tava cu instrumente în timp ce vorbea. Așteptăm niște pereți despărțitori. Apoi va fi excelent.

Se mira câte reușiseră să facă în doar două zile. Practic peste noapte, școala fusese transformată într-un fel de tabără de refugiați. Doar o parte din clădire era folosită, deoarece generatoarele nu puteau furniza suficient curent pentru întreaga școală, dar mediul era mult mai civilizat față de aeroport. Erau așteptate mai multe generatoare și, în câteva zile, bucătăria avea să poată oferi cel puțin o masă pe zi.

Trei săli de clasă fuseseră transformate în saloane, unul dintre ele fiind ocupat exclusiv de voluntarii care se ocupau de sănătatea mintală, și care aveau cel puțin la fel de mult de lucru ca și personalul medical. O sală mai mică adăpostea o farmacie temporară și alte câteva încăperi erau dedicate asistenței pentru ca oamenii să își găsească locuințe și să se ocupe de hârțogăraia pentru asigurări. Nu era o atmosferă prea veselă. Mulți dintre sinistrați pierduseră tot ce aveau și mulți alții trăiau în nesiguranță, neștiind încă *ce* pierduseră. Motiv pentru care acele momente rare, precum cel oferit de Adam și femeia mai în vârstă – și, prin extensie, de toți cei prezenți – erau o adevărată magie.

– Ia o pauză, îi spuse Dorothea.

– În curând, răspunse ea, împingând targa curată la perete și scoțându-și mănușile.

Lucra peste program și se bucura să fie ocupată. În fiecare minut, în fiecare zi, își amintea că nu era singura care suferă. Pacienții pe care îi trata nu știau prin ce trecea ea, dar își găsea putere în forța lor, și compasiunea pe care o manifesta față de ei părea să se întoarcă la ea. Exista însă o linie subțire între a da totul în muncă și a fi copleșit de ea, iar ea știa că mergea pe acea linie cu pași nesiguri.

Știa și Dorothea.

– Vorbesc serios, Rebecca, spuse Dorothea. Pauză. Strigă spre una dintre infirmierele care făceau triajul lângă ușa sălii. Următorul pacient este al meu! zise ea, alungând-o pe Rebecca din încăpere. Nu ai stat o clipă în ultimele două zile. Du-te și culcă-te.

Rămasă fără loc de consultații, Rebecca nu mai avu încotro.

– OK, zise ea, îndreptându-se către ușă.

Se uită la Adam, dorindu-și să poată lua pauza împreună cu ea, dar era ocupat cu un alt pacient, așa că ieși din încăpere.

Ea și Adam fuseseră nedespărțiți de când ajunseseră la școală. Ajutaseră și la munca de jos, înainte de sosirea persoanelor evacuate. Ajutaseră la instalarea în saloanele improvizate a șirurilor lungi și ordonate de paturi de campanie verzi. Organizaseră cantina, cu paleții de apă îmbuteliată, de igienizant pentru mâini, de gustări și plicuri cu mâncare instant. Întotdeauna împreună, și nu își putea da seama dacă Adam sau ea făcuse să fie așa. Știa doar că voia să fie lângă el – lângă cineva care înțelegea ce se întâmpla cu ea. Adam înțelegea, pentru că trecea prin aceleași stări.

Traversă holul școlii, plin de oameni așezați sau dormind pe podea, așteptându-și rândul la consultații, și se îndreptă spre ieșire. Trecu de încăperea unde membrii unor familii erau ajutați să-și găsească rudele. Se surprinse uitându-se în încăpere cu nostalgie. Își dori să intre și să descopere o nouă metodă de a o găsi pe Maya, un mod

la care nu se gândise nimeni până atunci, deoarece încă i se părea imposibil ca sora ei să dispară de pe fața pământului, căzând din elicopter. Făcuseră atât de multe în două zile, și totuși căutarea Mayei și a celorlalți pasageri ai elicopterului nu progresase deloc.

Ajunsă în rulotă, nici nu se gândi să doarmă. În schimb, își petrecu pauza așa cum ea și Adam își petreceau tot timpul liber: la telefon, sunând la spitale din zona de est a statului, dând descrierea Mayei asistenților sociali suprasolicitați. Stătea pe pat, cu spatele proptit de peretele rulotei, cu lista numerelor de telefon lângă ea.

Se gândi că dacă Brent ar fi fost acolo, ar fi împărțit patul cu el. Atât în rulotă, cât și la muncă, ar fi fost ca un zid între ea și Adam. Ar fi stat în calea intimității tot mai mari pe care o simțea față de cumnatul său când lucrau, stăteau de vorbă, sau se pierdeau pur și simplu în propriile temeri legate de Maya. Izolată de Adam, s-ar fi simțit de zece ori mai singură.

În cea de-a doua noapte petrecută în rulotă, Rebecca fu atât de obosită încât adormi pe cuvertura subțire de pe patul dublu. Câteva clipe mai târziu, i se păru ei, Adam îi zgâlțâi umărul.

–Trezește-te, Bec, spuse el. A venit Dot.

Se ridică brusc, cu mintea limpede, în ciuda întunericului.

–Nu are legătură cu Maya.

Vocea Dorotheei se auzi din mijlocul rulotei și Rebecca văzu discul luminos al unei lanterne legănându-se în întuneric. Exista și o a doua lanternă, iar fasciculele de lumină se intersectau pe măsuța din chicinetă.

Rebecca se ridică în picioare când Adam aprinse lumina slabă din bucătărie și văzu că Dorothea era însoțită de un bărbat. Cei doi stinseră lanternele în timp ce Rebecca se îndreptă spre bucătărie. Bărbatul avea în jur

de cincizeci de ani. Avea barbă și ochelari, iar brațele sale musculoase erau pline de tatuaje.

–Ce se întâmplă? Rebecca se uită la Adam, dar acesta dădu din umeri. Amândoi purtau aceleași haine din ziua precedentă. Știa că arăta la fel de răvășită ca și el. Acum aveau un duș în baia micuță. Dar nu aveau timp să îl folosească.

–Dânsul este Cody Ryan, spuse Dorothea. Este șeful echipei de salvare de la locul prăbușirii elicopterului.

Rebecca își ținu respirația.

–De ce sunteți aici? întrebă ea.

–Dați-ne o veste bună, spuse Adam, ca și cum lansa o provocare.

Individul – Cody – clătină din cap.

–Mi-e teamă că nu am vești bune, zise el.

Rebecca se întoarse spre Dorothea.

–Ai spus că nu are legătură cu Maya! spuse ea.

Dot își puse o mână pe brațul Rebeccăi.

–Nu are. Nu în mod direct.

O mută, la propriu, pe Rebecca pe canapeaua lungă ce îi servea drept pat lui Adam. Adam se așezase deja pe canapea și, când Rebecca luă loc lângă el, o cuprinse cu brațul. O trase înspre el.

–Am găsit un cadavru în seara aceasta, spuse Cody. O fată. Femeie. Nu era sora dumneavoastră, însă.

–Janette Delk, spuse Dorothea. Una dintre infirmierele noi de la DIDA. Nu ai cunoscut-o. Am vorbit cu părinții ei în seara asta. Clătină din cap. Primul voluntar pe care l-am pierdut.

Rebecca se ridică și o îmbrățișă. Știa că Dorothea avea să ia personal această pierdere, indiferent cât de bine sau cât de puțin o cunoscuse pe femeie.

–Îmi pare rău, Dot, spuse ea, dar Dorothea se eliberă din îmbrățișarea ei, împingând-o din nou spre canapea.

Mai era ceva. Ceva ce nu le spuseseră încă.

–Unde? întrebă Adam. Unde ați găsit-o?

–Pe malul râului Cape Fear, răspunse Cody. La câțiva kilometri de locul accidentului.

–*La naiba.*

Adam se aplecă în față, frecându-și capul cu mâinile, iar Rebecca știu la ce se gândea.

–Atunci, Maya ar putea fi oriunde, dădu ea glas temerilor lor.

–Păi, știți, asta nu este în totalitate adevărat, spuse Cody. Dar găsind-o pe domnișoara Delk, avem acum o idee despre traiectoria curentului în acea zi.

Adam îl privi.

–Dacă Maya a *murit*, vreți să spuneți, zise el. Adică știți unde ar duce curentul un *cadavru.*

Rebecca își apropie mâinile și le puse în poală.

–Nu încetați să căutați prin pădure, îl rugă ea. Dacă a scăpat cu viață, acolo ar trebui să fie.

–Suntem în pădure, domnișoară, spuse el asigurând-o că nu avea să renunțe. Credeți-mă, adăugă el cu o jumătate de zâmbet. Nu renunțăm cu ușurință.

–Au fost niște tărgi în elicopter, spuse Adam. Nu ar fi trebuit să apară deja?

–Am văzut-o doar pe aceea, spuse Cody. Astăzi însă, am găsit câteva articole de îmbrăcăminte.

Pentru prima dată, Rebecca observă punga de plastic pe care bărbatul o ținea în mână.

–Le-am arătat doamnei doctor Ludlow, iar dânsa a spus că nici unul nu a aparținut domnișoarei... doamnei doctor Ward, cu excepția acestui pantof, așa că am dori să îl vedeți.

Ridică punga înspre Rebecca și Adam, dar nici unul dintre ei nu se întinse după ea. Pe antebrațul bărbatului, Rebecca citi cuvintele „Pentru ca alții să trăiască" scris înclinat, cu cerneală albastră. Ar fi vrut să își treacă degetele peste tatuaj. Să își înfășoare degetele în jurul lui. Dar nu voia să atingă punga pe care o ținea în mână. După o clipă, Adam luă punga și o puse în poală.

„Nu o deschide", zise Rebecca în gând. „Nu. Nu." Dacă nu o deschideau, nu vedeau ce este înăuntru, Maya putea să hoinărească în continuare în siguranță prin pădure.

Dar Adam deschise punga, scoțând la iveală un tenis Nike. Odinioară alb, acum era cenușiu și uzat.

–Aproape toată lumea poartă Nike, spuse Rebecca, dar Adam căută ceva cu degetele în interiorul pantofului, iar ea știu ce caută. Scoase orteza.

–Este al ei. Vocea lui fu aproape prea șoptită ca să fie auzită.

Rebecca inspiră zgomotos.

–Unde l-ați găsit?

Ridică privirea spre Cody. Privirea lui era plină de compasiune.

–Pe malul pârâului. Billings se numește.

Adam se întinse după mâna ei. O ținu pe coapsa lui, privind asemenea unui cățeluș rănit pantoful și orteza din poala sa. Rebecca nu își luă ochii de la Cody.

–Vin acolo cu dumneavoastră, îi spuse ea. Nu suport așteptarea.

–Nu e o idee bună, domnișoară, zise el. Scuzați-mă că vă spun, dar ne-ați sta în drum.

–Lasă-i să-și facă treaba, Bec, spuse Adam încet.

Expiră frustrată.

–În regulă, spuse ea. Dar nu vă dați bătuți.

–Facem tot ce putem, răspunse Cody, și, după cum vă spuneam, nu ne gândim să renunțăm.

Dar oare se aștepta să găsească o persoană, sau un cadavru? se gândea ea. Apucă strâns mâna lui Adam și nu se obosi să întrebe.

capitolul 28

Maya

Cărarea dintre casa lui Simmee și cea a lui Lady Alice abia dacă era o cărare, deși eram sigură că exista de zeci de ani. Era atât de îngustă, încât plantele agățătoare ni se prindeau de brațe în timp ce eu și Simmee mergeam una în spatele celeilalte, ferindu-ne de crengile groase și pășind cu grijă peste rădăcinile și pietrele care se iveau din pământul nisipos. Ici și colo se vedeau pete de lumină, alte locuri erau întunecate, iar eu mergeam cu atenție, protejându-mi piciorul rănit. Simmee era în fața mea și am pierdut repede numărul momentelor în care îmi spunea „Aveți grijă acum", ferind un obstacol sau altul, așa cum pierdusem șirul zilelor de când mă aflam la Last Run Shelter. Dormisem multe ore, mi-am petrecut mult timp făcându-mi griji și chiar mai mult timp luptându-mă cu durerea fizică și senzația de dezorientare. Să fi tot fost vreo patru zile. Poate cinci sau șase, dacă număram zilele de la început, în care fusesem inconștientă. Nu știam exact. Tot ce știam acum, urmând-o pe Simmee prin vegetația ce-mi dădea o senzație de claustrofobie, era faptul că făcusem un pas înainte spre însănătoșire. Amețeala dispăruse cu totul. Rana de la cap era încă sensibilă la atingere, dar în sfârșit nu mă mai durea capul, iar durerea din dreptul coastelor se ameliora sau pur și simplu mă obișnuisem cu ea. Copcile făcute de Lady Alice pe picior nu mai erau infectate, deși aveam încă grijă să iau antibiotice. Eram sigură că nu luasem corect dozele, pentru că nu puteam deosebi zilele una de alta, dar nu mai conta. În general, mă simțeam mai bine. Cel puțin fizic. Din punct de vedere

emoțional însă, starea mea se înrăutățea cu fiecare zi care trecea. Plângeam în patul meu, în fiecare noapte, gândindu-mă la Adam și la Rebecca, și la cât de îngrijorați erau, petrecând ore în șir încercând să găsesc o modalitate de a mă întoarce la ei.

Cunoșteam deja mai bine gospodăria lui Simmee și a lui Tully și, ieșind pe ușa de la bucătărie, nu mă mai simțeam ca și cum aș intra într-o cușcă verde, dar Last Run încă mi se părea ca o altă planetă. Eram o fată de la oraș – sau cel puțin din suburbie – până în măduva oaselor. În spatele casei lor se afla un coteț mare de găini, construit de Tully. Douăsprezece găini făceau ouă, și scurmau pământul, și mâncau hrana pe care Tully o prepara din Dumnezeu știe ce. De cealaltă parte a casei se afla un grătar vechi cu cărbuni, o masă de picnic bătută de vânt și o afumătoare – care îmi aducea aminte de o versiune gigantică a uneia dintre capsulele mele cu antibiotic. Deși nu îl văzusem încă, auzisem că exista un loc pentru foc, căptușit cu ciment, în apropierea casei, unde își ardeau gunoiul.

–După ce îl ardem îl îngropăm, îmi spuse Simmee, dar tot se umple de viețăți.

Piciorul și coastele mele obiectau în privința acestei plimbări prin pădure, dar voiam să merg la Lady Alice cu Simmee din două motive. Îmi primul rând, trebuia să îi amintesc lui Lady Alice să îi spună fiului ei, Larry, despre mine, când avea să apară. Lady Alice era drăguță, dar puțin excentrică și mă temeam că avea să uite. În al doilea rând, nu voiam să fiu singură acasă când Tully se întorcea de la vânătoare. Avuseserăm o mică dispută la cină, cu o seară înainte, care mă făcuse să mă simt stingherită. Până atunci, Tully fusese tot timpul amabil cu mine. Simțind că nu îmi place carnea de vânat pe care mi-o oferise, încercase să pescuiască apoi de pe mal. Se întorsese acasă cu mâna goală și morocănos, blestemând pârâul pentru

că îi luase barca. Luase una dintre arme și, câteva ore mai târziu, se întorsese cu un oposum.

Nu am putut să mănânc carnea uleioasă de oposum la cină, mulțumindu-mă cu o conservă de supă de pui cu orez, încălzită pe grătar, dar poate că refuzul meu a fost cel care a dat tonul conversației.

–Aș vrea să văd pârâul, am spus eu în timp ce mâncam puiul rozaliu. În special partea unde Last Run se leagă de continent.

–Pentru ce? întrebă Tully.

–În caz că au mai scăzut apele, am răspuns eu. Nu văzusem *deloc* apa de când mă aflam la Last Run. În ce mă privea, puteam fi și în Virginia de Vest. Ai văzut apa în ultimele zile? Mă simțeam de parcă nu am fi explorat toate mijloacele posibile de a mă întoarce la aeroport. Simmee spusese că *eu* nu aș fi fost în stare să traversez pârâul până pe continent, dar poate Tully ar fi reușit. Poate ar fi reușit chiar să *înoate* până pe partea cealaltă. *Trebuie* să existe o cale ca eu să plec de aici.

Privirea lui Tully se întunecă însă, albastrul ochilor săi luând culoarea cerului pe înserat. Puse furculița jos și atmosfera deveni brusc tensionată. Avusesem senzația că îi insultasem integritatea și îi pusesem răbdarea la încercare.

–Ascultați, domnișoară Maya. Rostea cuvintele răspicat. Îmi pare rău că sunteți blocată aici, unde nu vă doriți să fiți, și îmi pare rău că soțul dumneavoastră își face, probabil, nenumărate griji, dar veți putea pleca de la Last Shelter atunci când noi *toți* vom putea pleca de la Last Shelter.

Mi-am fixat privirea asupra supei și am simțit cum mi se înroșesc obrajii. Pentru prima dată, m-am gândit cum percepea el prezența mea. Avea o soție cu o sarcină avansată, nu avea curent și nici o posibilitatea de a găsi provizii. Eram o gură în plus de hrănit și o intruziune în viața

lor privată, iar acum îl băteam la cap să repare ceva ce nu putea repara. Nu aveam să-l mai sâcâi legat de plecare.

–Îmi pare rău, am spus eu, sunt doar... sunt doar îngrijorată în privința soțului și a surorii mele.

–Știți, spuse Simmee brusc, nu am mâncat oposum înainte ca Tully să vină aici.

Încercarea ei stângace de a schimba subiectul mă emoționă și mi-a părut rău pentru ea. Am simțit disconfortul creat de tensiunea din bucătărie. Neplăcerea cauzată de mine.

–Serios? am spus eu, ușurată să văd, cu colțul ochiului, că Tully își luase din nou furculița.

Aflată acum în fața mea, Simmee ducea un coș cu carne de iepure afumată și pâine necrescută pe care o făcuse din apă și făină de tărâțe și o copsese pe cărbuni. Când ne pregăteam să pornim spre Lady Alice, mă chemă în dormitor. Asemenea restului casei, dormitorul era ordonat. Două dulapuri desperecheate se aflau lângă perete. Patul dublu era acoperit cu o cuvertură cusută manual și în colț se găsea un balansoar vechi din lemn. Simmee stătea în fața oglinzii mari, prinse pe ușa dulapului. Își ținea rochia, în dungi albe și roz, cu mânecuțe, ridicată până sub sâni, și între rochia șifonată și lenjeria intimă i se vedea pântecul frumos.

–Uitați cum dă din picioare micuțul, spuse ea, zâmbind la propria imagine din oglindă.

M-am apropiat de ea, apropiind palma cu timiditate înspre pielea întinsă. Simmee îmi luă mâna și o puse în lateralul pântecului. Am simțit mișcarea în palmă, nodul ascuțit al unui genunchi sau cot, lovindu-se de propria-mi piele. Am avut un sentiment de ușurare în fața dovezii tangibile a vieții. Nu știu la ce altceva mă așteptam. Femeile purtau copii și îi nășteau înainte să apară medicii obstetricieni, și spitalele, și vitaminele prenatale. Îmi puteam imagina deja copilul. Probabil avea să primească scorul Apgar maxim, un bebeluș robust, cu un plânset

puternic ce avea să zguduie casa aceea mică. Cu pielea deschisă la culoare, ca a lui Simmee. O brumă de păr bălai în creștet. Ochi albaștri, blânzi, ca ai lui Tully.

Am întâlnit privirea lui Simmee în oglindă.

–Cred că bebelușul va fi perfect, am spus eu.

Simmee încuviință din cap.

–Nu am nevoie de nici un doctor să îmi spună asta. Se uită în oglindă din nou, întorcându-se puțin în profil. Îl iubesc deja – sau poate pe ea – atât de mult. Își mușcă degetul mare. Pare *prea* mult.

–E imposibil să iubești prea mult, am spus eu.

Am înțeles-o, totuși. Oh, cât de bine o înțelegeam. Iubind prea mult te expuneai doar la suferință.

Simmee coborî privirea asupra pântecului, apoi se așeză pe pat să își lege șireturile.

–Cum de nu aveți copii, domnișoară Maya? întrebă ea, făcându-și de lucru cu șireturile.

O priveam cum își încheie pantofii, gândindu-mă cum să răspund. Să îi dau replica simplă pe care o ofeream străinilor? „Nu sunt pregătită încă. Poate într-o zi." Sau să îi dau răspunsul pe care îl păstram pentru apropiați. Pentru cei care meritau adevărul.

–Tully spune că e din cauză că sunteți doctor, adăugă Simmee. Nu aveți timp pentru copii.

M-am așezat pe balansoarul vechi.

–Am încercat să facem copii, am spus eu. Îmi este greu să rămân însărcinată și, când se întâmplă, pierd sarcina.

Simmee se uită la mine, cu gura puțin căscată.

–Adică atunci când copilul vine prea repede ca să poată trăi? întrebă ea.

–Exact, am spus eu. Au venit prea repede și i-am pierdut.

Simmee se jucă cu șireturile de la pantofi.

–Și vă doriți mult, spuse ea. Îmi dau seama din voce.

–Și eu și soțul meu ne dorim, am răspuns eu. Este unul dintre lucrurile care ne-a apropiat. Amândoi voiam

o familie. Și ce anume, m-am gândit eu, avea să ne țină împreună dacă acea familie nu avea să existe?

–Îmi pare rău că v-am făcut să îmi atingeți copilul, spuse Simmee.

–Oh, nu, scumpo, am spus eu. Sunt foarte fericită pentru tine.

–Poate puteți adopta copii.

Părea plină de speranță și m-am gândit cum să răspund. Dintr-odată, mi-am dat seama de adevărul pe care îl ascundeam de mine însămi: nu mai doream încă o sarcină. Nu puteam trece din nou prin așa ceva. Nu *puteam*. Și nu trebuia să o fac. Acest gând mă umplu de o ușurare neașteptată, amestecată cu o furie bruscă, tulburătoare față de Adam, pentru că nu voia să accepte adopția. Eu aș fi luat orice copil – mai mare, cu nevoie speciale, din altă țară, *orice fel*. I-aș fi umplut viața cu iubire, precum și viața mea, în același timp.

Mi-am dat seama că țineam strâns brațele balansoarului, iar Simmee mă privea cu atenție. Nu aveam să îl ponegresc pe Adam. Nici față de Simmee, nici față de mine.

–Da, am putea, am spus eu simplu.

Simmee se lăsă pe coate.

–Cum e soțul dumneavoastră? întrebă ea.

Mi se păru că trecuseră luni, nu zile, de când nu îl mai văzusem pe Adam.

–E chipeș, ca și Tully, am spus eu, imaginându-mi-l. Adică, arată complet diferit, dar amândoi sunt chipeși. Are păr șaten și ochi căprui.

–Pun pariu că e foarte deștept.

–Este. E genul de persoană care luminează încăperea atunci când intră, mi-am amintit mie însămi, alungând sentimentele tulburătoare cu privire la el din urmă cu câteva clipe. E genul de persoană pe care o iubește toată lumea.

–Este bun cu dumneavoastră? întrebă Simmee. Se poartă frumos?

Am alungat amintirea atitudinii reci față de mine după ce aflase de avort și m-am gândit la vechiul Adam. Tipul drăguț cu care mă căsătorisem.

–Se poartă minunat, am răspuns eu. Îmi suportă toate ciudățeniile și nevrozele.

–Ce înseamnă nevroze?

–Oh. Am dat din umeri. Doar... temeri. Griji.

–Și eu am așa ceva, spuse Simmee sobru.

–Toată lumea are, am liniștit-o eu.

–Copilul ăsta e nevroza mea.

Am fost surprinsă.

–De ce spui asta? am întrebat.

–Doar... își frecă pântecul cu mâna... îmi fac prea multe griji pentru el. Sau ea.

–E o nevroză absolut normală la orice mamă, am asigurat-o eu, zâmbind. Fiecare mamă simte la fel.

Simmee se uită din nou la pântec.

–Puteți să vă dați seama, uitându-vă, cât de curând se va naște copilul? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

–Nu sunt obstetrician – doctor de femei gravide – și e greu de spus, am răspuns eu. Dar mie mi se pare că mai ai o lună până atunci.

–Așa m-am gândit și eu, spuse Simmee. Deși nu-mi pot imagina că o să mă fac și mai mare. Lady Alice spune că se numără săptămânile, nu lunile. Copilul se naște la patruzeci de săptămâni. Știu cam când s-a întâmplat și număram săptămânile, dar le-am pierdut șirul. Se ridică brusc în picioare. Trebuie să mergem, spuse ea. Sunteți sigură că puteți face plimbarea? Nu e departe, dar știu că piciorul nu e tocmai în formă bună.

I-am spus că vreau să merg cu ea și că mă simt bine, chiar dacă acum, când ne aflam pe cărare, mă gândeam că decizia mea fusese pripită. Totuși, gândul de a fi singură

în casă când se întorcea Tully îmi dădea o stare de rău după conversația încordată din seara precedentă. Că tot pomeneam de nevroze.

Casa lui Lady Alice era o cocioabă. Nu o puteam descrie altfel. Avea doar parter, cu un acoperiș ascuțit făcut pe jumătate din metal, pe jumătate din alt material pe care nu-l puteam identifica. Scândurile înguste care se vedeau în fața casei fuseseră albe odinioară, dar vopseaua se dusese, scoțând la iveală lemnul bătut de vreme. Pe partea laterală se aflau două ferestre mici, cu tocuri vopsite într-un roșu șters și, din acoperiș, ieșea un coș mic din cărămidă. Cea mai surprinzătoare pentru mine, însă, era veranda mică din față. Nu avea ușă, deși la unele ferestre încă mai erau plase, și avea un acoperiș din țigle, cu o gaură într-o parte, de parcă un uriaș ar fi străpuns cu pumnul căpriorii. Din ușă creșteau plante agățătoare dese. Se revărsau pe ferestrele fără plasă și urcau pe zidurile din față.

Am apucat-o pe Simmee de braț din spate.

–Aici *locuiește* Lady Alice? am șoptit eu.

–Da doamnă, spuse ea. Și se pare că furtuna i-a făcut niște stricăciuni despre care nu ne-a spus.

Mă întrebam ce anume din dezastrul din fața noastră constituia stricăciune făcută de furtună. Cu siguranță această monstruozitate dura de ani de zile. M-am simțit brusc tristă și furioasă. Tristă pentru că această femeie în vârstă, care crescuse opt copii fusese părăsită complet de aceștia și lăsată să trăiască într-o cocioabă dărăpănată, și furioasă pentru că avea un fiu, acest Larry din Ruskin, care nu făcea mai nimic să o ajute să pună casa la punct.

Am pășit pe verandă, dând la o parte plantele agățătoare.

–Oh, Doamne, spuse Simmee și mi-am dat seama la ce se referise când vorbise de stricăciunile furtunii.

Din podeaua de lemn ieșea o creangă imensă de copac. Ne-am uitat la gaura din acoperișul verandei și ne-am dat

seama că acea creangă fusese ca un proiectil. „Ce zgomot asurzitor trebuia să fi făcut", mi-am zis eu.

–Bine că a căzut pe verandă și nu pe casă, spuse Simmee, cutremurându-se. Trebuie să îl aduc pe Tully aici să repare asta și să taie afurisitele astea de buruieni. O face din când în când, dar în perioada asta a anului nu e suficient.

O ascultam. Pe podeaua verandei, lângă ușă, sub frunze și dărâmături, se afla o bară de metal pentru curățarea pantofilor și mă holbam la ea, șocată. Era identică cu cea pe care o avusesem când eram mică și modelul filigranat neobișnuit al metalului mă transportă în timp, în casa pe care nu îmi doream să o revizitez. Nu mai văzusem niciodată una la fel și aș fi putut trăi liniștită toată viața fără să o văd din nou.

Simmee bătu la ușa care se ținea strâmb în balamale.

–Lady Alice? strigă ea.

Mi-am luat privirea de la bara pentru pantofi când ușa se deschise scârțâind.

–Ia te uită, bună! spuse Lady Alice, cu ochii strălucitori la vederea lui Simmee. Sau, poate, și văzându-mă pe mine. Purta, din nou, hainele negre.

–De ce nu ne-ai spus despre asta Lady Alice? o certă Simmee, arătând în spatele ei la creanga care aproape îi umplea întreaga verandă.

–Oh, e doar veranda, spuse Lady Alice. Cui îi pasă de verandă?

Evident, nimănui, mi-am zis eu.

–O să-i spun lui Tully, zise Simmee. O să te scape de mizeria asta și o să peticească acoperișul.

–Nici o grabă, spuse Lady Alice. Larry o s-o facă data viitoare când...

În depărtare se auzi zgomotul inconfundabil al unei arme de foc, acoperind cuvintele lui Lady Alice, iar eu am tresărit, speriată.

–Ce s-a întâmplat? mă întrebă Simmee, ca și cum nici nu auzise împușcătura. Revederea barei de pantofi mă afectase mai mult decât mi-am imaginat.

–Draga de ea arată de parcă ar fi fost împușcată. Lady Alice râse mai mult *de* mine, decât *cu* mine. Tully tocmai a împușcat cina, spuse ea. Poți să fii sigură.

M-am forțat să zâmbesc.

–Că veni vorba de cină, am spus eu, arătând spre coșul pe care îl ducea Simmee. V-am adus niște iepure afumat de Tully.

Vocea îmi tremură și nu trecu neobservată.

–Nu o băga în seamă, îi spuse Simmee lui Lady Alice. Are nevroze.

Lady Alice făcu ochii mari.

–Ai probleme cu nervii, copilă? întrebă ea, impresionându-mă că recunoscuse rădăcina cuvântului.

–Nu, sunt bine, am răspuns eu. Simmee mă tachinează.

–Oh, are acest obicei, spuse Lady Alice. Odată ce îi place de tine, nu te mai slăbește. O trase pe Simmee peste prag cu o mână pe brațul ei. Haideți înăuntru, spuse ea. Înăuntru e ceva mai bine decât aici.

Și-ntr-adevăr era. Camera de zi era micuță și întunecată, lumina intrând doar prin două ferestre mici, dar îmi aduse aminte de orice casă de bunici în care fusesem până atunci: ordonată și curată, plină de comori. Fotografii înrămate stăteau înghesuite pe polița simplă din lemn de deasupra șemineului și pe comode, dar era prea întuneric să văd cine erau oamenii din poze. Fiecare masă era acoperită cu un milieu, iar pe spătarele canapelelor și ale scaunelor erau cuverturi, împăturite perfect.

–V-aș servi cu ceva, dar nu am nimic să merite servit fără afurisitul de aragaz sau frigider, spuse Lady Alice.

–Nu avem nevoie de nimic. Simmee se așeză pe canapea mult mai greu decât o văzusem până atunci. M-am gândit cum fusesem eu pe drum. Piciorul. Coastele. Nu m-am gândit ce însemna pentru ea să care copilul prin

pădure. M-am întrebat dacă nu cumva sorocul era mai aproape decât credeam.

–Stai și tu, domnișoară Maya. Lady Alice făcu semn spre scaunul de lângă mine și m-am așezat. Ea rămase în picioare, uitându-se în coșul pe care Simmee îl pusese pe măsuța de cafea. Miroase de-a dreptul delicios, spuse ea.

–Lady Alice, am spus eu, fiul dumneavoastră – Larry – nu a venit încă, nu-i așa?

Lady Alice rupse o bucățică din pâinea nedospită pe care o pregătise Simmee și începu să ciugulească din ea.

–Nu, dragă. Nu și-a făcut apariția.

–Dacă vine, vă rog să nu uitați să îl trimiteți la Simmee și Tully, am zis eu. Trebuie să ajung acasă. Lumea e îngrijorată în privința mea, am insistat eu, începând să sun ca o placă stricată.

–Oh, sunt sigură că așa e! Compasiunea ei mă încurajă. O să îi spun negreșit. Nu-ți face griji.

–Probabil nu va veni curând, zise Simmee, iar eu m-am întrebat dacă și ea se săturase de insistențele mele.

–Ce vă ține aici? am întrebat-o pe Lady Alice, sperând ca întrebarea să nu fie nepoliticoasă. Nu ați prefera să locuiți cu copiii dumneavoastră?

–Oh, mi-ar plăcea să fiu aproape de copii și nepoți, cu siguranță. Își încrucișă brațele și se așeză pe marginea unui scaun. Arăta mai sprintenă decât o văzusem deunăzi. Părea chiar a fi într-o formă mai bună decât Simmee sau decât mine. Am chiar și câțiva strănepoți în Georgia. Zâmbi. Avea dinți mărunți și albi, dar îi lipsea un canin. Dar locul meu nu e în Georgia, adăugă ea. Nici în Ruskin nu e. Asta e casa mea. Probabil nu poți înțelege. Miji ochii în direcția mea. Fiindcă ești o femeie de lume. Dar aici m-am născut, continuă ea. Nu tocmai în această casă. Casa în care m-am născut s-a dărâmat în ’73. Apoi Dee – soțul meu – a construit-o pe asta. Eram mai mulți pe atunci aici. Nu foarte mulți, dar nu doar eu și Jackson, Tully și Simmee. Menționă numele lui Jackson

ca și cum ar mai fi locuit încă acolo. Nu voi pleca niciodată de aici, spuse ea hotărât. Niciodată. Aici sunt casa mea, copacii mei, pârâul meu. Iubesc adăpostul ăsta și pârâul, chiar și atunci când are propriile planuri, așa cum se întâmplă acum.

M-am blocat pe cuvântul „pârâu". Pârâul părea a fi ceva peste care puteai pur și simplu sări.

Lady Alice se ridică și se îndreptă, șchiopătând, spre Simmee, aplecându-se pentru a-i săruta creștetul blond.

–Și în curând ni se va alătura un micuț, spuse ea. Va începe din nou un ciclu. Faptul de a aparține unui loc are frumusețea sa, domnișoară Maya. Poți înțelege? Frumusețea de a aparține unui loc. De a-i spune unui loc acasă.

–Știu, am spus eu nostalgic. Știu exact ce spuneți.

M-am simțit mai mult decât nevrotică pe drum înapoi către casa lui Simmee și a lui Tully. Focul de armă mă speriase. Știam că Tully nu ne-ar fi împușcat intenționat, dar dacă ne-ar fi văzut mișcându-ne prin pădure și ne-ar fi confundat cu un animal? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Voiam să mă grăbesc, dar Simmee mergea încet.

–Uitați-vă într-acolo. Arătă în dreapta noastră.

M-am uitat prin desișul de tufe și copaci și am văzut strălucind lumina soarelui pe luciul nemărginit al apei. Mi-am ținut respirația.

–Acela este pârâul? am întrebat.

–Chiar el, spuse Simmee.

În sfârșit!

–E mai mult un râu acum, adăugă Simmee. Haideți.

Ieși de pe cărare și am urmat-o, străduindu-mă să îmi păstrez echilibrul în timp ce crengile și frunzele mă plesneau direct în față. Însă de-abia așteptam să văd apa. Să văd o cale de *ieșire*.

Într-o clipă fu în fața noastră, și nu era nici pe departe un pârâu. Sub nici o formă nu putea fi numit pârâu.

Era la fel de lat precum un râu și la fel de învolburat. Tufe dese se iveau din loc în loc la suprafața apei, iar apa făcea vârtejuri în jurul crengilor. Mi-am pus mâna deasupra ochilor pentru a mă apăra de lumina soarelui și m-am uitat peste apă, la pădurea verde, asemănătoare unei mlaștini. Priveliștea îmi apăsa greu pe suflet. Chiar dacă aș fi putut trece cumva de cealaltă parte a apei, ce aș fi făcut? Și pe partea cealaltă totul părea la fel de dezolant cum era și locul în care mă aflam cu Simmee. De fapt, arăta chiar *mai rău*.

–Porțiunea de râu care acoperă fâșia de pământ ce leagă Last Run de continent... unde se află? am întrebat eu. E mai îngust pârâul acolo?

–Aici este, domnișoară Maya, spuse Simmee. Vedeți vârfurile de copaci? Arătă spre centrul apei învolburate și mi-am dat seama că tufele care se iveau din apa înspumată erau, într-adevăr, vârfurile copacilor. Copacii sunt pe marginea drumului desfundat care ne leagă de continent.

Greutatea care îmi apăsa sufletul deveni și mai mare. Am expirat prelung, apoi mi-a venit brusc o idee. Faptul că abia acum mă gândisem la asta mă făcu să-mi dau seama cât de pierdută fusesem în ultimele zile.

–Poate aș putea face o pancartă mare, să o pun aici pe mal, am spus eu, iar dacă trece vreo barcă, oamenii au să o vadă. Aș putea scrie... nu știu, aș putea să-mi scriu numele pe ea. Să le spun celor care trec să se oprească și să vină acasă la tine. Aș putea desena o hartă și...

M-am oprit din vorbit când mi-am dat seama că Simmee se uita la mine ca și cum mi-ar fi crescut un al doilea cap.

–Nu trec bărci pe aici, domnișoară Maya, zise ea. Trebuie să treceți peste asta. E așa cum a spus Tully. Nu puteți pleca până nu scad apele.

M-am uitat din nou la cursul rapid și învolburat al apei. Într-un fel, era o priveliște drăguță. Copacii din

depărtare aveau o mie de nuanțe de verde catifelat. M-am gândit la Lady Alice. Faptul de a aparține unui loc avea frumusețea lui, spusese ea. Aici era casa ei. Casa lui Simmee. Casa lui Tully. Dar nu era casa mea și nu avea să fie niciodată.

capitolul 29

Rebecca

Rebecca nu dormi mai deloc în noaptea în care Dorothea și Cody aduseseră pantoful Mayei în rulotă. Nu era în stare să își calmeze mintea. Încercă să numere invers de la o sută. Încercă să se imagineze la Machu Picchu, unul dintre locurile ei preferate din toată lumea. Încercă să retrăiască experiența cursurilor de parașutism, fiorii căderii în gol înainte de a trage șnurul. Dar mintea continua să îi alunece la elicopterul sfâșiat, la șuvoiul dezlănțuit și la ceea ce, acum, își imagina că fusese ultima clipă înfricoșătoare a Mayei. Nu îi stătea în fire să nu poată dormi. Indiferent ce se petrecea, de obicei adormea în clipa în care punea capul pe pernă. Vru să îl trezească pe Adam, ca să nu fie singură cu gândurile ei, dar el sforăia încet pe canapea și nu i se păru drept.

La clinică, în dimineața următoare, încerca să își țină ochii deschiși când o femeie dădu buzna în separeul ei, împreună cu fiul său, un băiat de vreo unsprezece ani, în plină criză de astm.

—Nu a fost niciodată atât de rău! spuse femeia în timp ce Rebecca o ajută să urce băiatul pe targa pe care o foloseau drept masă de consultații.

Băiatul cu păr brunet respira atât de greu, încât nu-i putu răspunde Rebeccăi când îl întrebă cum îl cheamă. Ochii săi verzi priviră prin ea, ca și cum nu i-ar fi auzit întrebarea. Stătea nemișcat, concentrându-și toată energia pe respirație.

—Tristan, răspunse mama în locul lui.

Ochii băiatului erau mari de frică, iar Rebecca nu-l putu învinui. Se sufoca, la propriu.

–Stai în șezut, Tristan, îi spuse Rebecca atunci când băiatul încercă să se întindă. Apleacă-te puțin în față. Sprijină-te de mama. O să poți respira mai bine, adăugă ea, deși se temea că nu putea face mai nimic să îl ajute.

Ea și Adam descoperiseră în acea dimineață că farmacia improvizată fusese jefuită peste noapte. Dulăpioare întregi de medicamente și provizii fuseseră scoase din clădire. Se holbase la încăperea goală cu o furie șocată.

–Are inhalator? întrebă ea în timp ce-i asculta plămânii.

Sunau chiar mai rău decât se temuse ea.

–S-a terminat noaptea trecută. Mi s-a spus că poate lua altul de aici. Femeia încercă să șoptească pentru a nu o auzi fiul ei. Avea ochii verzi ai băiatului și probabil era foarte frumoasă în lumea ei de dinainte de evacuare. Acum, părul ei blond era lins, lipit de frunte din cauza sudorii. Nu a mai fost niciodată atât de rău, spuse ea. Trebuie să meargă la spital?

Rebecca era cu un pas înaintea ei. Deja făcuse semn cu mâna unui voluntar – fetei care îi condusese pe ea și pe Adam la rulotă cu câteva zile înainte. O chema Patty și își pierduse orice urmă de sprinteneală de când începuse să se reverse mulțimea de evacuați.

–Sună la EMS pentru *status asthmaticus*, spuse Rebecca atunci când fata ajunse suficient de aproape.

Patty deschise gura, iar Rebecca ridică o mână, oprind-o. Știa ce avea să spună și nu voia ca Tristan sau mama lui să audă: ambele ambulanțe destinate școlii erau plecate. În ultimele patruzeci și cinci de minute, Adam trimisese la spital un bărbat cu atac de cord și o femeie în travaliu. Cheamă următoarea disponibilă, spuse ea. Și spune-i domnului doctor Pollard că am nevoie de el. Apoi așteaptă afară ambulanța și condu-i direct aici.

Și închide-mi separeul, adăugă ea. Cu cât Tristan va fi mai puțin distras, cu atât mai bine.

Patty deschise clapeta telefonului mobil, trăgând paravanul în urma ei când ieși din separeul Rebeccăi.

–Poți vorbi, Tristan? întrebă Rebecca.

Respiră cu greu de câteva ori, apoi își strigă mama. Cuvântul ieși de pe buzele lui răgușit și gutural, urmat din nou de respirația greoaie, iar mama sa începu să plângă.

–Oh, puiule! spuse ea, apăsându-și mâinile pe obraji. Se uită la Rebecca. De ce nu îi dați nimic? întrebă ea. Faceți ceva pentru el. Vă rog!

–Trebuie să respiri încet și calm, Tristan, spuse Rebecca punându-se intenționat între mamă și fiul ei.

Buzele lui Tristan începeau să se învinețească, iar agitația mamei sale nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

–Calmează-te, puiule! spuse mama. Respiră încet, cum spune doamna.

Rebecca trebuia să o scoată pe femeie din separeu. Tristan se uita fix înainte, iar pleoapele începeau să îi cadă. Obosea repede, își spuse Rebecca. Curând, avea să fie prea obosit să mai respire.

Fu ușurată când Adam apăru la intrarea separeului. Într-o secundă își dădu seama ce se întâmplă – băiatul care răsufla greu, cu buze vineții, mama îngrozită, doctorul suprasolicitat – și o prinse pe femeie de braț.

–Sunt doctorul Pollard, spuse el repede. Doamnă, veniți cu mine pe hol, pentru ca doamna doctor Ward și cu mine să vă putem trata fiul.

–Nu-l pot părăsi! se rugă ea, prinzându-l pe Tristan de braț.

Adam o desprinse de fiul său.

–Veniți cu mine, doamnă, repetă el, și vă voi explica ce vom face. Se uită la Rebecca. Ai chemat ambulanța? întrebă el, iar Rebecca încuviință din cap.

Respirația lui Tristan se înrăutăți pentru o clipă, când mama lui dispăru din separeu.

–E în regulă, Tristan. Rebecca își păstră vocea mult mai calmă decât se simțea. Mama va fi chiar lângă ușă și o să așteptăm aici împreună până vine ambulanța. Ei vor aduce tot ce ai nevoie ca să te simți mai bine.

Îl privi cum se chinuia să respire. Cu aproape zece ani în urmă, pierduse un băiețel din cauza unei crize de astm, într-o casă dărâmată, plină de praf, din Chile. Nu voia să îl piardă și pe acesta, dar se simțea la fel de neajutorată ca atunci.

Adam reapăru în separeu.

–Ai cumva oxigen? întrebă ea.

El clătină din cap.

–Am trimis ultimul container cu ambulanța.

Un sentiment de furie se adăugă stării de agitație. Dacă asta s-ar fi întâmplat cu o noapte înainte, ar fi avut la îndemână tot ce avea nevoie. Epinefrină. Oxigen. Albuterol. Perfuzii. Terbutalină, dacă era necesar, și avea impresia că, pentru Tristan, avea să *fie* necesar. Acum, nu avea nimic.

Se uită la Adam.

–O să fac expirații manuale, spuse ea.

–Bine. Adam se puse în fața lui Tristan, în locul ei, iar Rebecca se sui pe targă și se așeză în spatele băiatului.

–Uită-te la mine, fiule, spuse Adam. Concentrează-te la ochii mei. Vocea sa era joasă și calmă, aproape senină.

–O să te ajut să respiri, Tristan, îi șopti băiatului la ureche. Vocea ei oglindi calmul lui Adam, deși nu se simțea deloc senină. Își puse mâinile sub tricoul lui Tristan și își răsfiră degetele pe cutia toracică. O să te simți ciudat la început, dar îți promit că te va ajuta să respiri mai ușor. Așteptă să audă cum băiatul inhala din nou, apoi îi strânse trupul subțirel pentru a-l ajuta să dea aerul afară. Tristan se prinse, panicat, de brațele lui Adam.

–E în regulă, spuse Adam. Știu că a fost ciudat, dar face tot ce poate ca să te ajute să respiri mai bine, și este

cel mai bun doctor din Carolina de Nord, deci continuă să te uiți la mine. Fix în ochii mei.

Tristan expiră violent, tușind. Se panică și următoarea dată când Rebecca îi presă cutia toracică, de data aceasta cu un scâncet sfâșietor.

„Oh, scumpule", își zise ea, cu obrazul lipit de părul său ce mirosea a mosc. Știa că îl durea, dar nu avea ce face. Își alungă din minte imaginea băiatului din Chile.

–Ascultă-mă, Tristan, spuse Adam. Nu avem medicamente să îți dăm, deci până când vine ambulanța, trebuie să fii *propriul* medicament și te descurci de minune. Poți să o faci. Poți să îți încetinești respirația și să devii foarte, foarte, foarte calm.

A treia oară când Rebecca îi presă plămânii, Tristan nu se mai împotrivi, iar ea știu că începe să se simtă ceva mai bine. Începea să simtă ea însăși.

Deși nu-i vedea fața lui Tristan, știu că privirea băiatului era fixată în ochii căprui ai lui Adam, la fel ca și privirea ei. Vedea luminile de deasupra capului reflectându-se în irisul închis la culoare, cu gene dese și negre. Își aminti cum îi povestise Maya despre el după prima întâlnire. Părea îndrăgostită, lucru atât de rar pentru Maya.

–Are niște ochi, Bec. Sunt atât de uimitori. *El* este atât de uimitor.

Acum știa ce o atrăsese pe Maya la el. Știa de ce anume se îndrăgostise sora sa.

Mama lui Tristan, împreună cu Patty, se năpustiră înapoi în încăpere, împreună cu medicii de pe ambulanță care aduceau o targă. Cineva dădu la o parte paravanul și, în doar câteva clipe, Rebecca, Adam și ceilalți medici îl întinseră pe Tristan pe targă, îi puseră o mască cu oxigen și îi făcură o injecție subcutanată cu epinefrină.

–Slavă Domnului, slavă Domnului, repeta mama băiatului. O să fie bine acum, Tristan.

Își luă fiul de mână. Întins pe targă, băiatul își întoarse capul până când îi zări pe Rebecca și pe Adam stând în picioare deasupra lui. Se uită când la unul, când la celălalt.

–Mi-ați... salvat... viața, spuse el, răsuflând greu.

Adam se aplecă deasupra lui, dându-i la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

– Ți-ai salvat-o *singur*, puștiule, spuse el. Să nu uiți niciodată asta.

Se retrase când medicii împinseră targa în hol. Se uită la Rebecca și schimbară un zâmbet. Rebecca ar fi vrut să vorbească cu el. Să îi povestească despre băiatul din Chile. Să îi spună ce însemnase pentru ea salvarea vieții *acestui* băiat. Să îi spună ce tată grozav avea să fie într-o zi, pentru că, într-un fel sau altul, trebuia să devină tată.

Și-i imagină pe Adam și pe Maya treji, în miez de noapte, lângă un copil bolnav, ținându-l în brațe, alinându-l, legănând băiețelul între trupurile lor, sigur de dragostea lor. Și, la un moment dat, în timpul acelei fantezii, femeia se transformă din Maya în ea însăși, iar ea era inundată de afecțiune pentru băiețel și pentru Adam, cu inima atât de plină încât o durea, și își dădu seama de transformare numai după ce imaginea se imprimase atât de adânc în mintea ei încât nu mai putu scăpa de ea.

Nu era sigură că voia să scape de ea.

capitolul 30

Maya

–Ce fel de pește poți să prinzi aici? Încercam să fac conversație cu Tully, stând pe veranda de beton, în așteptarea lui Simmee.

Urma să mergem să culegem fructe de pădure. Eram blocată la Last Run Shelter de aproape o săptămână și un lucru era cert: gazdele mele nu erau leneșe. Acum, Tully aprindea cărbunii în afumătoare. Dacă nu era la vânătoare, la pescuit, nu curăța sau pregătea prada, tăia buruienile din jurul casei, repara cotețul găinilor, ardea și îngropa gunoiul, sau fixa țigle pe acoperiș. Aveam senzația că și Simmee își făcea partea ei din sarcinile gospodăriei, atunci când nu era atât de mare cât casa. Puteam să jur că devenise de două ori mai mare de când mă aflam acolo și, pe zi ce trecea, părea tot mai obosită, tot mai sfârșită. Dar nu se oprea.

–Lady Alice spune că e mai bine să te miști, îmi zisese ea, așa că nu se oprea.

–Ei bine, spuse Tully, adăugând lemne la afumătoare, depinde de anotimp și de locul în care pescuiești. Dacă aș avea barca, aș putea ieși pe râu și aș putea aduce pești mai mari. Dar se pescuiește bine aici. Somn, scrumbie, biban. Hering, dar lui Simmee nu îi place. Zâmbi în sinea lui. Nu prea face mofturi, dar heringul nu îi place. De pe mal poți prinde crappie, răpitori de apă dulce. Sunt foarte proști. Se prind de cârlig chiar dacă nu este nimic în el.

Mâncaserăm pește din ăsta cu o noapte în urmă și fusesem ușurată că avea un gust mult mai bun decât îi sugera numele.

Îl urmăream cum lucra la afumătoare, întrebându-mă cum să îi împărtășesc cea mai recentă idee a mea de a pleca de la Last Run Shelter, fără a-l enerva. Îmi spusese clar la cină, cu o zi înainte, că nu voia să vorbească despre asta, dar făcusem un nou plan și ardeam de nerăbdare.

Nu mă gândeam însă doar la cum să plec de la Last Run. Deși petreceam mult timp făcându-mi griji pentru mine însămi – mă mai căutau, oare? Sau renunțaseră, considerându-mă moartă? –, mă surprindeam gândindu-mă, din ce în ce mai mult la Simmee. Mă gândeam la cum era să crești un copil aici, în această izolare cruntă. Știam de mult că aveam să fiu o mamă foarte protectoare, care nu-și scapă copiii din ochi, pe bună dreptate. Știam cât de rebeli puteau fi copiii. Cât de creduli, vulnerabili și chiar proști. Știam lucrurile pe care le făcuse Rebecca. Lucrurile pe care le făcusem *eu*. Știam foarte bine cât de repede putea scăpa de sub control starea de revoltă adolescentină. Îmi imaginam cum fiul sau fiica lui Simmee mergea pe continent, tânjind după gustul libertății. Făcându-și de cap. M-am cutremurat la acest gând.

Nu eram îngrijorată doar pentru viitorul lui Simmee și felul în care avea să crească un copil la Last Run, mă îngrijoram și în privința unor lucruri care *nu* i se întâmplaseră. Ce s-ar fi întâmplat dacă Tully nu ar fi apărut? Ce s-ar fi întâmplat cu ea după moartea bunicii sale? S-ar fi mutat cu Lady Alice? Apoi am început să mă gândesc la fiul lui Lady Alice, Jackson. Dacă Tully nu l-ar fi găsit, ar fi știut Lady Alice ce s-a întâmplat cu el? Ar fi cutreierat încă pădurea, căutându-l? Gândul la cele două femei, chinuindu-se în absența lui Tully, era dureros și mi-am dat seama că ajunsesem să îmi pese de ei în foarte scurt timp. Eram atât de diferită de ele. Felul în care am fost crescută. Educația. Experiențele de viață. Dar o femeie putea cunoaște sufletul altei femei fără a avea nici măcar un singur lucru în comun.

Tully însă, era bărbat în toată regula. Cât se putea de bărbat, iar pentru mine era o provocare să vorbesc cu el.

„E ridicol", mi-am zis eu, stând acolo, urmărindu-l cum aranja afumătoarea. Trebuia să îi spun la ce mă gândeam, altfel aveam să explodez.

–Îți sunt foarte recunoscătoare, Tully, am început eu.

–Serios? Ridică privirea. Pentru ce?

–Pentru că m-ai adus aici și m-ai hrănit și mi-ai oferit un acoperiș deasupra capului, am spus eu. Nu vreau să crezi că nu apreciez tot ce ai făcut pentru mine, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la modalități de a merge acasă. Nu mă mai imaginam întorcându-mă la aeroport. Trăgeam spre *casă* acum. Spre Raleigh. Spre Adam. Spre casa mea. Patul meu, Grădina mea. Câinele meu. *Viața* mea. M-am gândit la... *tu* nu trebuie să faci nimic... dar dacă mi-ai putea spune *cum* aș putea să reușesc eu, atunci...

–Ce anume? mă întrebă în timp ce se juca cu un băț în partea din față a afumătorii.

–Să construiesc o plută, am dat glas gândului.

Se uită la mine neîncrezător, cu gura căscată, cu ochii mari, înainte de a pufni în râs. M-am simțit ușurată. Nu fusesem sigură cum avea să reacționeze și râsul batjocoritor era mai bun decât mânia.

–Cine vă credeți acum? întrebă el. Huck Finn? Ridică un picior pe banca de la masa de picnic și se apleca în față, cu brațele pe genunchi. Ascultați-mă, domnișoară Maya, poate reușim să construim o plută, dar nici măcar *eu* nu aș scoate o plută pe apele astea așa cum sunt acum. Nu aveți idee despre ce vorbiți.

Am închis ochii, presându-mi puternic fruntea cu mâna, frustrată.

–Dar o pancartă? M-am uitat din nou la el. O pancartă pe care să o pun undeva pe mal, unde să fie văzută de vreo barcă. Simmee a spus că bărcile nu trec prin zona dintre Last Run și continent, dar...

–Și are dreptate. Ar trebui să o ascultați.

Părea supărat pe mine acum. Coborî piciorul de pe bancă și se uită din nou în afumătoare.

–Încerc doar să mă gândesc la mai multe opțiuni, am spus eu.

Își șterse sudoarea de pe fruntea încruntată cu o cârpă pe care o purta vârâtă la brâu.

–Știți, spuse el, uitându-se la mine, îmi place de dumneavoastră. Mă bucur că v-am găsit înainte să vă ia apele, pentru că sunteți o doamnă cumsecade și pun pariu că sunteți un doctor foarte bun. Știu că sunteți deșteaptă și toate astea, dar nu știți nimic despre cum e să trăiești aici. Își încrucișă brațele la piept, cârpa atârnându-i între degete. Nu credeți că v-aș scoate de aici, dacă aș putea? întrebă el. Gândiți-vă. Ne mâncați mâncarea, ne folosiți cărbunele, kerosenul și apa, și îi dați de lucru lui Simmee într-o perioadă în care nu are nevoie de mai multă treabă. Dacă ar fi vreo cale de a vă trimite de aici, credeți-mă, aș face-o.

M-am dat înapoi, pe scăunel, simțindu-mă, brusc, stânjenită. Îmi spusese că îi place de mine, dar tonul său părea să îmi transmită cu totul altceva. Chiar îl credeam, însă. Le stăteam în cale și își dorea ca eu să plec. Eram stingherită la gândul că îi dădeam de lucru lui Simmee. Chiar așa era? Mă gândeam la felul în care stăteam întinsă cu piciorul ridicat, cea mai mare parte a zilei, de parcă mă aflam în vacanță la o pensiune.

–Îmi pare atât de rău, am spus eu. Știu că trebuie să vă fie greu să aveți o persoană în plus aici, mai ales că nu aveți nici curent.

El îmi respinse remarca.

–Suntem toți blocați aici împreună, spuse el, întorcându-se la afumătoare. Trebuie doar să fiți tare, la fel ca noi, ceilalți.

În spatele meu, se deschise ușa de plasă și Simmee ieși pe verandă, cu o găleată de plastic în mână. M-am ridicat, puțin zdruncinată din cauza conversației cu Tully.

–Jur că trebuie să merg la baie din două în două minute, spuse Simmee.

–Normal, am răspuns eu. Ești sigură că ești în stare să mergem?

–Să culegem fructe de pădure? Făcu o față care sugera că eram o fricoasă. Nu-i chiar o urcare pe Everest, nu?

–Nu, am zâmbit eu. *Vârful* Everest. Din când în când, spunea câte ceva care îmi amintea că fusese la școală. Învățase unele lucruri. Reținuse unele lucruri. Ce altceva ar mai fi învățat dacă ar fi avut ocazia?

Am cules mure și afine. Simmee găsi tufele cu ușurința celei care cunoștea pădurea așa cum îmi cunoșteam eu bucătăria din Raleigh. Am umplut găleata cât ai bate din palme, pătându-ne degetele de culoarea purpurie a fructelor. Apoi Simmee mă conduse pe o cărare îngustă care păru să nu se mai sfârșească. În cele din urmă, am văzut strălucirea apei printre buruieni și în curând am ajuns la mal. În fața noastră se aflau două trepte cu asperități care coborau spre un ponton din lemn. În ciuda trupului greoi, Simmee coborî treptele până la ponton, apoi se întoarse și se uită înspre mine.

–Haideți, spuse ea. Să ne băgăm picioarele în apă.

Mi-am ridicat mâinile în lateral pentru a-mi menține echilibrul în timp ce coboram pe ponton. Se clătina sub picioarele mele și am pășit cu grijă pe margine, unde Simmee deja se descălța. Mintea începu să îmi vâjâie. Oare pontonul putea servi drept plută? Era imens și, probabil, avea să fie greoi, dar dacă apele aveau să se liniștească vreodată... M-am uitat la copacii de pe continent. Mi-am imaginat că ajung la ei, cumva, găsindu-mi drumul spre civilizație.

–Ar putea acest ponton... s-ar putea folosi o prăjină ca să mișcăm pontonul pe apă către continent? am întrebat, arătând spre celălalt mal al apei.

Simmee râse.

–Păi, întâi de toate, ați ajunge până la jumătate și ați rămâne blocată în vârfuri de copaci, pietre și cine-mai-știe-ce. Și în al doilea rând, îmi pare rău să vă spun asta, domnișoară Maya, dar acela nu e continentul. E doar o altă insulă.

–Serios? m-am minunat, uitându-mă la desișul de copaci și buruieni de pe partea cealaltă a apei.

–Da, doamnă.

M-am lăsat jos pe ponton.

–Trebuie să acceptați realitatea, spuse Simmee.

–Ai dreptate, am spus eu cu un oftat. Mi-am dat jos pantofii de împrumut și am examinat copcile de pe picior. Cu grijă, mi-am coborât piciorul peste marginea pontonului, relaxându-mă când am văzut că apa nu ajungea la rana care începea să se vindece. Ai perfectă dreptate.

Simmee își mișcă picioarele în apă.

–Ca în Paradis, spuse ea, nu-i așa? Băgă un fruct în gură, apoi împinse puțin găleata în direcția mea. Am luat și eu unul. Era cea mai dulce mură pe care o gustasem vreodată.

–Și să vă mai spun ceva. Simmee arătă în spatele nostru. Cele două trepte pe care le-am coborât? spuse ea. Ei bine, de fapt sunt douăzeci.

M-am întors să mă uit în spate și am înțeles brusc ce spunea. Apa se ridicase atât de mult, încât acoperise optsprezece din cele douăzeci de trepte. Pontonul pe care stăteam era, de obicei, la mulți centimetri – mulți metri – mai jos decât era acum.

–Ireal, am spus eu. M-am uitat dincolo de apă, la zidul gros de copaci. Aici va veni Larry?

–Probabil nu. Mai mâncă un fruct. Mai este un ponton mai aproape de casa lui Lady Alice.

Poate reușeam să găsesc acel ponton și să stau acolo, așteptându-l pe Larry. Mi-am alungat gândul din minte. „Acceptă realitatea."

–Dar acest ponton e cel mai apropiat de casa noastră, spuse Simmee. Aici ne țineam barca. Știți cum era?

Am clătinat din cap.

–O barcă micuță? am presupus eu – așa mi-o imaginasem când Tully pomenise de barcă.

–Avea fundul plat și un motor în spate și trebuia să tragi de frânghie ca să o pornești și se cârmea cu o eche.

–Oh, am dat din cap.

Credeam că nu auzisem niciodată despre o astfel de barcă până când Tully nu pomenise de ea deunăzi, dar de fapt cârmisem exact o astfel de ambarcațiune în adolescență, în timpul vacanței de două săptămâni într-o tabără la munte. La acea vreme, mă gândeam la tabără ca la un loc demn de milă, deoarece era pentru copii orfani. Deși stăteam cu Rebecca, cineva, probabil un profesor de-al meu, mă înscrisese în tabără. Nu fusese la mult timp după moartea părinților mei și fusesem prea afectată emoțional ca să pot interacționa cu alți copii, dar acum îmi adusesem aminte de barcă. Îmi plăcuse la nebunie. Ieșisem singură cu ea pe lac. Nu aveam încă permis de conducere și nu aveam nici un mijloc de a scăpa de lumea pe care ajunsesem să o urăsc și de care mă temeam. Barca îmi oferise un răgaz.

–Înțeleg exact ce vrei să spui, am spus eu. Am fost într-o tabără pe lac, odată, și aveau bărci exact ca asta. Am mers peste tot cu barca aceea.

–*Serios?* Simmee păru de-a dreptul șocată că știam să fac și altceva decât să fiu doctor. Ați putut să o porniți și să o cârmiți și toate cele?

–Serios. Am dat din umeri. A fost demult, dar îmi amintesc cât de bine m-am distrat.

–Păi, noi nu ne... nu *ne-am* folosit barca prea mult pentru distracție, spuse ea. Tully o folosea pentru pescuit, desigur, iar eu o foloseam să merg la Ruskin. Cel mai apropiat oraș. Pe aici mergeam eu. Arătă direct în față, unde apa dispărea făcând o curbă după copaci. Merg tot înainte

o vreme. Apoi ajung la un fel de bifurcație. Nu știu sigur cum arată acum, cu apele atât de mari, dar probabil încă se mai vede că este o bifurcație. Sunt mulți pini bătrâni fără vârf. Stau doar acolo, drepți, deci nu prea poți să îi ratezi. Acolo o iau la stânga. Trebuie să ții întotdeauna stânga, chiar și când ajungi la un fel de... șopron care se vede în dreapta. Arată de parcă ar trebui să o iei pe acolo, dar nu e așa. Probabil că acum se vede doar vârful șopronului, căci uneori apa ajungea aproape de el chiar și după o furtună mică, dar... Se opri brusc din vorbit. Mă ascultați? întrebă ea. Nu e politicos să nu ascultați.

Nu o ascultam. Eram tot cu gândul la tabără. Dumnezeule, fusesem un copil nefericit. Trist, singur și plin de regrete insuportabile. Îi distrusesem viața mamei mele. Pe a tatălui meu. A surorii mele.

–Deci, mă ascultați? întrebă Simmee din nou.

–Așa și așa, am spus eu, revenind în prezent. Îmi povesteai cum ajungi la Ruskin.

–În general ții stânga. Dacă ai merge în direcția aceea, ai ajunge în Fayetteville, în cele din urmă. Își ridică picioarele din apă, apoi se lăsă ușor pe spate, până se întinse de tot pe ponton.

–Te simți bine? am întrebat eu.

–Întindeți-vă și uitați-vă în sus.

M-am uitat să nu fie gâze pe ponton, apoi m-am întins. Deasupra noastră, copacii formau un frunziș dantelat.

–Drăguț, nu-i așa? întrebă Simmee.

–Este, am încuviințat eu.

Nici una dintre noi nu vorbi pentru o clipă. Apoi Simmee trase aer în piept.

–Îmi place să vă am în preajmă, domnișoară Maya, spuse ea.

Aveam remușcări. Îmi doream cu disperare să plec. Să mă întorc la viața mea. Viața mea adevărată. Dar cuvintele lui Simmee mă liniștiră într-o oarecare măsură.

Poate Tully se înșela. Da, îi dădeam mai mult de lucru lui Simmee, dar îi ofeream ceva în schimb. Prietenie.

–Îmi pare bine că te-am cunoscut, am spus eu sincer. Ești o tânără minunată.

Simmee întinse mâna.

–Dați-mi mâna, spuse ea.

M-am simțit brusc stânjenită. Urma să stăm întinse acolo ținându-ne de mână? Dar i-am dat totuși mâna. Dacă asta dorea, asta aveam să-i dau.

Îmi prinse mâna cu amândouă mâinile, răsucindu-se puțin pe ponton până când un cerc se formă din razele soarelui pe degetele mele. Apoi îmi întoarse mâna ca să îmi poată vedea palma.

–Știu să citesc în palmă, spuse ea. M-a învățat bunica.

Am râs, pe jumătate ușurată, pe jumătate tulburată.

–Nu cred în cititul în palmă, am spus eu.

–Nu e ca tarotul. Încercă să mă liniștească.

M-am gândit să îmi trag mâna, dar m-am răzgândit.

–Nu-mi spune nimic rău ce se poate întâmpla, am spus eu. Nu-mi spune cât de mult voi trăi sau chestii de genul acesta.

–Parcă ziceați că nu credeți în cititul în palmă, mă tachină ea, iar eu am râs din nou.

–Eu doar... prezicerea viitorului mă înfiorează.

–Cititul în palmă nu are nimic de-a face cu prezicerile, spuse Simmee. Are legătură cu ce s-a întâmplat deja. Îmi trasă o linie în palmă. Vedeți aici? Asta spune că ați avut un accident cu elicopterul.

Am zâmbit.

–Șarlatan mic, am spus eu.

–Cum?

–Înseamnă că umbli cu șiretlicuri.

Am întors capul spre ea și i-am surprins zâmbetul.

–Ai o linie a vieții dublă, spuse ea.

–Ce înseamnă asta?

–E bine. I se spune linia soră. Înseamnă că aveți pe cineva în viața dumneavoastră care vă poartă de grijă. Ca un înger păzitor.

–Sora mea.

Ochii mi se umplură brusc de lacrimi. Cu siguranță că de-acum Rebecca mă considera moartă.

–E doctor, ca și dumneavoastră, nu?

–Da, mi-am auzit vocea gravă.

–Rebecca, adăugă Simmee.

–Da.

–E mai mare? Cineva care vă poartă de grijă?

–Exact.

Rebecca își pusese pe pauză propria viață pentru mine. Nu aș fi supraviețuit în adolescență fără ea.

Simmee îmi studie palma, dar aveam sentimentul că nu mai vedea rețeaua de linii. Mintea îi părea departe.

–Eu am pierdut pe toată lumea, spuse ea cu tristețe.

–Mama și bunica ta, am spus eu. Îmi pare nespus de rău.

–Mama a murit când m-a născut, spuse ea.

–Simmee! M-am ridicat brusc, trăgându-mi mâna. Nu știam asta!

Am înțeles dintr-odată cauza neliniștii ce-o cuprindea când se gândea la nașterea copilului: Lady Alice o adusese pe lume pe Simmee, iar mama lui Simmee murise la naștere. În câteva săptămâni, Lady Alice avea să îi aducă pe lume propriul copil. Nu era de mirare că îi era frică.

Simmee încercă să se ridice și a trebuit să o ajut. Trupul îi era prea greoi ca să se poată descurca singură. Îmi luă din nou mâna, ținând-o cu palma în sus, fără să reacționeze câtuși de puțin la cuvintele mele.

–De asta m-a crescut bunica toată viața, zise ea. A fost bolnavă o vreme înainte să moară, dar Tully era aici deja, locuind în cort între casa noastră și a lui Lady Alice. Bunica îl iubea. Spunea că el este îngerul meu păzitor, chiar dacă nu am o linie dublă a vieții. Bunica spunea

că simțea că își poate da sufletul atunci, știind că Tully era cu mine. Tăcu o clipă, parcă pierdută în amintiri, apoi se uită din nou la palma mea. Strângând din ochi, îmi îndepărtă puțin mâna de ea până când ajunse din nou sub lumina soarelui. Atinse un punct de pe linia vieții, apoi clătină din cap.

–Ce e? am întrebat eu, fără să vreau.

–Pătratul acesta mic, spuse ea. Nu se potrivește aici. Probabil nu mă uit bine la el. Atinse o altă linie. Oricum, văd aici că ați pierdut sarcinile. Atinse linia, numărând. Patru, nu-i așa?

Mi-am tras mâna.

–Nu, am spus eu, tremurând. Trei.

–Atunci probabil am confundat una dintre linii, spuse Simmee, dar se uită adânc în ochii mei, iar eu m-am întrebat dacă îi vedea acolo – cei patru copii pe care îi pierdusem.

capitolul 31

Rebecca

Drumul dintre rulotă și școală era scurt, dar foarte întunecat. Rebecca și Adam ațințeau lumina lanternelor pe trotuar, în fața lor, nedorind să rateze scările către parcare.

Nu era în apele ei în acea zi. De fapt, în ultima vreme nu mai era în apele ei, și nu era înnebunită după femeia fragilă, zăpăcită și lașă în care simțea că se transformă. Nu conta că avea o scuză bună – o soră dată dispărută. Până și pacienții săi o afectau, dar fusese aproape întotdeauna în stare să delimiteze latura personală de cea profesională. Azi însă, trebuia să muncească din greu ca să le păstreze separate. Mai întâi fusese băiatul astmatic, Tristan. Apoi doi copilași cu brațele rupte. Un bătrân speriat a cărui soție dispăruse în timpul mutării de la aeroport la școală. Și, cel mai rău dintre toate, o femeie care dădu naștere unui copil mort pe podeaua uneia dintre sălile de clase abandonate. Nu-l lăsase pe Adam să o îngrijească pe biata femeie; făcu tot ce îi stătu ei în putință ca el nici măcar să nu afle despre ea. El nu vorbise despre pierderea cea mai recentă a propriului copil, dar Rebecca știa că suferea îngrozitor, așa că, de îndată ce află despre femeie și copil de la unul dintre voluntari, Rebecca alergase în acea sală și făcuse ceea ce trebuia făcut. Incidentul își pusese însă amprenta asupra ei. Femeia. Bebelușul frumos. După aceea, ieșise pe pistă ca să își limpezească mintea, încercând să nu se gândească din nou la cei trei din tribune, dar se stăpânise. Nu voia să lase fantomele să o afecteze

astfel și descoperise ușurată că, de data aceasta, o lăsaseră în pace.

Acum, Adam își îndrepta lanterna în direcția scărilor.

–Când m-am înrolat la DIDA, nu m-am așteptat să trebuiască să fac și pe farmacistul pe lângă munca de doctor, spuse el.

Refăcuseră stocul farmaciei, cu noi provizii, toată seara.

–Te-am prevenit, spuse Rebecca. Doar că nu m-ai crezut când ți-am spus că trebuie să facem câte puțin din toate.

Conversația era insipidă, un bun camuflaj pentru harababura din gândurile ei. Mai presus de toate, acea fantezie ciudată care îi venise în minte, cu ea și Adam, liniștind un copil împreună. Îi revenise în minte în mod neașteptat pe parcursul zilei, îngreunând și mai mult starea de dezorientare ce pusese stăpânire pe ea. „Am nevoie de un psihiatru", își zicea de fiecare dată când se imagina ținând în brațe un copil, între ei doi. Uneori se aflau în camera copilului. Uneori în baie, cu fiul sau fiica lor – era copilul *lor* – luptându-se cu un virus stomacal. Uneori copilul era băiețel. Alteori, fetiță. Uneori avea vreo zece ani. Alteori doi ani.

Ceea ce rămânea la fel, de fiecare dată, era sentimentul profund de satisfacție, de iubire, dintre ei. Mamă, tată și copil. Nu mai avusese niciodată fantezii despre a fi mamă. Poate doar când era foarte tânără, înainte de moartea părinților săi. Dar rolul de mamă pentru sora sa adolescentă îi ștersese din minte orice fantezie, aducând cu sine o doză masivă de realitate. Acum, era ca și cum mintea ei aflată la limită îi concentra toate fanteziile de viață în această zi. Era copleșitor.

Și mai bizară fusese nevoia de a-l vedea pe Adam în timpul zilei. Nu pentru a vorbi cu el. Doar să îl vadă. Îl privea cu alți ochi. Îi păruse întotdeauna un tip zvelt, dar acum vedea că umerii îi erau, de fapt, lați – ca ai unui înotător. Cum de nu mai observase asta până acum?

Genele lui păreau să fi devenit dese și negre peste noapte. Îl urmări cum bandajează rana de la piciorul unui bărbat, fermecată de mișcarea oaselor și a tendoanelor de sub pielea brațelor lui, de forma osoasă a degetelor lui, de umbra părului închis la culoare de pe antebrațele sale.

„E soțul surorii tale", se avertiză ea singură.

–Nu e nimic rău în a avea fantezii, îi spusese Dot cu ani în urmă, dar chiar trebuie să reacționezi la fiecare toană?

Aceasta era una dintre toanele la care nu avea să reacționeze, niciodată.

Îi sună celularul, sunetul strident deșteptând-o din gândurile sale, și scoase telefonul din buzunarul uniformei. Recunoscu numărul telefonului prin satelit al lui Brent și puse telefonul la loc în buzunar, fără să răspundă.

–Brent, îi spuse ea lui Adam. O interesau doar apelurile de la Dorothea, de la echipa de salvare, sau orice număr necunoscut care putea fi al cuiva care o găsise pe Maya.

–Ce se întâmplă între voi? întrebă Adam.

Lumina de la lanterna ei căzu pe prima treaptă și se îndreptă spre balustradă.

–Eu nu vreau să mă căsătoresc, iar el vrea, spuse ea. Încerc să simt ceea ce vrea el să simt, dar nu reușesc.

Oare *chiar* încerca? Îi mai păsa? Ultimele două săptămâni schimbaseră totul.

–Vă potriviți, spuse Adam.

–Așa este?

–Păi, da. Doar că, de când am venit aici, văd că nu vrei să vorbești cu el.

La baza scărilor, Rebecca îndreptă lanterna către rulotă și o luară în direcția aceea.

–Am altele pe cap acum, spuse ea.

–Nu cred că trebuie să te căsătorești cu el, dar chiar *este* mișto faptul că amândoi iubiți DIDA, spuse Adam. Tu nu îți dorești o familie, deci împreună...

–Cred că asta se poate schimba brusc. I se făcu rușine. Nu îi venea să creadă că o spusese cu voce tare.

–Ce vrei să spui? Își dorește copii?

Rebecca ezită.

–Eu îmi doresc, spuse ea. Adică, mi-aș dori.

Adam se opri din mers.

–De când?

Își îndreptă lanterna direct spre fața ei, iar ea îi dădu brațul la o parte.

–Știu că e o nebunie, spuse ea. Probabil e doar o... nu știu. O fază. A început cu... ezită din nou, nesigură dacă trebuia să aducă vorba despre pierderea sarcinii... pierderea sarcinii Mayei.

–Cum așa?

–Am început să am aceste... nu e nimic conștient. Nu e ca și cum m-aș gândi. „Oh, îmi doresc un copil", sau ceva de genul acesta. Dar mă tot gândesc cât de bine ar fi să țin în brațe un copil. Și simt acest ciudat... sentiment de dor.

–Hopa! Chiar și în lumina slabă, îi văzu zâmbetul lui Adam. Rebecca Ward vrea să fie mamă. O să încetezi să mă uimești vreodată?

–Nu cred că asta e, spuse ea, dând înapoi. Ce îmi doream cu adevărat era ca tu și Maya să aveți un copil pentru mine.

Adam aproape pufni în râs.

–Poftim?

–O nepoată sau un nepot. Nu îmi păsa înainte, dar știam că nu voi avea un copil al meu și îmi plăcea ideea că aș avea ocazia să stau în preajma unui copil minunat.

Lui Adam îi pieri zâmbetul, iar Rebeccăi îi veni să-și tragă palme. Îi atinse brațul.

–Îmi pare rău. Nepotul din fantezia mea era copilul tău adevărat. Îmi pare sincer rău.

–Nu-ți face griji, spuse el și începu din nou să meargă.

Îi învălui tăcerea, iar Rebecca își dori să fi putut șterge întreaga conversație și să o ia de la început.

După un minut, Adam îi cuprinse umerii cu brațul, parcă dovedindu-i că o iartă.

–Poate că e timpul să ai o discuție cu Brent, spuse el. Ajunseseră aproape de rulotă. Să vezi dacă nutrește același interes ascuns pentru copii.

–Știi, spuse ea, nu ar fi trebuit să spun nimic. Era extrem de conștientă de presiunea exercitată de fiecare deget al lui și își dori ca pielea umărului ei să fie dezgolită. Nu vreau cu adevărat copii. Faci copii, apoi mori și îi lași să se descurce singuri.

Adam își luase brațul de după umerii ei, întinzându-se spre ușa rulotei, dar se opri să se uite la ea.

–Hei, ce dramatică ești, spuse el. Ai făcut vreun fel de terapie după moartea părinților tăi? Tonul era pe jumătate serios, pe jumătate amuzat.

–Oh, lasă-mă în pace, spuse ea. Deschide ușa odată.

În rulotă, Rebecca se așeză la masă.

–Nu pot să fac copii, spuse ea.

Adam deschise ușa de la frigider, dar se întoarse să se uite la ea.

–Nu *poți*? întrebă el, surprins.

–Ah, cred că pot, fizic, dar DIDA este viața mea, Adam. Sunt pe deplin dedicată acestei organizații. Iar DIDA și copiii nu fac casă bună. În plus, știu că Brent nu vrea copii. Și, oricum, nu îl iubesc pe Brent. Nu așa cum ar trebui. Nu așa cum Maya te iubea pe tine, adăugă ea. Timpul trecut al verbului rămase suspendat în aer între ei. Rebecca nu se corectă și nu o corectă nici el. De la bun început, voi doi v-ați potrivit, spuse ea. Eu măsor constant ceea ce avem eu și Brent în comparație cu tine și Maya, iar noi suntem întotdeauna pe locul doi.

–Nu poți face asta. Adam luă o sticlă de ceai rece de la frigider și se așeză peste masă de ea. Nu poți compara o relație cu alta. Pasiunea pentru DIDA pe care o aveți tu și Brent? Cântărește imens. Scoase un baton cu proteine din buzunar și începu să îl desfacă. Mie îmi *place* munca

asta. Este plină de provocări, e diferită și mi-ar plăcea să o practic mai mult. Maya, însă? Singurul motiv pentru care a venit aici a fost să îmi facă pe plac.

Rebecca se gândi la batonul cu proteine pe care îl avea și ea în buzunar, dar era prea obosită ca să mănânce.

–Maya mi-a spus... Ezită, nefiind sigură dacă să divulge un secret între surori. Era îngrijorată de felul în care pierderea sarcinilor v-a afectat relația.

–A spus asta?

–A-ha.

Adam se uită pe fereastră spre parcarea întunecată, și ea îi privi mușchii antebrațului contractându-se când luă o gură de ceai.

–E adevărat, spuse el. Lucrurile nu stăteau grozav între noi. A fost întreaga... dificultatea demersurilor pentru a rămâne însărcinată. Apoi pierderile de sarcină.

–Păreați să vă înțelegeți foarte bine la aeroport, spuse ea, amintindu-și noaptea în care îi urmărise sub masa din sala de conferințe. Apropierea dintre ei. Invidia pe care o simțise.

El clătină din cap.

–Încercam, spuse el. Eram mândru de ea pentru că venise. Dar... Lumina slabă din chicinetă îi desena riduri adânci în jurul ochilor, în timp ce se juca cu ambalajul batonului cu proteine. Mai era ceva, spuse el. Încă nu pot înțelege exact și am crezut că vom avea timp să ne ocupăm de asta mai târziu. Nu voiam să vorbesc cu ea despre asta până când nu era mai bine din punct de vedere emoțional după ultima pierdere de sarcină. Clătină din nou din cap și Rebecca observă cât de trist era. Șaisprezece afurisite de săptămâni, spuse el. A fost foarte dificil de data asta.

–Știu. Știu că a fost greu pentru amândoi, spuse ea. Dar ce altceva te deranja?

–Maya nu mi-a spus niciodată despre avort, spuse el.

–Maya? A făcut *avort?* Rebecca râse. Probabil nu ți-a spus pentru că nu a făcut niciodată așa ceva. Ce te face să crezi asta?

–Oh, ba da, a făcut un avort. Mi-a spus, dar numai când doctorul a întrebat-o de față cu mine.

Era ca și cum cineva i-ar fi spus Rebeccăi că roșul era, de fapt, verde.

–Nu cred, spuse ea. În timp ce era căsătorită cu tine?

–Nu, în adolescență.

–Eu... Adam, dar e o *nebunie*. Se apleacă înspre el peste masă. Aș fi știut. Mi-ar fi spus. Nu a mers niciodată nici măcar la *întâlniri* în adolescență, cel puțin nu în liceu. Cât a fost la gimnaziu, băieții o sunau tot timpul pentru că era foarte drăguță. Dar după ce au murit părinții noștri, a devenit extrem de introvertită. Deci nu are nici o logică. Și ar fi venit la mine pentru ajutor dacă era vorba de așa ceva. Știa că nu aveam să o judec. Cine a spus că a fost? Tatăl copilului?

–Nu a spus. Nu am avut ocazia să vorbim despre asta. Medicul obstetrician spunea că avea ceva cicatrici pe uter și a întrebat-o dacă a făcut vreun avort, iar Maya a confirmat, a făcut avort în adolescență.

Rebecca se holbă la el cu gura deschisă.

–Era atât de supărată din cauza asta încât nu am vrut să o presez. M-am gândit că o să discutăm mai târziu. Ridică mâinile, frustrat. A fost în trecut, oricum. Nu se mai poate face nimic. Nu m-a deranjat că s-a întâmplat, ci faptul că nu mi-a spus niciodată despre asta. Nu crezi că e ceva ce o soție ar trebui să îi spună soțului său, în special dacă încearcă să aibă un copil? Dacă ai o relație decentă cu soțul tău, nu crezi că ar trebui să vorbiți despre așa ceva? Despre cum te-ai simțit în legătură cu asta? *Ceva*? Mi se părea nebunesc faptul că nu îmi spusese niciodată nimic.

–Am impresia că inventezi toate lucrurile astea.

Adam se încruntă.

–De ce naiba aș inventa așa ceva?

Rebecca își apăsă tâmplele cu mâinile, încercând să înțeleagă ceva din ce spunea el.

–Nu a avut iubiți, repetă ea. Era un șoarece de bibliotecă. Dar... Își aminti acei ani. După moartea părinților, ea și Maya se mutaseră într-un apartament. Rebecca fusese acceptată la Universitatea George Washington din Washington D.C., dar trebuise să își amâne planurile pentru a împiedica Serviciul de Protecție a Copilului să o ducă pe Maya într-un orfelinat. În schimb, lucrase ca ajutor de asistentă pentru a face niște bani. Încercase să își organizeze programul de muncă în așa fel încât să fie acasă când se întorcea Maya de la școală, dar nu fusese întotdeauna posibil. Oare Maya ar fi putut avea un iubit în secret?

–Oh, Adam, zise ea. De ce nu mi-a spus? Credeam că știe că poate avea încredere în mine, indiferent despre ce era vorba. Se întrebă dacă Maya se temuse să nu o împovăreze pe Rebecca, îngreunându-le și mai mult viețile. Probabil că a trecut prin toate astea de una singură. De ce nu a venit la mine?

–Poate s-a întâmplat când era în facultate, spuse Adam. Poate pe la optsprezece, nouăsprezece ani. Era la cămin atunci, nu? Deci nu aveai de unde să știi.

Gândul acesta o liniști într-o oarecare măsură. Maya făcuse avort când era ceva mai mare, înconjurată de prietenii de la școală. Dar tot o deranja faptul că Maya simțise, din cine știe ce motiv, că nu putea avea încredere în ea cu privire la ceva atât de important.

–A fost un tip cu care ieșea în facultate, își aminti Rebecca. Avea în jur de șaptesprezece ani. Știu că erau împreună pentru că mi-a spus. Nu în detaliu, dar mi-a spus că se culcase cu el și că urma să ia anticoncepționale. Poate a rămas însărcinată înainte să ia pastile. Mi-o pot imagina făcând un avort atunci. Chiar la începutul școlii. Știind că era prea tânără ca să fie mamă. Dar tot nu înțeleg de ce nu mi-ar fi spus.

–Sau să îmi fi spus mie.

Rebecca sesiză revolta din glasul lui.

–Ești furios pe ea, îi spuse.

Adam se ridică și aruncă ambalajul la gunoi, lângă chiuvetă.

–Știi că nu vreau să fiu. Începu să aranjeze așternuturile de pe canapeaua unde dormea. Nu sunt furios acum. O iubesc și mi-aș dori ca, în mod miraculos, să fie în siguranță și să avem ocazia să rezolvăm toate problemele astea. Dar am *fost* furios când mi-am dat seama că a făcut un avort despre care nu mi-a spus niciodată nimic. Am urât faptul că a ținut un secret atât de important.

–Îi era frică. Știa cât de mult însemna pentru tine să poți avea un copil.

–Și pentru ea la fel.

–Da, pentru ea... dar ea ar fi fost dispusă să adopte unul. I-ar fi plăcut la nebunie să adopte un copil.

Adam îi ignoră comentariul. În schimb, luă perna de pe canapea și încercă să o aranjeze. Rebecca știa că nu putea face nimic pentru ca pernele acelea să fie mai confortabile.

–Maya spunea că tu nu vrei să auzi de așa ceva. Simți singură tonul acuzator din propriul glas.

–Am fost... Se așeză pe canapea. Îmi este greu să renunț la speranța de a avea propriul copil.

–Un copil adoptat *este* propriul tău copil.

–Înțelegi ce vreau să spun. Nu am familie. Nu am rude de sânge. Am vrut un copil biologic. Clătină din cap. A fost atât de nedrept?

Rebecca se ridică în picioare și își trecu mâinile prin păr.

–Nu, spuse ea. Nu a fost nedrept. Maya era adult. Ar fi putut să spună că renunță oricând ar fi dorit. Dar tu ai fost făcut să fii tată, Adam. Văd asta atunci când te urmăresc cum te comporți cu un copil care îți e pacient. Ce contează dacă acel copil îți este rudă de sânge sau nu?

Adam nu păru să o audă. Avea privirea tristă, iar ea își dori să-i poată alunga tristețea.

– Am supus-o la prea multe, Bec, spuse el. Am fost supărat după ce am aflat despre avort, dar nu am vorbit cu ea despre asta. Știa că sunt supărat, dar nici ea nu a vorbit cu mine și... *la naiba!* Se propti cu spatele de perete și închise ochii. Acum este prea târziu, zise el. Este mult prea târziu.

Rebecca stătea întinsă în patul dublu, ascultând greierii. Seara era răcoroasă, iar ea și Adam deschiseseră ferestrele înainte să se culce. Deși era obosită, știa că va avea din nou dificultăți în a adormi. Era tulburată din cauza conversației cu Adam. Un avort. „Când, Maya? De ce nu mi-ai spus?"

Oare Maya știa ceva ce Rebecca încercase din răsputeri să ascundă? Plasa încâlcită de dragoste și ură pe care o simțea pentru ea? Admirația contaminată de resentiment? Mintea și inima ei abia puteau susține aceste contradicții. Stând acolo, se simțea ca și cum ar fi putut exploda din cauza lor.

Se gândi la privirea îndurerată de pe chipul lui Adam când își dăduse seama că, probabil, nu va mai avea niciodată ocazia să stea de vorbă cu Maya. Văzuse atâta regret pe fața lui. Tânjea după o a doua șansă. Cunoștea acel sentiment, deși nu îl recunoscuse la ea însăși până în acea seară. Purtase acest sentiment în ea de zile întregi, iar acum o ținea trează. Avea propriile regrete. Tânjea și ea după o a doua șansă cu sora ei. Știa exact cum e să simți că prea multe lucruri au rămas nespuse.

capitolul 32

Maya

M-am trezit în camera care începea să semene pe jumătate cu casa mea, pe jumătate cu o închisoare. De cât timp mă aflam deja acolo? Cu siguranță mai mult de o săptămână. Două săptămâni? Ar fi trebuit să fac semne pe pereți ca să țin șirul, așa cum face un prizonier în celula sa. Mă îndoiam că există un calendar în casă. Tully și Simmee știau că e septembrie, ianuarie sau aprilie după felul în care răzbătea lumina soarelui printre crengile copacilor.

M-am întors pe o parte și privirea mi se opri asupra coșului pentru bebeluși din colțul camerei. Această cameră urma să fie a copilului, deși știam că nu ar fi întrunit niciodată standardele mele pentru așa ceva. M-am gândit la pictura de pe perete la care eu și Adam ne gândiserăm pentru camera copilului din casa noastră.

Nu. Nu aveam să mă gândesc la asta. Nu aveam să mă gândesc la copiii noștri. La casa noastră. Nu aveam să mă gândesc la *Adam*. În special nu la Adam. În ultimele câteva zile, dându-mi seama că nu mai voiam să îndur alte tratamente de fertilizare sau o altă sarcină, iubirea mea pentru el fusese contaminată de un resentiment pe care nu voiam să îl simt. Nu voiam să mă gândesc deloc la viața mea.

Aveam, în schimb, să mă gândesc la Simmee.

M-am uitat din nou la coșuleț. Copilul avea să se nască peste câteva săptămâni. M-am ridicat, simțind cum îmi încolțește o idee în minte. Dacă tot eram blocată aici, era

timpul să mă fac utilă. Nu aveam să îl las pe Tully să mă acuze că le dădeam amândurora de lucru în plus.

M-am îmbrăcat repede, apoi am găsit-o pe Simmee în bucătărie, stând la fereastră, cârpind o gaură de la pantalonii lui Tully.

– Bună dimineața, am spus eu.

Mi-am pus un pahar de apă de la robinet și am luat o gură. Încetasem să mai sterilizez apa cu câteva zile în urmă și nu mai avusesem probleme. Cel mai probabil, deranjul stomacal din prima noapte se datorase apei murdare în care aproape mă înecasem.

– Bună dimineața, răspunse Simmee.

M-am așezat peste masă de ea, cu paharul în mâini.

– Am o idee despre ce am putea face azi, am spus eu.

– Ce anume? zise ridicând privirea înspre mine și am văzut că avea ochii roșii.

Am pus paharul pe masă.

– Te simți bine? am întrebat eu.

– Sunt bine, spuse ea, concentrându-se din nou asupra cusutului. Care era ideea?

Am ezitat, hotărând să nu o presez.

– Haide să aranjăm camera copilului.

Simmee se încruntă la mine.

– Cum adică să aranjăm?

– Să o pregătim. Ai ceva vopsea? Tu sau, poate, Lady Alice?

Simmee dădu din umeri.

– Poate ceva vopsea veche, în pivniță, Dar probabil nu mai e bună.

– Păi, poate e suficient de bună, am spus eu, deși mă întrebam mai exact cam cât de veche era. Oare conținea plumb? M-am gândit că am putea... nu știu. Să împrospătăm camera cu puțină vopsea peste tapet. Sau dacă ai culori diferite, am putea face niște modele. Putem face o învelitoare pentru salteaua din coșuleț. Mi-am dat

seama că nu mă uitasem în coșuleț să văd dacă se ocupase deja de asta. Ai vreo saltea pentru coșuleț sau...

– Vă simțiți vreodată prinsă ca într-o cursă? mă întrerupse ea.

M-am așezat mai adânc în scaun, cufundându-mă aproape cu totul în el. La naiba, *da*, mă simțeam prinsă în cursă. Dar aici nu era vorba despre mine.

– Te simți prinsă în cursă, Simmee? am întrebat eu.

Lăsă din mână acul și pantalonii pe masă, și mă privi drept în ochi.

– Iubesc acest copil, domnișoară Maya. Părea atât de diferită în acea dimineață. Ajunsesem să o consider de pe altă lume. Azi, arăta mult prea uman.

– Da, am spus eu. Știu asta.

– Îl iubesc din toată inima, dar sunt atât de speriată.

Își puse mâinile în jurul trupului, ca și cum i-ar fi fost frig.

– Oh, Simmee. M-am aplecat înainte, cu mâinile întinse înspre ea pe masă. Normal că era speriată. Înțeleg, am spus eu. Dar totul va fi bine, scumpo. Ce i s-a întâmplat mamei tale a fost o întâmplare... o situație neobișnuită.

Se uită din nou la pantaloni, dar nu-și luă mâinile din jurul corpului.

– Ascultă-mă, am spus eu. Nu cred nici o clipă că vei avea vreo problemă, dar chiar mi-aș dori să naști acest copil la spital. Nu te-ar liniști acest lucru?

– Tully nu va fi de acord, spuse ea.

– Ce-ar fi să vorbesc eu cu el despre asta? M-am îndreptat din nou în scaun. O să insist. Ce îmi dădea, oare, dreptul să insist? Când vine Larry, vă puteți lua o barcă nouă și o să poți merge pe continent, să naști copilul acolo. Dacă este vreo problemă... dar nu va fi *nici* o problemă... însă dacă totuși este, te vei simți mult mai încrezătoare că ești în siguranță.

– Continui să simt că bebelușul se va naște curând. Se uită la mine, aproape timidă. Poate înainte să vină

Larry. Dacă se întâmplă asta, cel puțin dumneavoastră veți fi aici. Puteți să îmi fiți moașă, nu-i așa?

Am fost luată prin surprindere. Într-un fel sau altul, plănuiam să plec de aici cu mult înainte de nașterea copilului lui Simmee.

–Desigur, am spus eu. Cel mai probabil, Larry va apărea până atunci și vă va ajuta să vă luați o barcă nouă și vei putea naște copilul la spital, deoarece chiar voi vorbi cu Tully despre asta. Dar dacă bebelușul vine mai repede, desigur că te voi ajuta.

Pentru prima dată de când intrasem în bucătărie, Simmee zâmbi.

–E o binecuvântare să vă avem aici, domnișoară Maya. Apoi se uită pe fereastră și am știut, fără să spună vreun cuvânt, că se uita să vadă dacă Tully era prin preajmă. Am știut, încă dinainte să deschidă gura, că urma să spună ceva ce nu voia ca el să audă.

–Trebuie să vă spun ceva, zise ea încet. Este foarte important.

–În regulă, vorbeam la fel de încet ca ea.

Simmee își linse buzele.

–Vreau să luați dumneavoastră copilul meu, spuse ea.

Nu știam exact ce mă așteptasem să spună, dar cu siguranță nu era așa ceva.

–De ce spui asta? am întrebat.

Simmee lăsă privirea în jos, uitându-se la pantalonii lui Tully și își trecu degetele peste material. Bărbia îi tremura. Îmi venea să o îmbrățișez. Să o fac să nu mai tremure.

–Îi puteți oferi o viață mai bună decât mine, spuse ea fără să ridice privirea.

–Simmee. M-am întins peste masă către mâna ei. A trebuit să o zgâlțâi puțin ca să o fac să se uite la mine. Nu lucrurile materiale sunt cele mai importante, am spus eu, deși mă gândeam în sinea mea: „Doamne, da. Aș putea face atât de multe pentru acest copil!“ Mi-am alungat gândul din minte înainte să îndrăznesc să îl alimentez.

Simmee, îți iubești copilul. Ai spus chiar tu asta și mi-e foarte clar că e adevărat. Știu că de abia aștepți să îl ții în brațe și vei fi o mamă extraordinar de bună. Uită-te cum ai avut grijă de mine. Asta este firea ta, Simmee. Ești făcută să fii mamă.

Simmee își retrase mâna din strânsoarea mea și își cuprinse din nou trupul.

–Nu înțelegeți, șopti ea. Nu aveți de unde să știți. Nu puteți înțelege cum e.

–Vrei să spui cum e să crești aici? Atât de izolat?

Dădu din umeri, încuviințând pe jumătate, fără să se uite la mine.

–Știu că trebuie să fi fost dificil pentru tine. Mi-am imaginat-o în copilărie, luând barca peste râu până la școală, nevoită să își lase în urmă colegii când se întorcea la Last Run Shelter în fiecare zi. Cel puțin avusese copiii lui Lady Alice drept tovarăși de joacă. Dar copilul lui Simmee nu va avea pe nimeni. Poate tu și Tully vă puteți muta pe continent, am spus eu.

–Nu o va face.

–Poate o va face de dragul copilului, am spus eu. Te iubește, Simmee, și este emoționat de venirea copilului. Știi bine asta.

–Știu.

Închise ochii. Îi vedeam vinișoarele albăstrii sub pielea pleoapelor. Părea atât de fragilă.

–Deci, poate, pentru binele copilului, va fi dispus să se mute într-un loc unde fiul sau fiica sa ar avea șanse mai bune, am continuat eu, dar mă gândeam cât de încăpățânat era Tully și cât de mult îi plăcea stilul său de viață. Renunțarea la așa ceva i-ar fi ucis o parte din el. Totuși, oamenii făceau tot felul de sacrificii de dragul copiilor lor.

–De ce nu îl vreți dumneavoastră? mă întrebă Simmee. Vă doriți un copil și eu vreau să îl luați pe acesta.

Ochii îi străluceau. Din cauză că nu va avea sângele dumneavoastră?

Am clătinat din cap.

–Din cauză că e *al tău* și știu că îl vei înconjura cu nespus de multă iubire. Începură să mă doară brațele la gândul că i-aș putea legăna în brațe copilul. Simmee avea doar șaptesprezece ani. *Şaptesprezece!* Există servicii sociale care te pot ajuta, am spus eu. Ai atât de multe de oferit, Simmee.

–*Vă rog*.

–E normal ceea ce simți acum, am spus eu. E normal să te simți copleșită. Te vei simți altfel când se naște copilul și se va uita prima dată în ochii tăi. Nu vei mai vrea să îi dai drumul atunci. Îți promit.

Se ridică în picioare brusc, luă pantalonii și foarfeca de pe masă și trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre hol. În ușă, se opri și se întoarse, uitându-se la mine. Privirea îi era neutră și goală și, brusc, păru de treizeci și șapte de ani, nu de șaptesprezece.

–Vă înșelați, spuse ea. Nu v-ați înșelat niciodată atât de tare ca acum.

capitolul 33

Rebecca

Îl evita pe Adam.

Avuseseră programe de lucru diferite de la conversația lor din urmă cu câteva seri, Rebecca întorcându-se în rulotă atunci când el pleca, iar ea era cea responsabilă de schimbarea turelor. Nu mai putea face față unei noi conversații lungi cu el. Nu era genul de femeie căreia să îi placă acele „conversații lungi, serioase, profunde". Poate de aceea păstrase Maya secrete față de ea. Rebecca putea vorbi toată ziua despre DIDA, dar, de îndată ce se trecea pe teritoriul emoțional, era gata să se închidă în sine. Acesta era unul dintre motivele pentru care tot amâna să îl sune pe Brent, deși Brent era mai rău decât ea când venea vorba despre acel gen de intimitate. Adam, însă... Adam era as la asta, iar ei i se părea acest lucru periculos și seducător în același timp, deoarece se surprindea tânjind după o apropiere de care nu știuse vreodată că avea nevoie. Nu-i venea să creadă că vorbise cu el despre copii, când nici măcar ea nu știa exact ce simțea. Acum se simțea atât expusă, cât și atrasă de el, și complet confuză în privința sentimentelor. Și nu reacționa bine când era confuză. I se părea că nu putea vorbi cu Adam fără să îi dezvăluie lucruri pe care nu voia să le dezvăluie. Nu putea să îl privească fără să observe cât de bine arăta. Iar când el își punea brațul pe după umerii ei, ca un frate, așa cum o făcea de ani de zile, fiecare moleculă din corpul ei intra în stare de alertă maximă.

Așa că îl evita – atât cât putea să evite pe cineva cu care împărțea rulota. Hotărâse să se gândească doar

la muncă și doar o dată se abătuse de la această hotărâre – când Patty, voluntara, menționă că își dorea și ea să devină doctor.

– A fost grozav să vă urmăresc pe tine și pe Adam cum ați salvat viața băiețelului astmatic, spuse ea, iar Rebecca își aminti reflexia luminii în ochii lui Adam, blândețea din glasul lui. Amintirea îi trimise un fior cald prin trup înainte să apuce să ridice un zid care să țină sentimentul la distanță.

De cele mai multe ori însă, munca din școală era o distragere bine-venită, transformând orele în zile. Câteva lucruri se îmbunătățiseră: unii dintre cei evacuați, în special cei care aveau bani de hotel, părăsiseră școala și se găsea ușor adăpost pentru alții. Deși curentul tot nu venise, existau mai multe generatoare acum, iar în bucătărie se pregătise tocăniță de pui cu orez, care fusese servită pentru vreo mie de oameni, cu o seară înainte. După mai bine de două săptămâni de mâncare la plic, tocănița fusese mană cerească. Cel mai important, în opinia Rebeccăi, proviziile de medicamente fuseseră refăcute și membrii Gărzii Naționale păzeau acum farmacia improvizată, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

În ciuda îmbunătățirilor, personalul medical continua să fie extrem de ocupat în clinică. Oamenii ale căror boli cronice fuseseră neglijate în prima săptămână de criză, sufereau acum consecințele. Răni care păruseră neimportante în urmă cu câteva zile, erau acum infectate cu puroi, iar virusurile se răspândeau cu o viteză uimitoare prin școală, în special printre copii.

Doctorii și asistentele care lucraseră pe aeroport și în școală în ultimele săptămâni plecaseră, în mare parte, părăsiseră orașul Wilmington pentru a se întoarce la casele și la slujbele lor de prin toată țara. Însă Dorothea nu se mai obosea să îi întrebe pe Rebecca și pe Adam dacă voiau să plece. În schimb, le trimitea personalul medical înlocuitor pentru orientare și instruire. Într-un fel, era

ca și cum ar fi început din nou, când ea și Adam ajutară noii voluntari buimăciți să facă față victimelor Furtunilor Surori.

Rebecca își termină tura la clinică la răsăritul soarelui într-o dimineață, dar, în loc să se întoarcă la rulotă, se așeză pe jos în fața semnului cu „Bun venit – Teritoriul Vikingilor!" și își aprinse o țigară. Își propti capul de perete și închise ochii. Era atât de obosită încât, când simți mușcătura unui țânțar pe brațul ei, o ignoră pur și simplu.

–Hei, Bec.

Deschise ochii și îl văzu pe Adam îndreptându-se spre ea, gata să își înceapă tura, cu un termos de cafea în mână.

–Cafea? nu putu să-și mascheze speranța din glas.

Adam zâmbi, întinzându-i termosul. Luă o înghițitură lungă și i-l înapoie.

Se așeză pe jos lângă ea.

–Îți mai dau o gură la schimb cu una din aia. Arătă spre țigările ei.

–Glumești.

–Nu.

Scoase pachetul din buzunar, i-l dădu lui Adam și îl urmări cum își scutură o țigară în palmă. O aprinse de la țigara ei și trase fumul în plămâni, ca și cum fuma întotdeauna la cafeaua de dimineață.

Rebecca se încruntă la el.

–De când? întrebă ea.

–Ei bine, nu mai fumez de la douăzeci de ani, de fapt. Suflă un fir de fum în aerul roz al dimineții. Doar că părea atât de... *delicios*, când te-am văzut cum tragi din țigară. Râse. Mi-am zis, la naiba, de ce nu?

Rebecca înțelese. Nu părea să aibă mare lucru de pierdut.

–Am impresia că mă eviți, spuse el după ce fumară câteva clipe în tăcere.

–Cum te-aș putea evita? ripostă ea. Stăm în aceeași rulotă.

–Exact ce ziceam. Împărțim câțiva metri pătrați și nu ne-am vorbit de câteva zile.

Rebecca își propti din nou capul de perete. O luau de la capăt, își zise ea, întrebându-se ce oare să-i mai spună. Suspină.

–Vorbind cu tine acum câteva seri mi-am dat seama că... Era prea obosită ca să poarte această conversație acum, dar era mai bine să discute pe lumină. Oare cum o convingea el să vorbească? Am fost atât de supărată să aflu că Maya a făcut avort și că nu mi-a spus niciodată despre asta. Spusese întotdeauna – *crezuse* întotdeauna – că ea și Maya nu ar fi putut fi mai apropiate de atât. Dar totul fusese o păcăleală, nu? O minciună pe care amândouă avuseseră grijă să o întrețină și să o alimenteze. Treaba cu avortul îi confirmă asta din nou. Înclină capul, uitându-se la Adam. Au rămas multe probleme nerezolvate și între noi două, spuse ea.

–Cum ar fi?

–Cum ar fi faptul că nu am vorbit niciodată despre uciderea părinților noștri. Cuvintele ieșiră în grabă, ca și cum ar fi știut că dacă nu le spunea repede, nu avea să le spună deloc.

–Cum adică niciodată?

–Nu am vorbit niciodată deschis despre asta, spuse ea. Sunt sigură că mă învinuia pe mine și eu... mi-am continuat viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am lăsat ca totul să se adune.

Își stinse țigara în iarbă și scoase imediat o alta din pachet.

–De ce te-ar fi învinuit pe tine?

Adam îi luă chibriturile din mână și îi aprinse țigara, apărând flacăra cu mâinile, deși nu bătea vântul. Rebecca simți mirosul de săpun al degetelor lui și întoarse capul.

–Pentru că eu l-am adus pe Zed în viața noastră, spuse ea, suflând fumul afară din plămâni.

–Cine e Zed?

Se uită la el, derutată. Parcă nu ar fi auzit niciodată de Zed până atunci. Poate că Maya nu-i spuse nicicând numele.

–Tipul care ne-a ucis părinții, zise ea.

Adam se încruntă.

–Am crezut că ucigașul a fost un student de-al tatălui tău. Un puști supărat din cauza notei de la examen.

Rebecca fu uluită.

–Nu pot să cred că nu ți-a spus, zise ea.

–Ce să îmi spună?

În parcare, Rebecca o văzu pe Dorothea ieșind din rulota ei. Nu era momentul potrivit să fie întrerupți.

–Hai să ne plimbăm, spuse ea, ridicându-se în picioare. Arătă spre parcare. Vine Dot.

În spatele școlii, o luară la stânga și se plimbară pe la marginea pădurii.

Rebecca luă încă o înghițitură din cafeaua lui. Găsea un singur motiv pentru care Maya să nu îi fi spus lui Adam cine era Zed.

–Probabil Maya încerca să mă protejeze, Adam, spuse ea. Nu voia să mă desconsideri. Zed *era* un student de-al tatei. Dar era și iubitul meu. Fostul iubit.

–Explică, spuse Adam. M-ai pierdut.

Rebecca expiră prelung.

–Aveam optsprezece ani.

–Iar Maya paisprezece. Asta știu. Dar se pare că asta este *tot* ce știu.

–M-am îndrăgostit de Zed. Avea douăzeci de ani. L-am întâlnit la o petrecere, iar el era sexy și arăta grozav, dar era și un nemernic. Doar că nu i-am văzut latura aceea. Eram obsedată de el. Făcea trafic de droguri și mie mi se părea foarte mișto asta. Tatăl meu îl ura, ceea ce mă făcea să îl plac și mai mult, desigur. Ai mei mi-au interzis

să îl mai văd, ceea ce l-a înfuriat. Am început să mă văd cu el pe furiș. Maya știa ce fac, deși nu m-ar fi pârât niciodată. Ai mei și-au dat seama însă, și au înăsprit și mai mult condițiile, așa că nu ne-am mai văzut. Atunci, Zed a început să se comporte ca un nebun. Încerca tot timpul să mă întâlnească, mă urmărea pe drumul de la școală spre casă. Chestii din astea. Trase prelung din țigară. Mi-a spus odată că avea să-i omoare pe ai mei pentru că ne-au despărțit, dar am crezut... nu l-am luat în seamă, spuse ea. Copiii spun tot timpul lucrurile astea.

–Uimitor, spuse Adam. Câte știa Maya, din toate astea?

–Ei bine, cu siguranță nu i-am povestit că el spusese că avea să ne omoare părinții. Iar ea nu știa deloc că eu... Se opri, fără a fi sigură cum – sau de ce – să îi spună restul poveștii.

–Că tu ce?

–Am fost atât de proastă, spuse ea. Am început din nou să mă văd cu el. Era seducător și eu eram... M-am gândit la asta de atâtea ori, Adam. Motivele mele. Arăta bine, tata îl ura, nu mă lăsau să-l văd și eram doar un copil. O combinație tare urâtă. Deci e un alt lucru pe care nu-l știa Maya. Nu i-am spus niciodată că am început să mă văd din nou cu el. Se uită la Adam. Privirea lui era îndreptată în pământ în timp ce mergeau, iar sprâncenele îi erau încruntate. Nu am spus niciodată, *nimănui*, asta, adăugă ea.

O cuprinse pe după umeri, iar mirosul de săpun și de șampon îi umplu simțurile.

–Ai ținut o grămadă de chestii în tine, nu-i așa? întrebă el.

Rebecca reuși doar să încuviințeze din cap.

–Și nu-mi vine să cred că Maya nu mi-a spus *mie* nimic din toate astea, zise el.

–Ei bine, acum știi, răspunse ea. Și desigur, știi deja restul poveștii.

–Nici nu mai știu ce *știu*, Bec, spuse el iritat, lăsându-și brațul jos. Încep să mă întreb dacă în toată relația noastră nu mi-a spus cumva doar jumătăți de adevăr.

–Oh, nu, Adam, spuse Rebecca.

Dar de unde știa ea? Nici ea nu mai credea la fel de mult că își cunoștea sora.

–Mi-a spus că un străin mascat – care s-a dovedit a fi un student de-al tatălui tău – v-a ucis părinții pe aleea din fața casei. Iar ea era pe bancheta din spate a mașinii. E adevărat?

Rebecca aprobă din cap.

–Eu eram sus, spuse ea. Am auzit soneria. Tatăl meu o aducea pe Maya de la ore, sau așa ceva. Tot timpul o ducea sau o aducea de undeva. Era fetița tatei. Fu oripilată să audă amărăciunea din glasul său și speră ca Adam să nu fi sesizat. Mama era acasă și m-am gândit că avea să deschidă ea. Apoi am auzit mașina intrând pe alee și scârțâitul de frână, ceea ce era ciudat, deoarece tata ducea de obicei mașina direct în garaj. Mama a început să țipe. Se opri din mers, punându-și mâinile peste ochi și simți cum Adam îi ia țigara dintre degete. M-am uitat pe fereastra de la camera mea, continuă ea, lăsând mâinile jos. Era luna martie, deci era întuneric afară, chiar dacă nu era foarte târziu. Se uită în pădurea din spatele școlii, dar nu copacii din fața sa îi vedea. Se întoarse în camera sa din copilărie, uitându-se pe fereastră. În lumina farurilor, am văzut un tip stând în fața mașinii. Am știut imediat că era Zed. Nu-l vedeam bine, dar știam după constituție și după felul în care stătea cine era.

Luă înapoi țigara din mâna lui Adam, trase din ea tremurând, apoi strivi chiștocul în iarbă, sub pantof.

–Mama era... Îi era teamă că avea să înceapă să plângă. Oh, Doamne, Adam, nu suport să îmi aduc aminte!

Își puse mâinile pe ceafa ei.

–Atunci nu te mai gândi, spuse el. Nu trebuie să o faci.

Dar *trebuia*. Voia să termine ceea ce începuse, să spună totul cu voce tare odată.

—Mama s-a urcat în mașină, spuse ea, așezându-se pe iarbă, ca și cum nu se mai putea ține pe picioare. Cred că încerca să... nu știu *ce* anume încerca să facă. Zed a început să tragă prin parbriz. Am alergat jos și am ieșit afară, implorându-l să se oprească.

Adam se așeză cu fața la ea.

—Nu ți-a fost teamă?

—Ar fi trebuit, dar nu mi-a fost. Nu pentru mine, vreau să spun. Cred că la început nu credeam că avea să îmi facă rău. Dar eram *îngrozită* pentru familia mea. Nici măcar nu s-a întors când am strigat la el. A continuat să tragă. Aveam o bară pentru curățat pantofii lângă ușa de la intrare și am ridicat-o. Era incredibil de grea, dar mi s-a părut ca o pană. Aveam puteri supranaturale, din senin. Am alergat către el și când m-am apropiat, am aruncat-o înspre el.

Rupse un fir de iarbă și îl înnodă. Adam o urmări fără să spună nimic. Fără să o forțeze.

—L-am lovit în umăr și a scăpat arma, continuă ea. Apoi s-a întors spre mine. M-a apucat și am crezut că avea să mă omoare. Îl loveam și strigam după ai mei și după Maya, iar el mi-a astupat gura cu mâna. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să le spun polițiștilor că el a fost, avea să se întoarcă să o ucidă pe Maya. Apoi s-a aruncat la pământ. Nu mi-am dat seama ce făcea, dar ulterior am înțeles că își luase arma pe care o scăpase. A fugit, și eu am deschis portiera de la mașină. Ai mei erau... Aruncă firul de iarbă înnodat și își trecu, tremurând, mâna prin păr. Fusese un măcel, spuse ea. Maya era ghemuită în spatele scaunului șoferului. Era plină de sânge și, pe moment, am crezut că fusese rănită. Nu se mișca. Nici măcar nu plângea. Era în stare de șoc. Am auzit sirenele, căci vecinii chemaseră poliția. Restul e destul de confuz pentru mine. Au venit vecinii. A venit poliția. Ambulanțele. A fost cea mai

oribilă noapte din viața mea. Nu voiam să îi dau drumul Mayei. La propriu. *Nu* îi dădeam drumul. Au dus-o la spital și am insistat să merg cu ea. Am ținut-o tot timpul în brațe. Rebecca ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Adam. Vreau să o țin în brațe acum, Adam.

–Știu. Îi atinse genunchiul. Și eu.

–Poliția a început să ne interogheze, dar mie îmi era teamă și eram complet irațională. Le-am spus că suspectam că tipul era un student de-al tatei și le-am dat adresa unde știam că stă Zed, împreună cu o șleahtă de drogați. Maya m-a auzit și a repetat tot ce m-a auzit pe mine spunând și, uite așa, am construit împreună o minciună. Poliția s-a dus la adresa unde stătea Zed și el a tras în ei, așa că l-au ucis. Am fost extrem de ușurată că a murit. Dacă l-aș fi putut ucide cu mâinile mele, aș fi făcut-o.

–Maya mi-a spus că nu ai vrut să lași autoritățile să o ducă la orfelinat.

–Cum aș fi putut? Totul era din vina mea. Trebuia să am grijă de ea. Aveam să mă străduiesc să rămânem împreună, indiferent ce se întâmpla. Aveam niște bani din asigurările de viață și am moștenit casa. Am vândut casa și m-am mutat, împreună cu Maya, într-un apartament. Am avut ceva sprijin emoțional din partea unor prieteni de familie, dar nu am mers la terapie. Am fi avut nevoie amândouă de terapie, dar era ultimul lucru la care mă gândeam.

Rebecca fusese atât de înspăimântată și suferise atât de mult în acea perioadă. Nimeni nu păruse să bage de seamă cât de mult slăbise. Oboseala acumulată de la prea multe nopți nedormite. Renunțase complet la viața socială și se concentrase asupra penitenței sale: Maya și munca. Nu s-a mai culcat cu nimeni până când a ajuns la Facultatea de Medicină, când, Maya fiind deja în siguranță, la colegiu, ea începuse să recupereze timpul pierdut.

–Este incredibil cât de bine v-ați descurcat tu și Maya la școală după ce ați trecut prin toate astea. Adică, știu

că ai întrerupt școala un an ca să lucrezi, dar ea... oricum, din ce mi-a spus, se pare că a ținut pasul.

–A fost felul nostru de a suferi, zise ea. Exact ca acum. Așa cum noi doi lucrăm peste program aici. Ne ajută să nu ne gândim.

–Așa e, oftă el.

–Mi-a fost întotdeauna teamă că, în sinea ei, Maya știa că încă mă vedeam cu Zed. Își aprinse încă o țigară. Că încă mă furișam să mă întâlnesc cu el. I-am spus odată, chiar după ce se întâmplase, că nu fusese așa, dar mi-a răspuns că nu vrea să vorbească despre asta. M-am întrebat mereu dacă credea că o mint și era furioasă din cauza asta. Nu am mai deschis niciodată discuția. Îl privi pe Adam în ochi. Așadar, înțelegi ce vreau să spun? întrebă ea. Despre probleme nerezolvate? Au rămas atâtea lucruri nespuse între noi.

Adam se lăsă pe coate.

–Nu am avut niciodată impresia că te învinuia pe tine pentru ceva, zise el. Cred că era recunoscătoare pentru faptul că ai ținut-o departe de orfelinat.

–Știu. Dar mă simt ca și cum... Dădu din umeri. A *fost* vina mea. Zed era furios pe părinții mei doar din cauza mea.

–Nu mai fii atât de aspră, Bec, spuse el. Nu vezi cât de remarcabilă ai fost? Aveai optsprezece ani. Ai făcut genul de greșeală pe care îl face orice puști de optsprezece ani – te-ai îndrăgostit de persoana nepotrivită. Ai ținut o gospodărie, ți-ai crescut sora, te-ai făcut medic și ai ajutat-o și pe ea să devină medic.

Rebecca zâmbi, fiindu-i recunoscătoare lui Adam pentru că încerca să îi ușureze povara pe care o ducea. Însă redeveni repede serioasă.

–Și între noi sunt lucruri nespuse, chiar acum, zise ea.

–Ce vrei să spui?

–Ceea ce gândim despre Maya, dar nu spunem.

Adam tăcu, iar ea știu că înțelesese ce spunea.

– E greu să renunț la ea, zise el.

– De nesuportat, aprobă ea.

Aplecându-se în față, făcu ceea ce își dorea să facă de zile întregi. Își încolăci brațele în jurul lui, iar el o îmbrățișă la rândul lui și stătură așa vreme îndelungată.

capitolul 34

Maya

Am rămas în bucătărie vreo jumătate de oră după conversația cu Simmee. Nu eram sigură dacă să o urmez în dormitor sau nu. Plecase de lângă mine și m-am gândit că era mai bine să o las singură, dacă asta își dorea. Mintea îmi vâjâia în urma conversației avute și nu îmi plăceau deloc gândurile mele.

Mi se oferea un copil și credeam că, cel puțin pe moment, Simmee chiar își dorea să accept oferta. Adam era însă complet împotriva adopției. Poate toată hârțogăraia stătea la baza împotrivirii sale. Sau dacă putea adopta un copil care ni se dădea de bunăvoie, ar fi avut o altă părere. Știam însă, în adâncul sufletului, că nu era cazul. Discutasem destul despre asta. El voia legătura de sânge. Acea afurisită legătură de sânge pe care eu nu puteam să i-o ofer.

În plus, copilul lui Simmee avea un tată și eram sigură că Tully nu va fi niciodată de acord să își dea copilul spre adopție. Simmee făcuse acea ofertă din constrângere. Îi era frică să nască acel copil. Întreaga idee a nașterii îi evoca pierderea propriei mame. Toate problemele și lipsurile din copilăria sa la Last Run Shelter, mare parte din ele fiind lucruri pe care eu nici nu le puteam concepe, ieșeau la suprafață acum când se pregătea să aducă pe lume o nouă viață, care avea să fie complet dependentă de ea.

Avea doar șaptesprezece ani – în multe privințe era ea însăși un copil – și trăia în sărăcie. Oare autoritățile aveau să îi permită să păstreze copilul dacă aflau despre existența lui? Oare de asta credea că Tully avea să se împotrivească

într-atât nașterii într-un spital? Îi era teamă că aveau să le ia copilul?

Am plecat din casă, hotărâtă să stau de vorbă cu el. Aveam să îl fac să înțeleagă. Nu știa ce însemna să fii femeie, pe cale să naști, în special o femeie a cărei mamă murise, așa cum se întâmplase cu mama lui Simmee. Trebuia să îl fac să înțeleagă.

L-am găsit în spatele casei, unde stătea cu spatele la mine pe un bolovan lung și plat. În fața lui, vuia un foc în groapa de ciment unde își ardeau gunoiul și fumul negru, înecăcios, se ridica spre vârfurile copacilor.

Am încetinit pasul când l-am zărit, amintindu-mi cât de incomod mă simțisem în timpul ultimei noastre conversații din grădină.

–Hei, Tully, am strigat eu, apropiindu-mă.

Tresări puțin, întorcându-se spre mine.

–Hei, spuse el. Ce se petrece?

–Pot să vorbesc cu tine o clipă?

–Atâta timp cât nu e vorba despre construirea unei plute, spuse el, cu o nuanță de zâmbet în glas. Așezați-vă.

Făcu semn cu capul înspre un alt bolovan de lângă foc. Am dat să mă îndrept către el, dar am înlemnit, zărindu-i arma în mână.

–Nu vă speriați, spuse el. O curăț doar. Se aplecă și puse arma la capătul îndepărtat al bolovanului, arătându-mi că nu plănuia să o folosească în prezența mea. Știu că nu vă plac armele de foc, spuse el, îndesându-și în buzunar cârpa pe care o folosise.

–De unde știi asta?

Nu știu din ce motiv, eram puțin paranoică.

–Vă uitați la ele ca și cum ar avea o viață a lor. Râse. Ca și cum s-ar putea declanșa singure.

–Ei... M-am așezat pe bolovan. Am simțit căldură sub coapse de la căldura focului și de la căldura, din ce în ce mai mare, a zilei. Nu sunt obișnuită să fiu în preajma lor, am spus eu.

–Eu am fost tot timpul în preajma lor. Se ridică și umblă în foc cu un băț lung. Scânteile zburară în aer, iar eu am văzut răsucindu-se în flăcări ambalajul de la un pachet de tăieței. Privindu-l cum se pricepea la lucrul cu focul, m-am gândit cum nu stătea nici o clipă. Avea energie cât doi bărbați la un loc. Ar fi putut prinde o slujbă bună dacă ar fi trăit pe continent.

–Tata mă ducea la vânătoare încă de când am început să merg, spuse el. Și trăind aici, ne-am plictisi repede de pește dacă nu am vâna. Vorbise la plural ca și cum Jackson, tovarășul lui de vânătoare, ar mai fi fost încă în viață.

Mi-am amintit că Lady Alice îmi spusese că Tully plânsese când i-l aduse pe Jackson acasă. Era greu să mi-l imaginez pe tipul dur din fața mea vărsând lacrimi. Știam de la tații pacienților mei însă, că aparențele pot fi înșelătoare.

–Ei bine, mă bucur că ești bun la asta, altfel am muri de foame, am spus eu, nu prea convinsă. Nu îmi plăcea că ajunsesem să mă simt stânjenită în preajma lui.

Își înclină capul într-o parte, măsurându-mă zdravăn cu privirea.

–Deci, la ce vă gândiți? întrebă el.

Am tras aer în piept, uitându-mă la armă, ca și cum chiar mă așteptam să se declanșeze singură.

–Voiam să vorbesc cu tine despre Simmee, am spus eu. Despre copil.

Încetă să se mai joace în foc și i-am văzut neliniștea în ochi.

–Credeți că ceva nu e în regulă? întrebă el.

–Oh, nu, am răspuns. Deloc. Simmee pare perfect sănătoasă și va fi o mamă excelentă, așa cum și tu, cred, vei fi un tată minunat. Am încercat să zâmbesc, sperând să nu creadă că îi vorbeam de sus, ceea ce, desigur, făceam. Vei avea un copil pe care să-l duci cu tine la vânătoare peste câțiva ani.

–Așa e, doamnă, încuviință el. De-abia aștept. Își încrucișă brațele la piept, bățul atârnându-i între degete în timp ce aștepta să continui. Probabil nu își dădea seama că mai aveam multe de spus.

–Și dacă va fi fată? am întrebat eu.

–Nu există nici o lege care să spună că fetele nu pot merge la vânătoare, nu-i așa?

–Nu știu să fie. Mi-am schimbat poziția pe piatra tare și mi-am șters fruntea asudată cu mâna. Dar uite despre ce voiam să vorbesc cu tine, am spus eu. Simmee este neliniștită din cauză că va naște copilul aici. Adică o neliniștește ideea să *îl nască* aici. Nu aveam să vorbesc despre grijile lui Simmee cu privire la creșterea unui copil la Last Run Shelter. Fiecare lucru la timpul lui.

–Chiar așa? Tully se încruntă. Mie nu mi-a spus nimic despre asta.

–Păi, cred că încearcă să fie curajoasă, am spus eu. În plus, probabil nu vrea ca Lady Alice să știe că își face griji. Dar gândește-te, Tully. Mama ei a murit născând-o pe ea, iar Lady Alice a moșit-o atunci. E normal să se teamă că i s-ar putea întâmpla și ei la fel.

–Dar nu se va întâmpla. Se așeză din nou pe piatră și aceasta se mișcă puțin sub greutatea lui. Chiar dumneavoastră ați spus, e sănătoasă.

–Cred că totul va fi bine, am spus eu. Dar, uneori, se întâmplă lucruri neașteptate și totul se poate înrăutăți într-o clipă. Ar fi mult mai sigur pentru ea să nască acest copil la spital. Iar pe ea ar liniști-o nespus de mult.

Tully se încruntă din nou, ca și cum nu înțelegea ce spuneam.

–Nu aș vrea să o mut tocmai când este, știți, gata să nască, spuse el. Am putea fi undeva pe apă și s-ar putea întâmpla orice.

Argumentul său nu avea nici o logică.

–E la doar, cât, cinci, zece minute de aici? Vei avea o altă barcă până atunci, sunt sigură. Mă bazam pe asta.

–Și ar trebui să mergem apoi la Larry. Se uită spre focul tot mai mic, ca și cum s-ar fi gândit totuși la ideea mea. De obicei mergem pe jos de la barcă până la casă, dar e distanță de câțiva kilometri și nu ar fi în stare să meargă atât de mult. Și apoi mai e și drumul până la spital.

Am deschis gura să îi dau o replică pe care nu o formulasem încă, dar el continuă.

–Nu avem bani, spuse el, dând din umeri. Dacă ne dau afară? În plus, e plin de boli în spitale. Așa a murit bunicul meu. Mama a insistat ca el să meargă la spital din cauza glicemiei și s-a îmbolnăvit în timp ce era internat, din cauza unui virus, și a murit în scurt timp. Se apleacă să ridice o creangă și o aruncă în foc. Mi se pare mai sigur să se ocupe Lady Alice aici, spuse el.

–Poate dacă ai sta de vorbă cu Simmee, am sugerat eu. Vezi ce riscuri este dispusă să își asume, născând aici sau la spital.

Însă nu mă gândisem la cum ar ajunge de la ponton acasă la Larry. Nu mi-am dat seama că avea să fie atât de dificil.

Se ridică în picioare și înteți din nou focul, apoi se întoarse spre mine, privindu-mă, cu o expresie severă.

–Ascultați, spuse el, trebuie să aveți grijă să nu vă mai băgați unde nu vă e locul. Cei din afară cred că ei știu ce e mai bine, pentru că așa fac *ei*, dar nu ne înțeleg nouă viața. Flăcările pe cale să se stingă îi modificau trăsăturile, iar eu m-am uitat în jos, la mâini, înainte ca privirea să îi devină de gheață. Inima îmi bătea exagerat de tare, la auzul cuvintelor lui. M-am uitat la pușcă, sau carabină, sau ce era. Aproape că puteam să aud cum suna când se declanșa aici, în mijlocul pustietății, felul în care avea să răsune ecoul prin pădure și peste apă.

M-am ridicat, scuturându-mi pantalonii de cenușă și praf.

–Înțeleg, am spus eu, dar băteam în retragere de teamă.

—Bun, spuse el și se aplecă să-și ia arma.

—Ne vedem mai târziu.

M-am întors și a fost tot ce am putut să fac ca să nu alerg înapoi în casă. Trupul meu se încordă în timp ce mă îndepărtam de el, așteptând ca glonțul să îmi despice craniul. Am cotit, am deschis ușa de plasă și m-am lăsat pe unul dintre scaunele de la bucătărie. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât a trebuit să le prind între coapse, ca să le țin pe loc. Ar fi trebuit să încerc mai mult, mi-am zis eu. Ar fi trebuit să îmi cer scuze că încalc limitele, dar să-i spun că aveam să îi ajut să găsească o modalitate de a ajunge de la ponton la spital și că Simmee și copilul ar fi avut parte de ajutor financiar. Chiar și *eu* aș fi putut să îi ajut financiar dacă ar fi avut nevoie. Dar am renunțat din cauză că ridicase vocea cu doi decibeli, iar albastrul ochilor săi amenința să se transforme în gheață, iar el era la câțiva pași distanță de armă. Acum avea să îmi fie imposibil să mai deschid acest subiect. Simțeam că o dezamăgisem pe Simmee prin felul în care purtasem conversația.

Speram doar să nu fi înrăutățit lucrurile.

capitolul 35

Rebecca

Începea și ea să simtă durere în gât și nasul înfundat, simptomele care făceau ravagii prin școală. Se simțise bine în timpul turei sale la clinică, până în jur de ora trei dimineața, când observă că o durea când înghițea, iar sinusurile erau inflamate și dureroase. Până când ajunse la rulotă, la răsăritul soarelui, cu buzunarele pline de paracetamol, decongestionant și pastile de tuse, era sigură că răcise. Adam își turna cafea în termos.

– Aoleu, spuse el. Arăți ca naiba.

– Nu atinge nimic din ce am atins eu, spuse Rebecca. Nici măcar să nu respiri aici, sau o pățești.

– Biata Bec. Înșurubă capacul termosului. Ce pot face pentru tine înainte să plec?

Rebecca se îndreptă spre patul dublu, dar Adam o opri, punându-și o mână pe fruntea ei.

– Ai febră, puștoaico, spuse el.

– Refuz să fiu bolnavă. O durea până și când vorbea.

– Ai luat ceva?

Scoase paracetamolul din buzunar și scutură câteva pastile în palmă. Adam îi dădu o sticlă cu apă și Rebecca le înghiți, tresărind când pastilele o zgâriară pe gât.

Se simțea și mai apropiată de Adam de când îi povestise despre moartea părinților săi. Mai apropiată și de o sută de ori mai ușurată. Poate că nu avusese nevoie atât de mult să vorbească cu *Maya* despre acea noapte, cât avusese nevoie să spună *cuiva*.

Stătea pe marginea patului, descălțându-se, când Adam se uită pe fereastră, înspre parcare.

–Vine Dot, spuse el.

Deschise ușa și Dorothea intră în rulotă.

–Bună dimineața, zise ea. Rebecca nu se mai panică din cauza vizitei neașteptate a Dorotheei, dar ceva din tonul femeii îi făcu mâinile să înghețe.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Dorothea se sprijini de blatul din bucătărie, cu brațele încrucișate.

–S-au hotărât să înceteze căutarea victimelor accidentului, răspunse Dorothea.

Rebecca închise ochii.

–Nu.

Cuvântul ieși de pe buzele ei încet, gâtuit. Încetarea căutărilor nu era tocmai o surpriză; trecuseră aproape două săptămâni, iar echipele de salvare abia mai răzbeau, cu sutele de oameni dați încă dispăruți în urma furtunilor. Însă pierderea oricărei speranțe, pierderea *răspunsurilor* insinuate de răspunsul Dorotheei erau greu de suportat.

Adam se așeză lângă ea pe marginea patului și îi luă mâinile într-ale lui.

–Îmi pare rău, spuse Dorothea. Știu că a fost îngrozitor pentru voi și că nu aveți... căuta un cuvânt... o certitudine. Mai știu și că mă considerați pe mine responsabilă, deoarece eu v-am cerut să o convingeți să vină aici.

–Nu, Dot, spuse Rebecca.

–Nu a fost vina nimănui, adăugă Adam.

Dorothea se uită în podea.

–Ei bine, spuse ea, probabil nu sunt la fel de îngăduitoare cu mine însămi, așa cum sunteți voi. Am insistat să se urce în acel elicopter. Se uită la cei doi. Era un ajutor de nădejde, zise ea. Cu siguranță nu a fost fricoasă, așa cum mă așteptam.

–Ți-am spus eu.

Adam strânse mai tare mâna Rebeccăi.

–Ai avut dreptate. Dorothea părea foarte obosită. Una dintre biserici va organiza o slujbă memorială mâine-seară

pentru victimele furtunii, spuse ea, frecându-și ceafa. Cred că Maya, asistenta și pilotul au nevoie de o mențiune specială. Voi face eu asta, dacă vreți.

–Nu, o fac eu, spuse Adam. Asta dacă nu cumva vrei tu, Bec.

Ea ar fi trebuit să facă asta, dar ar fi avut nevoie de câteva luni, poate ani, ca să își pună ordine în gânduri și să găsească ceva de spus despre sora ei. Clătină din cap.

–Nu cred că sunt în stare, abia șopti.

–Te-ai descurca, spuse el. Dar aș vrea să vorbesc eu. Poți să-mi spui dacă vrei să menționez ceva. Pot vorbi în numele amândurora.

–Vă las să vă decideți. Dorothea își puse mâinile în buzunare. Slujba va avea loc la ora șapte și vom merge cu o furgonetă care ne ia de lângă rulota mea. Se uită la Rebecca. Să dormi, scumpo, spuse ea. Mi se pare că ai contactat virusul care circulă pe aici. Și Adam, ia-ți liber azi.

–Am să vin mai târziu.

Adam se ridică în picioare și o conduse pe Dorothea la ușă. Rebecca nu se mișcă de pe marginea patului, desculță la un picior, iar la celălalt pantof având șireturile dezlegate. Îl auzi pe Adam șoptind „... nu am să o las singură" și se bucură. Nu se simțea în stare să stea singură în aceste momente. Pierduse mai mult decât o soră în ultimele două săptămâni. Își pierduse pasiunea. Energia. Uneori, când își imagina că ținea un copil în brațe sau pe părinții ei stând în tribune, se întreba dacă nu cumva își pierdea și mințile.

Își dădu și celălalt pantof jos și se întinse pe pat, dar se ridică imediat.

–Nu pot să respir dacă stau întinsă, îi spuse ea lui Adam. Mi-e prea înfundat nasul.

Adam își luă perna de pe canapea și o puse peste a ei, la căpătâiul patului. Încearcă să dormi sprijinită de astea.

–O să îți umplu perna de germeni, zise ea.

–De parcă mi-ar păsa.

Merse în baie și Rebecca auzi apa curgând. Când ieși, avea în mâini una dintre mănușile de baie pe care le primiseră. O udase, o împăturise și o puse pe fruntea Rebeccăi. Era atât de blând. Era bucuroasă că Maya avusese parte de grija lui, atât cât durase.

Se așeză pe marginea patului în timp ce ea încerca să se așeze comod. Putea să respire dacă stătea pe partea dreaptă, sprijinită pe perne, dar trebuia să țină compresa ca să nu cadă. Era cu spatele la Adam și, vreme îndelungată, nici unul dintre ei nu vorbi.

–Te simți bine? întrebă ea în șoaptă.

Adam nu răspunse imediat.

–Nu e ca și cum nu mă așteptam la asta.

–Nu asta am întrebat.

–Sunt bine.

–Poți să mergi la clinică, spuse ea, deși nu voia ca el să plece. O să dorm.

–Nu vreau să plec, spuse el. Nu încă.

Rebecca avea ochii închiși, iar chipul Mayei era în spatele pleoapelor închise. Clipi, dar nu putu alunga imaginea. Maya zâmbea. Nu arăta ca o femeie care suferise multe pierderi, dar așa se întâmplase și nu era drept.

–Nu e niciodată suficient, spuse ea, cu glas spart.

–Ce anume?

–Nu te poți sătura de cei pe care îi iubești, spuse ea. E ca și cum... Îmi doresc să fi stat cu ea în fiecare zi. În fiecare minut din fiecare zi.

–Știu, îi spuse frecându-i umărul.

–O văd cu ochii închiși.

Adam râse.

–Și eu.

–Serios? Zâmbește. Și tu o vezi zâmbind?

Ezită.

–Da, răspunse, într-un fel care o făcu pe Rebecca să se îndoiască de sinceritatea lui.

–Mi-aș dori să fi stat de vorbă cu ea în fiecare zi, cum fac surorile. Așa ar fi trebuit să facem. Dar întotdeauna eram plecată undeva, unde nu aveam semnal pe mobil. Nu fusese cea mai bună soră din lume. Dacă aș putea să o am înapoi, aș face asta. Aș vorbi cu ea în fiecare zi.

–E ceva ce aș vrea, Rebecca, spuse el brusc.

Crezu că voia ceva tangibil. Oare avea ceva de-al Mayei pe care îl dorea el? O amintire.

–Ce anume? întrebă ea.

–Vreau să fii întotdeauna familia mea. Vocea lui era aspră. Poate că nu mai suntem tocmai cumnați acum, dar vreau să rămânem o familie. Bine?

Se întoarse pe spate, cu capul pulsându-i și parcă înfundat cu bumbac.

–Maya nu ar fi permis să fie altfel, spuse ea.

Adam încuviință din cap, aplecându-se în față să întoarcă pe partea cealaltă compresa udă de pe fruntea ei și, când închise din nou ochii, Rebecca ar fi putut să jure că zâmbetul Mayei deveni mai larg.

capitolul 36

Maya

Mă aflam la Last Run Shelter de cel puțin zece zile. Probabil și mai mult. Îmi dădeam seama din felul în care pielea mă mânca și se strângea în jurul copcilor de pe picior. Era timpul – *trecuse* timpul – ca acestea să fie scoase.

–Ai o forfecuță sau o lamă? am întrebat-o eu pe Simmee.

Spălam geamurile de la camera de zi pe dinăuntru. Simmee observase o pată pe unul dintre geamuri cu o oră în urmă și se apucase imediat, amestecase apă cu oțet și începuse să frece, cu pântecul atât de mare încât abia putea să se apropie suficient de mult de ferestre pentru a le curăța.

–Copcile sunt gata să iasă, am spus eu.

–Vi le scoate Lady Alice. Lucra cu cârpa într-un colț al unui ochi de geam. Mirosul pătrunzător de oțet umplea camera. Nu am nimic suficient de mic ca să vă ajute.

Am oftat încet, nevrând să mă audă.

–Bine, am spus eu. O să merg la ea când terminăm. M-am gândit că trebuia să străbat singură pădurea și m-am uitat la peretele de lângă ușă. Una dintre arme lipsea. Tully era afară, gata să mă confunde cu o căprioară. Vrei să vii cu mine? am întrebat.

–Vă supărați dacă mergeți singură? mă întrebă uitându-se la mine. M-a durut spatele toată ziua.

–Sigur, o să mă descurc, am mințit eu. Poate ar trebui să amân. Poate Simmee ar fi putut veni cu mine a doua zi. Lady Alice nu stătea însă foarte departe; mă comportam

ridicol. De ce nu te așezi și să mă lași pe mine să termin ferestrele?

O clipă, am crezut că va fi de acord, dar clătină din cap.

– Îmi place să fac asta, spuse ea. Îmi place să fac lucruri ale căror rezultate se văd imediat, cum e asta. De asta îmi place să fac curățenie. Mă gândesc la ce fac. Mă gândesc la geamul ăsta, cum e făcut și așa mai departe. Se dădu un pas în spate și studie fereastra pe care o curăța, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, asigurându-se că nu sunt urme. Fac asta de fiecare dată când curăț o fereastră. Mă ajută să nu mă gândesc la alte lucruri.

Avea o atitudine mai bună decât mine față de treburile casnice, asta era sigur. Gândurile mele erau oriunde, numai la fereastra pe care o curățam nu. Gândurile mele erau la *ea*. Fusese atât de ușoară și de senină când ajunsesem la Last Run, iar acum părea întunecată și greoaie. Voiam să îi alung acea negură, dar ajunsesem să mă gândesc că trebuia să se risipească de la sine. Avea să dispară până la venirea bebelușului, eram sigură. Erau vremuri înfricoșătoare pentru ea – în așteptarea travaliului, a nașterii, cu temerea legată de soarta mamei sale plutindu-i deasupra capului.

Ore întregi după ce i-am refuzat oferta cu privire la copil, Simmee nu a mai vorbit cu mine. În cele din urmă, am rugat-o să stea jos, cu mâinile presate ferm pe umerii săi și i-am spus că aveam să o ajut în orice fel puteam, dar nu aveam să îi iau copilul. I-am spus cât de onorată mă simțeam că avea încredere în mine să îi cresc copilul, dar că hormonii o făceau să vorbească așa și că nu trebuia să ia decizii irevocabile în astfel de condiții. Aveam să mă asigur că va veni o asistentă la domiciliu ca să vadă de ea și de copil. Aveam să îi trimit bani, dacă ar fi avut nevoie.

Mă ascultă și am crezut că a înțeles cu adevărat ceea ce îi spuneam, pentru că, în cele din urmă, a încuviințat din cap.

– Probabil ai dreptate, spuse ea.

Dar, timp de o zi întreagă, între noi se lăsase o nouă tensiune care mă întrista. Acum părea să se risipească.

Lucrurile păreau să se fi liniștit și între mine și Tully, după conversația aspră avută lângă foc și graba mea ridicolă de a intra în casă, departe de arma lui. La cina din acea seară, se comportase ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi, spunând glume deocheate și aplecându-se să o sărute pe Simmee pe gât, iar eu m-am prefăcut la rândul meu. Eram confuză în privința rolului meu. Avea, cu siguranță, dreptate să spună că eram o intrusă, mai bine educată, cu valori dezvoltate într-o lume în care banii nu erau o problemă și ceea ce era mai bine pentru oameni părea perfect clar. Cine eram eu să îmi impun valorile asupra unor oameni care nu trăiau în lumea mea? Dar agitația lui Simmee mă neliniștea. *Ea* voia ceva de la mine, ceva ce nu îi puteam oferi.

Când am terminat cu ferestrele, am pornit către Lady Alice. Nu mă descurcam foarte bine prin pădurea întunecată, cu plantele agățătoare care mi se prindeau de picioare, de brațe, de gât. Pădurea mi se păruse suficient de înspăimântătoare când o străbătusem cu Simmee. Dar singură era de-a dreptul înfiorătoare. Fiecare sunet – veverițele care foșneau frunzele, pocnetul unei crengi – mă făcea să tresar și aproape am alergat pe ultima jumătate de drum către Lady Alice. Am fost peste măsură de fericită când i-am zărit cocioaba dărăpănată. Între colțul casei și un copac era întinsă o sfoară pentru rufe, pe care erau prinse cu clești hainele negre ale lui Lady Alice. M-am întrebat ce avea să poarte. Nu mi-o puteam imagina în altă culoare, în afară de negru.

O prelată albastră acoperea acum gaura din acoperișul verandei, iar creanga care ocupase aproape toată veranda, se afla afară, pe pământ. *Tully*, mi-am zis eu, imaginându-mi-l, emoționată, cum se chinuia să scoată creanga de pe veranda lui Lady Alice.

Probabil că Lady Alice mă văzuse apropiindu-mă, pentru că îmi deschisese deja ușa cu plasă când am pășit pe verandă.

–Bună! spuse ea.

Purta o rochie din bumbac, cu mâneci lungi, cu margarete minuscule, roz și verzi, pe fundal violet.

–Arătați *încântător*.

Am zâmbit, ignorând intenționat bara de curățat pantofii de lângă ușă. Era ușor să zâmbesc acum când ieșisem din pădure. Deja mă gândeam cu groază la drumul înapoi.

–Oh, nu te uita la mine. Refuză complimentul dând din mână. Nu mă simt confortabil în rochia asta, acum că Jackson s-a dus, dar azi a fost ziua de spălat rufe.

–Ei bine, speram că poate e și ziua de scos copcile Mayei, am spus eu. Aveți timp?

–Sigur, zise ea. Îmi pot face oricând timp pentru tine, domnișoară Maya.

Am urmat-o prin casă spre bucătărie. Camera de zi era întunecată și abia am putut să văd toate cuverturile și milieurile, în timp ce ochii mei încercau să se adapteze la lipsa de lumină. În bucătărie, Lady Alice luă o geantă de piele uzată, leită celor pe care le purtau doctorii când făceau vizite la domiciliu. Îmi zâmbi când o ridică de pe tejghea.

–Trusa mea medicală, spuse ea, cu oarecare mândrie.

Mi-am imaginat-o brusc încercând să-l salveze pe Jackson când i l-a adus Tully acasă după accident. Fusese deja mort, sau îi murise în brațe, în ciuda eforturilor sale? Nu voiam să mă gândesc la asta.

Lady Alice deschise trusa și, cu un aer ceremonios, scoase un recipient de plastic cu capac. Scoase capacul, dând la iveală un săpun verde și mi-am amintit că Simmee îmi spusese ceva despre „săpunul special" pe care Lady Alice îl folosea când își trata pacienții.

Am privit-o cum își freacă mâinile cu grijă în chiuvetă. Săpunul răspândi un miros puternic de pin. „Primăvară irlandeză“, mi-am spus eu, zâmbind. Săpunul ei special.

–Să mergem pe veranda din spate, spuse ea, închizând robinetul cu degetele curate. E mai bună lumina acolo.

Am urmat-o afară pe ușa din spate și ne-am așezat pe scările de lemn. M-am sprijinit cu spatele de casă, am rulat cracul pantalonului de la uniformă și am lăsat-o pe Lady Alice să-mi ridice piciorul la ea în poală. Mi-am adus aminte brusc de o zi îndepărtată, când tata îmi ținuse piciorul în poală ca să îmi curețe cicatricea din genunchi de nisip. Mă duruse îngrozitor, dar nu am plâns.

–Ești o fetiță curajoasă, îmi spusese el.

Fusesem curajoasă odată. Puteam oare să recapăt acea latură? Puteam oare să traversez pădurea fără să tresar la fiecare zgomot?

M-am uitat la piciorul întins peste coapsele lui Lady Alice. Firișoarele de păr crescute de vreo două săptămâni reflectară lumina. Părul era foarte blond, dar tot era o priveliște revoltătoare. Nu mai văzusem păr pe picioarele mele de la doisprezece ani, când începusem să mă rad.

Lady Alice își deschise din nou geanta și scoase o pensetă și o foarfecă adevărată de suturat.

–De unde aveți instrumentele medicale? am întrebat.

–Unchiul meu Jimmy a fost doctor, spuse ea. Venea pe aici din când în când. Când a murit, mi-a lăsat trusa prin testament. Probabil am fost cea mai promițătoare, copiii lui erau – se uită la mine conspirativ – cam grei de cap.

Am râs cu poftă. Mâinile ei curate atinseseră acum totul: geanta, piciorul meu, treapta de lemn, rochia, foarfeca. M-am gândit să o rog să fiarbă măcar foarfeca mai întâi, dar am lăsat cuvintele să îmi dispară din minte. „Ce naiba!“ mi-am zis eu. Rana era închisă și curată. Aveam să supraviețuiesc.

Folosi foarfeca și penseta cu îndemânare și, în ciuda îndoielilor mele inițiale, am fost impresionată.

–Sunteți bună la asta, am spus eu.

–Oh, nu-i mare lucru. Tăia și trăgea. Tăia și trăgea. Curăța puțin sânge uscat de pe piele cu tifon și alcool. O fac de atâta timp, încât nici nu mai știu când nu știam să o fac.

–M-am bucurat să văd că Tully v-a reparat veranda, am spus.

–Oh, Larry a făcut mare parte.

–Larry?!

Capul ei era plecat peste piciorul meu, vocea îi era înăbușită și m-am gândit că auzisem greșit.

–Da. A venit ieri-dimineață. Mi-a adus alimente și a încercat să mă convingă să mă întorc cu el, dar i-am spus că nici nu mă gândesc să plec. Chicoti. Asta îi spun tot timpul. Ar fi picat lat dacă îi spuneam că merg. Poate într-una din zile am să-i spun asta, să văd ce...

–Larry? Fiecare mușchi din corp îmi era încordat. Fiul dumneavoastră, Larry? A fost aici *ieri?*

–Da, a fost.

–Dar... i-ați spus despre mine? Credeam că știți că trebuie să mă întorc acasă! Credeam că știți...

–De ce te agiți așa? întrebă ea. Ține piciorul fix, acum, sau o să ajung să tai ceva ce nu trebuie tăiat.

–Lady Alice! Mi-am luat piciorul din poala ei cu jumătate din copci neatinse. Am prins-o de braț, aplecându-mă în față. De ce nu i-ai spus nimic despre mine și despre faptul că trebuie să mă întorc acasă?

–De ce ești așa supărată? Se dădu puțin pe spate, cu privirea confuză. Tully era aici, îl ajuta cu acoperișul și nu a spus nimic, m-am gândit că te-ai răzgândit...

–*Tully* a fost aici? În același timp cu Larry?

–Asta încerc să îți spun, copilă. Îmi mângâie obrazul cu mâna. Tully nu a spus nimic despre tine și m-am gândit

că te-ai decis să rămâi și să mă ajuți să moșesc copilul lui Simmee, acum că sunteți așa apropiate.

Mă cuprinse furia.

–Cum îndrăznește! am strigat eu. Mă ține prizonieră! M-am ridicat, trecându-mi mâna prin părul încâlcit. Trebuie să merg *acasă*, Lady Alice! am spus eu. Am un soț și o soră care probabil mă cred moartă. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine!

Lady Alice se ridică în picioare și mă îmbrățișă. I-am simțit părul aspru sub bărbie și mirosul de Primăvară irlandeză îmi umplu nările.

–Totul va fi bine, copilă, spuse ea. Ești în siguranță aici. Larry o să se întoarcă și îndreptăm lucrurile data viitoare. Tully a înțeles greșit ce ai spus, atâta tot.

–Nu i-am spus niciodată *nimic* care să îl facă să creadă că vreau să rămân! Începusem să plâng. Trupul meu se zguduia în lacrimi, iar ea încercă să mă strângă și mai tare în brațe, dar m-am ferit, mult prea supărată ca să mă las consolată. M-am chinuit să îmi reamintesc conversația mea cu Tully. Oare chiar îi spusese ceva care să-i dea de înțeles că voiam să stau până la nașterea copilului? Cu siguranță nu. Nici vorbă.

Brusc, mi-am amintit de barcă și aproape am izbucnit în râs, ușurată.

–Sigur i-a spus lui Larry că i-au luat apele barca! am zis eu. Probabil i-a spus să le aducă – lui Tully și Simmee – o altă barcă și atunci o să mă scoată de aici. Chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că tot ceea ce spuneam nu avea nici o logică. De ce nu îi ceruse, pur și simplu, lui Larry să mă ia cu el? Și de ce nu îmi *spusese* Tully, dacă acesta era planul lui? I-a spus măcar Tully lui Larry să îmi sune familia sau... M-am oprit. Sigur că nu. Tully nu ar fi avut de unde să știe cum să ia contact cu Adam sau Rebecca. Este... este *incredibil!*

–Stai jos, domnișoară Maya. Vocea lui Lady Alice deveni, din senin, atât de stridentă, încât m-am așezat din nou pe treaptă.

Am ridicat privirea înspre ea.

–Nu-mi vine să cred că nu i-a spus nimic lui Larry, am zis eu. Pur și simplu nu îmi vine să cred.

Se așeză din nou lângă mine.

–De ce crezi că nu a spus nimic? întrebă ea.

–Nu prea-mi pasă. Îmi pasă doar de...

–Gândește-te. Gândește-te de ce vrea să te țină aici.

„Răscumpărare?" m-am întrebat eu. „Fusesem răpită? Avea să încerce să scoată bani de la Adam?" Dar chiar în timp ce mă gândeam, știam că era ridicol.

–Vrea ca *tu* să moșești copilul lui Simmee. Lady Alice vorbi rar, ca și cum aș fi fost un văr de-al ei greu de cap. Tu. Un doctor adevărat. Eu sunt femeie bătrână și probabil că își face griji. Dădu din mâini prin aer. Nu sunt bleagă, domnișoară Maya. Știu că fata aia moare de frică să nu aibă aceeași soartă ca și mama ei. Tully e doar îngrijorat. Deci e bine că ești aici. Toată lumea te vrea aici.

–Dar *eu* nu vreau să fiu aici! am izbucnit. Vreau să merg acasă.

–Știu că vrei, copilă. Îmi pare rău că nu i-am spus eu lui Larry. Am fost... Se uită spre pădure, mușcându-și buzele și mi s-a părut că îi citesc regretul sincer pe chip. Îmi pare tare rău, spuse ea. Mă gândeam doar la mine și la cât de mult mă bucuram să îl văd pe Larry și să am ceva mâncare în casă. Îmi luă mâna în palma ei micuță și o ținu pe genunchi. Adevărul e, domnișoară Maya, că nu știu de ce Tully nu a spus nimic, recunoscu ea. Dacă are de-a face cu Simmee și copilul, nu mai trebuie să-ți faci griji prea mult timp. Stă să nască acuși.

I-am dat drumul la mână.

–Trebuie să vorbesc cu Tully, am spus eu, ridicându-mă din nou, dar mă prinse de mână.

–Poate nu e bine să-l bați la cap cu asta acum, spuse ea. Sună ca un avertisment.

–Ba da, trebuie.

–Atunci lasă-mă să termin cu copcile. Se întinse spre piciorul meu. Apoi ești liberă să mergi să te iei de el, dacă vrei. Dar gândește-te la Simmee. Gândește-te cât de bine i-ar fi să te aibă în preajmă când îi vine sorocul.

Tully curăța de piele un iepure pe masa veche de picnic de lângă afumătoare și am început să strig la el de îndată ce l-am zărit de pe cărare.

–Nu i-ai spus lui Larry că sunt aici! am strigat eu. M-am oprit peste masă de el, fără să mă uit la balta de sânge dintre noi. Fără să mă uit la lama ascuțită din mâna lui. Mi-am pus mâinile pe masă și m-am aplecat către el, uitându-mă fix în ochii lui. De ce nu i-ai spus? *Știi* că trebuie să plec de aici. *Știi* asta!

Nu păru să fie deloc mișcat, ba mai mult, păru aproape plictisit de izbucnirea mea.

–Ai fost la Lady Alice? mă întrebă el.

–Mi-a spus că nu i-ai zis nimic lui Larry. M-am îndreptat de spate. Cum ai putut să-mi faci asta?

–Ba da, i-am spus lui Larry, răspunse el. Iar Lady Alice știe. Era chiar acolo, ne dădea indicații unde să mutăm creanga de copac care i-a distrus veranda.

–Atunci de ce mă aflu tot aici? De ce nu sunt pe drum spre casă? Vocea mea bubuia de furie. Ce se întâmplă?

–Lady Alice a zis că te-ai răzgândit și că nu mai vrei să pleci.

–*Poftim?*

–A spus că te-ai decis să stai până când naște Simmee.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mai știam pe cine sau ce să mai cred.

–Mie mi-a spus că *tu* vrei să stau până când naște Simmee!

–Serios? Râse scurt, ca un lătrat. Uneori oamenii își pun ideile în gura altora, nu-i așa? Lady Alice... e o bătrânică simpatică, dar nu spune întotdeauna adevărul.

–Tully, *tu* știai că trebuie să plec de aici. Nu-mi pasă ce a spus Lady Alice. *Tu* știai și nu ai făcut absolut nimic în privința asta!

Se ocupa în continuare de iepure, cu privirea inexpresivă.

–Păi, acum că sunteți atât de apropiată de ea și de Simmee... Dădu din umeri, uitându-se la mine. M-am gândit că ați povestit ca între fete și am crezut că știu mai multe despre ce vă doriți decât mine.

M-am uitat urât la el.

–Și barca? am întrebat. Ai spus că atunci când vine Larry ai să-l rogi să îți găsească alta.

–Și așa am și făcut. Continuă să curețe iepurele pe masă în timp ce eu îmi țineam privirea ațintită asupra chipului său. O să caute, spuse el. O să îmi găsească ceva la preț bun.

–*Când?*

–Când o să găsească. Nu-i ca și cum ai pocni din degete și să apară o barcă. Ridică mâna, gata să pocnească din degete, dar avea cuțitul în mână și lama reflectă o rază de soare, făcându-mă să clipesc.

Se uită în jos la mizeria pe care o făcuse pe masa de picnic și l-am urmărit în tăcere. Care dintre ei spunea adevărul? Care dintre ei dorea să fiu acolo să o ajut pe Simmee la naștere? M-am așezat pe capătul băncii, dezorientată și învinsă, și știam că nu am nici o șansă să aflu răspunsul. Ce mai conta? Oricum eram blocată aici. Voiam să o cred pe Lady Alice. Aveam încredere în ea. Simțeam afecțiune față de ea. Tully mă ținea aici pentru că îi era teamă că Lady Alice nu se putea descurca singură la naștere. Poate chiar *era* speriat și nu putea să-mi mărturisească, deci trebuia să dea vina pe Lady Alice. Tully nu era genul de bărbat care să-și recunoască temerile. Îi urmăream fața

în timp ce curăța iepurele. Genele lungi și blonde îi făceau umbre în formă de semilună pe obraji – o trăsătură aproape feminină la un trup care, altfel, era cu totul masculin. Îl făceau să pară, brusc, vulnerabil. „Îi este teamă", mi-am zis eu. „Îi e teamă că o va pierde pe Simmee." Furia mi se potoli puțin.

Ridică brusc privirea.

–Sunteți încă aici? întrebă el.

–Ai fi putut măcar să te asiguri că Larry îmi contactează familia.

–Nu m-am gândit la asta, spuse el. Eram ocupați și, în plus, de unde să fi știut să-i spun cum să ia legătura cu ei? Nu am nici număr de telefon, nimic.

–Soțul și sora mea probabil sunt extrem de îngrijorați. Vocea mea era calmă acum. Cedasem. Nu mai puteam face nimic.

Puse cuțitul jos.

–Atunci vor fi al naibii de fericiți când vor afla că sunteți bine, domnișoară Maya, spuse el. O să fie o reuniune fericită pentru toți.

M-am ridicat în picioare. Mă ustura puțin piciorul. Nici nu sesizasem până atunci. M-am întors și am pornit înspre casă. Nu aveam să aflu niciodată adevărul. Singurul lucru pe care îl știam sigur era că urma să moșesc copilul lui Simmee. Iar asta, speram și mă rugam, avea să fie un lucru bun.

capitolul 37

Rebecca

Biserica era imensă, și totuși nu era loc suficient pentru toți cei care încercau să se înghesuie la slujba interreligioasă. Fiecare canal important de televiziune avea echipe și echipamente răsfirate de-a lungul culoarelor, de ambele părți ale sanctuarului și, în opinia Rebeccăi, ocupau mai mult spațiu decât li s-ar fi cuvenit, împiedicând prezența unor oameni care aveau cu adevărat nevoie să fie acolo. Un singur drum principal care ducea la biserică era deschis. Era plin de gropi și bucăți de asfalt sparte, iar autobuzele și furgonetele se întindeau pe distanțe de kilometri. Mulți trebuiseră să se dea jos din mașini și să meargă pe jos până la biserică, iar slujba a început cu peste o oră întârziere.

Rebecca, Adam și Dorothea stăteau pe una dintre băncile rezervate din față. Părinții și fratele lui Janette stăteau lângă ei, precum și familiile unui polițist, a doi pompieri și ale câtorva locuitori cunoscuți din zonă care dispăruseră în urma furtunii.

În ciuda decongestionantului pe care îl luase, Rebecca își simțea capul de două ori mai mare decât era, iar vocile predicatorului, pastorului și rabinului ajungeau la ea ca filtrate prin numeroase straturi de material. Dar nu îi păsa. Nu i-ar fi păsat nici de era să i se desprindă capul de pe umeri. Amorțeala pe care o simțise atunci când dispăruse Maya reapăruse acum, iar Rebecca se bucura. Încerca să fie atentă la cei care vorbeau, dar aceștia nu puteau străpunge zidul pe care îl ridicase în jurul ei, iar ea abia dacă

era conștientă de plânsetele care veneau din rândurile din spate.

Adam îi atinse brusc brațul, ridicându-se în picioare și, preț de o clipă, fu nedumerită, uitând că el trebuia să vorbească. Îl urmări cum urcă treptele mari de marmură către altar. În spatele amvonului, arăta palid când își drese glasul. Era proaspăt bărbierit și făcuse duș, dar, la fel ca ea, purta tot uniforma DIDA, pentru că nu aveau alte haine la ei. În plus, când se termina slujba, plănuiau să se întoarcă direct la muncă. Lucrau din nou în aceeași tură, iar Rebecca era bucuroasă.

Adam începu să vorbească și, pentru prima dată de la începerea slujbei, Rebecca era în stare să asimileze ce se spunea. Adam vorbi despre Janette și despre pilotul elicopterului. Nu avea notițe, dar vorbea despre ele cu ușurință, iar Rebecca își dădu seama că își făcuse timp să stea de vorbă cu familiile lor, ca să afle câte ceva despre viețile lor.

Apoi începu să vorbească despre Maya, povestindu-le celor din fața lui despre soția sa. Ce medic priceput și dedicat fusese. Cât de mult iubise copiii. Își dorise chiar ea copii, zise el, dar poate că ăsta a fost un motiv pentru care nu reușise niciodată să-i aibă. Poate că trebuise să-și petreacă timpul scurt pe pământ ajutând cât mai mulți copii cu putință. Vocea îi devenea din ce în ce mai puternică, nu mai slăbită, pe măsură ce vorbea, iar Rebecca urmărea cum își recapătă culoarea în obraji. Cu fiecare cuvânt, cu fiecare fir care îi unea în iubirea lor pentru Maya, devenea tot mai frumos în ochii ei.

–I-a fost teamă să vină în Wilmington, spuse Adam. Prefera să lucreze în siguranța cabinetului ei și la spital. Munca într-o zonă afectată era foarte diferită de rutina ei. Dar și-a învins toate aceste temeri și a venit aici. A dat dovadă de un curaj pe care nu am știut niciodată că îl are, iar dispariția ei a scos la iveală în noi un curaj de care nu am crezut niciodată că o să avem nevoie.

Rebecca înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât. Pentru prima dată în două săptămâni, simțea cum îi crește inima. Golul era înlocuit de ceva care semăna a acceptare. După moartea Louisei, Dorothea o comemorase în fața unei biserici pline de prietenii lor și citase un proverb: „Suferința împărtășită e de două ori mai mică". Rebecca își amintea acele cuvinte acum, ascultându-l pe cumnatul său. *Familia* sa. Închise ochii. „Doamne, îți mulțumesc pentru Adam."

Deschise ochii în timp ce Adam continua să vorbească, dar gândurile sale se îndreptară spre Brent. O sunase din nou cu o seară înainte, exprimându-și compasiunea față de încetarea căutărilor și cerând-o, din nou, de soție.

– Viața este prea *scurtă*, Rebecca, o imploră el.

Încercă să își imagineze reacția lui Brent dacă *ea* ar fi fost cea implicată în accidentul de elicopter. Încercă să și-l imagineze în amvonul unde stătea Adam, dar îi fu imposibil. Nu s-ar fi oferit niciodată să vorbească. Nu îi plăcea să vorbească, nici măcar când i-o cerea profesia, dar nu era drept să îl judece după talentul de orator. Știa că o iubește. Nu așa cum Adam o iubea pe Maya, însă. O *iubise* pe Maya. Problemele lor aveau rădăcini adânci, dar asta nu schimbase respectul lui Adam față de ea, sau admirația care reieșea atât de clar și sensibil din cuvintele sale.

Rebecca nu îl dorea pe Brent. Nu ca soț. Nici măcar ca iubit.

Adam coborî din amvon pe scările de marmură. Se uita în ochii ei în timp ce se apropia de bancă. Îi zâmbi, obosit și resemnat în același timp, iar ea văzu că avea obrajii umezi.

Întinse un braț către el când se așeză lângă ea. Își puse mâinile în jurul brațului său și se apropie de el.

– Mulțumesc, șopti ea și, în sufletul ei, suferința se lupta cu speranța, părerea de rău – cu șansa.

capitolul 38

Maya

Pentru prima dată, adunam ouă din coteţul găinilor cu Simmee. În timpul şederii mele la Last Run Shelter, o lăsasem să adune ouă şi să se ocupe de găini în fiecare dimineaţă, în timp ce eu stăteam în pat, prefăcându-mă că mâncarea venea de la supermarket. De la bun început, când aveam nevoie de ajutor şi suferearn, avusese grijă de mine. Se ocupase de mine. În ultimele câteva zile însă, mi-am dat seama că rolurile trebuiau inversate. Simmee era obosită, agitată şi, eram destul de sigură, deprimată. Avea ceva ca o greutate de plumb şi mă îngrijora. Nu i-am spus că Larry venise la Lady Alice sau despre nedumerirea mea că mă mai aflam încă acolo, când toată lumea ştia că voiam cu disperare să plec. Nu am vrut ca Simmee să fie prinsă la mijloc. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

Aşa că, dis-de-dimineaţă, chiar după ce Tully a plecat de acasă cu sculele de pescuit, am rugat-o să îmi arate cum să am grijă de găini.

–Nu-i deloc complicat, zise ea.

Am început să adunăm ouă din cutiile de clocit şi mi-a spus cât de multă hrană să le dau, cât de des să le umplu vasele cu apă. Nici una dintre noi nu a spus-o, dar amândouă ştiam la ce ne gândeam: aceasta avea să fie sarcina mea până după ce avea să nască ea.

–Am să gătesc, am spus eu, ducând ouăle în casă.

Aprinsesem cărbunii la grătar înainte să mergem la coteţ, aşa că ştiam că aveau să fie suficient de încinşi deja. Eu şi Adam aveam un grătar pe gaz cu şase arzătoare şi, până în ziua dinainte, nu mai gătisem nimic la cărbuni

în viața mea. Ieri însă, aprinsesem focul și așteptasem să fie suficient de tare pentru a fierbe o oală cu apă, în care am pus foarfeca pe care Simmee o folosea la cusut, câteva bucăți de sfoară și bucățele de material, pe care le tăiasem plănuind să le folosesc drept tifon. Voiam să fiu pregătită pentru când avea nască. Când m-am uitat în coșuleț ca să văd ce așternuturi pregătise Simmee, am găsit, cu surprindere, un coș mare de Paște. Era lucrat ieftin, din răchită de plastic roz și violet și conținea o păturică verde din flanel, câteva scutece din material împăturite cu grijă și o cutie de tampoane sanitare. Când am întrebat-o pe Simmee despre coș, mi-a spus că plănuia să îl folosească pentru a „duce copilul de colo-colo". M-am gândit la scoicile la care mă uitasem pentru propriii mei copii. Când aveam să ajung acasă, aveam să fac tot posibilul să îi trimit una.

În coșuleț se afla o saltea veche. Fusese învelită într-o față de pernă, dar era prea moale ca să fie sigură pentru copil și am stat trează cu o noapte înainte, încercând să mă gândesc la cum puteam să o întăresc. Lady Alice tăiase o cuvertură de a ei în pături de înfășat și m-am gândit că ele ar putea fi cheia.

Mă așteptam ca Simmee să înceapă să spele ouăle, odată ajunse în bucătărie, dar nu s-a împotrivit deloc când i-am spus să stea jos și să mă lase pe mine. Se afundă într-unul dintre scaunele de la bucătărie, ciudat, șoldul stâng mai întâi, apoi dreptul, ca și cum chiar ar fi încercat să se așeze pe niște ouă, fără să le spargă.

—Ies afară cu dumneavoastră când sunteți gata să vă apucați de gătit, spuse ea.

I-am zâmbit.

—Mă descurc, am spus eu. Nu sunt complet ineptă.

—Ce înseamnă inept?

Nu am găsit nici o definiție care să nu presupună cuvinte și mai complexe decât termenul însuși.

—Inutil, am spus eu. Aproape. Nu sunt inutilă.

Simmee oftă.

—Așa mă simt eu zilele astea, zise ea. Inutilă.

—Îți păstrezi energia. E un lucru bun.

Spărgeam al cincilea ou în bol când am auzit-o inspirând adânc. M-am întors să mă uit la ea.

—Te simți bine?

Strânse din buze și am crezut că o durea ceva. Țineam în mână coaja de ou goală deasupra bolului.

—Simmee?

—Mama a murit din vina mea, spuse ea.

Am aruncat coaja în găleata de gunoi.

—Simmee, am spus eu, cu o voce potrivită pentru a liniști un copil care credea că văzuse o stafie, cum ar putea fi vina ta?

—Am fost răsucită nefiresc în pântec, răspunse ea. Lady Alice m-a scos cu greu și cred că ceva s-a rupt în mama și a sângerat până la moarte.

Nu am mai luat cel de-al șaselea ou.

—Ți-a spus cineva vreodată că a fost vina ta? am întrebat-o eu.

—Nu trebuie să fii geniu ca să îți dai seama. Trase înspre ea bolul cu zahăr și începu să se joace cu lingura.

—Termenul de vină presupune ca cineva să fi făcut ceva prin care să facă rău altei persoane, am spus eu.

—Ce înseamnă a presupune?

—Adică... erai un copil care încerca să se nască, Simmee. Am simțit un nod în piept. Nu ai făcut nimic intenționat ca să îți rănești mama.

—Bunica spunea că tata o iubea la nebunie pe mama. Mișcă lingura înainte și înapoi de câteva ori în bolul cu zahăr. Spunea că nu voia să aibă de-a face deloc cu copilul care a ucis-o. De asta a plecat.

—Poate era atât de chinuit de durere încât nu mai gândea ce spune, am spus eu, pe un ton înțelegător, străduindu-mă din răsputeri să nu-mi las furia să se simtă în voce. Indiferent care a fost scuza lui pentru a pleca, vina nu a fost a ta.

–Nu a trecut niciodată peste asta. Simmee înclină puțin capul ca să se uite pe fereastră. I-am urmărit privirea, așteptându-mă să îl văd pe Tully întorcându-se acasă devreme, dar nu era nimeni. Nu a venit niciodată să mă vadă. Bunica nici măcar nu-i știa numele întreg. El și mama nu erau căsătoriți.

Nu puteam să îmi dau seama care era frica *reală* din spatele cuvintelor. Nici ea și Tully nu erau căsătoriți. Îi era teamă că avea să moară și că Tully avea să învinuiască bebelușul și îl va părăsi, așa cum și ea fusese părăsită?

–Tully nu ar face niciodată așa ceva. Și în plus, am adăugat eu repede, tu *nu* o să mori.

–Nu știți ce înseamnă să crești fără mamă, spuse ea.

Nu am înțeles valul de emoții care se revărsă asupra mea. Știam doar că aveam să îi povestesc. Am știut în clipa în care a rostit acele cuvinte. Poate că în momentul în care a spus-o, a fost vina ei că mama sa murise. Nu povestisem nimănui adevărul despre seara aceea și nu aș fi putut numi motivul pentru care aveam să-i spun lui Simmee. O vulnerabilitate împărtășită, poate. O intimitate pe care nu o puteam defini.

M-am șters pe mâini de albușul de ou cu o cârpă care atârna de mânerul sertarului. Apoi m-am așezat la masă, aproape de ea.

–Și mama mea a murit, am spus. La fel și tatăl meu. Și chiar *a fost* vina mea că au murit.

Simmee făcu ochii mari.

–Ce vreți să spuneți? șopti ea, ca și cum ne-ar fi putut auzi cineva.

–Îți amintești ziua în care eram la Lady Alice și l-am auzit pe Tully trăgând cu arma în depărtare? Îți amintești cum m-am speriat?

Încuviință din cap.

–Sunetul acela... – m-am cutremurat, amintindu-mi bubuitura armei și ecoul din pădure – m-a făcut să îmi amintesc ceva ce nu voiam să îmi amintesc.

–Ce fel de lucruri?

Mi-am încrucișat brațele la piept, îmbrățișându-mă singură.

–Sora mea...

–Rebecca.

–Da. Rebecca. Mi-am imaginat-o pe Becca, nu cum arăta acum, ci așa cum arăta atunci. Cu părul lung și șaten. Cu trupul zvelt, dar voluptuos. Cu hainele puțin prea strâmte. Când avea optsprezece ani, avea un iubit, pe nume Zed. Nu era... un băiat de treabă. M-am îmbrățișat și mai tare. Eram geloasă pe Rebecca. Ea era drăguță și părea mult mai matură decât mine. Eu eram... ciudată și aveam doar paisprezece ani.

–Cât aveam eu când l-am întâlnit pe Tully.

Nu mă gândisem la asta. Am încercat să mi-o imaginez pe Simmee la fel de tânără și de credulă cum fusesem eu. Slavă Domnului că lui Tully chiar îi păsa de ea. Rebecca era foarte îndrăgostită de Zed. Numele său părea ca un acid pe buzele mele. Știi cum uneori poți fi atrasă de băieții răi.

Simmee se uită la mine cu privirea goală și mi-am dat seama că nu înțelegea deloc atracția aceea.

–Părinții noștri i-au spus că nu se mai poate întâlni cu el. Becca s-a certat cu ei... a fost un scandal mare. Știam că se furișează să îl întâlnească, dar după o vreme, a încetat.

–Părinții voștri erau răi?

–Nu. Nu, deloc. Mi i-am imaginat pe ai mei. Îmi permiteam atât de rar să mă gândesc la ei, dar din când în când mi se strecurau în minte nechemați, blocați în timp, cu doar câțiva ani mai în vârstă decât eram eu acum. Am lăsat brațele jos și mi-am pus mâinile pe masă, dar tremurau atât de rău încât am strâns pumnii și mi i-am pus în poală. Într-o zi, mă întorceam de la școală pe jos și Zed s-a oprit cu mașina și s-a oferit să mă conducă, iar eu am acceptat. Era atât de...

M-am cutremurat. Amintirea lui în acea zi – părul brunet, ochii albaștri care parcă zâmbeau – se transformă rapid în imaginea lui Zed purtând masca de schi. Îmi venea rău. Mi-am pus mâna pe frunte, odihnindu-mi cotul pe masă.

–Nu ar fi trebuit să mergi cu el – Simmee șoptea din nou.

–Ai dreptate. Nu ar fi trebuit, am șoptit și eu, apoi mi-am regăsit vocea și am continuat. Dar mi se părea atât de... drăguț și mi-a spus că eu sunt drăguță. Doar de atât a fost nevoie. A spus că Rebecca era lașă că nu se mai întâlnea cu el. Că îi lăsa pe părinți să îi spună cu cine putea să se vadă și cu cine nu. Apoi m-a chemat *pe mine* la întâlnire.

Simmee trase aer în piept.

–Nu chiar o întâlnire. Părea extrem de important să spun ceea ce trebuie. Dacă tot aveam să spun povestea, voiam să fie adevărul. Mi-a cerut să ne întâlnim într-un parc în seara aceea. Eram atât de emoționată. M-a îmbrățișat din nou. M-am simțit atât de... m-a făcut să mă simt mai matură, ca și cum puteam avea *în sfârșit* ceva ce Rebecca nu putea deține. Tu nu ai avut niciodată frați sau surori, deci probabil îți e greu să înțelegi.

–Înțeleg, spuse ea. Vedeam asta la Jackson și Larry tot timpul. Jackson și toți frații săi.

–Deci înțelegi, am spus eu. Băieții nu se uitau niciodată la mine. Eram stângace. Eram foarte ușor de sedus. Căutam un cuvânt mai simplu. Ușor...

–Știu ce vreți să spuneți, mă întrerupse ea.

–Am început să mă întâlnesc cu el pe furiș în parc, aproape în fiecare seară. Uram aceste amintiri. Aș fi vrut să fie ale altcuiva. Nu ale mele. Ne plimbam cu mașina lui. Nu-mi venea să cred cât de norocoasă eram să fiu cu el.

–A încercat să vă facă să vă culcați cu el? întrebă Simmee.

Am clătinat din cap.

–Era prea isteț pentru asta, am răspuns eu. M-a sărutat de câteva ori, dar voia să mă atragă încet. Gândul la sărutările sale, care mă exaltase atunci, acum mă înfiora. Ne plimbam doar cu mașina. Îmi dădea câte o bere, un cui...

–Iarbă.

–Exact. Nu îmi plăcea, dar mă prefăceam că îmi place pentru ca el să mă placă la rândul lui. Mi se părea că mă distrez ca adulții.

Simmee zâmbi nesigură și se uită în altă parte.

–Becca era nefericită, iar eu... eu mă simțeam puțin vinovată, dar eram prea fericită ca să îmi pese cu adevărat. Mi-am amintit cum vorbea Zed despre părinții mei. Ce nenorociți erau pentru că nu o lăsau pe Rebecca să iasă cu el. Cât de curajoasă eram față de sora mea pentru că mă furișam pe la spatele lor. Întotdeauna mă foiam când vorbea așa despre părinții mei. În cele din urmă, într-o noapte, m-a forțat.

–Oh, nu, spuse Simmee.

Am luat bolul de zahăr în mâini. La ce mă gândeam? Că Zed avea să se mulțumească să mă plimbe, noapte de noapte, fără nimic mai mult decât un sărut înainte de a mă lăsa din nou în parc? În lumea mea fantastică de la cei paisprezece ani, îmi imaginam că aveam să ne căsătorim într-o zi. Mă vedeam virgină în noaptea nunții. Fusesem incredibil de proastă.

Nu-i puteam spune detalii lui Simmee. Era destul de rău să mi le aduc aminte singură. Pielea încă mi se strângea amintindu-mi cum își plimba mâna pe coapsa mea goală, dându-mi la o parte pantalonii scurți. Nici acum nu puteam purta pantaloni scurți fără să mă simt expusă și vulnerabilă.

–Porți exact ce trebuie în seara asta, Maya, râsese el, desfăcându-se la pantaloni. Nici măcar nu va trebui să îi dai jos.

M-am luptat cu el, dar era mult mai puternic decât mine.

–Ai vrut să fii ca Rebecca, nu-i așa? spusese el.

De ce nu strigasem? Mi-era atât de teamă să nu vină cineva și să dau de necaz, și asta mi se părea chiar mai rău decât ce mi se întâmpla. Totuși, când s-a așezat cu tot corpul între picioarele mele și i-am simțit penisul cum se împinge în mine, aș fi urlat dacă nu și-ar fi pus mâna peste gura mea. În schimb, am plâns, tremurând în timp ce el îmi sfâșia copilăria.

–V-a violat, spuse Simmee.

–Am crezut că o meritasem pentru că mă vedeam pe furiș cu un băiat pe care părinții mei îl urau. Cum i se păreau toate astea lui Simmee? Probabil că vârsta de paisprezece ani nu era prea mică pentru a avea sex pentru prima dată. Tu și Tully...? Aveai doar paisprezece ani când l-ai întâlnit.

Simmee făcu ochii mari.

–Oh, nu. Nu am făcut așa ceva și cu siguranță nu m-ar fi violat. Aproape zâmbi. Probabil aș fi făcut-o cu el, dar se purta cu mine ca și cu o soră mai mică la început. Aveam cincisprezece ani prima dată și am folosit prezervative până când ne-am decis să facem un copil.

–*Serios?* Nu mă așteptasem la acel nivel de sofisticare din partea lui Tully, nici ca bebelușul să fi fost plănuit.

–Ați spus cuiva că v-a violat? întrebă Simmee.

–Nu. M-am frecat pe ceafă. *Și* am continuat să mă văd cu el. Mi-a spus că dacă nu aveam să o fac, avea să-i spună Rebeccăi ce se întâmpla și nu știam ce să fac. Cum să mă... *salvez*. M-am uitat pe fereastră, simțind rău de la stomac. Eram o epavă. Am încetat să mă mai văd cu prietenele mele deoarece nu mai puteam vorbi cu ele. Vorbeau despre băieții de paisprezece ani de la noi din școală și eu... eram atât de întoarsă pe dos.

–Ce are asta de-a face cu moartea părinților, totuși? întrebă Simmee.

–Am rămas însărcinată, am răspuns eu.

Simmee trase aer în piept.

–*Serios?* Și ați avut un copil?

–Nu. Nu.

Acel copil ar avea douăzeci de ani acum. În momentele mele slabe, mi-l imaginam. Îmi imaginam dragostea dintre noi.

–Ați pierdut sarcina, spuse Simmee cu blândețe.

–Nu. Mi-am încrucișat degetele sub bărbie. Tatăl meu... a observat că mi se făcea rău dimineața, pentru că mă ducea la școală în fiecare zi.

–Și-a dat seama?

Am încuviințat din cap. *Tăticul meu bun și blând.*

–În loc să mă ducă la școală, într-o zi, m-a dus în parc – același unde mă întâlneam seara cu Zed. Mi-a spus că știa că era ceva în neregulă. Era foarte, foarte bun.

Glasul mi se sparse și nu eram sigură că mai pot continua.

Simmee se întinse și îmi mângâie mâna pe masă. Înainte și înapoi.

–Am început să plâng și i-am povestit totul, am reușit să spun în cele din urmă.

–Îmi pare rău, domnișoară Maya, spuse Simmee.

–Mă așteptam să fie furios pe mine, dar m-a luat în brațe. M-a legănat în brațe ca pe o fetiță. Mi-a spus că mă va ajuta. Nu înțelegeam mare lucru despre avort... Am ridicat privirea spre ea. Știi ce este un avort?

–Desigur, spuse ea.

–A spus că nu puteam să am copilul. Avea să aranjeze să fac avort, fără să îi spună mamei și avea să se asigure că Zed nu se mai apropia de mine niciodată. M-am simțit oribil că urma să fac avort, am spus eu, pentru că mama mă învățase că nu e bine. Dar nici nu mă puteam imagina însărcinată. Cu siguranță nu mă vedeam născând. Vedeam totul prin ochii unui copil.

–*Erați* un copil, spuse Simmee. Cred că, la paisprezece ani, eram mai bătrână decât dumneavoastră.

–Cred că ai dreptate, am aprobat eu.

–Și ce s-a întâmplat?

–I-am spus lui Zed că tata aflase totul, și că eram însărcinată și aveam să fac avort. A fost furios. A spus că era și copilul lui și nu aveam dreptul să scap de el. Voia să știe unde urma să fac avortul ca să meargă acolo să arunce locul în aer și a spus că, dacă tatălui meu nu i se părea mare lucru să ia o viață, poate merita să îi fie luată și *lui* viața. Cred că atunci mi-am dat seama că era nebun și eram atât de bucuroasă că tata avea să-l țină departe de mine. Abia după ani de zile am aflat că tata contactase un avocat și plănuia să-l bage pe Zed la pușcărie pentru corupere de minori. Un alt tată l-ar fi căutat și l-ar fi bătut, dar tata era mult prea civilizat pentru așa ceva. Așa că tata m-a dus la spital și am făcut avortul, am spus eu. Când am ajuns acasă, însă... M-am uitat la Simmee. Îmi e greu să îmi amintesc.

–Spuneți-mi, mă strânse puțin de mână.

–Eram pe alee și mama a alergat afară din casă și am crezut că și-a dat seama unde am fost. Eram îngrozită gândindu-mă la ce avea să spună. Cel mai groază îmi era că... avea să fie *dezamăgită* de mine. A deschis ușa de la mașină și m-am așteptat să... nu știu. Să strige, cred. Dar a urcat și a trântit ușa, apoi i-a strigat tatălui meu să pornească.

–De ce? se încruntă Simmee.

–Pentru că Zed era acolo. Pe alee. Nu îmi dădusem seama imediat, pentru că purta o mască de schi... o mască ce îi acoperea toată fața. Cu excepția ochilor. Am înghițit cu greu. O dată, de două ori. Așa am știut că e el. Ochii săi... avea o armă în mână. Vechea teroare crescu din nou în mine și am auzit țipetele mamei. M-am aplecat în spatele scaunului șoferului și apoi au început focurile de armă. Era sânge... peste tot și arma făcea atâta zgomot. Mi-am luat mâna dintr-a lui Simmee ca să îmi acopăr

urechile, ca și cum aș fi putut bloca sunetul de armă și de sticlă spartă care încă îmi dădea coșmaruri.

–Maya, spuse Simmee cu blândețe, și undeva am înregistrat faptul că nu îmi mai spusese niciodată doar *Maya*, lăsând la o parte apelativul „domnișoară", ca și cum, brusc, deveniserăm egale ca vârstă. Ca statut social. Ca *suferință*. Se întinse după mâna mea, care îmi acoperea urechea și o trase înapoi pe masă, legănând-o în mâinile sale. Avea ochii roșii.

–Biata fetiță, spuse ea.

–Sora mea. Îmi pieri glasul. Rebecca a ieșit din casă și a aruncat cu ceva în el. O bară de curățat pantofii pe care o aveam. Mi-am imaginat-o pe cea de pe veranda lui Lady Alice. A aruncat-o în Zed. Și el a fugit. Nu am văzut nimic din ce s-a întâmplat, pentru că mă ascundeam în spatele scaunelor.

–Șeriful a reușit să îl prindă?

–Poliția l-a prins, da. Rebecca le-a spus că era un student de-al tatei supărat dintr-un motiv oarecare. Asta era adevărat. Era un student de-al tatei. Nu a spus nimic despre faptul că era fostul ei iubit și nici eu nu am spus nimic despre legătura mea cu el, pentru că atunci Rebecca ar fi știut că eu eram de vină pentru că părinți noștri erau... morți. Polițiștii s-au dus acolo unde locuia el și au avut loc niște împușcături, iar Zed a fost ucis.

–Bine, spuse Simmee. O merita.

–Eu și Becca nu am vorbit niciodată despre asta, am spus eu. Știu că probabil se învinovățea pe sine, așa cum o făceam și eu. Cum o fac încă. Întotdeauna mi-a fost teamă că avea să-și dea seama într-o zi că fusese vina mea.

–*Nu* a fost vina ta, spuse Simmee. Nici măcar puțin. Ai spus chiar tu, erai doar un copil. Nu tu ai tras cu arma.

–Simt că a fost vina mea. Așa o să simt întotdeauna.

–La fel cum eu simt că moartea mamei a fost din vina mea, dar ai avut dreptate. Nu a fost. Eram un bebeluș, așa cum tu erai un copil. Nu a fost vina nici uneia dintre noi.

M-am uitat la masă, la cum își împletise degetele cu ale mele.

–Avortul a lăsat urme, am spus. Doctorii cred că de asta nu pot avea copii.

Simmee își descleștă degetele și îmi întoarse mâna, uitându-se la palma mea.

–Ceea ce mi-ai spus explică ceva ce am văzut aici, spuse ea, abia atingându-mi palma cu vârful degetului. Aici, pe linia vieții. Pătratul acesta micuț? Ar trebui să însemne că ai fost în închisoare la un moment dat, dar știam că nu ești genul care să fi făcut pușcărie. Acum înțeleg, însă. Se uită la mine. Își mușcă buza de jos. Ți-ai făcut o închisoare în minte.

capitolul 39

Rebecca

Pacienta Rebeccăi, o femeie de vârstă mijlocie care avea o migrenă, se aplecă înspre ea.

–Oh, Doamne, Dumnezeule, șopti ea, arătând spre colțul clinicii aglomerate, uitați-vă.

Rebecca întoarse capul. În colț, Adam bandaja o rană la umărul unui tip al cărui întreg spate era acoperit de un tatuaj. Un vultur pleșuv zbura pe un cer albastru, cu steagul american fluturând în vânt în spatele aripii păsării.

Rebecca se întoarse la pacienta ei, prefăcându-se îngrozită.

–Aoleu, spuse ea încet, dându-i femeii o sticluță cu pastile.

Și pe ea o mai durea încă, puțin, capul, dar aproape scăpase de răceală.

–De ce și-ar face cineva așa ceva? întrebă femeia.

–Nici vorbă!

Bărbatul strigă dintr-odată atât de tare, încât toată lumea din încăpere se întoarse să se uite. Rebecca îl văzu sărind în picioare, cu mâna peste bandajul de la umăr. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Adam, cu seringa în mână, se uita la el surprins.

–Chiar ai nevoie de un vaccin antitetanos, spuse el. Ai spus că balamaua era ruginită și...

–Nu-nu! Băiatul își luă tricoul de pe masă. Mi-e frică de ace, omule! strigă el, îndreptându-se spre ușă.

Adam se uită la Rebecca și izbucni în râs, la fel ca jumătate dintre cei aflați în încăpere, pacienți, vizitatori și personal medical.

—Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse din nou pacienta Rebeccăi, ridicându-se să plece. Vă vine să credeți?

Rebecca zâmbi. I se părea ciudat să zâmbească. Atât de ciudat.

În acea dimineață îi spusese lui Adam că se despărțise de Brent – deși nu descrisese reacția lui Brent. Acesta ezitase un moment, după care o întrebase:

—Și cu cine te culci acolo?

Presupunerea lui – și felul în care o spusese – o iritase la culme. Venea din durerea și dezamăgirea lui, știa asta, dar tot o deranjase. Fusese cea mai bună decizie să se despartă de el. Simțea asta în ușurarea ce se răspândea în fiecare celulă a trupului ei.

Își curăța masa de consultație, pregătind-o pentru următorul pacient, când un adolescent se năpusti în încăpere. Părul său blond era atât de lung încât, la prima vedere, crezu că era fată.

—Mama a leșinat pe hol! strigă el.

Rebecca se uită la Adam. Dădea mâna cu o femeie care ținea în brațe un băiețel care se tot foia.

—Mă ocup eu, spuse ea și se luă după băiat, afară din clinică. Nu era nimic nou să leșine cineva pe holul fără aer, în timp ce aștepta să intre la consult. Nu era nimic nou să leșine cineva *oriunde* în școală.

Pe hol, văzu niște oameni îngrămădiți în jurul femeii de pe podea.

—Dați-mi voie! spuse ea

Când aceștia se dădură la o parte, Rebecca își ținu răsuflarea. *Maya?* Femeia era de talia Mayei și părul blond era tuns până la bărbie, ca al Mayei. Rebecca se grăbi spre femeie, mânată de o speranță irațională. Se aruncă pe podea, lângă femeia palidă și inconștientă, știind că nu era sora ei, dar dorindu-și să o poată transforma, miraculos, în Maya.

Își puse degetele pe gâtul femeii, căutând, fără succes, pulsul.

–Fugi înapoi la clinică, îi spuse ea băiatului. Spune-i doctorului Pollard că avem nevoie de căruciorul cu instrumente. Grăbește-te!

Rebecca ridică tricoul femeii și începu să îi apese pieptul, ignorând senzația de rău din propriul piept în timp ce se ghemuia peste cutia toracică a pacientei. În mai puțin de un minut îl auzi pe Adam împingând căruciorul spre ea, pe hol.

–Trusa cu instrumente! strigă ea.

Uitându-se la el, îi văzu expresia speriată de pe chip când observă trăsăturile femeii. Se lăsă pe podea, față în față cu Rebecca.

–O clipă am crezut... șopti el, punând firele monitorului pe pieptul femeii.

–Știu, răspunse Rebecca.

Adam apăsă punga pe gura femeii și începu să o strângă ritmic.

–Medicul de pe ambulanță aduce targa, spuse el.

Rebecca se uită la monitor. Nimic. Luă paletele defibrilatorului și Adam se dădu la o parte când ea aplică șocul.

–*Hai, scumpo*, șopti ea.

Monitorul înregistră o serie de bătăi neregulate care se așezară într-un ritm liniar, lent. Suficient de bine pentru moment, își spuse ea.

Șoferul ambulanței apăru, aducând o targă galbenă.

–Medicii sunt la spital, spuse el. Eu conduc, dar va trebui să veniți cu ea.

–Minunat, spuse Adam cu jumătate de gură.

Nu avea să se descurce în spatele unei ambulanțe, se gândi Rebecca, dar munca în zonele afectate o făcuse bună la toate. Ar fi putut să găsească ce avea nevoie. Dacă avea să facă un lucru azi, acela era să îi salveze viața acestei femei care semăna izbitor cu Maya.

În interiorul ambulanței, Adam o intubă repede pe femeie cu ușurința unui anestezist, în ciuda mormăielilor cu privire la echipament, în timp ce Rebecca pornea a doua perfuzie. „De parcă am fi fost împreună toată viața", se gândi ea. Șoferul porni sirena, dar drumurile erau pline de gropi și înaintau încet. Aveau să asurzească cu toții până să ajungă la spital, dar nu îi păsa atâta timp cât reușeau să țină inima pacientei în funcțiune și oxigenul pornit. Asta era tot ce conta.

Când au ajuns, în cele din urmă, la camera de gardă, femeia fu dusă imediat într-un salon. Rebecca se uită cum ușile se închid în urma tărgii și își mușcă buza, împreunându-și mâinile ca pentru o rugăciune. Se uită la Adam.

–Am tras o sperietură, spuse el.

–Mă bucur că am adus-o înapoi, spuse Rebecca, apoi se cutremură auzindu-și cuvintele. Înțelegi ce vreau să spun. Făcu semn cu capul către ușă. Pacienta aceasta.

Adam încuviință, zâmbind empatic.

–Știu exact ce vrei să spui. Își aruncă un braț pe după umerii ei. Suntem o echipă, tu și cu mine, șopti el, ca și cum nu trebuia să audă nimeni. Ca și cum ar fi fost un secret.

Câteva minute mai târziu, ea și Adam se aflau din nou în ambulanță, pe drum înapoi către școală. Însă de data aceasta Adam conducea și Rebecca se afla pe scaunul din dreapta. Șoferul ambulanței se întâlnise cu o mătușă de-a sa în sala de așteptare a spitalului și alesese să rămână cu ea. Îi dăduse cheile lui Adam.

–O să găsesc pe cineva să mă ia mai târziu, spusese el.

Pe drumul dinspre spital era considerabil mai puțin trafic decât pe drumul către spital, iar cei doi erau tăcuți în ambulanță. Rebecca se simțea obosită, atât din cauza răcelii care era pe sfârșite, cât și din cauza efortului disperat de a-și salva pacienta. Dar, cu toate acestea, se simțea exaltată. Însuflețită de faptul că salvase o viață. Se sprijini

de ușă în timp ce săltau pe drum, cu privirea ațintită asupra lui Adam. Acesta zâmbea, iar ea se gândi că simțea aceeași euforie ca și ea. „Suntem o echipă, tu și cu mine." Degetele sale bine conturate băteau pe volan ritmul unei melodii pe care doar el o auzea și dădea din cap pe ritmul neauzit. Părul îi era prea lung, răsucindu-se deasupra gulerului jachetei de la uniformă. Rebecca simți o bucurie neașteptată de a fi cu el, apoi o durere care se întinse în tot pieptul și îi urcă până în gât.

Îl iubea.

Adam se uită la ea, și Rebecca se întrebă dacă acea emoție, brută, expusă și *greșită*, nu îi era cumva scrisă pe toată fața. Dacă nu ar fi fost cumnatul ei, ar fi spus ceva provocator. Sugestiv. În schimb, simți cum gâtul i se înroșește și se înfierbântă, întorcându-și repede privirea. Jenată, se întinse către panoul cu butoane și taste de pe bord.

–Acesta este radioul? arătă ea înspre un buton.

–Așa pare, răspunse Adam.

Rebecca dădu să apese butonul tocmai când dădură peste o groapă. Pierzându-și echilibrul, Rebecca se sprijini cu putere de consolă și de mulțimea de întrerupătoare dintre scaunele lor. Brusc, începu să sune sirena. Se sperie.

–Pe ce am apăsat?

–Închide-o! strigă Adam.

Încercă să citească ce scria deasupra fiecărui buton, dar ambulanța sălta din groapă în groapă și nu putea vedea cuvintele.

–Nu știu pe ce să apăs! strigă ea.

Adam se uită la consolă, dar își întoarse repede privirea asupra drumului, simțind că se afundă din nou într-o groapă din asfalt. Sirena urla deasupra capetelor lor, iar mașinile și camioanele din fața lor mergeau cât mai aproape de marginea drumului, pentru a-i lăsa să treacă.

Rebecca apăsa butoanele de pe consolă, simțindu-se ca într-un număr de comedie și, înainte să își dea sea-

ma, începu să râdă. Pe când reuși să găsească butonul cu pricina și interiorul ambulanței se umplu de o liniște bine-venită, amândoi râdeau atât de tare, încât nu mai vedeau bine drumul din fața lor.

Adam sună la spital să întrebe de starea femeii care semăna cu Maya, în timp ce se întorceau în rulota lor la sfârșitul turei din acea seară.

–Fantastic! spuse el la telefon.

–Se simte bine? întrebă ea când Adam închise telefonul.

–Nu e nimic grav, îi răspunse. Acum avem o scuză pentru a sărbători.

După eșecul cu sirena, cumpăraseră șase beri, o pungă de tortilla chips și un borcan de sos, iar Rebecca se gândise cu jind la ele toată după-masa. Acum însă, nu mai era atât de sigură.

–Ar trebui să o invităm pe Dot, spuse ea, știind perfect de ce sugera acest lucru: nu voia să fie singură cu Adam, mai ales nu după ce avea să bea câteva beri. Ar fi făcut o prostie. Ceva ce amândoi ar fi sfârșit prin a regreta. Adam nu era un tip oarecare cu care se putea culca, pentru ca apoi să-l uite, și nici nu voia. *Familie*. Asta își dorea el și de asta aveau amândoi nevoie. Sentimentele ei față de el erau bune și rele în același timp. Până când reușea să le clarifice, nu avea să se joace cu focul.

–O să bea în timpul serviciului? întrebă el.

–Să fii convins, zise Rebecca. Atâta timp cât nu lucrează în clinică. O să ne bage sub masă.

Adam formă numărul Dorotheei, nu prea convins, și lansă invitația. Termină conversația dând din umeri.

–Vine imediat, spuse el, intrând în rulotă. A întrebat de ce n-am cumpărat câte șase beri pentru fiecare.

Rebecca turnă sosul într-un bol, în timp ce Adam scoase două beri din frigider. Se cățărară pe patul dublu și stăteau față în față, cu spatele sprijinit de pereții

rulotei. Rebecca își încrucișă picioarele și sorbi din sticlă. Avea să vorbească despre Maya. Un subiect sigur. Avea să o păstreze pe Maya în mintea ei.

–Bun, zise ea, mi s-a părut mie, sau femeia aceea parcă era sora geamănă a Mayei?

–De-a dreptul înfiorător, fu de acord Adam.

„Slavă Domnului că nu fusese Maya."

Gândul îi pătrunse în minte atât de repede, încât nu putu să îl oprească. Își coborî privirea asupra sticlei de bere, simțind cum se înfierbântă din nou, ca și cum ar fi spus cuvintele cu voce tare. Începu să dezlipească eticheta de pe sticlă, incapabilă să se uite în ochii lui Adam.

Era gata să renunțe la Maya. *Trebuia* să renunțe la ea. Nu mai putea tolera incertitudinea.

–Încă mai simt că e în viață, spuse Adam dintr-odată.

Rebecca nu putu să-i deslușească tonul. Ridică privirea de la sticlă.

–Rațional însă, știi că nu mai e, nu-i așa? întrebă ea.

Adam păru gânditor, aplecându-se să înmoaie un chips în sos.

–Păi, cred că dacă nu aș ști asta, aș fi încă acolo, căutând-o. Ronțăi chipsul. Apoi luă o gură de bere. Unde crezi că e? întrebă el.

Rebecca ridică din sprâncene.

–Te referi la... trupul ei? Sau la...

–La sufletul ei.

Păru, brusc, timid și extrem de vulnerabil. Frumusețea deschisă, naivă de pe chipul lui îi puse Rebeccăi un nod în gât, la fel cum pățise în ambulanță. „Ești atât de frumos", vru ea să spună. „Atât de frumos, încât nu știu ce să fac."

–Nu pot să mă gândesc la asta. Rupse eticheta cu totul de pe sticlă. Când au murit părinții mei, am încercat să mă conving că erau împreună în Rai. Asta fusesem crescută să cred – mama mă învățase. Tata era complet lipsit de credință, cred că așa am putea spune. Dar mie mi se pare o gândire magică.

–Ei bine, au aleg să cred că acolo este și ea, spuse Adam. Aleg să cred că este un înger, care cântă bine la karaoke.

–*Poftim?* râse Rebecca. Nu avea voce bună.

–Ai dreptate. Adam zâmbi. Rebecca adora felul în care părul său prea lung se răsucea deasupra urechilor. Poate, în Rai, ar avea totuși voce bună.

Rebecca își aminti de Maya și de tatăl ei, cântând peste muzica de la casetofonul din mașină. Tatăl lor cânta bine, Maya, în schimb, nu, deși asta nu părea să aibă vreo importanță. Cântau cântece vechi, siropoase. Până în ziua de azi, auzul acordurilor din *Oklahoma* sau *Edelweiss* o făcea să se înfioare.

–Nu ți-a povestit despre nunta la care am fost, unde a cântat karaoke? întrebă Adam mâncând un chips.

–Nu cred. N-ar fi... Nu-mi pot imagina. Și chiar nu cânta bine.

–Asta e adevărat, spuse el. Dar știi cât de amuzantă era când bea un pic mai mult?

–Să fiu sinceră, nu. Încă un lucru pe care nu-l știa despre sora sa.

–A fost puțin amețită la petrecere și am tot cicălit-o și, în cele din urmă, s-a ridicat și a cântat. Râse. Doamne, a cântat îngrozitor, dar a acumulat puncte pentru că a fost de gașcă.

–Ce a cântat?

–Dancing Queen.

–Nu! spuse Rebecca. Simțea deja fluturi în stomac și era bine. Excelent, chiar. Era o ușurare să nu se mai gândească o vreme. Spune-mi că glumești, zise ea.

–Nu glumesc. Adam ținu sticla la gură și începu să cânte, fluturând teatral cealaltă mână prin aer. „Dancin' queen, la la la la, dancin' queen!"

–Of, Doamne, aș fi vrut să văd asta! râse Rebecca. Deși, felul în care o imiți e aproape la fel de amuzant.

Adam chicoti, sprijinindu-se de perete, iar Rebecca îl privi cum soarbe prelung din bere.

–Dar de sirenă, ce spui? întrebă el și amândoi izbucniră din nou în râs. Rebecca râdea atât de tare încât nici nu auzi când se deschise ușa de la rulotă. Adam însă auzise, pentru că se ridică să se uite, văzând-o pe Dorothea stând în lumina slabă din bucătărie, cu mâinile în șold.

–Văd că ați ajuns la faza de suferință în care râdeți isteric, zise ea.

Zâmbea, dar Rebecca se simți vinovată și se îndreptă de spate.

–Despre ce vorbești? întrebă ea.

–Știi tu, răspunse Dorothea. Se duse direct la frigider și scoase o bere. Cele cinci faze ale suferinței, ale lui Elizabeth Kubler-Ross? Își aruncă pantofii din picioare și se așeză lângă ei pe pat, stând cu picioarele încrucișate, pe partea Rebeccăi.

O hipiotă bătrână, își zise Rebecca. Cu excepția berii pe care o dădea pe gât, Dorothea arăta ca o instructoare de yoga pentru persoane de vârsta a treia.

Adam începu să numere pe degete fazele de suferință.

–Negare, bifat. Furie, bifat. Târguială, bifat. Se uită la Rebecca. Am trecut prin asta?

–Absolut, răspunse Rebecca. Nu îți amintești? Dacă o primeam înapoi, aveam să vorbesc cu ea în fiecare zi.

–Exact. Care e următoarea?

–Depresie, spuse Rebecca solemn. Încă suntem în faza asta.

–Corect. Și acceptare? Clătină din cap. Nu vom ajunge niciodată la asta.

„Eu aproape am ajuns", se gândi Rebecca. Oare era greșit să ajungă la acceptare atât de repede?

–Ei bine, oricât de genială a fost Kubler-Ross, a omis faza râsului isteric, spuse Dorothea. Acolo sunteți voi acum. V-am auzit din parcare.

–Trebuia să ne auzi în ambulanță azi.

Adam stătea cu picioarele întinse în față și o înghionti pe Rebecca în genunchi cu degetele de la picioare.

– Tu ai trecut prin faza asta când a murit Louisa? o întrebă ea pe Dorothea.

– Normal. Încă sunt acolo, spuse ea. De fiecare dată când mă uit la afurisitele alea de dulapuri mov din bucătărie, devin isterică.

Rebecca râse.

– Dacă nu aș râde, zise Dorothea, aș plânge.

– Exact, spuse Adam.

Îi dădu bolul cu chipsuri, iar ea luă unul și îl trecu prin sos.

– Să lăsăm gluma deoparte pentru o clipă, spuse Adam, uitându-se la Dorothea. Aș vrea să lucrez pentru DIDA cu normă întreagă.

– *Poftim?* întrebă Rebecca.

Dorothea se uită la el.

– Nu e timpul potrivit să iei o astfel de decizie, spuse ea. Ești obosit. Trăiești într-o situație care pare complet izolată de lumea reală. Tocmai ți-ai pierdut soția. *Și în plus*, bei. Nu e momentul. Plus că nu primești bani lucrând pentru DIDA, adăugă ea.

– Nu-mi pasă de bani, pufni Adam. S-ar putea să nu fie pentru totdeauna. Poate doar pentru un an, doi. Dar în acest moment, asta vreau să fac.

– Pentru că poți umple golul cu munca, replică Dorothea.

Ezită.

– Presupun că și asta are de-a face cu decizia mea.

Rebecca se întrebă dacă de asta îi plăcea *ei* să lucreze pentru DIDA. Spusese întotdeauna că îi plăcea provocarea. Îi plăcea să poată ajuta acolo unde era nevoie disperată de ajutor. Riscurile fizice. Entuziasmul. Încerca să umple un gol din interiorul ei? Își amintea că Dorothea îi spusese că era ca o fântână fără fund.

–Sper că într-adevăr te vei decide să rămâi la DIDA, Adam, spuse ea, fără să își afișeze emoțiile, dar Dot are dreptate. Acum nu este momentul potrivit pentru a lua o decizie.

–Sună la cabinet, îi spuse Dorothea. Spune-le că nu te mai întorci o vreme. Supără-i. Apoi rămâi aici și vezi cum te simți peste câteva săptămâni.

–Așa am să fac, spuse el, dar nu cred că am să mă răzgândesc.

Rebecca zâmbi înspre el, de pe partea cealaltă a patului. Își puse mâna pe piciorul lui, strângându-l puțin și, pentru a doua oară în acea zi, simți o bucurie netulburată.

capitolul 40

Maya

Eram singură în coteţul găinilor, îngrijindu-le fără ajutor pentru prima dată. Mă trezisem în zori, când afară era încă întuneric, surprinsă să văd că eram prima trează şi am început să-mi văd de treabă, adunând ouăle şi dând de mâncare găinilor, puţin îngrijorată să nu se fi întâmplat ceva. Simmee se trezea întotdeauna înaintea mea.

Am auzit uşa de plasă scârţâind şi am ridicat privirea, zărindu-l pe Tully îndreptându-se către coteţul găinilor, cu arma atârnată pe umăr.

–Bună dimineaţa, am spus eu calm. Îl iertasem că nu îi spusese lui Larry despre mine.

–Începeţi să vă pricepeţi la asta, nu-i aşa? Arătă înspre coteţ.

–Nu aş zice, am răspuns eu. Unde e Simmee?

–O doare burta. Se uită înspre cărare. M-a trimis să mă ocup de acoperişul lui Lady Alice. Mă tot bate la cap. O să încerc să prind ceva pentru cină, ca să putem păstra ce am afumat ieri. Dar să vedeţi de ea, bine?

–În regulă, am spus eu, întrebându-mă dacă durerea de burtă a lui Simmee nu era cumva începutul travaliului. Nu m-aş fi mirat să nu facă legătura.

Am dat de mâncare găinilor şi am pus şase ouă în coş, când am auzit uşa scârţâind din nou. Am aşteptat-o pe Simmee să apară de după colţul casei, dar nu se ivi. Eram pe punctul să o strig, când mă strigă ea pe mine.

–Maya? Vocea ei era abia şoptită. Am ieşit repede din coteţ şi m-am îndreptat către casă. Simmee stătea pe verandă, îmbrăcată cu o rochie albastră, fără mâneci,

umflată peste pântecul său, sprijinindu-se cu greutate pe cadrul ușii. Era roșie în obraji, culoarea fiind accentuată de paloarea feței sale.

– Te simți bine? am întrebat.

– Tully a plecat?

– Da, am răspuns eu, grăbindu-mă înspre ea. Vrei să merg după el?

Clătină din cap, apoi își schimonosi fața ca și cum ar fi fost gata să plângă.

– Oh, *Maya*, gemu ea. Durerile au început în toiul nopții. Cred că o să nasc.

În toiul nopții?

– Tully mi-a spus doar că te doare burta.

Oare Tully chiar era atât de obtuz?

– Asta i-am spus eu, zise ea. Am încercat să ascund durerea de el.

M-am apropiat de ea, derutată.

– De ce, scumpo? am întrebat. De ce vrei să te ascunzi de el?

Clătină repede din cap și am știut că nu îmi va răspunde. Pentru prima dată, am observat că avea în mână ghemul de sfoară, cel din care tăiasem eu câteva bucăți pentru cordonul ombilical. De ce îl purta cu ea?

– Ți s-a rupt apa? am întrebat eu. A ieșit multă apă din...

– În pat. Se chirci brusc, îndoindu-se aproape din mijloc. Au! se văită ea.

M-am uitat la încheietura mâinii, goală, ca să încep să îi cronometrez contracțiile, uitând că ceasul meu se stricase în apă.

– Știi cumva cât de des ai aceste dureri? am trecut pe lângă ea, deschizând ușa. Hai să mergem în dormitor.

– Nu. Stătea neclintită pe verandă, speriată. Nu acum. Trebuie să...

– Atunci merg să-l chem pe Tully, am zis eu. Ar trebui să fie pe aici cu...

–Nu! zise ea. L-am trimis intenționat la Lady Alice, pentru că presimțeam că se apropie sorocul.

Oare era jenată să îl aibă pe Tully în preajmă în timpul travaliului și al nașterii? Trebuia să țin minte că nu mă aflam în Raleigh. Aici era o cultură diferită. Aproape o *eră* diferită.

–E în ordine, am zis eu. Haide. Hai să vedem ce se întâmplă.

Am tras-o puțin de braț, dar se feri de mine, gata să cadă de pe verandă.

–Maya! cuvântul îi explodă pe buze într-o răsuflare. Mi-e foarte teamă.

–Știu, am spus eu. Dar nu trebuie să-ți fie. Sunt sigură că totul e bine. Dacă mă lași să te consult, o să pot vedea poziția copilului. Și atunci poți să stai liniștită, pentru că nu vei avea soarta mamei tale.

M-am rugat ca acesta să fie adevărul și că nu aveam să găsesc absolut nimic anormal.

–Eu nu... Simmee își scutură mâinile în fața ei, ca un copil exaltat sau nerăbdător, capătul ghemului de sfoară legănându-se în aer și, din nou, am crezut că era stânjenită. Probabil nu făcuse niciodată un consult ginecologic. Probabil nu fusese la doctor în viața ei. Nu m-am gândit bine. Își puse mâna la gură. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar...

–Ce să-mi spui?

Mă întrebam dacă știe ceva despre starea ei, ceva ce trebuia să știu.

–Am fost prea speriată, spuse ea.

–Ce e, scumpo? Sune-mi acum. E în regulă.

Își îndreptă privirea spre pădure. Spre cărarea care ducea la Lady Alice. Trebuie să mergem undeva.

Aproape am izbucnit în râs.

–Nu, astăzi nu mergem, am spus eu. Mergem înăuntru și o să aflăm cât de repede se va naște copilul.

Clătină din cap.

–Trebuie să îți arăt ceva. Coborî de pe verandă și îmi făcu semn să o urmez. Haide!

–Nu, Simmee! am spus eu ferm. Se purta atât de copilărește și de ciudat, încât am crezut că singura abordare era cea parentală. Nimic din ce ai putea să-mi arăți nu poate fi chiar atât de important. Vreau să intri în casă acum!

Se întoarse și mă lovi cu pumnul peste braț. Nu tare, dar suficient cât să îmi dea de înțeles că era serioasă.

–Trebuie să vii cu mine! spuse ea. Îmi pare rău! O să fii atât de supărată pe mine!

Am prins-o de umeri.

–Simmee, ascultă-mă. Sub palme, i-am simțit corpul cum tremură. Nu am idee despre ce vorbești, dar nu voi fi supărată pe tine, bine? Îmi pasă de tine. Foarte mult. Ești o fată minunată. O *femeie* minunată. Tu m-ai îngrijit până când m-am însănătoșit. Acum trebuie să mă lași să am grijă de tine. Te rog. Lasă-mă să verific ce poziție are copilul. Apoi putem...

–Nu! Aproape strigă, smulgându-se din strânsoarea mea. Vino cu mine!

Porni pe cărare spre Lady Alice, dispărând după prima curbă, și nu am avut de ales, a trebuit să o urmez.

Se mișca rapid și m-am grăbit să o prind din urmă. Brusc, mi-am dat seama că o voia pe Lady Alice, nu pe mine. De asta credea că aveam să mă supăr pe ea. De asta își cerea scuze. Când am ajuns-o din urmă, se opri brusc pe cărare, în mijlocul unei noi contracții și am atins-o ușor pe spate.

–Înțeleg că o vrei pe Lady Alice cu tine, Simmee. Și este în regulă. Întoarce-te în casă și o s-o chem...

–Nu! mârâi ea. Taci!

Era roșie la față, leoarcă de transpirație și chircită de durere.

–Respiră rar, am zis eu. Inspiră lung și adânc.

Pierdusem șirul contracțiilor. Erau la distanță de vreo șapte minute? Cinci? Nu știam. Știam doar că erau prea dese ca să fiu liniștită.

Îmi ignoră sugestia de a respira adânc, lăsând contracția să-și facă de cap, iar apoi continuă să înainteze, strângând ghemul de sfoară la piept, ca și cum ar fi fost un copil. Am urmat-o, derutată și neajutorată. Mersul pe jos avea să-i grăbească travaliul și nu voiam să mă îndepărtez prea mult de casă, dar Simmee nu dădea semne că s-ar opri. Mergea înainte, cotind brusc de pe cărare prin tufe.

–Unde mergi? M-am oprit pe cărare. În depărtare, auzeam bătăile unui ciocan. Tully lucra la acoperișul lui Lady Alice.

Nu răspunse și a trebuit să o urmez prin buruieni, sau riscam să mă pierd de ea.

–N-ar trebui să ne îndepărtăm atât de mult de casă!

Am ridicat repede brațul, ferindu-mă de o creangă care fusese gata să mă lovească peste față.

–Taci! Se întoarse și se uită urât la mine, apoi, ca și cum și-ar fi amintit bunele maniere, adăugă: te rog.

–Nu vreau să naști în pădure, am spus, dar mă ignoră.

Am urmat-o, tot mai adânc printre tufe de mure și plante agățătoare care ne prindeau de picioare, ferindu-mă de țânțari pe care Simmee nu părea să-i observe. Oare avea un episod psihotic? Era singura explicație pe care o găseam. Știam doar că părea să meargă din ce în ce mai repede, iar eu rămâneam în urmă, nesigură unde să pășesc prin grămada de buruieni. M-am împiedicat o dată. De două ori. Se întoarse doar atât cât să-mi spună să mă grăbesc și m-am străduit din răsputeri, dar eram pe teritoriul ei, nu al meu. Eram pierdută, în mai multe privințe. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să preiau controlul atunci când încă aveam șanse. Eram atât de dezorientată în pădure încât, chiar dacă mă hotăram să o iau spre Lady Alice și să-l aduc pe Tully – deși nu eram sigură că asta era cel mai bine – nu aș fi știut încotro să o apuc. Toți copacii

semănau între ei. Toate plantele agățătoare semănau între ele. M-am gândit să-l strig pe Tully, dar ne îndepărtaserăm mult de Lady Alice deja. Eram sigură de asta, iar strigătul meu ar fi fost înghițit de copaci.

La interval de câteva minute, Simmee scotea un geamăt și nu îmi dădeam seama dacă era din cauza durerii sau a fricii – sau a nebuniei. S-a oprit doar o dată, sau de două ori, trăgând aer în piept. O rugam să se întoarcă, dar deja mă ignora complet.

Am mers cel puțin zece minute, deși pentru picioarele mele obosite păruse mult mai mult. Buruienile deveneau tot mai dese în jurul meu, consumând tot oxigenul și lovindu-mă peste obraji. În fața mea, părul lui Simmee era un nor vaporos și sălbatic în jurul capului și pe spatele ei, și îi vedeam zgârieturile de pe picioare lăsate de buruieni.

Când am simțit că nu mai pot înainta nici măcar un pas, am zărit strălucirea apei printre copaci.

„Oh, Dumnezeule!" Merseserăm până pe partea cealaltă a insulei? Simmee continua să meargă, dând la o parte buruienile cu mâna, și în mintea mea încolți un gând oribil. Avea oare să se arunce direct în apă? Să se înece? Fusese această cursă nebună încercarea ei de a-și pune capăt vieții înainte ca travaliul să devină insuportabil? Căuta oare o moarte rapidă prin înecare, preferată în fața sorții mamei sale? Gândurile mi se învârteau repede prin minte, dar știam că imaginația mea o lua razna. Ape adânci existau și mai aproape de casă. Dacă țelul ei era să se înece, nu era nevoită să traverseze toată insula pentru asta.

–Unde *suntem?* am întrebat eu, când ne apropiarăm de mal. De ce suntem aici?

Simmee scânci și o luă în stânga, mergând paralel cu marginea apei, încă afundată în buruieni. Dintr-odată, se opri și începu să tragă violent de buruieni cu mâinile. Dacă nu își pierduse mințile până acum, eram sigură

că acest lucru se întâmpla în acea clipă. Am alergat spre ea și am încercat să o prind de mâini.

–Simmee! Simmee! Uită-te la mine! Uită-te la... m-am oprit, dându-mi seama ce se afla îngropat sub stratul gros de buruieni și crengi din fața noastră: o barcă. Era în apă, ascunsă sub o scobitură în solul nisipos și o rețea de rădăcini de copaci, legată de vlăstarii care se arcuiau peste apă. M-am uitat la ea, șocată.

–Nu înțeleg, am bâiguit.

–Am ascuns-o. Simmee se sprijini de trunchiul unui pin filiform, obosită. Tully a crezut că o luaseră apele, dar nu a fost așa. Când te-a adus la noi, a spus că ești doctor și m-am gândit că trebuie să te țin în preajmă. Nu atât pentru că erai doctor. Voiam doar pe cineva din afară. *Aveam nevoie* de cineva din afară. Dar i-am spus lui Lady Alice că voiam ca *tu* să îmi moșești copilul. Să nu-i spună lui Larry că ești aici. Am știut că tu mă poți ajuta.

–De ce? M-am încruntat. Cum să te ajut?

–Am adus barca pe partea asta a insulei și am ascuns-o aici. Tully nu vine niciodată în partea asta și, oricum, am acoperit-o bine. Nici nu se vede din apă.

–Barca a fost aici tot timpul?

Simțeam că mă înfurii din nou.

Nu răspunse. În schimb, închise ochii strâns și deschise gura larg, ca și cum ar fi vrut să strige, dar nu scoase nici un sunet.

–Inspiră adânc, am repetat eu, iar de data asta, mă ascultă. Bun. Am încercat să rămân calmă. Puseul de furie fusese doar atât, un puseu. Nu era timp de nimic mai mult. Dintr-odată, am înțeles ce se întâmpla: era singurul mod în care putea să ajungă pe continent ca să nască. Tully nu ar fi dus-o. Avea nevoie *de mine*. Cea din afară. Bun, am repetat. O să... am studiat barca, încercând să îmi dau seama cum să o scot din ascunziș. Urci tu prima, sau...

–Poftim?

Se uită la mine de parcă eu eram cea care îmi pierdusem mințile.

–Vrei să mergi la spital, nu?

–Nu! strigă ea, dând cu mâna în copac. Nu, nu, nu!

–Atunci, ce vrei?

–Am vrut doar să-ți *arăt*. Se întoarse și legă repede capătul ghemului de sfoară de trunchiul unui copac. Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse ea. Apoi o să faci să iasă copilul *repede*. Repede, înainte să ajungă Tully acasă.

Pornise deja prin buruieni, înapoi pe drumul pe unde veniserăm, trăgând sfoara după ea. M-am uitat în urma ei o clipă, prea uimită să mă mișc.

–Haide! strigă ea, întinzând sfoara peste o creangă, în timp ce mergea. Trebuie să te poți întoarce aici singură.

Era nebună. Cum am putut locui cu ea aproape două săptămâni, fără să îmi dau seama?

–Dar nu înțeleg! m-am grăbit după ea, strigându-i, ajungând în culmea frustrării.

–Trebuie să găsești drumul singură, cu copilul, spuse ea. Ți-am povestit pe unde trebuie să mergi odată ajunsă în apă, îți amintești? În sus pe pârâu și apoi ții tot timpul stânga. Stânga la bifurcație și stânga pe râu, pe lângă șopronul vechi. Îți amintești? Ți-am spus!

–*Nu* îți iau copilul!

–Ba da, ba da, ba da! Se îndoi de spate, din cauza unei noi contracții. Deveneau din ce în ce mai dese. Trase aer în piept, prelung și greoi, în timp ce eu o priveam neajutorată. Trebuie să-l iei, spuse ea, ignorând durerea. Te rog. Maya, te rog.

Mi s-a părut că am văzut o clipă de luciditate în privirea ei în timp ce se ruga de mine. În orice caz, nu aveam de gând să mă cert cu ea acum.

–Bine, am spus eu, fără să vorbesc serios. Hai să ne întoarcem odată.

Sfoara se termină cu mult înainte să ajungem la cărare.

—Rupe crengile, spuse ea, susținându-și pântecul cu o mână acum, în timp ce mergea. Cu cealaltă mână, apucă crengile tinere, trăgând de ele, mârâind din cauza efortului. Trebuie să găsești urmele.

Am făcut-o. Am rupt crengile. Am marcat drumul cu plante cățărătoare de la un copac la altul. Orice ca să îi fac pe plac. Să ajungem mai repede acasă.

Când am ajuns, era deja în agonie. Nu a trebuit să-i spun să meargă în dormitor. Din coșulețul din camera mea, am luat coșul de Paște, în care pusesem foarfeca sterilizată și alte instrumente. Până mi-am spălat mâinile și am luat o pereche de mănuși din rucsac, am găsit-o pe Simmee întinsă deja pe pat, fără lenjerie intimă și cu picioarele îndoite și depărtate, așezate peste un strat de prosoape.

—Fă-l să iasă repede! spuse ea.

—Va ieși când e gata să iasă, scumpo. Vorbeam încet, încercând să o calmez. Am palpat ușor copilul prin pântec. Capul jos, fundul sus, am spus eu, sperând să o liniștesc. Perfect.

Începu să împingă. Mi-aș fi dorit să am idee despre ce se întâmpla în interiorul ei, dar nu voiam să fac o examinare internă și să risc o infecție. Cu apa ruptă, cursa nebună prin pădure și mediul mai mult decât primitiv în care avea să se nască bebelușul, era mai bine să-mi asum cât mai puține riscuri. Tot ce știam era faptul că nu mai era deloc timp între contracțiile sale acum.

—Jură-mi că o să iei copilul, gemu ea.

—Vorbim despre asta mai târziu, am zis eu.

Simmee avea să fie mai lucidă mai târziu, când durerea și teama vor fi dispărut.

—Acum! spuse ea și sună de parcă ar fi urlat.

Am văzut capul copilului apărând.

—Nu împinge! am spus eu. Respiră. I-am arătat cum. Nu știam dacă mă ascultă sau nu, eram atât de concentrată să aduc copilul pe lume cu grijă, fără să îi fac rău ei. Simmee începu să urle, primul sunet cu adevărat violent

pe care îl scosese și își întoarse capul pe pernă. În câteva clipe, aveam în mâini capul copilului, iar restul corpului, rămas în interiorul mamei se învârti un sfert de rotație, ca și cum s-ar mai fi născut de o mie de ori. După încă o contracție puternică, copilul îmi alunecă în palme. Băiețelul era mare și gălăgios, plângea deja și, brusc, totul – *totul* – căpăta sens. După ce am șters fața copilului cu o cârpă udă pe care o avusesem la îndemână, i-am privit buzele pline, perfecte, nasul lat și negru, părul creț și am înțeles perfect sursa disperării lui Simmee.

Simmee se întinse după el și i-am pus copilul pe pântec. Plângând încet, îl ținu aproape – atât de aproape încât, pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să-i facă rău.

I-am tăiat cordonul ombilical, simțind căldura pielii copilului sub degete. Căldura pielii lui Simmee. „Iubesc copilul acesta din toată inima", îmi spusese ea.

–Dă-i să sugă, dacă vrea, i-am spus după ce am tăiat cordonul.

Simmee plânse în timp ce o ajutam să își ridice rochia peste sâni. Nu purta sutien, iar eu am privit uluită cum instinctul își spuse cuvântul și bebelușul se lipi cu ușurință de sân. Simmee își ținu respirația, apoi se aplecă și îl sărută pe frunte. Sentimentul familiar de invidie, pe care îl încercam de fiecare dată când eram martoră la intimitatea dintre o mamă și copilul ei, apăru din nou.

Simmee se uită la mine.

–Nu credeam că va fi așa de... că va avea culoarea asta, spuse ea.

–O să se mai închidă la culoare, am spus eu. E greu de zis cât de mult.

Își trecu degetele prin părul lui.

–Tully o să mă omoare, spuse ea încet. O să omoare copilul.

–Nu, Simmee. Sunt sigură că te înșeli. Dar nu eram deloc sigură.

Își dezlipi capul de fruntea copilului, dar continuă să se uite la el în timp ce îl alăpta.

–Iubitule, șopti ea, arăți exact ca tatăl tău și te iubesc. Va trebui să mă ierți. Brusc, îl luă de la sân și îl întinse înspre mine. Ia-l acum, spuse ea, în timp ce copilul plângea. Pune-l în coș. Trebuie să-l iei acum, înainte să se întoarcă Tully.

Am ezitat, de-a dreptul înlemnită, în timp ce ținea copilul în fața mea.

–Trebuie să dai afară placenta, am spus eu în cele din urmă, împingând ușor copilul spre pieptul ei. O să te ajute dacă alăptezi. Nu știam ce avea să facă Tully, dar știam de ce avea nevoie Simmee din punct de vedere medical – iar acesta părea să fie *singurul* lucru pe care îl știam pe moment. Aveam să mă concentrez exclusiv asupra acestui lucru. Altfel, aveam să înnebunesc.

Simmee îmbrățișă copilul la piept din nou, plângând.

–Nu înțelegi, Maya. Tully l-a ucis pe Jackson!

–*Poftim?*

–A născocit o minciună cum că a fost un accident. Știa că Jackson îmi face ochi dulci și l-a ucis.

–*Nu*, am protestat eu.

–Mi-a spus exact cum a făcut-o. Și motivul pentru care nu vrea să meargă la spital? Motivul pentru care eu sunt cea care merge cu Larry la magazin? Motivul pentru care Tully a venit aici de la bun început, să locuiască în cort? Motivul pentru care nu pleacă niciodată de pe insulă? E pentru că e căutat de poliție, pentru că Jackson nu e singura persoană pe care a ucis-o. Se apleacă din nou și sărută creștetul creț al copilului. El mi-a făcut și asta. Își atinse cicatricea de la sprânceană. A spus că sunt prea frumoasă și a luat patul de pușcă și m-a lovit.

–Oh, Simmee, am oftat lăsându-mă pe spate, oripilată.

–M-a văzut sărutându-l pe Jackson. I-am spus că a fost doar un sărut între prieteni, doar ne știam de o viață, dar era o minciună, iar el știa. Suspectează deja că e copilul

lui Jackson, deși i-am spus că nu are cum. Că nu m-am culcat cu el. Dar am făcut-o de o mie de ori. Îl iubeam atât de mult, dar era greșit. Scânci atât de încet, încât, la început, am crezut că fusese copilul. A spus că îl ucide dacă iese negru, zise ea.

Mă copleși frica, o frică atât de veche, încât părea antică. Era frica din acea noapte oribilă din copilăria mea, de pe alee și din restaurantul din Durham. Pentru o clipă, m-am gândit la mine, nu la femeia și la copilul din fața mea. Mai mult ca sigur, toată lumea mă considera moartă deja. Nimeni nu avea să îmi simtă lipsa dacă aveam să dispar.

–O să mă omoare, Maya. Te rog. Simmee îmbrățișă copilul, legănându-l înainte și înapoi. O să-i spun că a fost bolnav și că barca a venit înapoi și l-ai dus la spital.

–Eu... n-o să creadă asta, am spus eu. Și nu te pot lăsa aici dacă există șanse să-ți facă rău.

–N-o să îmi facă rău dacă pleci acum. Pleacă! Începu să tragă din nou copilul de la piept, dar îl țineam pe loc cu ambele mâini, iar ea nu se împotrivi. Am văzut lupta care se dădea în ea. Dorința de a-și ține copilul, cât de aproape și cât de mult cu putință, dar și nevoia de a-l proteja pe el, și pe ea însăși, de pericol.

–Cum ai să-i explici că a venit barca înapoi? am întrebat eu.

–Mă gândesc eu la ceva. Mângâie pielea copilului, încercând să înghesuie o viață întreagă de atingeri în doar câteva minute. Probabil a plecat deja de la Lady Alice și este la vânătoare. Să nu faci prea mult zgomot. Aude și de la un kilometru cum ronțăie un iepure iarba.

Dacă până atunci nu fusesem cuprinsă de panica ei, acum eram. „Nu te gândi la asta“, mi-am spus eu. „Nu te gândi la Tully.“

–Iar am dureri, spuse ea.

–E bine, am zise eu. Elimini placenta. Împinge.

–Te rog, Maya. Gemu din cauza efortului. Du-te. Sunt bine.

–Trebuie să mă asigur că placenta... În timp ce vorbeam, am văzut cum i se contractă pântecul. *Împinge*, am spus.

A împins, iar placenta a căzut pe prosop. Am luat-o cu prosopul și am dus-o în curte. Între copaci. Am pus-o pe jos și mâinile îmi tremurau când am verificat dacă placenta e întreagă. Apoi am lăsat-o animalelor și m-am grăbit în casă.

Când m-am întors în dormitor, îmi întindea din nou copilul.

–*Du-te! Du-te!* strigă ea.

–M-am uitat la copil. La fiul său perfect, frumos. Ți-l voi aduce înapoi, i-am spus. Promit. Cumva.

–Nu! Să nu încerci niciodată. O să-l omoare. Planul e perfect. Trebuie să *pleci!* Ținu copilul în aer între noi și, după două secunde de ezitare, m-am întins înspre el. Chiar și așa, nu-i dădu drumul din prima. Se ținu de el, cu fața scăldată în lacrimi. Iubește-l pentru mine, spuse ea.

–O să fie în siguranță, am șoptit, iar Simmee îi dădu drumul în brațele mele.

capitolul 41

Rebecca

Baia din rulotă era incredibil de mică, dușul aproape îți crea senzația de claustrofobie, dar Rebecca își dorea să aibă timp – și o rezervă de apă suficientă – ca să stea sub duș toată ziua. Era în pauza de prânz și îi lăsase o listă cu provizii Dorotheei, apoi mersese să alerge, pentru că nu mai putea altfel. Fusese nebunie la clinică toată dimineața și chiar dacă băuse doar două beri cu o noapte înainte, se lupta totuși cu o mahmureală minoră. Sau poate era doar din cauză că ea, Adam și Dorothea stătuseră treji până târziu, povestind. Vorbiseră despre DIDA, Maya, Louisa, despre toate și despre nimic, conversația devenind adesea dulce-amară, iar Rebecca era recunoscătoare pentru prezența Dorotheei. Nu ar fi fost seara potrivită pentru a sta singură cu Adam. Se simțise prea apropiată de el și mult prea vulnerabilă. Deși trecuseră la ceai și apă, când terminaseră berea, ea se simțise la fel de amețită ca și când ar fi băut tequila, iar dimineața aceasta trecuse pe lângă ea în ceață.

Ieșise din duș și se ștergea când ușa de la baie se deschise brusc și Adam făcu un pas în încăpere.

–*Hopa!* Se dădu un pas înapoi, iar Rebecca îl auzi chicotind de cealaltă parte a ușii. N-am știu că ești înăuntru, zise el. Îmi pare rău.

Rebecca rămase în baia minusculă, cu prosopul în mână. O văzuse preț de două secunde, poate mai puțin, dar fusese suficient pentru ca ea să simtă cum privirea lui îi alunecă pe trup. Se sprijini de perete, ținând prosopul mototolit la piept, mintea întorcându-i-se din nou

la conversația pe care o avusese cu Dot cu o oră în urmă. O găsise pe Dot în chicineta rulotei ei, îngropată în hârtii, iar Rebecca avu senzația că se uită la propriul viitor. Nu era o priveliște plăcută. Poate ea și Brent *trebuiau* să conducă DIDA împreună, se gândi ea în timp ce studia dezordinea de pe masă. L-ar fi pus pe el să se ocupe de toată hârțogăraia. Și-ar ieși din minți dacă ar trebui să învârtă hârtii toată ziua.

–Brent mi-a spus că te-ai despărțit de el, spuse Dorothea când Rebecca îi dădu lista cu provizii.

–Oh, zise ea. Cum era?

Dorothea dădu din umeri.

–O să supraviețuiască. Se uită la lista de provizii, apoi o puse deoparte. A fost cea mai bună decizie pentru tine.

–Știu. Puse mâna pe clanță. Ies să alerg, apoi mă întorc la școală.

–Simțeai la fel pentru Adam și când Maya era în viață? întrebă Dorothea.

Mâna Rebeccăi înlemni pe clanță. Se întoarse, încruntându-se. Dorothea muta niște hârtii pe masă.

–*Cum* la fel?

Dorothea înălță capul, iar privirea sa spuse totul.

„M-a prins."

Rebecca suspină. Urcă cele două trepte până la masă și se așeză pe bancă.

–Nu, recunoscu ea. Nu așa. Mi-a plăcut întotdeauna – știi, ca soț al Mayei. Cui nu i-ar fi plăcut? Dar...

–Nu e o crimă, scumpo.

Rebecca ridică o hârtie de pe masă și se uită la test fără să-l citească.

–Ei bine, simt că ar fi. Trupul Mayei nici măcar nu a fost găsit, spuse ea. Și *nu* m-am culcat cu el, deci nici să nu începi, adăugă ea repede.

–Cine avea de gând să înceapă? Dorothea încercă, fără succes, să pară inocentă.

Rebecca aruncă hârtia pe masă și expiră prelung.

–E mult prea curând și oricum e unilateral, spuse ea. Cred că sunt doar...

–Ce te face să crezi că e unilateral?

–Păi, pentru început, faptul că își jelește soția.

Dorothea clătină din cap. Își încrucișă brațele la piept și se sprijini de masă.

–Ești atât de ocupată să te uiți la el, spuse ea, încât nici nu ai observat cum se uită el la tine.

Ei bine, acum *observase*. Îi simțise privirea cum alunecă pe trupul ei. Ar fi putut la fel de bine să o atingă. Își *dorea* ca el să o atingă. Dar tot i se părea greșit. Indiferent dacă era sau nu greșit, nu putea trece cu vederea ce simțea.

„Atunci nu te mai gândi." Își înfășură prosopul în jurul corpului, îl legă deasupra sânilor și ieși din baie.

Adam închidea ușa de la frigider, ținând în mână o sticlă de suc.

–Îmi cer scuze pentru mai devreme, zise el și îi zâmbi în chip de scuză.

Prin fereastră se revărsa o rază de lumină argintie pe fruntea lui, pe obraji și pe bărbie. În ochii lui părea ca mierea. Părul șaten arăta auriu pe partea stângă a capului. El era familia ei și devenise repede cel mai apropiat prieten. Acum își dorea mai mult decât atât.

Se îndreptă spre frigider și se puse în fața lui.

–Adam? întrebă ea, sperând să fi înțeles întrebarea pe care o punea, fără să fie nevoită să o explice.

El înțelese. Puse jos sticla de suc și o prinse cu mâinile din lateral, cu degetele mari aproape de sânii ei, prin prosop. Se aplecă puțin, iar Rebecca îi simți buzele pe gâtul ei. Lăsă capul pe spate, astfel încât buzele să li se întâlnească și, când se întâlniră, simți un puseu de căldură între picioare. Punctul fără de întoarcere. Degetele sale îi zgâriară ușor sânii, când desfăcu prosopul care îi alunecă în jos pe corp, până pe podea.

„Două săptămâni", se gândi ea. „Maya s-a dus de doar două săptămâni."

Îi prinse mâinile într-ale ei și se dădu la o parte, clătinând din cap cu părere de rău.

–Îmi pare rău, spuse ea. E greșit ce se întâmplă și e doar vina mea. Și eu... nu pot.

Adam încuviință lent din cap. Se aplecă la podea, părul său atingându-i coapsa când luă de pe jos prosopul.

–Știu, spuse el, înfășurându-l în jurul ei. E în regulă.

Își legă din nou prosopul peste sâni, cu degete tremurânde.

–Sunt atât de... Se uită în stânga. În dreapta, oriunde, numai în ochii lui, nu.

Imaginile îi năvăliră în minte: legănând bebeluși fantomă. Îngenunchind lângă sosia Mayei din holul școlii. Văzându-și părinții în tribune. Presându-și mâinile pe trupul delicat al lui Tristan, în timp ce se pierdea în ochii lui Adam. Simțind aversiune pentru teancul de hârtii al Dorotheei.

–Bec? Adam îi mângâia brațele. Te simți bine?

Își duse mâinile la față și începu să plângă.

–Sunt atât de distrusă, spuse ea.

–Hei. O trase înspre el. Nu e adevărat.

Își apăsă degetele pe ochi.

–Ba da, sunt, zise ea. Sunt distrusă.

–Haide. O conduse până la canapea, iar ea se așeză, lăsând jos mâna din dreptul feței pentru a-și ține prosopul în jurul sânilor. Ai dreptul să fii distrusă, spuse el. Amândoi avem.

Nu înțelegea. Nu putea să înțeleagă.

–Nu e vorba doar de Maya, spuse ea.

–Atunci spune-mi ce e. Îi luă o mână și o puse pe genunchiul lui. Spune-mi, repetă el.

–Nu mai știu cine sunt.

Adam se încruntă.

–Ce vrei să spui?

–Ții minte ce ai spus despre povestea familiei mele? întrebă ea. A mea și a Mayei?

–Da.

–Cum eu sunt... nu îmi amintesc exact cum ai spus. Puternică și sălbatică. Mă culc cu toată lumea...

–Nu am spus niciodată asta.

–Însă știi că face parte din poveste, spuse ea. Cum nu îmi doresc copii. Cum voi fi director la DIDA într-o zi. Nu? Toate astea fac parte din poveste, nu-i așa?

Adam încuviință din cap.

–Ei bine, în ultima vreme, simt... Nu știa cum să se exprime în cuvinte. Uneori mă simt oricum, numai puternică nu. Ca și cum aș fi o fricoasă. Că sunt mai mult asemenea Mayei, decât cum eram eu.

–Eu nu văd asta. Arăta solemn. Tu chiar ești cea mai puternică femeie pe care o știu.

–Toată lumea are așteptări de la mine, Adam! Trebuie să sar din avioane. Trebuie să zbor Dumnezeu-știe-unde de pe-o zi pe alta. Trebuie să preiau DIDA.

–Dar îți plac toate astea, o întrerupse el.

–Așa e! Dar mă simt prizonieră. Nu mai simt că sunt alegerile mele. Trăiesc viața pe care toată lumea se așteaptă să o trăiesc, când tot ce îmi doresc cu adevărat... Clătină din cap. Poate *vreau* copii. De unde să știu? Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la asta pentru că un copil nu ar avea loc în viața pe care ar trebui să o trăiesc. Dar de când cu pierderile de sarcină ale Mayei, nu mă mai gândesc decât la copii și bebeluși și, în ultima vreme, nu mă mai pot gândi la nimic decât... mă tot gândesc la *tine*. Lăsă privirea în jos, pe genunchii săi goi. Mă simt apropiată de tine și mă simt bine și e îngrozitor să mă simt bine acum că Maya s-a dus.

Îi frecă podul palmei cu degetul mare.

–Știu, spuse el, iar Rebecca își dădu seama că într-adevăr înțelegea.

–Mă simt fragilă acum, Adam. Unde a dispărut femeia puternică? S-a dus. Sunt ca o coajă de ou, care se sparge în milioane de fărâme.

Adam zâmbi.

–Îmi place imaginea asta, spuse el.

Rebecca își trase mâna.

–Ei bine, mie nu!

–Mie da. O cuprinse cu brațul. Vino mai aproape și îți spun și de ce.

Se întinse spre ea, și îl lăsă să o tragă mai aproape de el pe canapea.

–De ce spui asta? De ce îți place imaginea asta? întrebă ea.

–Pentru că, uneori, crăpăturile din coaja de ou dau de veste că o nouă puicuță e pe cale să se nască.

–Oh. Rămase imobilă în brațele lui, emoționată. Adam îi masă spatele, iar ea își puse fața pe umărul lui. Apoi zâmbi în sinea ei, plesnindu-l în glumă peste coapsă. Tocmai m-ai făcut *puicuță?*

Adam râse. Înclinându-se într-o parte, îi mângâie părul ud. Obrajii. Gâtul. O sărută din nou și totul înlăuntrul ei începu să se topească. Dar *era* mai puternică decât se credea. Nu voia să regrete acest moment.

Se trase din brațele sale și se ridică. Luându-i mâna în mâna ei, se aplecă și îl sărută pe obraz.

–Mulțumesc, spuse ea și se îndreptă spre baie, știind că luase decizia corectă. Nu era momentul. Nu azi. Nu încă.

Însă într-o zi, curând, avea să fie.

capitolul 42

Maya

Nu era timp de gândire.

Țineam coșul lipit de corp pe cărarea îngustă care ducea la Lady Alice, auzind în minte cuvintele lui Simmee: „Probabil a plecat deja de la Lady Alice și s-a dus să vâneze". Ce aveam să fac dacă mă întâlneam cu el pe cărarea asta? *Ce aveam să fac?* Am înaintat cât de repede și de tăcut am putut, căutând să aud zgomotul ciocanului lui Tully pe acoperișul lui Lady Alice, dar bătăile ritmate, liniștitoare încetaseră. Nu auzeam nimic în afară de bătăile inimii mele. Era extrem de cald în acea zi, dar se înnorase și pădurea era întunecată. Țânțarii ieșiseră în forță și îmi făceam griji să nu muște copilul. Era atât de tăcut, încât a trebuit să mă opresc și să mă asigur că mai respira.

În întuneric, mi-a fost teamă să nu ratez prima creangă ruptă care avea să mă dirijeze după ce treceam de cărare, dar în cele din urmă am văzut-o. Cicatricea lungă și albă pe trunchiul zvelt al unui copac era aproape imposibil de ratat. Speram doar că Tully n-avea să o observe când se apropia din direcția opusă.

A fost o ușurare să ies de pe cărare, unde mă temusem să nu dau nas în nas cu el, dar buruienile dese îmi dădeau noi temeri. Am văzut, sau cel puțin speram că am văzut, locul unde eu și Simmee ne făcuserăm drum printre tufele de mure. M-am uitat după următoarea creangă ruptă și am găsit-o, dar după aceea m-am simțit pierdută. Oare pierdusem urma? Cât merseserăm prin pădure după ce s-a terminat sfoara? „L-a ucis pe Jackson." Plămânii îmi

ardeau. Respirația îmi era atât de rapidă, iar aerul atât de dens, încât eram amețită.

Bubuitura unei arme făcu dintr-odată ecou prin pădure și m-am lăsat în genunchi, cu un țipăt, ca și cum aș fi fost împușcată. Nu eram complet sigură că nu fusesem atinsă. Am rămas la pământ o clipă, cu degetele pe mânerul coșului și inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Cât de departe era? Sunetul armei putea fi la trei metri, sau la trei kilometri de mine. În orice caz, era prea aproape. M-am ridicat în picioare și am văzut chiar în fața mea, capătul sforii legat în jurul unei crengi. Am răsuflat ușurată.

Am dezlegat sfoara, nevrând să dea Tully peste ea. Apoi am urmat traseul pe care îl marcase Simmee, adunând sfoara în mâna stângă și ducând coșul în mâna dreaptă. Mergeam aproape pe vârfuri prin buruieni, și totuși, la fiecare pas părea că se rupe câte o crenguță sau foșnesc niște frunze. Ascultam cu atenție în timp ce mergeam, dar singurul sunet pe care îl auzeam era propria respirație sacadată.

Apoi, se întâmplă ceea ce sperasem că nu avea să se întâmple: copilul începu să plângă.

– Șșș, am șoptit eu, mergând mai departe. Mergând mai repede. Șșș, dragul meu, te rog. Dar continua să plângă, mai tare și mai tare, ignorându-mi panica din ce în ce mai mare.

M-am oprit din mers. Am pus jos coșul și m-am aplecat să învelesc copilul mai strâns în pătura verde. Am atins una dintre multele cute de pe gâtul său micuț, unde mai avea încă urme de sânge și *vernix caseosa*. Ochii săi, de culoarea ardeziei, s-au deschis și s-a uitat la mine ca și cum mă putea vedea. Preț de o clipă se opri din plâns, și am simțit legătura dintre noi, firul care ducea de la ochii săi la sufletul meu.

– Va fi bine, am șoptit eu. Am ridicat coșul, am apucat capătul înfășurat al sforii și am început să îmi croiesc din nou drum prin pădure.

–Hei!

Am tresărit auzind vocea lui Tully. Părea să plutească în jurul meu, venind din toate direcțiile.

–Cine e acolo? strigă el.

„Oh, Doamne!“ Mi l-am imaginat undeva în spatele meu, ridicând arma, ochindu-mă. Copilul începu să plângă din nou, iar eu am început să scâncesc în timp ce alergam, știind că plânsetul avea să-i permită lui Tully să ne găsească fără prea mare efort. „Aude un iepure cum ronțăie iarba de la un kilometru.“

În cele din urmă, am văzut strălucirea estompată a apei printre copacii din fața mea. Am urmat sfoara și am văzut legătura murdară a bărcii, mai expusă decât îmi aminteam din urmă cu câteva ore. M-am uitat la nodul pe care îl făcuse Simmee ca să lege barca de vlăstari. Trebuia să fi adus un cuțit, dar acum era prea târziu pentru asta. Am tras de nod până îmi sângerară degetele, reușind să dezleg funia. Mă apucasem de nodul care lega partea din spate a bărcii, dar apoi mi-am dat seama că ar fi fost mai sigur să dezleg barca abia după ce urcam în ea.

În spatele meu, am auzit zgomot de crengi smulse, sfâșiate. Vreascurile se frângeau. Plantele agățătoare erau smulse din rădăcină. Mi l-am închipuit pe Tully, cu picioarele sale lungi, trecând cu ușurință printre buruieni, cu arma atârnată pe umăr, luându-se după plânsetul copilului. Cu toată panica pe care o simțeam, putea la fel de bine să mă urmărească un monstru, nu o ființă umană. Un monstru ar fi fost mai puțin înspăimântător în acel moment. Mi l-am imaginat pe Tully ridicând arma, ochind.

Aplecându-mă peste mal, am pus coșul pe fundul bărcii, am urcat lângă el și am încercat să îmi țin echilibrul. Frânghia cu care era legată barca în spate era mai ușor de dezlegat. Odată ce am dezlegat barca, mă așteptam să alunece pe apă, unde puteam lăsa jos motorul, dar barca

rămase înțepenită sub grinda de pământ și pietre. „Doamne, te rog, te rog."

–Hei!

Era mai aproape acum, poate suficient de aproape cât să mă vadă. Însă cu siguranță suficient de aproape, încât să audă plânsetul copilului.

Fiecare celulă a corpului îmi fu invadată de adrenalină. Am împins pietrele cu o forță de care nu mă credeam capabilă și, cu o smucitură bruscă și o înclinare amețitoare pe partea stângă, barca se eliberă. Am lăsat jos motorul și am tras de cablu. O dată, de două ori. Bolborosea și bolborosea din nou, dar la a treia încercare, prinse viață. Am cârmit repede barca departe de mal, chiar când Tully se năpusti din pădure pe marginea de pământ.

–Hei! strigă el. Ce naiba crezi că faci?!

–Copilul e foarte bolnav! am strigat peste zgomotul motorului. Îl duc la spital. Du-o pe Lady Alice să vadă de Simmee!

–Întoarce-te! strigă el, și eu m-am întrebat dacă auzise ce am spus. Vreau să văd copilul! Nu ai nici un drept! Așteptam să ridice arma. Eram pregătită să mă feresc în barcă. Maya! strigă el din nou. Vino înapoi!

Eram îngrozită, dar mai știam și că eu aveam barca. Eu dețineam puterea. Am accelerat până la capăt, nerăbdătoare să ies din bătaia puștii lui. Nerăbdătoare să scap. Simțeam gustul libertății. „În sfârșit." Intrasem într-o încurcătură; de mine depindeau: un copil care nu era al meu, o tânără care avea nevoie de ajutor. Dar în acel moment, tot ce îmi doream era să găsesc drumul către casă, către soțul și sora mea, către viața mea – deși știam că nu aveau să fie așa cum le lăsasem. Nimic nu avea să mai fie la fel.

Mi-am luat privirea de la Tully, concentrându-mă asupra apei din fața mea. Știam că pârâul, încă umflat, lat și agitat, încercuia insula. Odată ce zăream pontonul, aveam să fac stânga ca să ajung la Ruskin. Cel mai apropiat

oraș, spusese Simmee. „Ține tot timpul stânga." În spatele meu, Tully încă mai striga, dar nu mai auzeam ce spunea. Curând, pârâul făcu o curbă, scoțându-l, cu tot cu armă, din raza mea vizuală, iar respirația mi se liniști. Până și copilul fu influențat de starea de calm, aproape adormit de zumzăitul aspru al motorului.

–Suntem în siguranță, am spus eu , neștiind exact dacă vorbeam cu copilul sau cu mine însămi.

„Noi suntem în siguranță", mi-am zis eu, „dar Simmee?" *Barca.* Tully probabil se întreba cum de reapăruse brusc. Cum putea oare Simmee să-i explice reapariția, pe *cealaltă* parte a insulei și, ce coincidență, chiar când se născuse copilul? Era deșteaptă, mi-am zis eu. Avea să găsească o cale. Probabil deja se gândise la ceva.

Ne-am depărtat de Last Run și, în câteva minute, am zărit bifurcația despre care îmi spusese Simmee în acea zi pe ponton. „Mă ascultați? E nepoliticos să nu asculți pe cineva." Îmi veni să zâmbesc. Se gândise la toate. Însă mă durea să mă gândesc la ea, singură în casă acum, cu trupul suferind după naștere, cu moralul la pământ în urma pierderii copilului. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta. Avea să fie timp pentru așa ceva mai târziu. Acum, trebuia doar să urmez pârâul către râu și către civilizație. Îmi venea să țip de bucurie, bucuria de a fi liberă.

Brusc, mi-am amintit de frânghie. O lăsasem legată de copac, pe mal. Tully avea să o vadă. Avea să-și dea seama. Poate nu își va închipui toate detaliile, dar cel puțin avea să știe că fusese păcălit. De Simmee. De mine.

„L-a ucis pe Jackson. Mă va ucide și pe mine."

Mi l-am imaginat pe Tully întorcând frânghia pe toate părțile. Făcând legătura. L-am văzut năpustindu-se spre casă, simțind un amestec letal de furie și umilire. În fața mea apărură copacii pitici care formau bifurcația în pârâu. M-am uitat la brațul din stânga, apa care avea să mă poarte acasă. Am auzit o voce în minte: „Ești în siguranță! Du-te!" Dar vocea nu putea eclipsa imaginea fetei lipsite

de apărare în fața unui bărbat furios. Mi-am luat privirea de la bifurcație, încă înainte să întorc barca.

Puteam ajunge acasă înaintea lui? Știam că furia avea să-l poarte repede prin pădure. Am văzut pontonul și m-am îndreptat într-acolo. Am oprit motorul, apropiindu-mă de el. Am legat barca de o buclă de metal care ieșea din ponton, am pus coșul pe platforma de lemn și am încercat să cobor, stângace din cauza pripei. Am reușit, în cele din urmă, să pășesc pe platforma de lemn și, luând coșul, am alergat pe cărarea către casă.

Simmee era chircită în poziție fetală pe scaunul cu trei picioare din camera de zi și ridică privirea speriată când am intrat în cameră cu coșul.

–Nu! strigă ea.

–Trebuie să vii cu mine! am spus eu. Nu vorbi. Te rog, ai încredere în mine, Simmee. Grăbește-te. Barca este la ponton.

Se uită la mine cu o privire goală și gura deschisă. Apoi, ca atrasă de un magnet, se întinse spre coș.

Am prins-o de mână, ridicând-o în picioare.

–Tully e pe drum, am zis. M-a văzut când plecam. Știe că barca a fost legată acolo.

Se uită repede spre bucătărie, cu ochii mari de teamă.

–Copilul tău are nevoie de tine, am spus. Haide!

Mă urmă fără să se împotrivească. Era clar că avea dureri în urma nașterii, dar se mișcă repede, în liniște. Am fugit în dormitor și am luat o pernă pe care să se așeze și câteva tampoane sanitare din cutia deschisă de pe pat și, într-o clipită, am ieșit pe ușă. După alte câteva minute, eram pe ponton. În pădurea de sub picioarele mele, eram sigură că îl simt pe Tully zguduind pământul în timp ce alerga către casă. Am ajutat-o pe Simmee să urce, i-am dat coșul și am urcat și eu. Tremurând din cap până-n picioare, am împins barca de la mal.

Simmee luă copilul din coș și îl puse la piept din nou. Îl ținu strâns, cu ochii închiși, într-un extaz tăcut, iar

eu am fost singura care l-am văzut pe Tully ridicând pușca pe umăr. Am fost singura care a auzit pocnitura glonțului în partea laterală a bărcii. Cu o ferocitate de care nu mă credeam capabilă, am apăsat pe accelerație până la capăt și am alunecat pe oglinda apei, ca un meteorit pe cer.

capitolul 43

Rebecca

Aplecată lângă raftul cu antibiotice din farmacie, Rebecca se uita după tetraciclină pentru o adolescentă pe care o trata. Zâmbea în sinea ei. Zâmbea de când îl lăsase pe Adam în rulotă cu o oră în urmă. Nu știa cu siguranță ce anume le pregătea viitorul, dar părea promițător și asta era tot ce conta.

Găsi sticluța și dădu să se ridice când îi sună telefonul. Se uită la număr. Un spital din Fayetteville? Se întrebă dacă vreunul dintre pacienții pe care îi trimisese la spital în acea dimineață fusese dus tocmai la Fayetteville. Punând jos sticluța de antibiotice, răspunse.

–Doctor Ward, spuse ea.

–Becca!

Scăpă telefonul pe podea, acesta aterizând cu un zgomot asurzitor de țăndări. Bărbatul de la Garda Națională care fusese desemnat să păzească medicamentele se aplecă să îl ridice, dar Rebecca deja se trântise la podea, în patru labe, ridicându-l și rugându-se să funcționeze încă.

–Vă simțiți bine? întrebă bărbatul, dar ea abia dacă îl auzi.

Așezată pe podea, duse telefonul la ureche.

–Cine e? întrebă ea, ezitând. Nu știa la ce să spere.

–Sunt Maya, Becca! Sunt bine. Unde ești?

Nu putea respira. Se simțea de parcă fusese lovită în plex de un taur.

–Unde sunt *eu?* reuși ea să spună.

Își strânse picioarele la piept, ghemuită ca o minge pe podea, ținând telefonul strâns la ureche.

Bărbatul se ghemui lângă ea.

–Doamnă doctor? întrebă el. Vă simțiți bine?

–*Da*, spuse ea repede. Du-te și adu-l pe Adam. Repede! Apoi vorbi în telefon. Doamne Dumnezeule, Maya! spuse ea. Credeam că ai murit! Unde ești? Își aminti că numărul era al unui spital. Ești rănită? Ai fost în spital în tot acest timp?

–Este mult prea greu să-ți explic acum, spuse Maya. După voce era bine. *În viață*. Vreau doar să vă spun că sunt bine. Sunt la spitalul... sau centrul de sănătate Cape Fear Valley. Nu știu exact care e denumirea. La centrul de nașteri.

–Centrul de *nașteri*?!

Maya râse. Chiar *râse!* Rebecca duse pumnul la gură, știind că tocmai câștigase și pierduse ceva drag, în același timp.

–Ți-am spus, zise Maya, e prea mult de povestit. Ești tot la aeroport?

–Nu, suntem la o școală și... Maya, vin într-acolo. Vin chiar...

Ridică privirea când Adam se năpusti în încăpere.

–*Bec!* spuse el, văzând-o ghemuită lângă rafturile cu medicamente. La fel cum făcuse cel de la Garda Națională ceva mai devreme, se aruncă pe jos, lângă ea. Ce s-a întâmplat? Îi atinse umărul încet. Cu băgare de seamă. Ai pățit ceva?

Zâmbind, fără să o preocupe lacrimile care îi curgeau pe obraji, clătină din cap.

–Trăiește, spuse ea, întinzând telefonul înspre el. Maya *trăiește!*

capitolul 44

Maya

Durase o vreme, așa cum se întâmpla de obicei la Urgențe, dar Simmee se afla acum într-un salon de la centrul de nașteri al spitalului și era speriată. Nu îi văzusem colega de salon, al cărei pat era ascuns în spatele draperiei, iar Simmee se tot uita într-acolo, de parcă îi era teamă că ne urmărea cineva.

–Ești sigură că îl vor aduce înapoi? mă întrebă.

Copilul, căruia Simmee în spunea Jack, se afla într-un alt salon, unde era examinat de un medic pediatru și i se făcea baie.

–Sută la sută sigură, am spus eu, așezată pe un scaun, lângă pat. În timp ce infirmiera o ajuta pe Simmee să facă duș, vorbisem cu asistentul social al spitalului și i-am spus că voiam să îmi asum responsabilitatea pentru Simmee și pentru copil. Știam că acesta probabil vorbea acum cu Serviciul pentru Protecția Copilului, încercând să vadă cum se putea aranja asta. Planul meu, pe care îl făcusem în minte în timpul cursei sălbatice cu barca în sus pe râu, era să o declar pe Simmee fiica mea adoptivă până avea să împlinească optsprezece ani – dar și după aceea. Aveam să fac tot ce era necesar să o pun pe picioare în lumea din exteriorul adăpostului Last Run și nu aveam să îi permit să stea nici măcar o noapte într-un centru public. Nici măcar o noapte fără mine. Deja, în minte, transformasem camera de oaspeți de acasă în camera lui Simmee și făcusem pictura de pe peretele camerei care avea să fie a lui Jack.

Știam că toate acestea aveau să necesite mai multă energie, rezistență și manevre legale decât îmi imaginam

pe moment, dar nu îmi păsa. Aveam să fac totul, pas cu pas. Primul pas era să îl fac pe Adam să accepte ideea. Acesta mă temeam că avea să fie cel mai dificil de realizat.

Cea mai mare temere a lui Simmee, mergând în sus pe Cape Fear până la Fayetteville, fusese să nu își piardă copilul. O a doua grijă era aceea că Tully ar fi putut să îi dea de urmă. De aceea merseserăm foarte departe de Last Run Shelter înainte să o pot convinge să mă lase să opresc în ceea ce părea a fi un cartier înstărit. I-am lăsat pe Simmee și pe copil în barcă cât timp eu am dat fuga la una dintre case. Femeia care deschisese ușa fusese de acord să cheme ambulanța și, deși era curioasă, îmi onorase rugămintea de a nu coborî la ponton. Simmee era și așa destul de agitată. În plus, avuseserăm prea puțin timp să stăm de vorbă în barcă și aveam nenumărate întrebări pentru ea.

Râul era liniștit în dreptul casei unde locuia femeia, deși mai era încă umflat. Eu și Simmee stăteam în barcă, lângă ponton, învăluite de mirosul pământiu al apei și de frunzișul de deasupra capetelor noastre.

Stând acolo, mă gândeam la cât de apropiați păruseră ea și Tully. Încă mi-l aminteam pe Tully stând lângă ea în bucătărie, inspirând satisfăcut parfumul părului ei.

–Nu aș fi ghicit niciodată că lucrurile nu stau... bine între voi, am spus eu, așteptând în barcă.

–Mă prefăceam, spuse ea. M-am prefăcut de mult timp.

–Nu îl iubeai?

Ezită.

–Mi-a plăcut de el, la început. Însă toți ceilalți îl iubeau, spuse ea. Era atât de bun cu bunica și cu Lady Alice. Și Jackson îl plăcea. Bunica spunea că l-a trimis Dumnezeu și că ar trebui să rămân cu el. Dar aveam o pasiune pentru Jackson încă de când eram mică.

O altă barcă trecu pe lângă noi pe apă, iar Simmee lăsă copilul în coș, ca să nu poată fi văzut. M-am întors să mă uit la cei doi bărbați în vârstă din barcă, cu undițele

sprijinite în față. Unul dintre ei ne făcu cu mâna, dar nu i-am răspuns, iar Simmee și eu am răsuflat ușurate când barca dispăru din raza noastră vizuală. De parcă ar fi simțit că zona era liberă, copilul începu să plângă. M-am apropiat de Simmee, ajutând-o să își dea jos rochia peste umăr și sân, ca să îl poată alăpta.

–Bietul de el, are nevoie de un scutec curat.

Simmee tresări pe moment când copilul se agăță de sânul ei.

M-am mutat înapoi pe locul meu, în capătul din spate al bărcii.

–Știu. Eram puțin îngrijorată în privința lui. Pătura verde era udă leoarcă în zona funduleţului. O să fie curat în curând, i-am spus.

Îi zâmbi copilului și nu-mi venea să cred că, doar cu câteva ore înainte o privisem cum îl alăptează pentru prima dată, în patul său. Părea să se fi întâmplat de-o viață.

Atinse obrazul copilului, apoi se uită la mine.

–Jackson a fost atât de bun, domnișoară Maya, spuse ea. Mi-aș fi dorit să îl fi cunoscut. Dar bunica spunea că eu și Jackson nu puteam fi împreună, pentru că el era negru, și că trebuia să îl iau pe Tully. Mi-a zis că dacă mă prefac că îl iubesc destul de mult timp, am să încep să simt cu adevărat. Așa că am încercat, dar nu am reușit.

–Cred că ți-a fost nespus de greu, am zis eu.

Nu îi observasem cearcănele de sub ochi sau paloarea de cretă a tenului până atunci. Speram că nu pierdea prea mult sânge.

–Însă nu am văzut niciodată nimic rău la Tully, spuse ea. Era rău doar când eu și Jackson râdeam de ceva din copilărie. Tully spunea că nu e politicos, deoarece se simțea lăsat deoparte, cred. Așa că eu și Jackson vorbeam singuri uneori. Clătină din cap. Dar stând singură cu Jackson... îl iubeam din ce în ce mai mult. Se uită la copil și m-am gândit că îl vedea pe Jackson.

–E frumos, Simmee, am spus eu.

–Este.

Zâmbi, dar chipul i se întunecă repede.

–Cumva, Tully și-a dat seama de sentimentele noastre, pentru că îmi spunea că nu e bine să rămân vreodată singură cu Jackson. Atunci ne-am certat prima dată, eu și Tully. Prima dată când m-a lovit, am fost foarte șocată. Și confuză. Încă îmi plăcea de el, pentru tot ce făcuse pentru noi, dar îl și uram. Nu puteam să scap de el, însă. Unde să mă fi dus?

Cât de prizonieră trebuia să se fi simțit! Chiar și atunci, stând în barcă, la kilometri depărtare de Last Run, știam că nu înțelegea că era liberă. Îi era prea teamă că o duceam spre un alt fel de prizonierat, unul cu poliție și asistenți sociali, cum, probabil, chiar făceam. Avea să merite, însă. Cu timpul, avea să înțeleagă tot ce îi putea oferi lumea din afara lui Last Run Shelter.

–Într-o zi, Jackson mi-a văzut niște vânătăi pe brațe și bărbie. Își atinse maxilarul. Mi-a pus tot felul de întrebări și, în final, i-am spus că Tully mă lovise. I-am spus că probabil meritam, pentru că îi vorbeam urât, dar Jackson a spus că nimeni nu ar trebui să dea într-o fată. Mi-a spus să mă prefac în continuare că îl iubeam pe Tully și că mă va duce departe de el, dar nu a putut pleca fără să o convingă pe Lady Alice să vină cu noi. Îmi era foarte teamă de plecare. Nu știam altceva decât Last Run. Se uită la mine. *Nici acum* nu știu altceva.

–Totul va fi bine, am liniștit-o eu.

O barcă mai mare trecu pe lângă noi, aproape de malul opus, iar Simmee se ghemui, încercând să se ascundă și pe ea, și copilul.

–Nu pot vedea nimic de la distanța aceea, am spus eu, dar Simmee rămase aplecată până când barca ieși din raza vizuală.

Bărcuța noastră se ridică și coborî peste valurile făcute de aceasta.

—M-am speriat atât de tare când am aflat că eram însărcinată, spuse ea, îndreptându-se în șezut. Eu și Tully foloseam întotdeauna prezervative. Cu Jackson, nu atât de mult. Așa că i-am spus repede lui Tully că vreau un copil cu el, iar el a fost foarte fericit și nu am mai folosit prezervative, așa că s-a gândit că *el* m-a lăsat însărcinată. Jackson spunea că aveam să plecăm înainte să nasc, indiferent dacă Lady Alice venea cu noi sau nu. Aveam să mergem într-un loc unde Tully nu putea să ne găsească. Pomenea de Wilmington. Spunea că nu ar fi ieșit prea mult în evidență într-un oraș și și-ar găsi de lucru mai ușor.

—Simmee. M-am încruntat. Nu înțeleg, totuși. Ce ai fi făcut dacă nu apăream?

Clătină din cap.

—Nu știu. Nu puteam nici să dorm, încercând să mă gândesc ce aș putea face. M-am gândit că poate Lady Alice avea să ducă undeva copilul pe furiș, dacă își dădea seama că era al lui Jackson, sau... pur și simplu nu știam. Îmi era din ce în ce mai frică. Apoi ai apărut tu și totul a devenit clar pentru mine.

Am auzit sirena ambulanței în depărtare și, cu cât se apropia, cu atât își îmbrățișa mai strâns copilul.

—Nu vreau să mă întorc la Last Run, spuse ea.

—Nu trebuie să te întorci.

—Dar unde mă voi duce?

—Vom rezolva noi, am spus, evitând să fac promisiuni pe care nu le-aș fi putut ține, dar știam deja ce voiam să fac. Ce voiam să se întâmple.

—Îmi pare rău că te-am mințit, domnișoară Maya, spuse ea. Dar nu... nu știam că o să mă apropii de tine așa de mult. Nu știam că aveam să ajung să te iubesc.

—E în regulă, am șoptit eu, cu un nod în gât și, dacă nu aș fi știut deja că și eu o iubeam, aș fi aflat atunci.

Asistenta vârî capul pe ușă și m-am întors pe scaun, uitându-mă la ea.

–A sosit poliția, spuse ea.

Am încuviințat din cap.

–Pot să primesc copilul înapoi, acum? o întrebă Simmee.

–Foarte curând, dragă, spuse asistenta. Medicul pediatru a întârziat puțin.

Simmee se uită la mine neliniștită după ce asistenta plecă.

–Îmi promiți că mi-l vor aduce înapoi? întrebă ea.

–Promit.

Își împreună mâinile pe cuvertură, uitându-se înspre ușă, apoi din nou la mine.

–Nu-i vor spune lui Tully unde sunt, nu-i așa? întrebă ea, cel puțin a treia oară.

–Nu.

Se supărase când i-am spus că chemasem poliția.

–Poliția uneori le ia oamenilor copiii, spuse ea acum.

–Nu voi lăsa să se întâmple asta. Cuvintele îmi sunau cunoscut. Erau exact aceleași cuvinte pe care Rebecca le spusese cu multă vreme în urmă, după ce părinții noștri fuseseră uciși, iar autoritățile încercaseră să mă ducă la orfelinat.

Simmee se uită din nou înspre ușă.

–Ce să le spun?

–Adevărul, am răspuns eu. Spune doar adevărul. M-am aplecat în față, bătând-o ușor pe braț. Nu *tu* vei avea probleme, am spus eu.

Se uită peste mine înspre ușă și m-am întors când doi polițiști, un bărbat și o femeie, intrară în salon. M-am ridicat să îi salut, punându-mi mâna pe piciorul lui Simmee prin pătură, și am simțit cum un curent de neliniște îi străbătea trupul.

Bărbatul se prezentă și își prezentă colega, stând la capătul patului lui Simmee.

–Nu am făcut nimic rău, spuse Simmee în secunda în care bărbatul închise gura, iar eu vedeam cum îi umblă

mintea. Nu știa dacă fusese greșit să îl părăsească pe Tully. Dacă era greșit că trăise cu el fără să fie căsătoriți. Dacă era greșit că avusese un copil cu Jackson. Dacă era greșit că fugise de la Last Run. Era speriată și încerca să se asigure din toate privințele.

I-am zâmbit, așezându-mă din nou.

–Domnii știu asta, Simmee. M-am aplecat către ea. Ascultă-mă. *Toată lumea* e de partea ta, am spus, atât pentru polițiști, cât și pentru ea. Toată lumea vrea doar ca tu și copilul – Jack – să fiți în siguranță și sănătoși.

–Așa este, doamnă, spuse femeia în uniformă. Îi uitasem deja numele și nu îi puteam citi ecusonul de unde stăteam. Făcu semn din cap înspre mine. Însă doamna doctor Ward ne-a spus despre prietenul dumneavoastră și că se pare că a ucis doi oameni, așa că trebuie să vă punem câteva întrebări despre el.

Simmee se uită la mine, iar eu am încuviințat din cap.

–Spune-le tot ce mi-ai spus mie, am îndemnat-o. Spune-le adevărul și totul va fi bine.

Așa făcu, cu o voce mai moale și mai timidă decât auzisem până atunci. Le dădu informații pe care mie nu mi le spusese. Numele de familie al lui Tully era Thompson, spunea ea și, abia atunci, mi-am dat seama că nu cunoșteam nici numele *ei* de familie. Era Blake. Cealaltă persoană pe care o omorâse Tully era fosta lui iubită. Numele său era Kelly și locuiseră împreună în Myrtle Beach.

–Mi-a spus că a sufocat-o în parcarea de la Wal-Mart, spuse ea, și că pe Jackson l-a omorât cu o... Glasul i se stinse, iar fața i se schimonosi. Suferința ei era greu de privit. Irațional, mi-am dorit brusc să *nu* fi chemat poliția.

–Cu ce, domnișoară? întrebă femeia.

–Cu o sapă.

Simmee își puse mâna la gură.

–Când au avut loc aceste presupuse crime? întrebă bărbatul.

–Ce înseamnă presupuse?

–Ți-a spus Tully când a ucis-o pe fosta lui iubită? am întrebat eu. Mi-era teamă că dacă polițistul i-ar fi explicat ce înseamnă *presupus*, Simmee avea să se sperie că nu o credeau.

–Cândva înainte să îl cunosc eu, deci acum peste trei ani, spuse ea. Iar pe Jackson, acum două-trei luni.

–Tully a avut motiv să îl omoare pe domnul Harnett? întrebă bărbatul.

Simmee se uită la mine, iar eu am dat să-i explic ce era un motiv, dar mi-am dat seama că înțelesese. Îi era teamă de răspunsuri. Trase aer în piept și răsuflă hotărât.

–Eu, spuse ea. Eu am fost motivul. Îi iubeam pe Jackson și ne-am făcut planuri să plecăm împreună de la Last Run, pentru că Tully era rău cu mine. Dar am făcut o mare greșeală.

Închise ochii și i se formă o cută între sprâncene, din cauza a ceea ce își amintea. Nici unul dintre noi nu am grăbit-o. Am așteptat, iar când deschise din nou ochii, erau uscați, dar plini de mânie.

–Jackson a venit într-o dimineață devreme ca să meargă cu Tully la pescuit. Tully era pe afară... nu știu ce făcea, ceva pe la găini, cred. Eu și Jackson eram în bucătărie și m-a sărutat. În treacăt. Tully era în ușă și ne-a văzut. A început să țipe, ieșindu-și din minți. Eu și Jackson am spus că era doar un sărut prietenesc și, într-un final, Tully s-a potolit, ca și cum ne-ar fi crezut. Se uită din nou la mine. Chiar am crezut că ne crezuse, spuse ea. Apoi au plecat împreună la pescuit, dar, câteva minute mai târziu, Tully s-a întors. Mi-a zis că îi spusese lui Jackson că uitase ceva. Ceea ce uitase era să mă lovească cu patul puștii. Își atinse sprânceana. Apoi a plecat și l-a ucis pe Jackson cu o sapă.

–De unde știi asta? întrebă bărbatul.

–El mi-a spus. S-a prefăcut în fața mamei lui Jackson că avusese un accident, dar mie mi-a spus adevărul și a spus că, dacă nu sunt cuminte, avea să mă omoare și pe mine.

Mărise pasul, se grăbea acum să povestească. Atunci mi-a spus despre fată. Kelly. Cum o omorâse pentru că îl căutați cu toții – făcu semn cu capul înspre polițiști – dar că nu aveați să îl prindeți niciodată. Nu știam ce să fac. M-am gândit să merg la Larry și să-i povestesc tot...

–Larry este fratele lui Jackson din Ruskin, am spus eu.

–Dar lui Larry nu îi place de mine, spuse Simmee. Îi place de Tully și am știut că avea să îi spună lui Tully, iar apoi Tully avea să mă găsească și să mă omoare. Apoi a început din nou să se poarte frumos cu mine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Continua să îmi spună cât de mult mă iubea și eu eram foarte speriată, așa că m-am prefăcut că îl iubesc și eu.

–Jackson Harnett este tatăl copilului? întrebă femeia direct.

Simmee ezită și mi-am dat seamă că îi era teamă că un răspuns greșit avea să o coste copilul.

–E în ordine, am spus eu, deși mă deranja întrebarea. Nu vedeam ce relevanță avea.

O asistentă alese acel moment pentru a aduce copilul în salon. Plângea, iar acel scâncet ritmat îmi făcea întotdeauna pieptul să doară de poftă.

–Oh, spuse asistenta când văzu polițiștii. Vreți să îl aduc mai târziu?

–Nu, acum!

Simmee se întindea deja spre pătuțul din plastic transparent și nu m-am putu abține să nu zâmbesc. Nu îi păsa că paternitatea bebelușului Jack era scrisă mare pe fruntea lui. Dorea doar să îl țină în brațe.

–Să-i lăsăm puțin singuri, le-am spus eu celor doi și mă urmară pe hol.

Eu și femeia – sergent Rice, după cum era scris pe ecuson – am intrat în sala de așteptare, iar bărbatul rămase în urmă, dând un telefon. Câteva minute mai târziu, ni se alătură în colțul unde ne așezaserăm, departe de ochii curioși ai celorlalți vizitatori.

Îi făcu semn cu capul partenerei sale.

–Povestea ei e adevărată, spuse el.

–Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

Se uită la carnețelul pe care îl ținea în poală.

–Kelly Angelman a fost strangulată într-o parcare de la Wal-Mart în Myrtle Beach, în urmă cu trei ani și jumătate. Tipul cu care se vedea spunea că fostul ei iubit era mai mult ca sigur făptașul și se potrivește cu descrierea dumneavoastră a lui Tully. Numele lui Tully e fals, dar nu în totalitate. Este Braden Thomas Tullman și își spunea Braden pe atunci. Am trimis o echipă la Last Run Shelter chiar acum.

Mă gândeam unde s-ar putea ascunde Tully la Last Run și, brusc, mi s-a făcut teamă pentru Lady Alice.

–Mama lui Jackson Harnett e acolo, am spus eu. E singura care mai stă pe insulă. Vă rog să vă asigurați că nu-i face rău. Lady Alice avea să fie atât de derutată. Și, vă rog, i-ar putea cineva explica tot ce s-a întâmplat? De ce eu și Simmee am dispărut? M-am gândit să adaug că „cineva trebuie să-i spună ce s-a întâmplat cu fiul ei", dar nu am făcut-o. Avea să afle adevărul destul de curând.

–Cred că avem suficiente informații de la domnișoara Blake pentru moment, spuse sergent Rice.

Mi-a dat cartea ei de vizită, și i-am dat atât numărul Rebeccăi, cât și pe al meu.

–Nu am un telefon mobil acum, am spus eu. O să fac rost de unul cât de curând.

Știam însă, întorcându-mă spre salonul lui Simmee, că înlocuirea telefonului avea să fie printre ultimele lucruri pe lista foarte lungă de lucruri pe care le aveam de făcut.

capitolul 45

Rebecca

–Nu părea înspăimântată, spuse Rebecca în timp ce mașina se hurduca peste gropile de pe Șoseaua 17.

–Știe că e în siguranță acum, îi răspunse Adam, și știe că suntem pe drum.

Erau încă în stare de șoc. Căutaseră cu disperare o mașină. Dorothea dăduse câteva telefoane și, în cele din urmă, descoperise că Honda cea veche, parcată lângă școală, aparținea unuia dintre voluntari, un văduv în vârstă de șaptezeci de ani, emoționat până la lacrimi când auzi povestea.

–Țineți-o atât cât vă trebuie, spuse el, punând cheile în mâna lui Adam.

Ranița lui Adam era pe bancheta din spate și conținea tot ce adusese la Wilmington cu el. Rebecca știu că nu avea să se mai întoarcă la școală. Totul avea să se schimbe din nou.

–Cum o să ajungeți acasă din Fayetteville? întrebă ea.

Simțea un nod în gât și abia vorbea.

–O să sun la o companie de închiriat limuzine, spuse el, iar ea își dădu seama că se gândise deja la asta. Plănuise totul. Nu știu prin ce a trecut, dar sunt sigur că va avea nevoie de confort.

–Așa e, spuse ea.

Se uită la peisajul rural ce li se așternea înainte, de fiecare parte a drumului, și se gândea cum, cu doar câteva ore înainte, aproape că se culcase cu el. Fuseseră atât de aproape. Se uită la el acum, expirând.

–Bine că nu am...

–Serios, spuse el, înainte ca ea să termine propoziția. Apoi se uită la ea, întinzându-se și atingându-i mâna. Însemni atât de mult pentru mine, Bec.

Nu putu vorbi, dar reuși să încuviințeze din cap.

–Te simți bine? întrebă el.

–Sunt bine.

Adam își puse mâna din nou pe volan.

–Ce nebune au fost ultimele săptămâni, nu-i așa?

Rămaseră din nou în tăcere, Adam depășind limita de viteză, acum că ajunseseră pe un drum bun. Rebecca își imagină părul blond al Mayei. Albastrul de neghină al ochilor ei. Felul în care își înclina puțin capul într-o parte în timp ce asculta, cu atenție, ce avea de spus cineva. Și Rebecca voia să plece de la Wilmington. Voia să petreacă timp cu sora ei, dar trebuia să rămână la școală până când se găseau înlocuitori pentru ea și Adam. În plus, voia puțin timp pentru sine. Trebuia să-și șteargă din minte ultimele săptămâni, cu toate fanteziile, și poftele, și *nebunia* lor.

La fel cum făcuse în ambulanță cu câteva zile în urmă, se uită la chipul lui Adam în timp ce conducea. Era pierdut în propriile gânduri, iar ea vedea cum un zâmbet îi face colțurile gurii să se ridice. Simți o durere săgetându-i inima.

Era posibil să simți două emoții conflictuale în același timp, își dădu ea seama. Amintindu-și de apelul Mayei și de viața din vocea ei, se umplu de bucurie. Privindu-l pe Adam însă, cu acel zâmbet pe față, gândindu-se la reunirea cu soția sa, suferea până în măduva oaselor. Apropierea pe care o împărtășiseră. Speranța pe care își permisese să o simtă cu privire la un viitor alături de el. Va trebui să pretindă că nu existaseră niciodată.

Erau bucurii și tristeți ce nu puteau fi măsurate. Avea să savureze bucuria și să lase tristețea deoparte, se gândi

ea, ștergând lacrima care îi ardea colțul ochiului. Adam nu fusese nici o clipă al ei.

Maya, însă. Maya avea să fie pentru totdeauna sora ei.

capitolul 46

Maya

–Doamna de la poliție a fost amabilă.

Simmee zâmbea acum, ușurarea ei fiind, parcă, palpabilă în atmosfera salonului de spital. Alăptase copilul, dar îl ținea încă în brațe. Nu se putea sătura de el și era ca și cum s-ar fi temut că, dacă îl pune în pătuț, alături de patul ei, cineva avea să i-l ia pentru totdeauna.

–Ei sunt de partea ta, am spus eu.

–Da, aprobă ea.

Colega sa de salon avea vizitatori și, de dincolo de draperie, auzeam niște voci vesele, vorbind în spaniolă.

–Chiar e spaniolă adevărată? mă întrebă în șoaptă Simmee și mi-am dat seama că probabil nu întâlnise niciodată pe cineva care să vorbească spaniolă.

–A-ha, am încuviințat eu.

–Am auzit vorbindu-se spaniolă la televizor, spuse ea. Unii dintre ei vorbeau spaniolă *și* engleză. Trebuie să fie foarte deștepți.

Am zâmbit.

–Poți să înveți spaniolă într-o zi, dacă vrei, am zis eu.

–Eu?!

Pe fața ei se citea un amestec de neîncredere și speranță. Trebuia să am grijă să nu permit propriilor mele speranțe pentru ea să ridice așteptări imposibile. Trebuia să lucreze la altele înainte. Dar avea potențial. Nu avea nici o idee unde putea ajunge. Știam doar că voiam să ajungă într-un loc minunat.

–Maya!

Rebecca și Adam dădură buzna în salon, iar eu m-am ridicat în picioare, zâmbind larg și întinzând brațele. Rebecca fu prima care ajunse la mine, îmbrățișându-mă strâns. Plânse, proptită de gâtul meu. Nu îmi aminteam să o mai fi văzut-o plângând astfel până atunci. Îmbrățișarea lui Adam, când Rebecca îmi dădu drumul în cele din urmă, fu mai tăcută, mai strânsă, mai intensă. I-am simțit brațul în jurul meu ca pe o coardă de oțel. Părea să nu poată vorbi.

–Sunt bine, l-am liniștit eu. Sunt bine.

Se dădu la o parte, într-un târziu, cu ochii umezi și mâna neclintită pe brațul meu, de parcă nu avea de gând să riște să mă piardă din nou. I-am zâmbit. I-am zâmbit și surorii mele.

Apoi m-am întors înspre Simmee, care încă nu-i dăduse drumul lui Jack.

–Adam, Rebecca, aș vrea să v-o prezint pe Simmee Blake. Ea a avut grijă de mine în ultimele săptămâni.

–Am avut grijă una de alta, mă corectă Simmee.

Rebecca se apropie de pat și întinse mâna.

–Mulțumesc, Simmee, spuse ea. Înțeleg că ai avut parte de o adevărată aventură azi, îi spuse, făcând semn cu capul către Jack.

La telefon, le povestisem ei și lui Adam în linii mari: o ajutasem pe Simmee să nască și apoi am fugit de soțul ei abuziv cu o barcă. Nu avusesem timp să le spun altceva.

–Așa este, doamnă, încuviință Simmee. Se poate spune așa.

Adam îi făcu semn cu capul, ținându-mă încă de braț.

–Haide să mergem la bufet să povestim, spuse el.

–Bine, am încuviințat eu, dar am văzut privirea alarmată a lui Simmee. Mă întorc, am spus eu. Dă-mi voie să îl pun pe Jack în pătuț, iar tu încearcă să dormi, te rog. Ești epuizată.

Se uită spre copil, apoi dădu din cap, fără tragere de inimă. L-am luat din brațele ei și l-am așezat, cu grijă,

în pătuț, împingându-l mai aproape de ea, ca să îl poată atinge. Știam că îi era prea teamă ca să închidă ochii. Îi era teamă că are să dispară dacă nu îl păzea.

–Dormi, scumpo, dormi, am îndemnat-o eu. Mă întorc curând.

La bufet, Adam a cumpărat cafea pentru el și Rebecca și, după ce am pomenit că nu mâncasem nimic toată ziua, îmi comandă un sendviș cu salată de ton. Le-am povestit totul: amintirile vagi despre accident, povestea lui Tully despre cum mă salvase, rănile suferite, Lady Alice, Simmee care mă îngrijise în primele câteva zile, barca ascunsă și fuga noastră de acolo.

Adam își mută scaunul chiar lângă mine în timp ce povesteam, ținându-mă de mână. De peste masă, Rebecca se tot întindea să mă atingă și ea, de parcă voia să se asigure că nu eram o fantomă. Am încercat să atenuez oroarea suferinței mele pentru că îmi dădeam seama că și ei suferiseră cel puțin la fel de mult ca și mine, dacă nu chiar mai mult. Crezuseră că am murit. Am încercat, dar nu am reușit să îmi imaginez cum trebuie să fi fost aceste zile pentru ei.

–Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spuse Adam. Îmi pare rău că te-am șantajat să vii. Nu am să mă iert niciodată pentru asta.

–Adam, am spus eu, emoționată și cutremurată, în același timp, de tonul său melodramatic. Îți jur că acum sunt bine.

–Eu și Rebecca am vorbit pe drum încoace, spuse el. Ea trebuie să se întoarcă la Wilmington, dar eu voi chema o limuzină să te ducă direct acasă la Raleigh. Zâmbi. Cum sună asta?

–*Oh*, am zis eu. Mi-o luase mult înainte, într-o direcție pe care eu nici măcar nu o luasem în considerare. Nu mă gândeam să merg acasă încă, oricât mi-aș fi dorit. O țin pe Simmee peste noapte aici și m-am gândit la o cameră

de hotel în apropiere. Apoi am adăugat, ca și cum doar ce mă gândisem: Rămâi cu mine?

–Nu vrei să ajungi cât mai repede acasă? Adam păru surprins.

–Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Rebecca. Cu fata? Simmee? Are doar șaptesprezece ani, nu-i așa? Se ocupă serviciile de asistență socială?

Am tras aer adânc în piept. Ceea ce era atât de clar în mintea mea, nu avea să fie la fel de clar și în mințile lor.

–M-am apropiat foarte mult de ea, am spus eu. Aș vrea să vină acasă cu mine. M-am uitat la Adam. Cu noi. Am vorbit cu cei de la Protecția Copilului. Nu pot permite să ajungă la orfelinat.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Aveam sentimentul că voiau să se uite unul la altul, dar, în schimb, continuau să se uite la mine.

–Au case speciale pentru mamele adolescente și copiii lor, spuse Rebecca în cele din urmă. Suna de parcă vorbea cu un copil de zece ani. Asta ar fi cel mai bine pentru ea.

–Nu vreau să ajungă într-un astfel de loc. M-am uitat la soțul meu. Știu că îți cer enorm, Adam, am spus. Tu ți-ai dorit *soția* înapoi, nu soția și o adolescentă cu un copil. Am râs. Dar este foarte important pentru mine.

–O cunoști doar de două săptămâni, se încruntă Adam.

–Multe se pot întâmpla în două săptămâni, am spus. Toate celulele din corp ți se pot rearanja în două săptămâni, m-am gândit eu. Te puteau face din slab, puternic. Mi-am amintit cum Tully ridica arma când eu și Simmee eram pe apă în acea dimineață. Nici măcar nu mă ferisem. Mă gândisem doar că trebuie să îi duc pe Simmee și copilul departe de el. Știu că e greu pentru tine să înțelegi cât de importantă a devenit pentru mine, am spus eu, dar așa este.

–Bine, dar e ridicol să se mute la tine acasă. Rebecca clătina din cap, de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Nu cred

că înțelegi ce a însemnat asta pentru tine și Adam, spuse ea. Știu că nici pentru tine nu a fost ușor, dar am crezut că *ai murit*, Maya și cred că e... cred că ești foarte egoistă.

Adam își puse mâna pe brațul Rebeccăi.

–E în ordine, e în ordine, îi spuse el, aproape șoptit, iar eu am reușit să văd o părticică din lumea lor din ultimele săptămâni.

Fuseseră acolo unul pentru celălalt, împărtășind grijile și durerea. Fuseseră întotdeauna apropiați; acum erau și mai apropiați. Stând alături de ei, m-am simțit brusc ca o intrusă, dar era în regulă. Eram bucuroasă că se avuseseră unul pe altul. Că nici unul nu a trebuit să treacă prin asta singur.

–Uite, îmi spuse Adam. O să vorbesc cu cei de la Protecția Copilului, bine? O să mă asigur că e în siguranță și că ajunge într-un loc unde va beneficia de îngrijirea de care are nevoie și unde să poată învăța cum să aibă grijă de copil și...

–Adam, l-am întrerupt eu. Trebuie să fac asta. Și nu doar pentru o zi sau două. O voi ajuta. Nu are pe nimeni. Poate Rebecca avea dreptate. Poate chiar *eram* egoistă. Dar știam ce vreau: nu mai voiam tratamente de fertilitate. Nu mai voiam sarcini. Voiam să explorez alternativa adopției. Și voiam să am grijă de Simmee atâta timp cât avea nevoie. Eram egoistă? Mi se părea că, în sfârșit, eram sinceră. Cu ei. Cu mine însămi.

Adam răsuflă frustrat.

–Vreau doar să fim împreună acum, Maya. Împreună *acasă*. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te împart cu un străin.

–Maya. Rebecca se apleacă spre mine, cu vocea mai blândă acum. Ai trecut prin multe. Înțeleg că ești copleșită. Cred că ai nevoie de o pauză de la toate astea. Clătină din cap. Dumnezeu știe ce impact a avut asupra ta accidentul. Apoi, să fii captivă pe o insulă cu un nebun. Crede-mă, scumpo. Nu e momentul potrivit să iei

o astfel de decizie. Ai nevoie de odihnă, să te concentrezi pe recuperare.

Adam încuviință din cap.

–Ești... Știu că nu e tocmai aceeași situație, dar știi când cineva e răpit... după ce este găsit trebuie să fie deprogramat și...

–Nu are nevoie să fie *deprogramată*, spuse Rebecca. Trebuie doar să...

–Știu că nu e cuvântul potrivit, o întrerupse Adam. Are nevoie de timp, atâta tot. Timp pentru a se reacomoda cu viața ei.

–Nu ar trebui nici să se întoarcă la lucru curând, adăugă Rebecca.

–Nici să nu te gândești, spuse Adam.

–Are nevoie de o vacanță, spuse Rebecca.

–Nu de o vacanță, zise Adam. Dar nici de muncă. Are nevoie să stea acasă cu mine și cu Chauncey, până se simte din nou în siguranță.

I-am ascultat năpustindu-se unul asupra celuilalt, vorbind despre mine ca și cum nici măcar nu aș fi stat în fața lor, încercând să mă repare. Încercând să mă transforme așa cum le era lor mai convenabil. *Acum* chiar mă simțeam captivă – poate chiar mai mult decât la Last Run Shelter. Mă împingeau înapoi în vechiul meu rol. Sora mea protectoare. Soțul meu cu spirit de lider. Bărbatul care voia propriul copil, cu orice preț. Oameni buni, amândoi. Dar în două săptămâni, eu lăsasem în urmă acel rol. Am zâmbind dându-mi seama de acest lucru.

–Ascultați, amândoi! am spus eu, atât de tare încât câțiva oameni de la masă alăturată întoarseră privirea spre noi. Terminați cu persoana a treia. Sunt în viață și sunt chiar aici.

Se uitară la mine ca și cum abia atunci realizau acel lucru.

–Știu că amândoi mă iubiți, am spus, dar *ascultați* ce spuneți. În momentul acesta, sunt singura dintre noi trei care *judecă*. Sunt singura care știe exact ce am nevoie.

–Dar *nu* știi, spuse Adam. Dacă o aduci acasă pe fata aia...

–Ascultă-mă!

Cele două perechi de ochi căprui din fața mea mă priviră, mari de uimire.

–Voi face asta. Voi avea grijă de Simmee. Și mi-ar plăcea să mă sprijiniți, dar o s-o fac cu sau fără ajutorul vostru. M-am uitat la Rebecca. Dintre toți, tu ar trebui să înțelegi. Nici tu nu m-ai lăsat *pe mine* să ajung la orfelinat.

–Ești sora mea. Este complet diferit.

M-am gândit la Simmee. Mi-am imaginat-o epuizată, pe patul din maternitate, cu o mână pe pătuțul copilului, fiindu-i teamă să îi dea drumul, chiar și pentru o clipă.

–Ea.., ea este sora mea. Fiica mea. Prietena mea. M-am uitat la Rebecca. Știu că încerci să ai grijă de mine, am zis. Dar am treizeci și patru de ani. Nu mai sunt surioara care are nevoie să fie îngrijită. Nu am nevoie să mă protejezi. Dar fata aceea din spital? Ea are nevoie de mine.

Rebecca se întinse peste masă și mă luă de mână.

–Te iubesc, spuse ea.

–Și eu vă iubesc atât de mult, pe amândoi. Am strâns-o de mână, apoi i-am dat drumul. Dar am trăit într-o minciună. Toți. M-am uitat la soțul meu. Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd, încât am încercat să fiu cine nu sunt. Mi-am dorit și eu un copil, Adam. Atât de mult. Dar mi-aș fi odihnit corpul și... și *inima* demult, dacă nu aș fi încercat atât de mult să te țin lângă mine.

Adam se încruntă din nou.

–*Maya*...

–Și Becca. Am vrut să îi povestesc că nu îi spusesem niciodată adevărul despre noaptea în care au fost uciși părinții noștri. Despre relația mea cu Zed. Despre avort.

Dar nu era momentul. Acum trebuia să mă întorc la Simmee pentru că, în timp ce soțul și sora mea își alimentau propriile temeri, temerile lui Simmee erau cele mai ancorate în realitate. Și mi-am dat seama, fără surprindere, că eu nu aveam nici o temere.

epilog

Maya
Un an mai târziu

Din camera copilului, unde am urcat să iau elefantul de pluș al lui Jack, Norocosul, văd curtea din spate. Zidul verde, înfrunzit al copacilor înconjoară elipsa acoperită cu iarbă, unde am pus masa de picnic cu farfurii de hârtie și pahare de plastic. Scaunele din mobila de peluză sunt presărate prin curte și peste tot sunt lucruri pentru copii. Simmee și-a invitat trei prietene, împreună cu copiii lor, pentru a sărbători prima aniversare a lui Jack cu noi, iar eu zâmbesc în timp ce o urmăresc pe una dintre ele cum îl alungă pe Chauncey de lângă geanta cu scutece. Chauncey cedează și se plimbă pe lângă grătar, unde Rebecca se ocupă de hamburgeri și de hotdog. O văd cum îi spune ceva câinelui. Îmi imaginez că îi spune că nu are nici o șansă să primească vreo bucățică, dar știu că ochii mari, căprui, ai lui Chauncey o vor înmuia, mai devreme sau mai târziu.

Adam este ușor aplecat, ținându-l pe Jack de mâini, în timp ce băiețelul se plimbă pe la marginea curții, explorând grădina. Jack își dă capul pe spate ca să se uite la el, iar Adam îi dă drumul la o mână, arătând spre un crin. Cred că Jack va merge singur în vreo două săptămâni. E genul de copil în jurul căruia oamenii nu se pot abține să nu gângurească. Are pielea de culoarea cafelei mele cu frișcă din fiecare dimineață și ochii mari sunt chihlimbarii, dar zâmbetul său captivează pe toată lumea. E ceva în acel zâmbet care amintește de un drăcușor împielițat și, oricât de greu a fost acest an pentru noi toți, cred

că Simmee va avea parte de ani și mai grei cu băiețelul ei neastâmpărat.

Simmee îngenunchează lângă una dintre prietenele ei, jucându-se cu bebelușul ei, dar îl urmărește pe Jack. Este o mamă supraprotectoare, dar cine o poate învinui? E înscrisă într-un program cu alte mame adolescente, inclusiv cele trei de la petrecerea lui Jack, unde învață cum să fie părinți buni. E cu mult în fața acestor fete în domeniul ăsta, dar mai are încă multe de învățat despre viața în secolul douăzeci și unu. Învață repede, însă. Adam i-a cumpărat un calculator ca să o ajute la teme, întrucât studiază pentru examenul educațional general și s-a prins cum funcționează Facebook mai repede decât Adam, Rebecca și cu mine la un loc. A început cu cercul ei restrâns de prietene din grupurile pe care le frecventează, iar ieri mi-a spus că are peste o sută de prieteni, fapt care m-ar speria, dacă nu aș fi atât de mândră de ea. Adam i-a ținut lecții despre „cum să fie atentă pe internet" și știu că a ascultat, pentru că a spus că nu vrea să îi apară numele adevărat acolo. Punct. Cred că încă mai are coșmaruri despre Tully, dar eu nu. Tully e o poveste încheiată.

Nimeni nu mai locuiește acum la Last Run Shelter, sau cel puțin nu se știe să mai locuiască cineva. Larry a convins-o în cele din urmă pe Lady Alice să se mute cu el și familia lui. Nu știu cum a reușit; știu doar că mă bucur. Am vizitat-o deja de două ori acasă la Larry. Lady Alice, Larry, soția sa, Emma Lorraine, și cei doi fii adolescenți sunt familia lui Jack și îi acceptă, fiecare în felul său, pe Simmee și copilul său. Lady Alice, desigur, își iubește la nebunie nepotul.

O aud pe Rebecca strigând înspre Simmee și prietenele ei, iar fetele încep să se ridice, adunându-și copiii și îndreptându-se către grătar. Presupun că hamburgerii sunt gata. Îl iau pe Norocosul din pătuțul lui Jack și mă îndrept către trepte.

La scurt timp după întoarcerea mea de la Last Run Shelter, eu și Rebecca ne-am spus adevărul despre noaptea în care au fost uciși părinții noștri, cu douăzeci de ani prea târziu pentru a ne putea feri de vina secretelor noastre separate. Îmi fusese teamă că avea să mă învinuiască pe mine dacă ar fi știut ce rol jucasem, iar ei îi fusese teamă că aveam să o învinuiesc din același motiv.

–Amândouă suntem de vină, spuse ea, când am terminat fiecare de mărturisit.

Însă eu am clătinat din cap, amintindu-mi cuvintele pe care mi le spusese Simmee când îi povestisem.

–Nici una dintre noi nu a fost de vină, am spus eu. Nu noi am apăsat pe trăgaci.

Săptămâna trecută, Rebecca și Adam mi-au spus că așteaptă un copil în mai. Știu că nu le-a fost ușor să îmi spună, la fel cum se întâmplase și în februarie, când mi-au spus cât de apropiați deveniseră în timpul cât fusesem dispărută, la fel ca în aprilie, când mi-au spus că se căsătoresc. Când mi-au spus despre relația lor, eu și Adam eram deja separați de două luni, o despărțire atât de amiabilă pe cât este posibil în astfel de situații. Simmee și-a făcut griji că ea ar fi fost cauza despărțirii, dar am asigurat-o că s-ar fi întâmplat indiferent dacă ar fi stat cu noi sau nu. Eu și Adam ne doream lucruri diferite. Era totodată foarte simplu și foarte complex. Mă bucur pentru el și Rebecca și, acum că am pornit procesul de adopție al unei fetițe din Ethiopia de una singură, cred că, în sfârșit, mă cred. Pentru prima dată de la moartea părinților mei, simt că fac parte dintr-o familie adevărată.

Așa că, pentru o scurtă perioadă de timp, am format un triunghi, pe care eu nu îl conștientizasem absolut deloc. Sora mea, soțul meu și cu mine. Acum triunghiul devenise un cerc, iar un cerc poate cuprinde mult mai multe. Ne poate cuprinde nu doar pe noi trei, ci și o tânără cu copilul ei, și se va extinde, pentru a cuprinde toți copiii

care ar mai urma și orice bărbat ar mai apărea în mijlocul nostru. Orice prieteni.

Fiecare familie are o poveste, și mie îmi place faptul că aceste povești sunt gravate în nisip, nu în piatră. În felul acesta, le putem schimba. Putem îngropa minciunile și să acceptăm adevărul.

Și putem merge mai departe.

Maya şi Rebecca Ward au fost în adolescenţă martorele asasinării părinţilor lor, iar Rebecca a fost cea care şi-a salvat sora de la o moarte sigură. În urma tragediei, Maya s-a transformat într-o persoană temătoare şi timidă, mulţumită cu munca într-un cabinet medical liniştit, alături de soţul ei, Adam, în timp ce Rebecca îşi riscă viaţa în fiecare zi pentru a-i ajuta pe ceilalţi.
După ce un uragan distrugător loveşte coasta statului Carolina de Nord, Rebecca şi Adam o conving pe Maya să li se alăture în eforturile de salvare. Pentru a-i face pe plac soţului ei, Maya acceptă în cele din urmă, dar elicopterul în care se afla se prăbuşeşte în apele învolburate ale unui râu şi nu par să fie supravieţuitori. Nevoiţi să accepte faptul că Maya şi-a pierdut viaţa, Rebecca şi Adam se apropie unul de celălalt – mai întâi căutând alinare şi apoi din pasiune – neştiind că, la mulţi kilometri depărtare de civilizaţie, Maya este rănită şi rămasă prizoniera apelor alături de nişte străini în care nu poate avea încredere. Departe de oamenii care i-au fost mereu alături, Maya trebuie să găsească curajul de a se salva singură – fără să ştie că viaţa pe care o cunoştea s-a schimbat pentru totdeauna.

Diane Chamberlain este autoarea mai multor bestselleruri distinse cu prestigiosul premiu RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America şi traduse în cincisprezece limbi.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-784-9
9 786066 007849

Lira